ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ

Παραλληλοποίηση Κώδικα Βρόχων σε Αρχιτεκτονικές μη Ομοιόμορφης Προσπέλασης Μνήμης (NUMA)

ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Μαρία Γ. Αθανασάκη

Αθήνα, Δεκέμβριος 2005

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ

της

Μαρίας Γ. Αθανασάκη

Διπλωματούχου Ηλεκτρολόγου Μηχανικού και Μηχανικού Υπολογιστών Ε.Μ.Π. (2001)

Παραλληλοποίηση Κώδικα Βρόχων σε Αρχιτεκτονικές μη Ομοιόμορφης Προσπέλασης Μνήμης (NUMA)

Τριμελής Συμβουλευτική επιτροπή: Παναγιώτης Τσανάκας, επιβλέπων
Γεώργιος Παπακωνσταντίνου
Νεκτάριος Κοζύρης

Εγκρίθηκε από την επταμελή εξεταστική επιτροπή την .....

.....	.....	.....
Π. Τσανάκας	Γ. Παπακωνσταντίνου	Ν. Κοζύρης
Καθηγητής Ε.Μ.Π.	Καθηγητής Ε.Μ.Π.	Επίκ. Καθηγητής Ε.Μ.Π.
.....		.....
Ε. Ζάχος		Τ. Σελλής
Καθηγητής Ε.Μ.Π.		Καθηγητής Ε.Μ.Π.
.....		.....
Α. Συμβώνης		Θ. Θεοχάρης
Αναπλ. Καθηγητής Ε.Μ.Π.		Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών

Αθήνα, Δεκέμβριος 2005

.....

Μαρία Γ. Αθανασάκη
Διδάκτωρ Ηλεκτρολόγος Μηχανικός και Μηχανικός Υπολογιστών Ε.Μ.Π.

NATIONAL TECHNICAL UNIVERSITY OF ATHENS
SCHOOL OF ELECTRICAL AND COMPUTER ENGINEERING
DEPARTMENT OF COMPUTER SCIENCE
COMPUTING SYSTEMS LABORATORY

Parallelization of Nested Loop Codes for Non-Uniform Memory Access (NUMA) Architectures

PHD THESIS

Maria G. Athanasaki

Athens, Greece, December 2005

.....

Maria G. Athanasaki
School of Electrical and Computer Engineering, National Technical University of Athens, Greece

Περίληψη

Η διατριβή αυτή προσθέτει ένα λιθαράκι ακόμη στη λύση του προβλήματος της παραγωγής παράλληλου κώδικα για προγράμματα που περιέχουν τέλεια φωλιασμένους βρόχους. Στη σύγχρονη βιβλιογραφία, η παραλληλοποίηση τέτοιων δομών έχει κατ' αρχήν βασιστεί στο μετασχηματισμό tiling, ή αλλιώς, μετασχηματισμό υπερκόμβων. Έχουν προταθεί μέθοδοι για την αυτόματη μετατροπή του σειριακού κώδικα σε παράλληλο. Επίσης, έχουν προταθεί εναλλακτικές λύσεις για το χρονισμό μεταξύ επικοινωνίας και υπολογισμών. Όλες αυτές οι λύσεις, όμως, αφορούν την εκτέλεση του τελικού προγράμματος σε μία απλή συστοιχία (cluster) υπολογιστών.

Σήμερα, τα πλέον ισχυρά μηχανήματα, δεν αποτελούνται από απλούς υπολογιστές, αλλά από πολυ-επεξεργαστικές μονάδες (δείτε τη λίστα των 500 πιο ισχυρών υπολογιστών του κόσμου του Νοεμβρίου 2004). Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους είναι ότι οι επεξεργαστές του ίδιου κόμβου βλέπουν κοινή μνήμη, ενώ όσοι βρίσκονται σε διαφορετικούς κόμβους επικοινωνούν αναγκαστικά με ανταλλαγή μηνυμάτων. Πρόκειται, δηλαδή για διεπίπεδες αρχιτεκτονικές. Μέχρι στιγμής δεν είχε προταθεί κάποια λύση που να λαμβάνει υπόψη την ανομοιομορφία αυτή. Όμως, η ανταλλαγή μηνυμάτων ακόμη και ανάμεσα στους επεξεργαστές που έχουν άμεση πρόσβαση στην ίδια μονάδα μνήμης, αποτελεί σημαντική απώλεια χρόνου για το τελικό πρόγραμμα. Το πρόβλημα αυτό, λοιπόν, αντιμετωπίζεται αποδοτικά στην παρούσα διατριβή. Επιτυγχάνουμε την μέχρι στιγμής βέλτιστη αξιοποίηση του εύρους ζώνης και των δυνατοτήτων των καρτών δικτύου. Ταυτόχρονα, μπορούμε απλά και με σαφήνεια να ορίζουμε μία χρονική δρομολόγηση των υπερκόμβων, παρά την ανομοιόμορφη επικοινωνία μεταξύ τους.

Ένα άλλο θέμα που δεν είχε μέχρι στιγμής αντιμετωπιστεί είναι αυτό της κατανομής των tiles, ή υπερκόμβων σε επεξεργαστές. Στη βιβλιογραφία, όλες σχεδόν οι προσεγγίσεις θεωρούν είτε ότι υπάρχει απεριόριστος αριθμός επεξεργαστών, είτε ότι το μέγεθος των tiles επιλέγεται ώστε οι διαθέσιμοι επεξεργαστές να είναι αρκετοί. Όμως, σκοπός του μετασχηματισμού υπερκόμβων (tiling) δεν είναι μόνο η παραλληλοποίηση του κώδικα, αλλά και η βελτιστοποίηση της τοπικότητας των αναφορών σε δεδομένα της μνήμης. Στην περίπτωση αυτή, οι δύο στόχοι οδηγούν σε αντικρουόμενα αποτελέσματα. Επειδή ο χρόνος που χρειάζεται για την προσπέλαση δεδομένων,

που δε βρίσκονται στην γρήγορη μνήμη του συστήματος, δεν είναι αμελητέος (μπορεί να είναι συγκρίσιμος, ή ακόμη και πολλαπλάσιος του χρόνου που χρειάζεται για την επεξεργασίας τους), δεν θα έπρεπε να παραμεληθεί η παράμετρος αυτή κατά την επιλογή του μετασχηματισμού υπερκόμβων. Στη διατριβή αυτή, λοιπόν, διερευνούμε μεθόδους για την κατανομή των υπερκόμβων στις υπολογιστικές μονάδες, σε περίπτωση που ο μετασχηματισμός υπερκόμβων και το πλήθος τους είναι ήδη δεδομένο. Προκειμένου οι μέθοδοι αυτοί να μπορούν να ενσωματωθούν αποδοτικά σε ένα εργαλείο αυτόματης παραγωγής κώδικα, εστιάζουμε την προσοχή μας σε μεθόδους στατικής κατανομής των υπολογισμών, οι οποίοι παρουσιάζουν κάποια κανονικότητα.

Λέξεις-κλειδιά: Μετασχηματισμός tiling, Μετασχηματισμός υπερκόμβων, Ομαδοποίηση υπερκόμβων, Αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών, Υπερεπίπεδα, Συστοιχίες πολυ-επεξεργαστικών μονάδων, Περιορισμένος αριθμός κόμβων.

Abstract

This thesis adds some intuition and some practical solutions to the well-studied problem of parallelizing nested `for`-loops. In literature, parallelization of such code segments has been based on supernode, or tiling transformation. There have been proposed some methods for the automatic transformation of sequential code into parallel one. In addition, the timing between communication and computation has been studied. However, these solutions concern the execution of the final parallel code onto a cluster of single CPU nodes.

Nowadays the most powerful computing systems are consisted of multiprocessor units (see the Top 500 supercomputer list for November 2004). In such supercomputers, processors within the same node can directly access the same memory data, while processors in different nodes should communicate via message passing. No solution had been proposed so far to overcome this heterogeneity. Message passing among processors inside the same SMP node implies a significant communication overhead. The above mentioned problem is efficiently alleviated in this thesis. We pursue and achieve a proper utilization of the bandwidth and the possibilities of the network cards. At the same time, we can simply and explicitly define a time scheduling of tiles, in spite of the heterogeneous communication patterns.

Another issue, that had not been thoroughly examined so far, is the allocation of tiles, or supernodes to processors. Almost all approaches in literature consider either an unlimited number of processors, or that tile size is properly selected to fit the existing architecture. However, tiling has not been used only for parallelization, but also for achieving cache locality of data memory references. These two goals conflict with each other, concerning the tile size selection. Since the time needed for accessing data in main memory is not at all negligible (it may be comparable, or even a multiple of time needed for processing data), this parameter should not be left out when selecting a tiling transformation. In this thesis, we investigate certain techniques for allocating tiles to computing nodes, in case the tiling transformation, the size of the tile space and of the architecture are given. We consider static, regular techniques of allocation, in order to be able to incorporate them efficiently into an automatic parallel code generation tool.

Keywords: Supernodes, Loop tiling, Tile grouping, Overlapping communication, Pipelined Schedules, Hyperplanes, Clusters of SMPs, Fixed number of nodes.

Contents

List of Figures

List of Tables

Αντί Προλόγου

Η παρούσα διδακτορική διατριβή εκπονήθηκε στον Τομέα Τεχνολογίας Πληροφορικής και Υπολογιστών, της Σχολής Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών, του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Περιλαμβάνει την έρευνα και τα συμπεράσματα που προέκυψαν κατά τη διάρκεια των μεταπτυχιακών σπουδών μου στο Εργαστήριο Υπολογιστικών Συστημάτων της σχολής αυτής. Η διατριβή αυτή, όπως εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς μόνο από την ανάγνωση των περιεχομένων, αποτελείται από δύο μέρη: Το πρώτο είναι γραμμένο στα αγγλικά, προκειμένου να μπορεί να διαβαστεί από την ακαδημαϊκή κοινότητα εκτός Ελλάδας. Το δεύτερο μέρος αποτελεί περιληπτική μετάφραση του πρώτου στα ελληνικά.

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να εκφράσω τις ειλικρινείς ευχαριστίες μου σε ένα πλήθος ανθρώπων, που με βοήθησαν ουσιαστικά στην πραγματοποίηση της εργασίας αυτής. Πρώτα από όλους θα ήθελα να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή μου, Παναγιώτη Τσανάκα, επειδή, όντας προπτυχιακή φοιτήτρια, εκείνος πρώτος με έφερε σε επαφή με το χώρο στον οποίο αργότερα αποφάσισα να συνεχίσω τις σπουδές μου ως μεταπτυχιακή φοιτήτρια. Τον ευχαριστώ ιδιαίτερα επειδή με επέλεξε για συνεργάτη του, για τις χρήσιμες γνώσεις που μου μετέδωσε, για την οικειότητα που μου εμπνέει, αλλά περισσότερο για την εμπιστοσύνη που μου έδειξε σε όλα τα θέματα.

Επίσης, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τον καθηγητή Γεώργιο Παπακωνσταντίνου, μέλος της τριμελούς συμβουλευτικής επιτροπής μου και επικεφαλή του εργαστηρίου, για την αγάπη του, τις συμβουλές του, για τη διάθεσή του να ασχοληθεί με κατανόηση με οποιοδήποτε πρόβλημά μας.

Ιδιαίτερη αναφορά θα ήθελα να κάνω στο τρίτο μέλος της συμβουλευτικής επιτροπής μου, τον επίκουρο καθηγητή Νεκτάριο Κοζύρη. Ήταν ο άνθρωπος που καθόρισε την κατεύθυνση της έρευνάς μου, που ασχολήθηκε ουσιαστικά με την πορεία και τα προβλήματα που αντιμετώπισα κατά τη διάρκεια των σπουδών μου, που ανέκαμπτε το ηθικό μου σε δύσκολες ερευνητικά περιόδους, που φρόντισε να έχω διαθέσιμο τον εξοπλισμό που χρειαζόμουν. Πέρα, όμως, από τα καθαρά επιστημονικά θέματα, δίπλα του πήρα αξέχαστα μαθήματα ζωής με τις πολύωρες συζητήσεις που είχαμε μαζί του. Μου έμαθε να πιστεύω στον εαυτό μου, να θέτω και να πετυχαίνω στόχους, να είμαι πιο ανοιχτή απέναντι σε ανθρώπους με εντελώς διαφορετική νοοτροπία και επιδιώξεις. Όλα αυτά είναι ιδιαίτερα σημαντικά, όχι μόνο για την επαγγελματική αποκατάστασή ενός ανθρώπου, αλλά και για την οικογενειακή και κοινωνική ζωή του.

Βέβαια, πέρα από τους καθηγητές μου, θα ήταν πολύ μεγάλη παράλειψη να μην αναφερθώ και στα υπόλοιπα μέλη του εργαστηρίου. Κατ' αρχήν, ο Γιώργος Γκούμας ήταν ένας μικρότερος

καθηγητής μου. Τον ευχαριστώ ιδιαίτερα, όχι μόνο για τη συμβολή του στην ερευνητική δουλειά μου, αλλά και γιατί με το παράδειγμά του σκιαγράφησε το πρότυπο συμπεριφοράς ενός ανθρώπου που έχει βρει τη σωστή ισορροπία μεταξύ επαγγελματικής και κοινωνικής ζωής, που ξέρει να δίνει στα πρόσωπα και τις καταστάσεις την προσοχή που τους αρμόζει. Ιδιαίτερη για μένα ήταν και η σχέση που ανέπτυξα με το Νίκο Δροσινό. Τον ευχαριστώ, όχι μόνο για τη συνεργασία μας σε ερευνητικά θέματα, από την οποία αποκόμισα πολύτιμες γνώσεις, αλλά και για τις συζητήσεις μας σε θέματα που κουβεντιάζονται μόνο μεταξύ πραγματικών φίλων.

Στη συνέχεια, οφείλω να ευχαριστήσω θερμά όλα τα παιδιά με τα οποία συνεργάστηκα, τον Άρη Σωτηρόπουλο, το Γιώργο Τσουκαλά, το Βαγγέλη Κούκη. Χωρίς τη συμβολή τους, η διδακτορική διατριβή μου θα ήταν σίγουρα πολύ φτωχότερη. Δυστυχώς, θα μακρηγορούσα πολύ αν στεκόμουν σε κάθε ένα από τα μέλη του εργαστηρίου ξεχωριστά. Παρόλα αυτά, πρέπει να αναφέρω ότι ο Αντώνης Ζήσιμος, ο Αντώνης Χαζάπης, ο Κορνήλιος Κούρτης, ο Γιώργος Βερυγάκης, ο Νίκος Αναστόπουλος, προσθέτουν ο καθένας με τον τρόπο του, με τις γνώσεις και το χαρακτήρα του, μία ιδιαίτερη νότα στην κουλτούρα του εργαστηρίου. Ασφαλώς, δεν πρέπει να εννοηθεί ότι τα παιδιά που δεν αναφέρθηκαν ονομαστικά έχουν μικρότερη συμβολή στο φιλικό κλίμα συνεργασίας και στην περιρρέουσα γνώση του εργαστηρίου.

Επίσης, ένα τεράστιο ευχαριστώ για αναρίθμητους λόγους οφείλω στην αδελφή μου και υποψήφια διδάκτορα του εργαστηρίου, Ευαγγελία Αθανασάκη. Όχι μόνο γιατί από τα παιδικά μου χρόνια ήταν η καλύτερη φίλη μου, όχι μόνο επειδή με ακολούθησε και με συντρόφευσε σε όλα τα σημαντικά βήματα της ζωής μου, όχι μόνο επειδή ήταν πάντα ο πρώτος άνθρωπος που θα ασχολούνταν με οποιαδήποτε ανησυχία μου. Αλλά και επειδή με την ενεργή παρουσία της καθόρισε, σε βαθμό παραπλήσιο με τους γονείς μου, την προσωπικότητά μου.

Τέλος, ευχαριστώ θερμά το Κοινωφελές Ίδρυμα Αλέξανδρος Ωνάσης για την οικονομική στήριξη που μου παρείχε μέσω μίας υποτροφίας μεταπτυχιακών σπουδών.

Η εργασία αυτή αφιερώνεται στην οικογένειά μου και σε όσους αποτελούν ένα ευτυχές αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μου.

Part I

Parallelization of Nested Loop Codes for Non-Uniform Memory Access (NUMA) Architectures

1

Introduction

1.1 Motivation

Tiling, or supernode transformation has been widely used in parallel processing for restructuring nested `for`-loop code segments. When applying tiling, neighboring iterations are grouped together into a tile, or supernode. Thereupon, each tile is treated as one computation unit. That is, we schedule tiles instead of iterations, we decide which tiles will be assigned to a processor and so on. Therefore, we achieve to decrease the total communication load of the code segment as follows:

- Assuming that iterations of the initial code segment may be assigned to any processor of the parallel architecture, the communication load implied may be vast in comparison to the computation load. When applying tiling, we force neighboring iterations to be executed onto the same processor. Therefore, the communication requirements among them are eliminated.

- In message passing interfaces, designed for distributed memory computing systems, the cost of initializing a data transfer is not negligible. When applying tiling, apart from grouping iterations, we also group the resulting data transfers. Thus, we may initialize only one message per tile per communication direction, reducing in this way the number of messages and the communication startup cost.

A lot of work has been conducted in this area, concerning the selection of the optimal tiling transformation. Researchers have concluded that, on the one hand, rectangular tiling is simple. Thus, both the application of the tiling transformation and the execution of the final tiled code is efficient [TX00]. On the other hand, non-rectangular tiling may be more appropriate for a specific code segment [HS02], [HCF03]. Thus, if it is properly applied, it may give the peak performance [GDAK02a].

As far as parallel processing is concerned, the size and shape of tiles is mainly selected so as to minimize the communication overhead. The resulting tiling transformation seems to be the same when either a distributed [Xue97a] or a shared memory [RR02] system is aimed. Consequently, when a multilevel parallel architecture is involved, the optimal tiling transformation is just the same.

However, when applying a tiling transforation, tile shape and size are not the only concerns. One should also determine a time schedule, for both computations and communication. This problem has also been addressed when either a distributed or a shared memory architecture is involved. It has not been addressed for a multilevel parallel architecture, such as a cluster of shared memory multiprocessors (SMPs). In this thesis, a time schedule is produced, which takes into account the communication requirements among processors, which may reside either in the same or in different SMP nodes.

Once a tiling transformation has been applied onto a nested `for`-loop code segment, and a time scheduling has been produced, one may assume that it can be really implemented onto a parallel architecture. In fact, this is not always true. The number of processors of an existing platform may be less than the number of processors required for the application of a time schedule. Although in literature a lot of papers deal with the problem of scheduling onto a fixed number of processors, very few of them are applicable on nested `for`-loops, that cannot be partitioned into independent sub-spaces. In this thesis five alternative static schemes, for scheduling a tile space and assigning tiles to the processors of an existing parallel architecture, are proposed.

1.2 Related Work

A few years ago the constant increase of the execution speed of programs was mainly based on the clock frequency increase. In 1980's, both academia and industry realized that it was meaningless to further promote the clock speed if they could not feed the processor with data from memory [PH94], [HP03]. Their efforts concentrated onto minimizing the distance between the processor and memory data, using cache memories. They went on increasing the clock speed, but at the same time they increased the size and bandwidth of caches, they improved the algorithms used for storing and searching data in them.

Nowadays, technology seems to have approached the core. A further increase of either the clock speed or the cache bandwidth is sustained by physical restrictions, such as the speed of light and the minimum distances that should exist inside a chip, so as electrical signals do not interfere with each other. Therefore, the only notion that can supply computer performance with a thrust seems to be parallel processing.

However, without an intervention from the programmer, parallel processing may have an impact only when several independent programs are to be executed simultaneously. A minor

intervention is required when a single program can be partitioned into independent or loosely dependent tasks. What happens when we are interested in speeding up a single program, which cannot be partitioned into independent regions? Then, a thorough analysis of data dependences [Ban88], [Pug92] is required, so as to decide which tasks could be efficiently parallelized.

Nested `for`-loops can be placed among the most critical code segments, which deserve parallelization. They usually impose a significant overhead to the total program execution, since they iterate many times over the same statements. In order to achieve the maximum acceleration, one of the key issues to be considered is minimization of the communication overhead. Papers elaborating on this issue can be divided into two main categories corresponding to fine grain parallelization and coarse grain parallelization.

As far as fine grain parallelism is concerned, the communication overhead is reduced by applying methods that group together neighboring chains of iterations [KCN91], [SC95], while preserving the optimal hyperplane schedule [DGK+00], [ST91], [TKP00]. The objective of partitioning the initial iteration space into chains of iterations has always been the minimization of inter-chain dependences. Thereupon, some chains may be grouped together and executed in the same processor, aiming again to reduce the inter-processor dependences.

As far as coarse grain parallelism is concerned, researchers have dealt with the problem of alleviating the communication overhead by applying the supernode or tiling transformation. Supernode partitioning of the iteration space was initially proposed by Irigoin and Triolet in [IT88]. They introduced the initial model of loop tiling and gave conditions for a tiling transformation to be valid. Later, Ramanujam and Sadayappan in [RS92] showed the equivalence between the problem of finding a set of extreme vectors for a given set of dependence vectors and the problem of finding a tiling transformation that produces valid, deadlock-free tiles. The problem of determining the optimal shape was surveyed, and more accurate conditions were also given by others, as in [BDRR94], [HS02], [HCF03]. Some of these approaches aim at minimizing the amount of data transferred through a message passing interface [Xue97a]. Some more of them are applicable on a shared memory architecture and pursue the minimum amount of data to be accessed by more than one processors [AKN95], [RR02]. The rest of them attempt to minimize the time each processor remains idle waiting for the necessary data to be available, before going on with the computations assigned to it [DDRR97], [HCF97], [HCF99]. All three approaches result to the same mathematical formulas for the calculation of the optimal tiling transformation.

Scheduling tiled iteration spaces onto parallel architectures is another important issue, which has been partially addressed in literature. Dion et al. [DRR96] and Rastello et al. [RRP03] have reduced the total run-time by properly scheduling the iterations inside a tile. They assume that a tile execution is non-atomic and each data element is sent to processors that will need it, as soon as it is computed. Although such an approach may be practical on a VLSI processor array, it will not be efficient on a modern cluster, where the startup latency of a message cannot

be ignored, imposing coarse-grain communication.

Although scheduling of tasks on a cluster of workstations seems to be a well elaborated idea [CKE+04], in fact very few approaches have taken into account the regularity of nested `for`-loops. Several of them [SG97], [Sak97], [HP96] deal with the distribution of loop iterations to processors, in special cases, when the iteration space can be decomposed to regions, that can be parallelized with no communication or synchronization among processors. However, this is not always the case. As concluded by [LL98], the dependences among iterations may not allow the application of such a scheduling. In [ML94] a run-time scheduling is presented, which minimizes communication and synchronization overhead. In [ID98], [ZLP97], a dynamic load-balancing scheduling algorithm is presented, with a combination of compile-time and run-time support (hybrid compile and run-time process). However, as argued in [TN93], dynamic, or run-time scheduling achieves a better load balance when the computation load of iterations is unevenly distributed. In addition, it is applicable if the loop bounds are unknown at compile time. Static, or compile-time scheduling is more appropriate for uniformly distributed loops, following the algorithmic model of this thesis.

As far as the execution of tiles on a cluster of PCs is concerned, all conventional approaches [ABRY03], [ABR96], [HS98], [OSKO95], [RS92] consider that each processor executes all tiles along a specific dimension, by interleaving computation and communication phases. All processors first receive data, then compute, and finally send result data to neighbors in explicitly distinct phases, according to the hyperplane scheduling vector. Taking into account that modern network interfaces allow for concurrent communication and computation, in [GSK01] an alternative method for the problem of scheduling the tiles to single CPU nodes was proposed. The proposed method acts like enhancing the performance of a processor's datapath with pipelining [PH94], because a processor computes its tile at k time step and concurrently receives data from all neighbors to use them at $k+1$ time step and sends data produced at $k-1$ time step. Such a pipelined execution scheme was proven [STK02] to nearly double the performance of the algorithms, provided that we use modern NICs (Network Interface Cards), capable of performing communication without annoying the CPU, and advanced communication protocols (i.e. VIA) with Zero-Copy [CTHI98], DMA support and User-Level [Blu96] characteristics.

Although the tiling transformation had been so widely studied, in practice it was almost unattainable to implement the proposed methods in real applications. The overhead for producing the parallel code was almost prohibitive. In [AL93], Amarasinghe and Lam presented a method for automatically producing parallel SPMD code, based on the mathematical representation of the iteration space, the data space and the communication data, using a set of inequalities. In [TX00], Tang and Xue presented a complete framework for producing SPMD code for distributed memory parallel architectures. However, their approach concerns only rectangular tiling transformations. Finally, in [GAK03], [GDAK02a] a complete framework has been presented for automatically producing parallel code for arbitrarily tiled nested `for`-loops.

This method, apart from enhancing the efficiency of the final parallel code, aims at reducing the overhead of the automatic parallelization.

1.3 One step ahead: What do we need?

Nowadays the most powerful computing systems are consisted of multi-level parallel architectures, such as a cluster of Shared-Memory Multiprocessors. The top 5 computing systems announced in the 2004 Supercomputer Conference (SC2004) [TOP] in Pittsburgh (BlueGene/L, Columbia, Earth Simulator, MareNostrum, Thunder), are all based on a multi-level parallel architecture (see, for example, Figures 1.1 and 1.2).

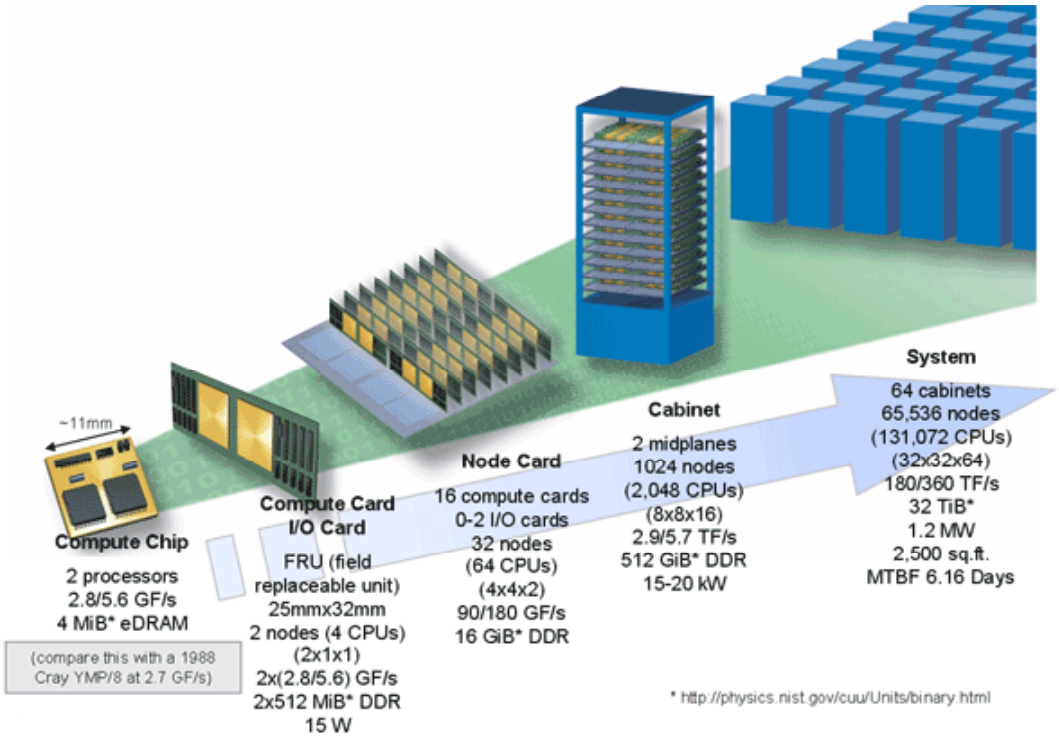

Figure 1.1: The BlueGene/L Architecture - No 1 in the 24th Top500 Supercomputer list

The method presented in [GSK01], [STK02] had been applied only on clusters of single CPU nodes. If applied on a cluster of SMP nodes (Symmetric Multi-Processors), it could not take into consideration the fact that, among processors of the same node, which can directly communicate with each other through the node's shared memory, there is no need for message interchange, in order to exchange data. This fact has not been taken into account in [MA01] either, which aims at scheduling tiles on a cluster of SMP nodes. The result of such a consideration may be unnecessary transfers from the processing unit to the network card and vice versa, which will consume a portion of the intra-node communication bandwidth. In the best case, when the compiler can detect and prevent such unnecessary communication between the processor and the network card, it will not evict unnecessary transfers among the shared and private space of

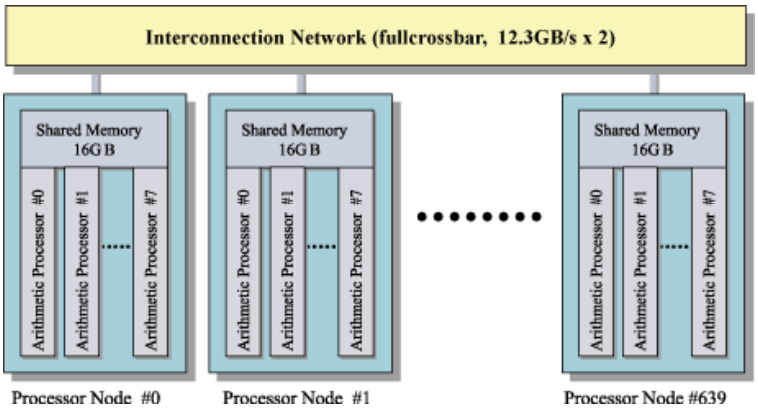

Figure 1.2: The Earth Simulator Architecture - No 3 in the 24th Top500 Supercomputer list

threads inside the same SMP node [DK04].

In this thesis, as in [AST+05], [ASTK02b], [ASTK02a], the method proposed in [GSK01], [STK02] is applied on clusters of SMP nodes. For this purpose, we group together tiles, which should be simultaneously executed by processors of the same node. Thus, we annihilate the need for communication among processors of the same node. In the sequel, in order to schedule the groups of tiles, which have arisen, we can make use of the overlapping communication-computation model, proposed in [GSK01], [STK02].

Unfortunately, the subsequent execution scheme (similar to its parent schemes proposed in [HS98], [GSK01] and the automatic schedules produced when using a code generation tool [GDAK02a]) preassumes an unlimited number of processing nodes, or that the tile size has been selected so that the number of nodes needed is less than or equal to the nodes available. Of course, it is not always true. The tile size may often be selected so as to minimize the communication overhead [Xue97a], [AKN95], [RR02] or maximize memory data references locality [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98]. Thus, we need an efficient method to allocate the tasks to a predefined number of processors. In this thesis, as in [AKK04], [AKK03], some different assignment schemes for scheduling tiles onto a cluster with a fixed number of SMP nodes, will be proposed.

1.4 Thesis Contribution

The contribution of this thesis, can be mainly focused on the following two issues:

1. A theoretic model is supplied for scheduling tiles onto a cluster of SMP nodes, using either the overlapping or the non-overlapping execution policy, as described in [GSK01], [STK02], [HS98]. This is attained by grouping together tiles, which should be simultaneously executed by processors of the same node. Thus, the need for communication among processors of the same node is annihilated. They should only synchronize with each other

using a barrier or a semaphore. In addition, the subsequent communication among processors in different SMP nodes can be similarly grouped, which further reduces the overall communication overhead of a code segment.

2. In order to apply all above mentioned techniques and automatic code generation tools [Gou03] onto a cluster with a fixed number of nodes, five alternative assignment schemes for scheduling tiles are proposed. The advantages and disadvantages of each one are theoretically and experimentally investigated. Thus, the guidelines for selecting the appropriate assignment scheme for each tile space, are provided.

1.5 Thesis Overview

In Chapter 2 of this thesis, some basic preliminary concepts and the mathematical background required for the comprehension of our methodology are presented. First of all, some mathematical symbols used throughout the thesis are defined. Then, we briefly describe the model of algorithms, which can be parallelized using the proposed techniques. In the sequel, some basic concepts from parallel processing, such as dependences and time scheduling, are described. In addition, some loop transformations, which have been widely used in compiler optimizations, are briefly discussed. They are divided into linear and non-linear transformations. Among non-linear loop transformations, we emphasize the tiling transformation, which will be used throughout the rest of this thesis. Finally, we outline the non-overlapping [HS98] and the overlapping [GSK01] execution policies, which constitute the base for the application of our theory.

In Chapter 3, a methodology for the construction of a tool, which can automatically produce parallel tiled code, is discussed. Special care is taken, so as the final tool to be efficient in consideration of both the time needed for the generation of the parallel code and the quality of the code produced. The efficiency at compile-time is enhanced by a reduction of the inequalities describing the tile space, through a proper expansion of the initial space boundaries. The efficiency at run-time is achieved by a transformation of the tile iteration space into a rectangular one. Finally, as far as the communication among processors is concerned, an enhancement of the ideas presented in [GDAK02a], [Gou03] for a cluster of single-processing nodes, is described.

In Chapter 4, the non-overlapping and the overlapping execution policies are generalized, so as to be applied on a cluster of shared memory multiprocessors. In order to achieve this generalization, we introduce the technique of grouping, which is a kind of tiling applied onto tiles. We determine the guidelines for the selection of the grouping transformation. Then, a valid and optimal time schedule for the subsequent group space is produced. We also indicate how computation tasks should be allocated to the processors. Finally, we theoretically and experimentally validate the techniques proposed.

In Chapter 5, we assume that a cluster with a fixed number of SMP nodes is available for the execution of the tiled iteration space. Thus, our scheduling needs to be adapted, so

as to take into consideration that a fixed number of tiles can be computed at the same time. Five alternative schedules are proposed: cyclic assignment schedule (§5.2), mirror assignment schedule (§5.3), cluster assignment (§5.4), retiling (§5.5) and block-cyclic assignment schedule (§5.7). Then, we theoretically and experimentally argue about which one should be selected for the parallelization of a tile space.

In Chapter 6, we conclude with a summary of the arguments presented in this thesis and we report some future extensions of our work. In Appendix A a summary table of the symbols used throughout the thesis is provided. Appendix B constitutes a quick reference of our algorithmic assumptions. Finally, in Appendix C, some simple mathematical formulas, which are often used in this thesis, are proven.

1.6 Publications

INTERNATIONAL JOURNALS

- M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, N. Koziris, and P. Tsanakas. Hyperplane Grouping and Pipelined Schedules: How to Execute Tiled Loops Fast on Clusters of SMPs. *The Journal of Supercomputing*, 33(3):197–226, Sep. 2005.

- G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. An Efficient Code Generation Technique for Tiled Iteration Spaces. *IEEE Trans. on Parallel and Distributed Systems*, 14(10):1021–1034, Oct. 2003.

- G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Code Generation Methods for Tiling Transformations. *Journal of Information Science and Engineering*, 18(5):667–691, Sep. 2002.

INTERNATIONAL CONFERENCES

- G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Automatic Parallel Code Generation for Tiled Nested Loops. In *Proceedings of the 2004 ACM Symposium on Applied Computing (SAC 2004)*, pages 1412–1419, Nicosia, Cyprus, March 2004.

- M. Athanasaki, E. Koukis, and N. Koziris. Scheduling of Tiled Nested Loops onto a Cluster with a Fixed Number of SMP Nodes. In *Proceedings of the 12-th Euromicro Conference on Parallel, Distributed and Network based Processing (PDP04)*, pages 424–433, A Coruna, Spain, Feb. 2004. IEEE Computer Society Press.

- M. Athanasaki, E. Koukis, and N. Koziris. Efficient Scheduling of Tiled Iteration Spaces onto a Fixed Size Parallel Architecture. In *Proceedings of the 9th Panhellenic Conference in Informatics*, pages 178–192, Thessaloniki, Greece, Nov. 2003.

- N. Drosinos, G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Delivering High Performance to Parallel Applications Using Advanced Scheduling. In *Proceedings of the Parallel Computing 2003 (ParCo 2003)*, Dresden, Germany, Sep. 2003.

- M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, and N. Koziris. Pipelined Scheduling of Tiled Nested Loops onto Clusters of SMPs using Memory Mapped Network Interfaces. In *Proceedings of the 2002 ACM/IEEE conference on Supercomputing (SC2002)*, Baltimore, Maryland, Nov. 2002. IEEE Computer Society Press.

- G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Compiling Tiled Iteration Spaces for Clusters. In *Proceedings of the 2002 IEEE Int'l Conference on Cluster Computing*, pages 360–369, Chicago, Illinois, Sep. 2002.

- M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, and N. Koziris. A Pipelined Execution of Tiled Nested Loops on SMPs with Computation and Communication Overlapping. In *Proceedings of the Workshop on Compile/Runtime Techniques for Parallel Computing, in conjunction with 2002 Int'l Conference on Parallel Processing (ICPP-2002)*, pages 559–567, Vancouver, Canada, Aug. 2002.

- G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Data Parallel Code Generation for Arbitrarily Tiled Nested Loops. In *Proceedings of the 2002 Int'l Conference on Parallel and Distributed Processing Techniques and Applications*, pages 610–616, Las Vegas, Nevada, USA, June 2002.

- G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Automatic Code Generation for Executing Tiled Nested Loops Onto Parallel Architectures. In *Proceedings of the 2002 ACM Symposium on Applied Computing (SAC 2002)*, pages 876–881, Madrid, Spain, March 2002.

2

Preliminary Concepts - Mathematical Background

In this chapter, we present some basic preliminary concepts and the mathematical background, which are necessary for the comprehension of the rest of this thesis. First of all, we supply an outline of the algorithmic model aimed by the techniques presented in this thesis. This model is further specified and restricted later on in this chapter. A summary of the restrictions imposed is also given in Appendix B. While going through this thesis, readers may use Appendix B as a quick reference of our algorithmic model. In addition, some terms originating from the scientific area of algebra (e.g. lexicographic order) are briefly defined in this chapter. Moreover, we discuss some concepts widely used in the area of parallel processing (e.g. dependence analysis, time scheduling, linear loop transformations, tiling). Finally, we outline the architectural characteristics, which are necessary for the implementation of the techniques described in this thesis.

2.1 Notation

Throughout this thesis, we indicate the set of natural numbers by N, and the set of natural numbers, excluding zero by N^* ($N^* = N - \{0\}$). In addition, we indicate the set of integer numbers by Z, and the set of integer numbers, excluding zero by Z^* ($Z^* = Z - \{0\}$).

In addition, when writing $\vec{a} > 0$ (or $\vec{a} \geq 0$), we mean that all coordinates of vector $\vec{a}$ should be positive (or non negative). Similarly, when writing $A > 0$ (or $A \geq 0$), where A is a matrix, we mean that all elements of A should be positive (or non negative).

By $\lfloor \vec{a} \rfloor$, we imply the application of the floor integer function to all coordinates of $\vec{a}$. Similarly, by $\lfloor A \rfloor$, we imply the application of the floor integer function to all elements of matrix A.

2.2 Algorithmic Model - Nested `for`-loops

The methods proposed in this thesis may be applied to any code segment of perfectly nested `for`-loops with uniform data dependences (see §2.3) [SF91]. That is, our algorithms are of the form:

```
for (j1=l1; j1 ≤ u1; j1++){
   ...
   for (jn=ln; jn ≤ un; jn++){
      Loop Body
   }
   ...
}
```

where l_1 and u_1 are integer parameters, l_k and u_k ($k = 2, \ldots, n$) are functions of the outer loop indices. Specifically, they may have the form:

$$l_k = max(\lceil f_{k1}(j_1, \ldots, j_{k-1}) \rceil, \ldots, \lceil f_{kr}(j_1, \ldots, j_{k-1}) \rceil)$$

and

$$u_k = min(\lfloor g_{k1}(j_1, \ldots, j_{k-1}) \rfloor, \ldots, \lfloor g_{kr}(j_1, \ldots, j_{k-1}) \rfloor)$$

where f_{ki} and g_{ki} are affine functions. Therefore, we are not only dealing with rectangular iteration spaces, but also with more general convex spaces, with the only assumption that the iteration space is defined as the bisection of a finite number of semi-spaces of the n-dimensional space Z^n.

Each iteration of this code segment is represented by an n-dimensional vector

$$\vec{j} = (j_1, j_2, \ldots, j_n) \in Z^n,$$

called as **iteration vector**. Each coordinate of the iteration vector represents one of the loop indices. Coordinate j_1 represents the outermost loop index, while j_n represents the innermost one.

Definition 2.1 *We define as **iteration space** the set of iteration vectors (representing iterations), which are to be traversed during the execution of a nested for-loop code segment, as described in page 14.*

$$J^n = \{\vec{j} = (j_1, j_2, \ldots, j_n) | j_i \in Z \wedge l_i \leq j_i \leq u_i, 1 \leq i \leq n\}$$

The iteration space J^n can also be described with a system of linear inequalities. An inequality of this system expresses a boundary surface of the iteration space. Thus, J^n can be equivalently defined as:

$$J^n = \{\vec{j} \in Z^n | B\vec{j} \leq \vec{b}\} \tag{2.1}$$

Matrix B and vector $\vec{b}$ can be easily derived from the affine functions l_k and u_k and vice versa.

Each iteration $\vec{j} = (j_1, j_2, \ldots, j_n) \in Z^n$ may be represented in the n-dimensional space by point $(j_1, j_2, \ldots, j_n)$. In consequence, the iteration space may be represented as a subset of Z^n, as indicated in the following example.

Example 2.1: The following nested `for`-loops are consistent to the algorithmic model described in this section.

1. **Rectangular iteration space:**

```
for (j1=0; j1 ≤ 7; j1++)
   for (j2=0; j2 ≤ 5; j2++){
      Loop Body
   }
```

   Matrices B and $\vec{b}$, corresponding to this loop segment, can be derived as follows:

$$\left.\begin{array}{l} j_1 \leq 7 \\ j_1 \geq 0 \\ j_2 \leq 5 \\ j_2 \geq 0 \end{array}\right\} \Leftrightarrow \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ -1 & 0 \\ 0 & 1 \\ 0 & -1 \end{bmatrix} \vec{j} \leq \begin{pmatrix} 7 \\ 0 \\ 5 \\ 0 \end{pmatrix}$$

2. **Trapezoidal iteration space:**

```
for (j1=0; j1 ≤ 7; j1++)
   for (j2=0; j2 ≤ 9 − j1; j2++){
      Loop Body
   }
```

Matrices B and $\vec{b}$, corresponding to this loop segment, can be derived as follows:

$$\left.\begin{array}{c} j_1 \leq 7 \\ j_1 \geq 0 \\ j_2 \leq 9 - j_1 \\ j_2 \geq 0 \end{array}\right\} \Leftrightarrow \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ -1 & 0 \\ 1 & 1 \\ 0 & -1 \end{bmatrix} \vec{j} \leq \begin{pmatrix} 7 \\ 0 \\ 9 \\ 0 \end{pmatrix}$$

3. **Convex space:**

```
for (j1=0; j1 ≤ 7; j1++)
   for (j2=max(0,1 − j1); j2 ≤ min(6,9 − j1); j2++){
      Loop Body
   }
```

Matrices B and $\vec{b}$, corresponding to this loop segment, can be derived as follows:

$$\left.\begin{array}{c} j_1 \leq 7 \\ j_1 \geq 0 \\ j_2 \leq 6 \\ j_2 \leq 9 - j_1 \\ j_2 \geq 0 \\ j_2 \geq 1 - j_1 \end{array}\right\} \Leftrightarrow \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ -1 & 0 \\ 0 & 1 \\ 1 & 1 \\ 0 & -1 \\ -1 & -1 \end{bmatrix} \vec{j} \leq \begin{pmatrix} 7 \\ 0 \\ 6 \\ 9 \\ 0 \\ -1 \end{pmatrix}$$

The respective iteration spaces can be represented in a 2-dimensional space, as depicted in Figure 2.1.

According to the constraints concerning the form of loop bounds l_i, u_i, iteration space J^n may be a convex subset of Z^n. This model is compatible with several real applications, mainly from the scientific areas of maths, physics, molecular biology, e.t.c. For example, we may refer to some of them: Jacobi, Gauss Successive Over-Relaxation - SOR, Alternative Direction Implicit Integration - ADI [GDAK02a], Texture Smoothing - TS [PB99], 9-point Star Differential Equation Stencil - PDE [AI91], Global Sequence Alignment - Fickett's Algorithm [ABRY03].

Unless a loop transformation is applied, the iterations of a nested-loop code segment are executed sequentially, in lexicographic order.

Definition 2.2 *Iteration $\vec{j}$ is lexicographically previous than iteration $\vec{j'}$ ($\vec{j} \prec \vec{j'}$), iff $j_i = j'_i, \forall i = 1, \ldots, k-1 \wedge j_k < j'_k$, $k \leq n$.*

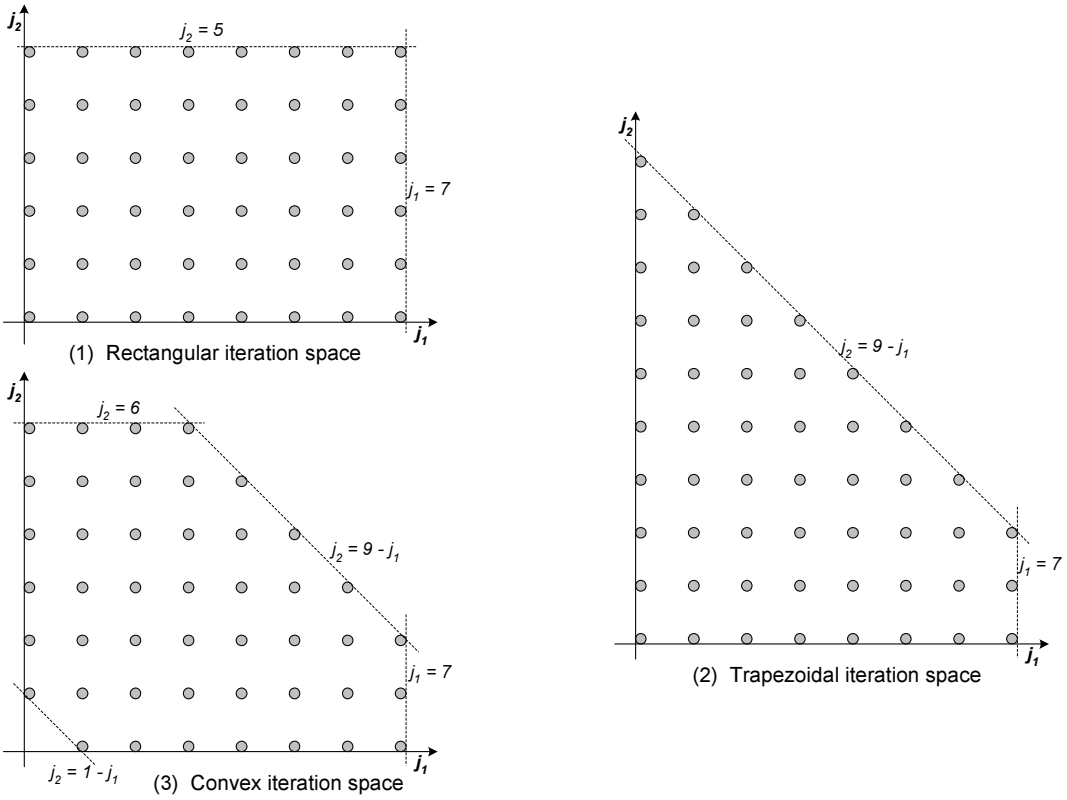

Figure 2.1: Example 2.1 - Graphical representation of 2-dimensional iteration spaces onto Z^n

For example, it holds that $(1,2,5) \prec (4,1,0) \prec (4,1,1) \prec (4,3,-8)$. In Figure 2.2, we have depicted the lexicographic order, which is coincident to the program order, for the iterations of the code segment in Example 2.1(3).

2.3 Dependence Vectors

Definition 2.3 *Iteration $\vec{j_2}$ is **dependent on** iteration $\vec{j_1}$ iff*

1. *All three conditions are valid:*

   (a) $\vec{j_1} \prec \vec{j_2}$ *and*

   (b) *Both iterations $\vec{j_1}, \vec{j_2}$ access the same memory data item M and*

   (c) *At least one of these memory data accesses is a write access,*

   or,

2. *Iteration $\vec{j_2}$ is dependent on iteration $\vec{j_3}$ and iteration $\vec{j_3}$ is dependent on iteration $\vec{j_1}$.*

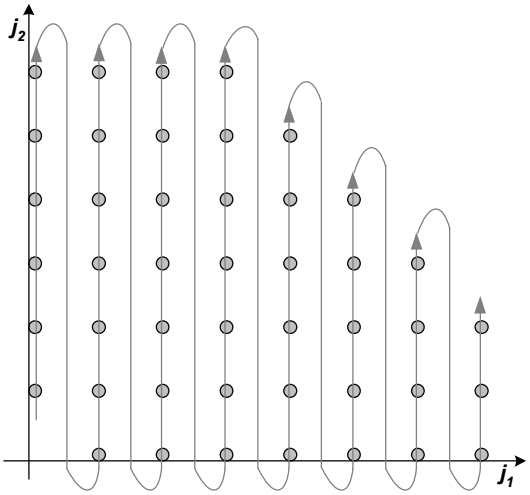

Figure 2.2: Lexicographic order of iterations for the iteration space of Example 2.1(3).
It is coincident to the order of execution of the iterations if no transformation is applied to the iteration space.

In the first case, $\vec{j_2}$ *is* ***directly dependent on*** $\vec{j_1}$*, while in the second one,* $\vec{j_2}$ *is* ***indirectly dependent on*** $\vec{j_1}$*.*

When $\vec{j_2}$ is dependent on $\vec{j_1}$, we equivalently say that there is a **dependence** between iterations $\vec{j_1}$ and $\vec{j_2}$. Formally, dependences are modelled by **dependence vectors**: $\vec{d} = \vec{j_2} - \vec{j_1}$.

Dependence analysis is especially critical for the parallelization of programs, since any two iterations can be executed in parallel, if there is no direct or indirect dependence between them [Ber66], [Ban94]. However, when modelling dependences using dependence vectors, we only deal with direct dependences. Indirect dependences are implied.

Direct dependences are distinguished into three categories [Ban88]:

- **flow** or **true dependences**, if iteration $\vec{j_1}$ writes on M and dependent iteration $\vec{j_2}$ reads the value of M.
- **anti-dependences**, if iteration $\vec{j_1}$ reads the value of M and then dependent iteration $\vec{j_2}$ writes on M.
- **output dependences**, if both iterations $\vec{j_1}$ and $\vec{j_2}$ write on M.

In our algorithmic model, we only deal with flow or true dependences. Anti-dependences and output dependences can be eliminated using more variables [CDRV98]. In addition, notice that, in our algorithmic model (§2.2), all dependence vectors are considered as uniform, i.e. independent of the indices of computations. Thus, we may construct the **dependence matrix** D of a code segment, which consists of all dependence vectors starting from any iteration of J^n. Each dependence vector forms a column of matrix D: $D = [d_1|d_2|...|d_q]$.

Example 2.2: Let us consider the nested `for`-loop code segment:

```
for (j1=0; j1 ≤ 7; j1++)
   for (j2=max(0,1−j1); j2 ≤ min(6,9−j1); j2++){
      A[j1,j2] = B[j1+4,j2]+A[j1−2,j2]
      B[j1,j2] = A[j1−3,j2+1] −A[j1,j2−1]
   }
```

Iteration (j_1, j_2) reads matrix elements $A[j_1 - 2, j_2]$, $A[j_1 - 3, j_2 + 1]$, $A[j_1, j_2 - 1]$, which are written by iterations $(j_1 - 2, j_2)$, $(j_1 - 3, j_2 + 1)$, $(j_1, j_2 - 1)$, respectively. Thus, there are true or flow dependences: $\vec{d_1} = (2, 0)$, $\vec{d_2} = (3, -1)$, $\vec{d_3} = (0, 1)$. In addition, iteration (j_1, j_2) reads matrix element $B[j_1 + 4, j_2]$, which is later written by iteration $(j_1 + 4, j_2)$, imposing anti-dependence $\vec{d_4} = (4, 0)$. Therefore, the dependence matrix of this code segment is: $D = \left[\begin{array}{c|c|c|c} 2 & 3 & 0 & 4 \\ 0 & -1 & 1 & 0 \end{array}\right]$. Notice that all four dependence vectors are lexicographically positive.

In order to eliminate anti-dependence $\vec{d_4} = (4, 0)$, we may equivalently rewrite the previous code segment as follows:

```
for (j1=0; j1 ≤ 7; j1++)
   for (j2=max(0,1−j1); j2 ≤ min(6,9−j1); j2++)
      B_temp[j1+4,j2] = B[j1+4,j2]
for (j1=0; j1 ≤ 7; j1++)
   for (j2=max(0,1−j1); j2 ≤ min(6,9−j1); j2++){
      A[j1,j2] = B_temp[j1+4,j2]+A[j1−2,j2]
      B[j1,j2] = A[j1−3,j2+1] −A[j1,j2−1]
   }
```

The dependence matrix for the second nested `for`-loop of this code segment is: $D = \left[\begin{array}{c|c|c} 2 & 3 & 0 \\ 0 & -1 & 1 \end{array}\right]$. These dependences can be graphically represented, as depicted in Figure 2.3.

2.4 Fourier-Motzkin Elimination Method

The Fourier-Motzkin elimination method (FME) can be used to convert a system of linear inequalities $A\vec{x} \leq \vec{a}$ into a form, in which the lower and upper bounds of each element x_i of the vector $\vec{x}$ is expressed in terms of the elements $x_1, \ldots, x_{i-1}$ only. This fact is very important when using a nested loop, in order to traverse an iteration space J^n defined by a system of inequalities. In this case, the bounds of index j_k of the nested loop must be expressed in terms of the $k - 1$ outer indices only. This means that the Fourier-Motzkin elimination method can convert a system describing a general iteration space into a form suitable for use in nested loops.

After applying the Fourier-Motzkin elimination method, the eliminated system consists of a

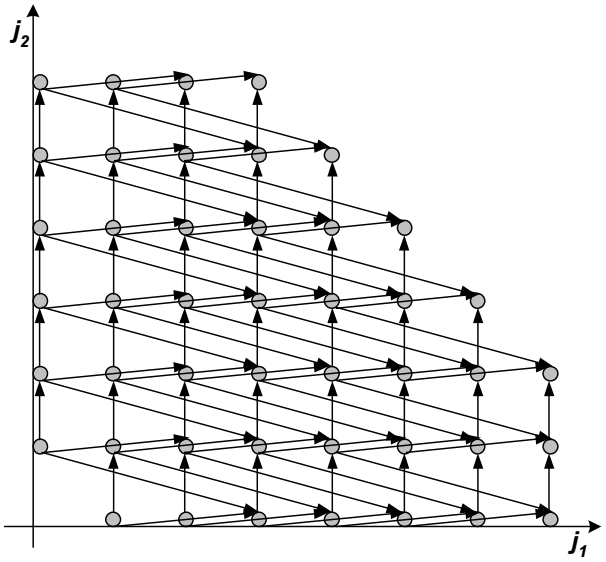

Figure 2.3: Example 2.2 - Graphical representation of flow dependences

very large number of inequalities describing the bounds of each variable x_i, but some of them are not necessary for the calculation of x_i's bounds. The unnecessary inequalities must be eliminated to simplify the resulting system. In order to remove the redundant inequalities, two methods have been proposed: the **ad-Hoc simplification method** and the **exact simplification method**. A full description of the Fourier-Motzkin elimination method, the ad-Hoc simplification and the exact simplification is presented in [BW95].

If the initial system of inequalities consists of k inequalities with n variables, then the complexity of the Fourier-Motzkin elimination algorithm can be expressed by the formula ([Jim99]):

$$Complexity = O(\frac{k^{2^n}}{2^{2^{(n+1)}-2}}) \approx O((\frac{k}{2})^{2^n})$$

The Fourier-Motzkin elimination method is extremely complex, since it depends *doubly exponentially* on the number of loops involved.

In addition, a single application of the method is almost always useless, since it results to a lot of inequalities, which are not necessary for the calculation of the loop bounds. They should be calculated a lot of times during the execution of the final code and impose an unacceptable overhead to the final code execution. Thus, the above simplification methods should be applied, in order to eliminate the redundant inequalities. The ad-Hoc simplification method, which is quite fast, achieves to eliminate only some of the redundant inequalities. The rest of them should be eliminated with the use of the exact simplification method. It applies once the Fourier-Motzkin elimination method for each inequality of the final system, in order to check whether it is redundant. Thus, it increases considerably the complexity of the final program.

2.5 Time Scheduling

When parallelizing a nested `for`-loop, one should primarily reorganize the sequential execution of iterations, in order to create parallel regions, which may be executed at the same time by different CPUs. The final goal is the minimization of the total execution time. This is the case when no other applications are running simultaneously on the same computing system and thus we are not interested in the interaction among different applications.

The functions which map the iterations of a nested `for`-loop onto different time instances, are called **time scheduling functions**. When devising a time scheduling function, our goal is to enable the execution of as many parallel iterations as possible, so as to achieve the minimum total execution time, without modifying the results produced by the initial sequential execution of the program.

In order to certify that the results produced by the initial sequential execution are not modified, a time schedule must respect the initial program dependences. In other words, it should map iterations connected by a dependence vector to distinct execution steps. In this way, it is ensured that only those iterations of the initial nested `for`-loop that have no direct or indirect dependence among them will be executed in parallel. Thus, a time schedule is valid when for each dependence vector, the source iteration is mapped to a time instance previous than the destination iteration.

Definition 2.4 *Time scheduling function* $s : J^n \rightarrow Z$ *is valid for a nested for-loop, with a dependence matrix* D*, iff for each pair of iterations* $\vec{j_1}, \vec{j_2} \in J^n : \vec{j_2} = \vec{j_1} + \vec{d}, \vec{d} \in D$*, it holds that* $s(\vec{j_1}) < s(\vec{j_2})$.

2.5.1 Linear Time Scheduling

Linear time scheduling is a special case of time scheduling. It arises when the scheduling function $s(\vec{j})$ is linear. Linearity is convenient, as we shall see in Chapters 4 and 5, since it results in a regular assignment of iterations or tiles (see §2.6.2 for a definition of tile) to CPUs.

Definition 2.5 *We define as linear time scheduling of a nested for-loop, any time scheduling* s_Π*, such that:* $\forall \vec{j} \in J^n$

$$s_\Pi(\vec{j}) = \lfloor \frac{\Pi \vec{j}^T + t_0}{disp\Pi} \rfloor$$

where $\Pi \in Z^{1 \times n}$, $disp\Pi = min\{\Pi \vec{d_i}^T : \vec{d_i} \in D\}$ *and* t_0 *is an integer constant.*

We notice that in Definition 2.5:

- Row-vector Π is called as **linear scheduling vector**.

- Integer constant t_0 is called as **alignment constant**.
- Constant $disp\Pi$ is called as **displacement constant**.

Linear scheduling vector Π defines a class of hyperplanes such that: All iterations of J^n belonging to the same hyperplane are mapped to the same time instance. When using the term *hyperplane*, we mean a beeline for a 2-dimensional iteration space, a ruled surface for a 3-dimensional iteration space and so on.

It can be proven [PTK98] that a linear time scheduling preserves depedences iff

$$\forall \vec{d_i} \in D : \Pi \vec{d_i}^T > 0 \tag{2.2}$$

According to a linear time scheduling s_Π, the time required for the execution of a nested `for`-loop (makespan) is calculated with the use of formula:

$$\wp = max\{s_\Pi(\vec{j}) : \vec{j} \in J^n\} - min\{s_\Pi(\vec{j}) : \vec{j} \in J^n\} + 1 \tag{2.3}$$

Example 2.3: In this example, we will produce a parallel time schedule for the iterations of the nested `for`-loop code segment:

```
for (j1=0; j1 ≤ 7; j1++)
   for (j2=max(0,1−j1); j2 ≤ min(6,9−j1); j2++){
      A[j1,j2] = B_temp[j1+4,j2]+A[j1−2,j2]
      B[j1,j2] = A[j1−3,j2+1] -A[j1,j2−1]
   }
```

The dependences of this nested `for`-loop have been designed in Figure 2.3. Let us select vector $\Pi = \begin{bmatrix} 1 & 1 \end{bmatrix}$, as a linear scheduling vector for this iteration space.

$$\Pi \vec{d_1}^T = \begin{bmatrix} 1 & 1 \end{bmatrix} \begin{pmatrix} 2 \\ 0 \end{pmatrix} = 2 > 0,$$

$$\Pi \vec{d_2}^T = \begin{bmatrix} 1 & 1 \end{bmatrix} \begin{pmatrix} 3 \\ -1 \end{pmatrix} = 2 > 0,$$

$$\Pi \vec{d_3}^T = \begin{bmatrix} 1 & 1 \end{bmatrix} \begin{pmatrix} 0 \\ 1 \end{pmatrix} = 1 > 0,$$

According to formula (2.2), Π is a valid scheduling vector for this example. In addition, according to Definition 2.5, $disp\Pi = min\{\Pi\vec{d_i}^T : \vec{d_i} \in D\} = 1$. If we set $t_0 = -1$, then we get:

$$s_\Pi(j_1, j_2) = j_1 + j_2 - 1$$

In Figure 2.4 we have depicted the resulting time schedule. Notice that, according to formula (2.3), the makespan is $\wp = 9$.

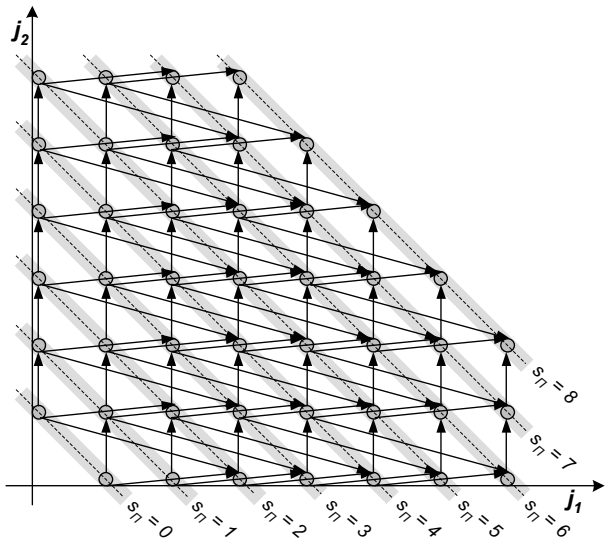

Figure 2.4: Example 2.3 - Time Schedule produced by linear scheduling vector $\Pi = [1\ 1]$. The dashed lines indicate the class of hyperplanes-beelines defined by the linear scheduling vector Π ($\Pi\vec{j} = constant$). The grey areas include iterations that are mapped to the same time instance, according to the scheduling function $s_\Pi(j_1, j_2) = j_1 + j_2 - 1$. Since $disp\Pi = 1$, each grey area includes only one hyperplane.

If we select vector $\Pi = \begin{bmatrix} 2 & 3 \end{bmatrix}$, as a linear scheduling vector:

$$\Pi\vec{d_1}^T = \begin{bmatrix} 2 & 3 \end{bmatrix} \begin{pmatrix} 2 \\ 0 \end{pmatrix} = 4 > 0,$$

$$\Pi\vec{d_2}^T = \begin{bmatrix} 2 & 3 \end{bmatrix} \begin{pmatrix} 3 \\ -1 \end{pmatrix} = 3 > 0,$$

$$\Pi\vec{d_3}^T = \begin{bmatrix} 2 & 3 \end{bmatrix} \begin{pmatrix} 0 \\ 1 \end{pmatrix} = 3 > 0,$$

According to formula (2.2), Π is a valid scheduling vector for this example. In addition, according to Definition 2.5, $disp\Pi = min\{\Pi\vec{d_i}^T : \vec{d_i} \in D\} = 3$. If we set $t_0 = -2$, then we get:

$$s_\Pi(j_1, j_2) = \lfloor \frac{2j_1 + 3j_2 - 2}{3} \rfloor$$

In Figure 2.5 we have depicted the resulting time schedule. Notice that, according to formula (2.3), the makespan is $\wp = 8$.

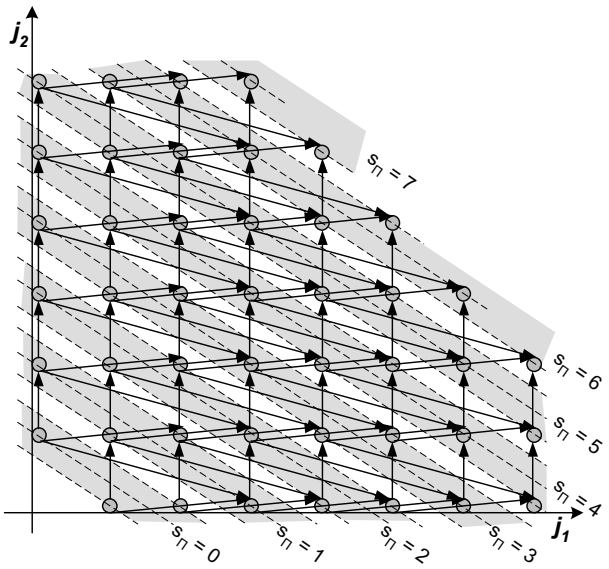

Figure 2.5: Example 2.3 - Time Schedule produced by linear scheduling vector $\Pi = [2\ 3]$. The dashed lines indicate the class of hyperplanes-beelines defined by the linear scheduling vector Π ($\Pi\vec{j} = constant$). The grey areas include iterations that are mapped to the same time instance, according to the scheduling function $s_\Pi(j_1, j_2) = \lfloor \frac{2j_1+3j_2-2}{3} \rfloor$. Since $disp\Pi = 3$, each grey area includes 3 hyperplanes.

2.6 Loop Transformations

2.6.1 Linear Loop Transformations

Linear transformations, which are often used in loop transformation literature can be distinguished into three main categories:

1. loop interchange

2. loop reversal

3. loop skewing

Each linear loop transformation can be represented by a $n \times n$ transformation matrix T. Thus, iteration $\vec{j}$ of the initial iteration space is mapped to iteration $T\vec{j}$ of the final iteration space and dependence vector $\vec{d_i}$ is transformed to dependence vector $T\vec{d_i}$. A loop transformation results in a code segment equivalent to the original one iff it preserves dependences, that is iff all transformed dependence vectors are lexicographically positive ($\forall \vec{d_i} \in D$ it holds $T\vec{d_i} \succ \vec{0}$) [WL91b].

If more than one linear transformations T_1, T_2 are successively performed, the final loop transformation can be represented by the product of the respective transformation matrices $T = T_2 T_1$.

Loop interchange transforms iteration vector (j_1, j_2) into iteration vector (j_2, j_1) (see Figure 2.6). This transformation can be represented by matrix $T = \begin{bmatrix} 0 & 1 \\ 1 & 0 \end{bmatrix}$. Thus

$$\vec{j'} = \begin{bmatrix} 0 & 1 \\ 1 & 0 \end{bmatrix} \begin{pmatrix} j_1 \\ j_2 \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} j_2 \\ j_1 \end{pmatrix}$$

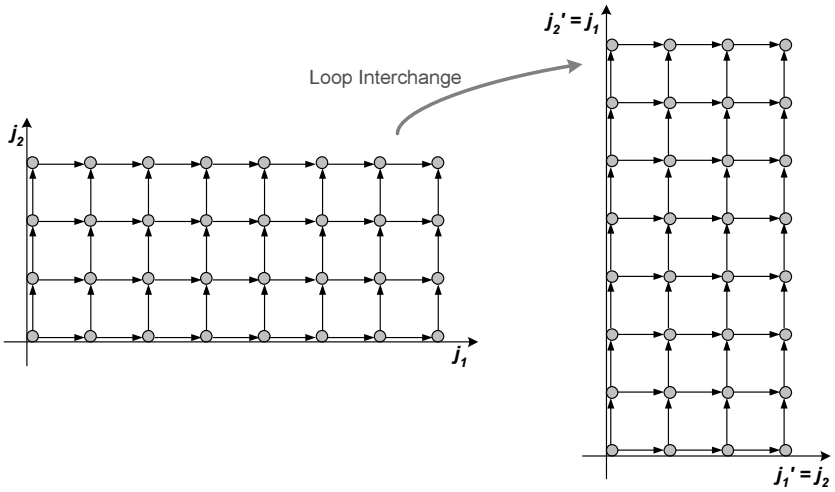

Figure 2.6: Graphical representation of an interchange transformation

Two successive loop interchanges can model a cyclic exchange of three loop indices, so as the innermost loop index j_3 to become the outermost one. First, interchange of loop indices j_2, j_3 is represented by matrix $T_1 = \begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 1 \\ 0 & 1 & 0 \end{bmatrix}$. Second, interchange of loop indices j_1, j_2 is represented by matrix $T_2 = \begin{bmatrix} 0 & 1 & 0 \\ 1 & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix}$. The total transformation is

represented by matrix $T = T_2T_1 = \begin{bmatrix} 0 & 0 & 1 \\ 1 & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \end{bmatrix}$.

Loop reversal is modelled by multiplying a loop index by -1. For example, the reversal transformation depicted in Figure 2.7 is modelled by transformation matrix $T = \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 0 & -1 \end{bmatrix}$.

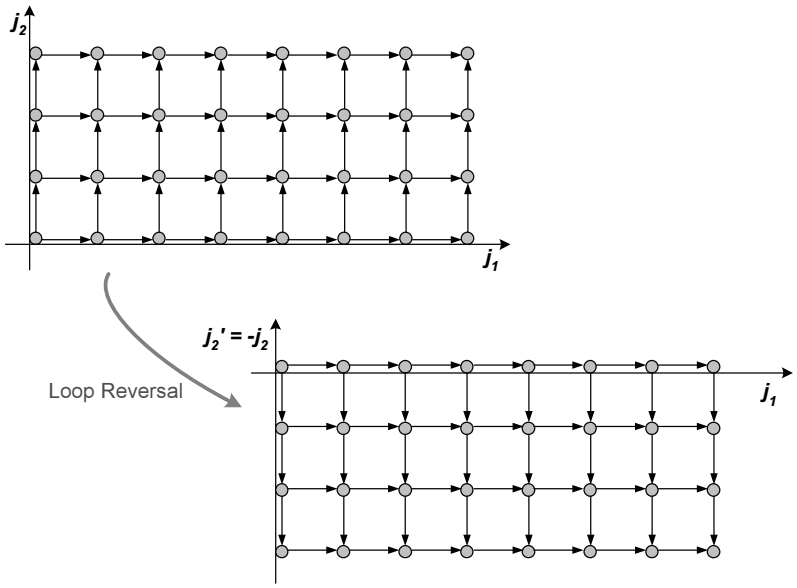

Figure 2.7: Graphical representation of a reversal transformation

Loop skewing adds a loop index multiple to another loop index. For a 2-dimensional iteration space, it can be modelled by a transformation matrix $T = \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ f & 1 \end{bmatrix}$ or $T = \begin{bmatrix} 1 & f \\ 0 & 1 \end{bmatrix}$, where $f \in Z$. For example, the transformation shown in Figure 2.8 is represented by matrix $T = \begin{bmatrix} 1 & 1 \\ 0 & 1 \end{bmatrix}$.

All above loop transformations are **unimodular transformations** and are represented by **unimodular matrices**.

Definition 2.6 *A square matrix A is unimodular, if it consists of only integer elements and its determinant equals to* ± 1.

Unimodular transformations have a very useful property: their inverse transformation is integral as well. On the other hand the inverse of a non-unimodular matrix is not integral, which causes the transformed space to have *holes*. We call *holes* the integer points of the transformed space that have no integer anti-image in the original space.

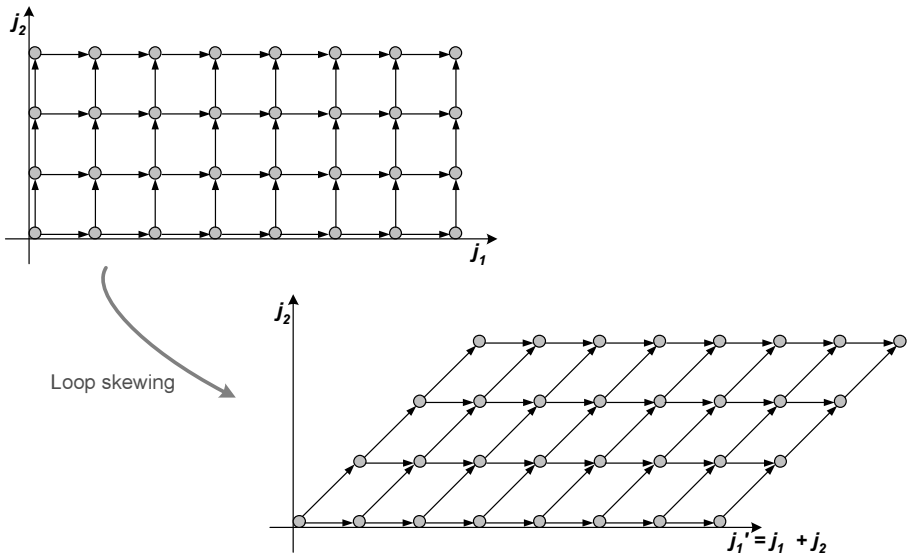

Figure 2.8: Graphical representation of a skewing transformation

Definition 2.7 *Let A be an $m \times n$ integer matrix. We call the set $\mathcal{L}(A) = \{\vec{y} | \vec{y} = A\vec{x} \wedge \vec{x} \in Z^n\}$ the lattice that is generated by the columns of A.*

Consequently, we can define the holes of a non-unimodular transformation as follows: if T is a non-unimodular transformation, we call *holes* the points $\vec{j'} \in Z^n$, such that $T^{-1}\vec{j'} \notin Z^n$. On the contrary, we call *actual* points of a non-unimodular transformation T the points $\vec{j'} \in Z^n$, for which it holds $T^{-1}\vec{j'} \in Z^n \Leftrightarrow \vec{j'} \in \mathcal{L}(T)$. Figure 2.9 shows the image of an iteration space after the application of a unimodular and a non-unimodular transformation. Holes are depicted with white dots and actual points with grey ones. It has been proven in [Ram92] that if T is a $m \times n$ integer matrix, and C is an $n \times n$ unimodular matrix, then $\mathcal{L}(T) = \mathcal{L}(TC)$.

Definition 2.8 *We say that a square, non-singular matrix $H = [\vec{h_1}, \ldots, \vec{h_n}] \in R^{n \times n}$ is in column hermite normal form (HNF) iff H is lower triangular ($h_{ij} \neq 0$ implies $i \geq j$) and for all $i > j$, $0 \leq h_{ij} < h_{ii}$ (the diagonal is the greatest element in the row and all entries are positive.)*

As proven in [Ram92], if T is a $m \times n$ integer matrix of full row rank, then there exists an $n \times n$ unimodular matrix C such that $TC = [\widetilde{T}0]$ and $\widetilde{T}$ is in hermite normal form. Every integer matrix with full row rank has a unique hermite normal form. It holds that $\mathcal{L}(T) = \mathcal{L}(\widetilde{T})$, which means that an integer matrix of full row rank and its hermite normal form produce the same lattice. This property is very useful for code generation of tiled spaces, as we shall see in Chapter 3.

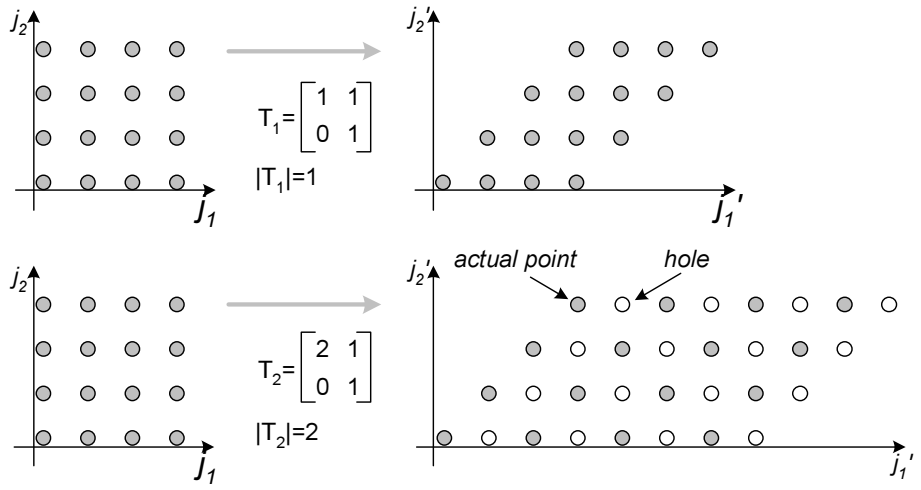

Figure 2.9: Unimodular and non-unimodular transformations.

The main difference between unimodular and non-unimodular transformations is that: The former constitute a 1-1 function from Z^n to Z^n. The latter results to "holes" in the transformed space, which do not have an integer anti-image in the initial space, as depicted by white dots in this figure.

2.6.2 Tiling or Supernode Transformation

Fine vs. Coarse grained parallelism

When parallelizing a code segment, apart from performing a dependence analysis and determining which iterations may be executed simultaneously (as seen in §2.5), we should also determine which iterations will be executed by which processors. For example, the schedule depicted in Figure 2.4, can be implemented by assigning a row of iterations to each processor, as seen in Figure 2.10. This partitioning of the iteration space can supply an intuition of **fine grain parallelism** [PTK98]. The goal of this mapping is the parallel execution of as many iterations as possible.

In Figure 2.10, we have erased dependences among iterations assigned to the same processor. Only dependences among iterations assigned to different processors are represented by black arrows. These dependences correspond to data computed in a processor, which should be used in computations executed by another processor. Thus, they correspond to data that should be somehow transferred from a processor to another. This transfer implies a communication overhead, which may be minimal, when a systolic parallel architecture is embedded on chip [PTK98], or vast when implemented upon a message passing interface, such as MPI [MPI94], [MPI97].

The volume of data that must be transferred may be large enough to annihilate the advantages of parallelization. It is strongly possible that the parallel program will take longer to execute than the sequential one. The problem in this implementation is not only the amount of data to be transferred, but also the number of distinct messages encapsulating the data. Thus,

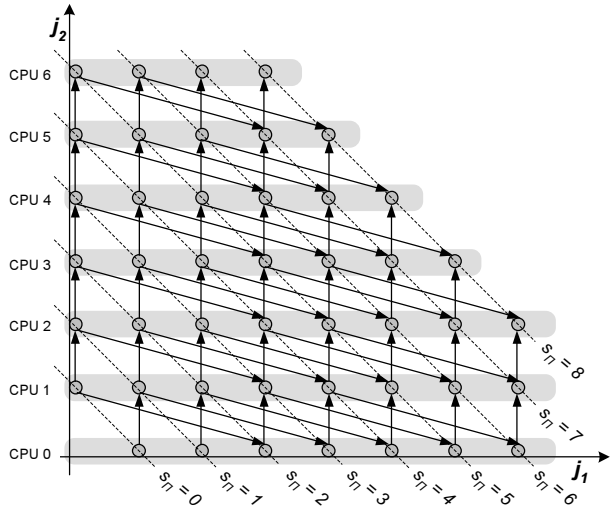

Figure 2.10: Fine-grained parallelism.
In this figure, iterations along the same dashed line are executed at the same time. Iterations inside the same grey area are executed by the same processor. Dependences among iterations assigned to the same processor have been eliminated. With black arrows, we have depicted only dependences among iterations assigned to different processors.

in order to achieve an efficient parallelization one should devise a way to

1. reduce the amount of data transferred and
2. group them into fewer messages.

Both of these objectives can be achieved by a **supernode** or **tiling transformation**, that is by grouping together a number of neighboring iterations and considering them as an atomic unit. Then, instead of scheduling iterations, we schedule tiles. Communication occurs before and after the execution of a whole tile. In other words, a processor should receive the data required for the computation of a tile, before the execution of this tile's iterations start, and send data computed inside this tile, after the execution of the entire tile has been completed. Thus, apart from reducing the amount of data to be transferred, we may also group in a single message the transmission of data computed in the same tile, as seen in Figure 2.11.

An Intuitive Definition of Tiling Transformation

In general, when applying tiling, an n-dimensional iteration space J^n is partitioned by n independent families of parallel hyperplanes into n-dimensional hyperparallelepipeds, named as **tiles**. Each tile is represented by an n-dimensional vector $\vec{j^S} = (j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S) \in Z^n$, called as **tile vector** (in correspondence to iterations being represented by iteration vectors). In Figure 2.12 we have indicated the tile vector, which identifies each tile.

In addition, each tile has a unique starting iteration, called as **tile origin iteration**. Iteration $(0, \ldots, 0)$ is the origin iteration of tile $(0, \ldots, 0)$. In order to identify the origin iteration

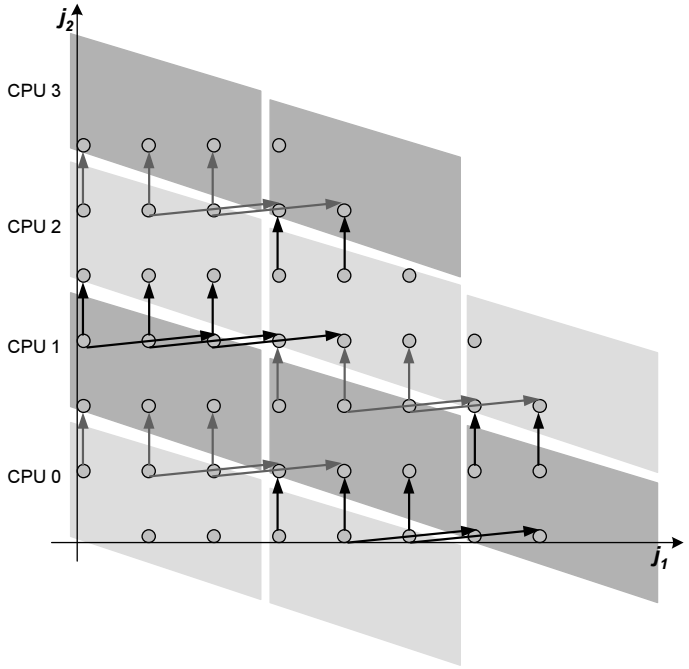

Figure 2.11: Coarse-grained parallelism.
Iterations within the same parallelogram are grouped together in the same tile. Neighboring tiles of the same shade are assigned to the same processor and executed successively. Dependences among iterations assigned to the same processor have been eliminated. In addition, dependences with origin inside the same tile have been depicted with arrows of the same shade. The respective data transfers can be grouped in a single message.

of another tile $\vec{j_x^S}$, we should parallely shift tile $(0,\ldots,0)$, so as to be congruent with tile $\vec{j_x^S}$. Then, the iteration of tile $\vec{j_x^S}$, which is congruent with iteration $(0,\ldots,0)$ is the origin iteration of tile $\vec{j_x^S}$. In Figure 2.12 we have pointed out the origin iteration of each tile. Notice that tile origin iterations may not be included in the iteration space. For example, in Figure 2.12, iteration $(0,\ldots,0)$, which is the origin iteration of tile $(0,\ldots,0)$, is not included in J^n. In order to distinguish this iteration from other tile origin iterations, we have depicted it as a white dot.

A tiling transformation can be uniquely defined by n vectors-edges of the tiles-hyperparallelepipeds. Thus, a tiling transformation can be defined by an $n \times n$ matrix P, called **inverse tiling matrix**, whose columns consist of the above mentioned vectors-edges. For example, in Figure 2.13, we have indicated how the inverse tiling matrix is derived from Figure 2.12.

Dually, a tiling transformation can be defined by an $n \times n$ matrix $H = P^{-1}$, called **tiling matrix**. Each row-vector of H is perpendicular to a class of hyperplanes partitioning the iteration space into tiles.

The tiling matrix H has some important properties concerning tiling transformation:

1. Iteration $\vec{j}$ is mapped to tile $\vec{j^S} = \lfloor H\vec{j} \rfloor$.

2. Iteration $\vec{j_0} = H^{-1}\vec{j^S}$ is the origin iteration of tile $\vec{j^S}$.

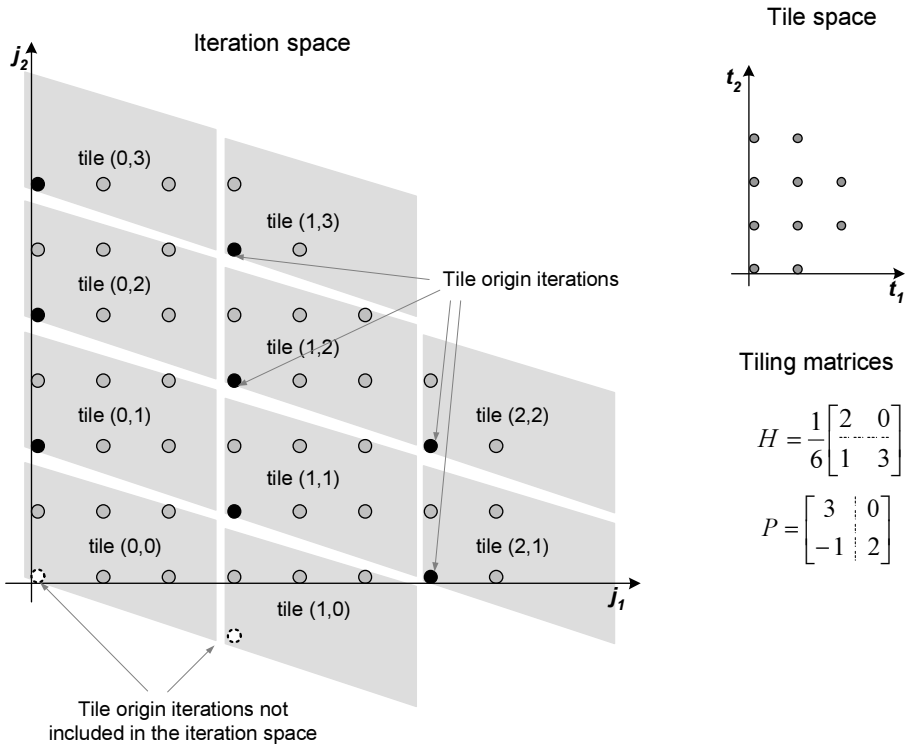

Figure 2.12: Tiling Transformation.

The iterations inside the same grey area are mapped to the same tile. Each tile is identified by a unique tile vector, which has been indicated inside the respective grey area. Black dots represent the origin iterations of each tile. Notice that tile origin iterations may not be included in the iteration space. See, for example, the tile origin iterations of tiles $(0,0)$ and $(1,0)$, which have been designed as white dots.

Notice that, as far as parallel processing is concerned, tiling transformation is useful only in case the iteration space cannot be partitioned into independent subsets. This happens when the class of dependence matrix D equals to n. Otherwise, the independent subsets may be assigned one to each processor [WL91b], [Hol92], [SF92], [PC89]. Then, there is no need for communication among processors during the execution of the iteration space (see, for example, Figure 2.14).

A Formal Definition of Tiling Transformation

Formally, tiling transformation is defined as follows:

$$r : Z^n \longrightarrow Z^{2n}, r(\vec{j}) = \begin{bmatrix} \lfloor H\vec{j} \rfloor \\ \vec{j} - H^{-1}\lfloor H\vec{j} \rfloor \end{bmatrix}$$

where vector $\lfloor H\vec{j} \rfloor$ identifies the coordinates of the tile that index point $\vec{j} = (j_1, j_2, \ldots, j_n)$ is mapped to, and $\vec{j} - H^{-1}\lfloor H\vec{j} \rfloor$ gives the coordinates of $\vec{j}$ within that tile relative to the tile

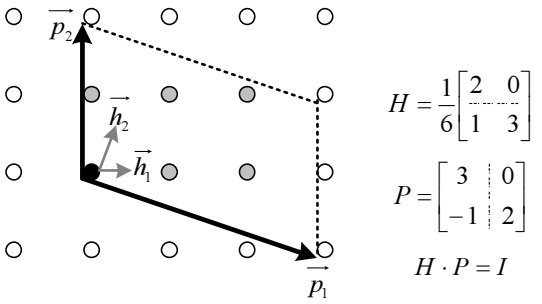

Figure 2.13: Construction of Tiling Matrices.
Matrix P consists of the edge-vectors of the tile-hyperparallelepiped. Matrix H is the inverse of matrix P.

origin. Thus, the initial n-dimensional iteration space J^n is transformed to a $2n$-dimensional one, consisting of the n-dimensional space of tiles (tile space) and the n-dimensional space of indices within tiles (tile iteration space).

- The **tile space** J^S is defined as follows:

$$J^S = \{\vec{j^S} | \vec{j^S} = \lfloor H\vec{j} \rfloor, \vec{j} \in J^n\} \tag{2.4}$$

  It can be also written as

$$J^S = \{\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_n^S) | j_i^S \in Z \wedge l_i^S \leq j_i^S \leq u_i^S, 1 \leq i \leq n\}$$

  where l_i^S, u_i^S can be directly computed from the functions $l_1, \ldots, l_n$, $u_1, \ldots, u_n$ and the tiling matrix H, as described in [AI91], [GAK03] and in Chapter 3 of this thesis. Each point $\vec{j^S}$ in this n-dimensional integer space J^S is a distinct tile with coordinates $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$.

- The **tile iteration space**

$$TIS = \{\vec{j} \in Z^n | 0 \leq \lfloor H\vec{j} \rfloor < 1\} \tag{2.5}$$

  contains all points that belong to the tile starting at the axes origins.

- The **tile origin space**

$$TOS = \{\vec{j_0} \in Z^n | \vec{j_0} = H^{-1}\vec{j^S}, \vec{j^S} \in J^S\} \tag{2.6}$$

  contains the origins of tiles in the original iteration space.

Thus, it holds: $J^n \xrightarrow{H} J^S$ and $J^S \xrightarrow{P} TOS$. Note that all points of J^n that belong to the same tile, are mapped to the same point of J^S. Note also that TOS is not necessarily a subset of

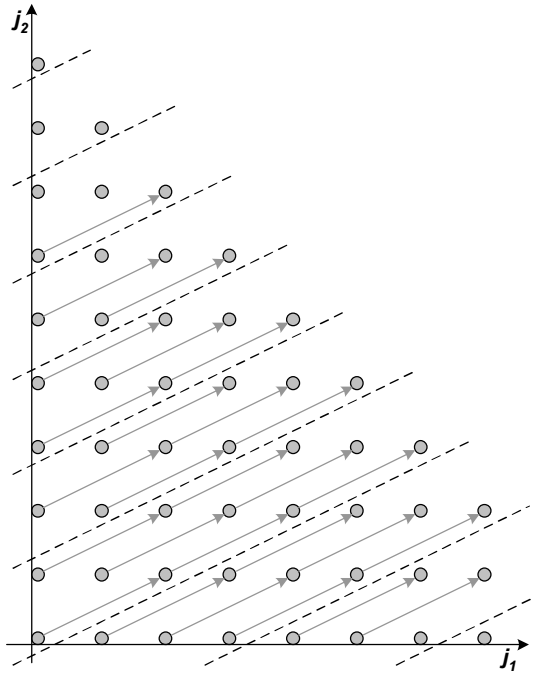

Figure 2.14: When the class of dependence matrix D is less than n we can partition the n-dimensional iteration space into independent subsets. Thus, we achieve parallelization of this iteration space with no communication at all.

J^n, since there may exist tile origins which do not belong to the original iteration space J^n, but some iterations within these tiles do belong to J^n. These tile origins are depicted in Figure 2.12 by white dots.

Points belonging to the same tile with tile origin $\vec{j_0} \in TOS$, satisfy the system of inequalities

$$0 \leq H(\vec{j} - \vec{j_0}) < 1 \tag{2.7}$$

In order to deal with integer inequalities, we define g to be the smallest natural number such that gH is an integer matrix. Thus, we can rewrite the above system of inequalities as follows: $0 \leq gH(\vec{j} - \vec{j_0}) < g \Leftrightarrow$

$$0 \leq gH(\vec{j} - \vec{j_0}) \leq (g-1) \tag{2.8}$$

We denote

$$S = \begin{pmatrix} gH \\ -gH \end{pmatrix} \text{ and } \vec{s} = \begin{pmatrix} (g-1)\vec{1} \\ \vec{0} \end{pmatrix}$$

Equivalently, system (2.8) becomes:

$$S(\vec{j} - \vec{j_0}) \leq \vec{s} \tag{2.9}$$

Note that if $\vec{j_0} = 0$, $S(\vec{j} - \vec{j_0}) \leq \vec{s}$ is satisfied iff a point belongs to TIS.

Example 2.4: If we apply the tiling transformation of Figure 2.12 to the iteration space of Example 2.3, then, as shown in Figure 2.12,

1. J^n is transformed by matrix H to the tile space

$$J^S = \{(0,0),(0,1),(0,2),(0,3),(1,0),(1,1),(1,2),(1,3),(2,1),(2,2)\}$$

2. The tile iteration space contains the points $TIS = \{(0,0),(0,1),(1,0),(1,1),(2,0),(2,1)\}$.

3. The tile space is transformed by matrix P to the tile origin space

$$TOS = \{(0,0),(0,2),(0,4),(0,6),(3,-1),(3,1),(3,3),(3,5),(6,0),(6,2)\}$$

   Note that points $(0,0),(3,-1) \in TOS$ do not belong to J^n.

Since $g = 6$, the system of inequalities $S(\vec{j} - \vec{j_0}) \leq \vec{s}$ describing the boundaries of a tile is

$$\begin{pmatrix} 2 & 0 \\ 1 & 3 \\ -2 & 0 \\ -1 & -3 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j_1 - j_{01} \\ j_2 - j_{02} \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 5 \\ 5 \\ 0 \\ 0 \end{pmatrix}$$

2.6.3 Tile Dependences

As seen in page 29, one of the final goals of tiling is to construct a more efficient parallel execution schedule for a specific application. Instead of scheduling iterations, as in §2.5, we should now schedule tiles. Thus, instead of dependences among iterations (see Definition 2.4), we should take into consideration the dependences among tiles.

Dependences among tiles are given by the column-vectors of the **tile dependence matrix** D^S, which is defined as follows:

$$D^S = \{\vec{d^S} | \vec{d^S} = \lfloor H(\vec{j_{t_0}} + \vec{d}) \rfloor, \vec{d} \in D, \vec{j_{t_0}} \in Z^n \wedge \lfloor H\vec{j_{t_0}} \rfloor = 0\},$$

where $\vec{j_{t_0}}$ denotes the index points belonging to the first complete tile starting from iteration

$(0,\ldots,0)$ (tile $(0,\ldots,0)$).

Given an algorithm with dependence matrix D, for a tiling to be legal, it must hold $HD \geq 0$ (see [IT88], [RS92]). This ensures that tiles are atomic and that the initial execution order is preserved. In the opposite case, any execution order of tiles would result in a deadlock (see Figure 2.15).

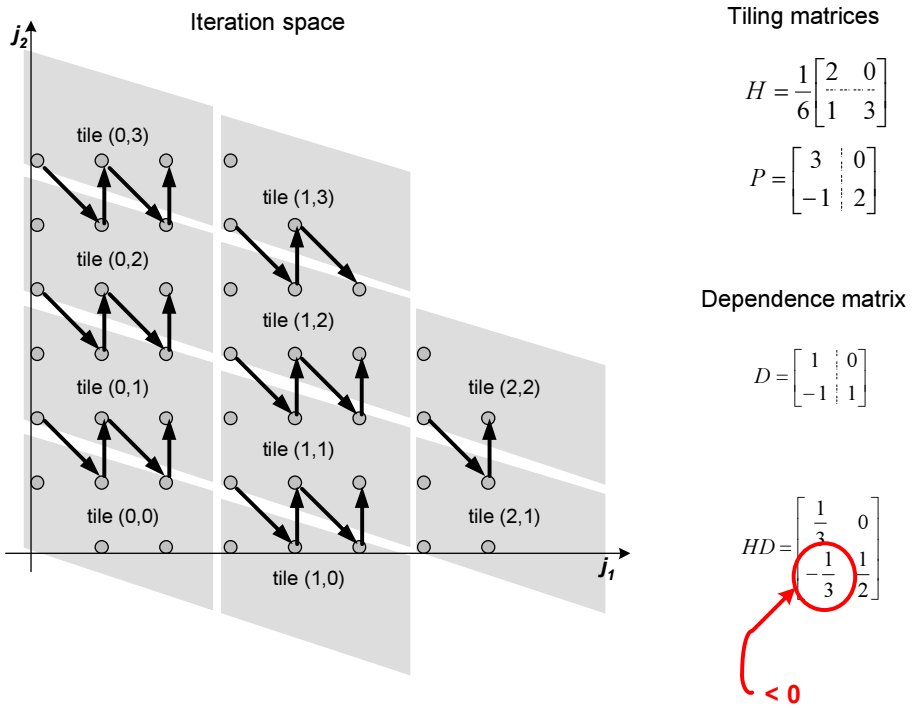

Figure 2.15: Validity of a tiling transformation.

All elements of matrix HD should be non-negative. In this figure $\vec{h}_2\vec{d}_1 < 0$. Thus, we can find no time scheduling of tiles which preserves dependences. For example, tile $(1,2)$ is dependent on tile $(1,1)$ and tile $(1,1)$ is dependent on tile $(1,2)$. Assuming an atomic execution of tiles, this tiling results to a deadlock.

In this thesis, as in [GSK01], we assume that all dependence vectors are smaller than the tile size, thus they are entirely contained in each tile's area. This means that all elements of matrix HD are smaller than 1 ($\vec{h}_i\vec{d}_j \leq 1$, $\forall i,j = 1,\ldots,n$) [Xue97b], or, alternatively, that the tile dependence matrix D^S contains only 0's and 1's. This assumption is quite reasonable, since dependence vectors for common problems are relatively small, while tile sizes may result to be orders of magnitude greater in systems with very fast processors. In this case every tile needs to exchange data only with its nearest neighbors, one in each dimension of J^S.

2.7 Overlapping vs. Non-Overlapping Execution

2.7.1 Non-Overlapping Execution Policy

In [HS98], Hodzic and Shang have presented a scheme for scheduling loops that have been transformed by a tiling transformation. Their approach is to minimize the total execution time, as follows: First, the optimal tiling matrix H is determined and then the tiling transformation H is applied to the original iteration space. The resulting tile space J^S is scheduled using a linear time hyperplane Π. All tiles along a certain dimension are mapped to the same processor. Total execution of tiles consists of successive computation phases interleaved with communication ones. A processor receives the data needed to execute a tile at time step i, performs the computations and sends to its neighboring processors the boundary data, which will be used for tile calculations in time step $i+1$.

Thus, the total execution time is given by formula:

$$T_{nonoverlap} = \wp(t_{comp} + t_{comm}) \tag{2.10}$$

where $\wp$ is the number of time steps needed to complete the parallel execution (makespan), t_{comp} is the execution time of a tile and t_{comm} is the communication time.

Therefore, the overall parallel loop execution consists of atomic computations of tiles interleaved with communication for the transmission of the results to neighboring processors. Since the tile space J^S has only the unitary dependence vectors (see §2.6.3 and §B.5), the optimal linear time schedule can be easily proven to be: $\Pi = [1 \quad 1 \ldots 1]$ [HS98]. In Figure 2.16, the **non-overlapping execution policy** is shown.

A possible implementation of this execution model can be summarized by the following pseudocode:

```
foracross (t1=l1^S; t1 ≤ u1^S; t1++)
   ...
   foracross (tn-1=ln-1^S; tn-1 ≤ un-1^S; tn-1++)
      /*Sequential execution of tiles assigned to this CPU*/
      for (tn=ln; tn ≤ un; tn++){
           Receive data from neighboring tiles
           Compute this tile
           Send data to neighboring tiles
      }
```

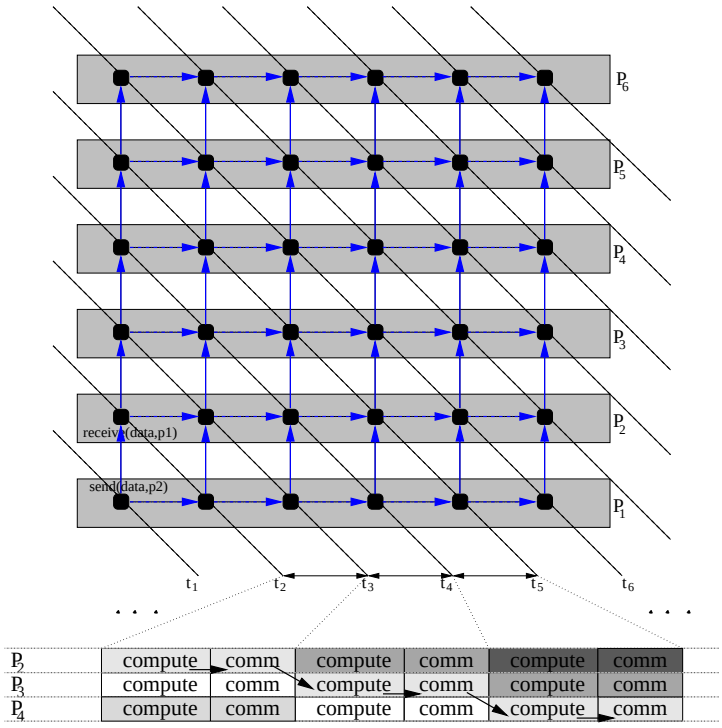

Figure 2.16: Non-overlapping Execution Policy
for a tile space, using six processors. We see that the overall schedule has computation subphases interleaved with communication ones.

2.7.2 Overlapping Execution Policy

The previous quite straightforward model of execution results in very good execution times, since it exploits all inherent parallelism at the tile level. However, one of its important drawbacks is that each processor has to wait for essential data before starting the computation of a certain tile, and wait for the transmission of the results to its neighbors, thus resulting in significant idle processor time. It would be ideal if a node was able to receive, compute and send data at the same time. Modern network interfaces (NICs) have DMA engines that enable them to work in parallel with the CPU. This means that some communication work can be overlapped with actual CPU cycles. In fact, even some part of the non-blocking communication needs the CPU, i.e. DMA initialization. Nevertheless, all subsequent data transferring actions can be ideally overlapped with useful computation.

However, what really imposes such inefficient processor utilization, is the data flow between successive time steps. Specifically, it seems that computations and respective communication substeps for each time step should be serialized to preserve the correct execution order. Every processor should first receive data, then compute and finally send the results to be used at the next time step by its neighbor. A much more thorough look at the correct data flow in the non-overlapping case, reveals the following interesting property: If we slightly modify the initial linear schedule, then we could overlap some communication time with computations. This

means that, in each time step, the processor should send and receive data that is not directly dependent to the data computed at this step. A valid time execution policy would be for a processor to receive data from all neighbors to use them at $k+1$ time step, send data produced at previous time step $(k-1)$ and compute its results (Figure 2.17). In this case, every processor computes a tile and, at the same time, sends data produced in the previous step and receives data needed in next one. In Figure 2.17 the **overlapping execution policy** is shown. A more detailed description of this schedule can be found in [GSK01], [STK02], [Sot04].

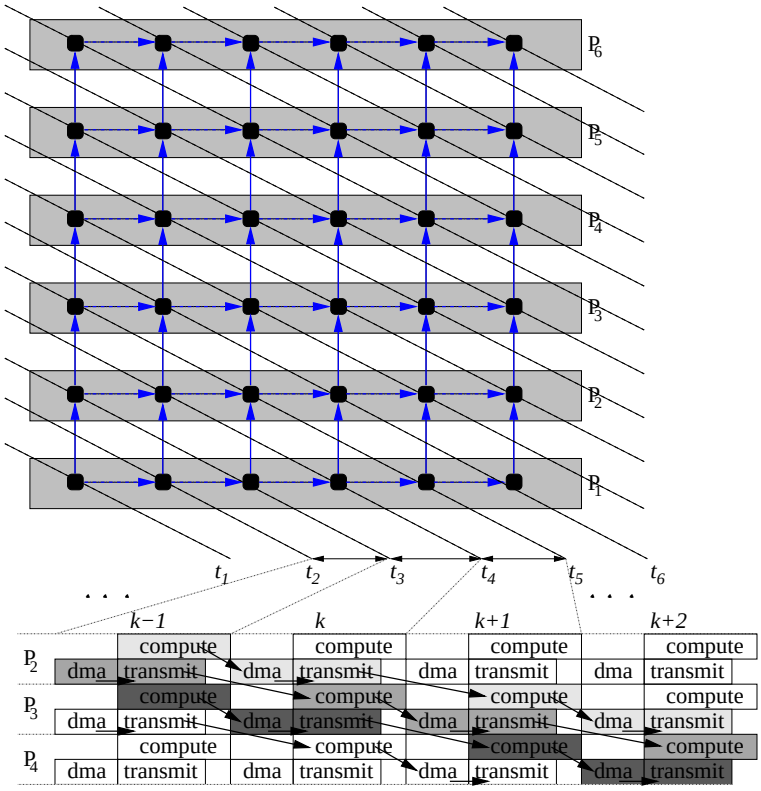

Figure 2.17: Overlapping Execution Policy.

Consider, for example, processor P_3 at k time step: while it computes a tile, it concurrently performs the following: sends the results produced during $k-1$ time step and receives data from neighbors, to be used during the computation of the next tile at $k+1$ time step. Note the arcs shown in this figure. They depict the actual flow of data between successive time steps (computes-sends-receives) in a pipelined way. The outcome of this schedule is to have successive computations overlapped with communication phases, thus 100% processor utilization.

If we implement the overlapping of computation and communication, then we will have the following scheme: A processor first initiates all the non-blocking send operations and then performs the actual atomic tile computations. While the processor performs computations, the NIC is receiving data from neighbors and sending previously computed data to others as well. When communication work is finished, the processor receives an interrupt.

A possible implementation of this execution model can be summarized by the following pseudocode:

```
foracross (t1=l1^S; t1 ≤ u1^S; t1++)
   ...
   foracross (tn-1=ln-1^S; tn-1 ≤ un-1^S; tn-1++)
      /*Sequential execution of tiles assigned to this CPU*/
      for (tn=ln; tn ≤ un; tn++){
            Initialize DMA card
            Compute this tile
            Wait for send & receive to complete
            Synchronize with neighbors
      }
```

According to the previous properties, the total execution time for the overlapping schedule, as deduced from Figure 2.17, is given by:

$$T_{overlap} = \wp(t_{start\_dma} + \max(t_{comp}, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}), \tag{2.11}$$

where $\wp$ is the number of time steps of the parallel execution (makespan). The time needed to initiate the DMA engine is t_{start_dma}, t_{comp} is the tile execution time, t_{comm_dma} is the communication time which can be overlapped with computation and $t_{synchro}$ is the required synchronization time between successive time steps. In correlation to the parameters used in equation (2.10), it holds that: $t_{init\_dma} + t_{comm\_dma} + t_{synchro} = t_{comm}$

Since the concept of overlapping of actions is crucial, it should be noted that the actions initiated by a non-blocking call are overlapped with the actions initiated by calls following the non-blocking call. On the contrary, a blocking call implies no overlapping of actions, since a following call can be initiated only after the blocking call has completed.

In order to achieve actual overlapping of computation and communication, hardware should assist. The CPU and the NIC must be able to work simultaneously on different tasks. The most important issue is support from DMA, which should exist and be enabled to the NIC. Another aspect is that the invocation of DMA communication should be done in user level (User-Level DMA), without kernel intervention. Furthermore, zero-copy communications should be used and finally, the software packetization process involved in every communication must be avoided. All these prerequisites are discussed in the following section.

2.8 Hardware High Performance Features

Recent advances in high speed networks and improved microprocessor performance are making clusters of workstations an appealing vehicle for cost effective parallel computing. The trend in parallel computing is to move away from custom-designed platforms of the established HPC industry to general purpose systems consisting of loosely coupled components built up from

single or multi-processor workstations or PCs.

The de-facto 100Mbps networking of commodity clusters can be a bottleneck for many applications, when scaling beyond a small number of nodes. The last years, new networking technologies such as SCI [Hel99], Myrinet and Gigabit Ethernet offer increased bandwidth and low startup latencies, which however, are never efficiently utilized by user applications. Therefore, high-performance clusters are introduced, which provide the computationally intensive applications with increased performance using special communication primitives, such as Zero-Copy Protocols and DMA transfers.

2.8.1 Zero-Copy Protocols

Network protocol stacks, such as TCP/IP, aggravate the communication procedure with the extra copying of data sent or received, to and from kernel space, respectively. As Figure 2.18 depicts, when sending data from an application (user space) buffer to the network, data must be initially copied from the application buffer to kernel buffers. TCP, IP and network headers must be added and then, as a packet, transferred to NIC's buffer for transmission. A respective procedure takes place when data reach the receiving node.

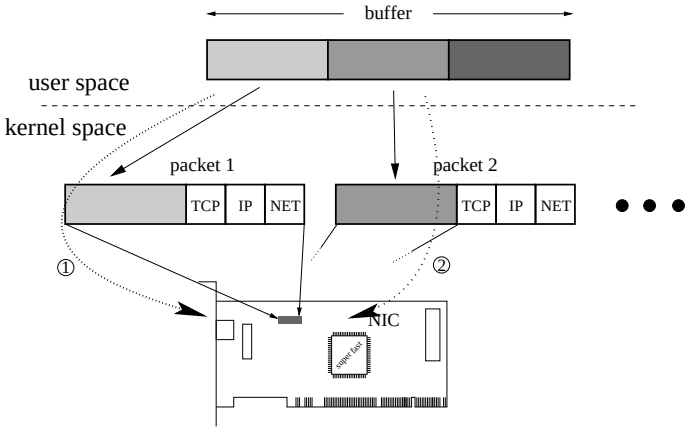

Figure 2.18: Single-Copy Protocol and packetization process

The previous sequence of actions is unavoidable when using legacy network technologies, but could be avoided when novel communication technologies are used. SCI achieves Zero-Copy Communication, since it supports a Distributed Shared Memory approach, which is implemented using kernel area memory mapped regions for communication. An SCI communication scenario involves the following stages: A process in an SCI node exports a memory segment, which is imported by a process that resides in another SCI node. Every imported memory segment is directly mapped to the PCI I/O space of the PCI-SCI NIC. It is part of the importer's (process) virtual memory through the prior invocation of an `SCIConnectSegment()` driver call. When the importing node needs to send data, it just writes them directly to the imported memory segment (thus, no kernel copies). Data are transferred to the exporter's memory and communication is

performed, without any kernel intervention. No other data processing is needed within each send.

2.8.2 DMA transfers

Message data can be usually transferred in two ways: Programmed I/O (PIO) mode and DMA mode. In PIO mode, CPU handles data transferring completely, word by word. For example, data transferring of 1Kwords involves the initial copying of these words from main memory to the NIC's buffers with the aid of CPU. From a parallel application's point of view, these are considered "lost" CPU cycles, since useful calculations could have been executed instead. On the contrary, using DMA mode, CPU just programs the NIC's DMA engine with the information of which data to transfer from main memory and where to send it. CPU is not used (or blocked from a program's perspective) during the transfer and can perform other (useful) tasks.

The DSM feature of SCI allows the efficient use of its DMA capabilities. Using special SCI driver calls, the system returns physically contiguous allocated memory. This is performed using the `__get_free_pages()` kernel routine. The allocated memory is first "pinned down" and then mapped to user's virtual memory (Figure 2.19). User is able to read/write that memory region like the ordinary memory regions returned by LIBC `malloc()`. Despite the fact that DMA transfer is only invoked as a kernel system call, the complete transfer of the specific memory area will be performed with only one DMA invocation. On the contrary, even if the NIC in Figure 2.18 was DMA enabled, a new DMA invocation should take place for each {data,TCP,IP,NET} packet, which would be time consuming.

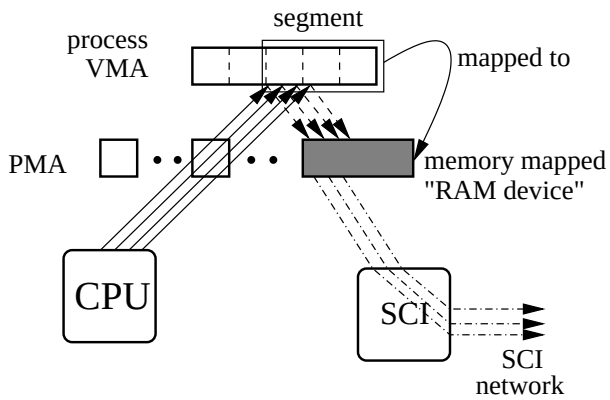

Figure 2.19: Locked and memory mapped "RAM device" for SCI communications

3

Automatic parallel code generation for tiled nested loops

In this chapter, we briefly describe an approach for the problem of automatically generating parallel code for tiled nested loops. Our method is applied to general parallelepiped tiles and non-rectangular space boundaries as well. It consists of two steps:

1. *generating sequential tiled code*
2. *parallelizing the sequential tiled code*

In order to generate sequential code efficiently, the original problem is divided into the subproblems of enumerating the tiles and sweeping the points inside every tile. In order to parallelize the sequential tiled code, we address issues such as data distribution, iteration distribution and automatic message passing.

3.1 Introduction

The tiling transformation, as described in §2.6.2, has been used in literature in two different contexts:

- in order to ensure the locality of data references and reduce the overall execution time through an efficient utilization of cache memory levels [Jim99]
- in order to parallelize the execution of a nested loop code segment with dense dependences, as described in §2.2 and §2.6.2 of this thesis.

A lot of research has been conducted, concerning the selection of optimal tile size and shape, that reduce the communication cost [BDRR94], [Xue97a], or the time processors remain idle [HS02], [HCF99], [XC02]. However, the parallelizing compilers community has been pessimistic about using non-rectangular tiling transformations to execute nested loops in distributed memory machines. General parallelepiped tiling has not been used in either commercial or research compilers ([AMC97], [AL93], [CMZ92], [FHK+91], [SLR+95]). This is due to the fact that a significant overhead is imposed by non-rectangular tiling to both compile time and run time of the final parallel code. Apart from [ACN+00], [XC02], that present some experimental results for 2-dimensional spaces, all previous research on non-rectangular tiling is purely theoretical. All complete frameworks for the automatic generation of parallel tiled code, such as the one presented in [TX00], can be applied only for rectangular tiling. In this chapter, as in [GAK03], we present a method for automatically producing non-rectangular tiled code without imposing a prohibitive overhead either at compile or at run time.

The parallelization of a nested loop code segment, as depicted in Figure 3.1, consists of the following three steps at minimum:

1. A dependence analysis is conducted [Ban88], [Pug92], so as to determine the optimal tiling transformation, which minimizes the communication overhead among processors [BDRR94], [Xue97a], or the time processors remain idle waiting for the data needed to arrive from neighboring processors [HS02], [HCF99], [XC02].
2. The initial code segment is converted to serial tiled code, according to the tiling transformation selected in the previous step, as described in [GAK02b], [GAK03]. This conversion is consisted of two substeps:
   (a) Producing the bounds of the tile space from the bounds of the iteration space and
   (b) Producing the appropriate boundary expressions for traversing the internal of each tile, as well as determining the incremental steps of each loop index.
3. Parallelizing the serial tiled code, as described in [GDAK02a]. This step consists of
   (a) the distribution of data and computations among processors and

(b) the automatic generation of the message passing primitives

Figure 3.1: Automatic parallel code generation for tiled iteration spaces.
After selecting the optimal tiling transformation, the initial untiled code segment should be converted into serial tiled code. Then, the serial tiled code should be parallelized.

3.2 Generation of Serial Tiled Code

In this section, we elaborate on generating tiled code that will traverse an iteration space J^n transformed by a tiling transformation. We call this code **sequential tiled code**. By applying tiling to J^n, we obtain the tile space J^S, the tile iteration space TIS and the tile origin space TOS. In §2.6.2, it was shown that tiling transformation is a $Z^n \longrightarrow Z^{2n}$ transformation, which means that a point $\vec{j} \in J^n$ is transformed into a tuple of n-dimensional factors $(\vec{j_a}, \vec{j_b})$, where $\vec{j_a}$ identifies the tile that the original point belongs to ($\vec{j_a} \in J^S$) and $\vec{j_b}$ identifies the coordinates of the point relevant to the tile origin ($\vec{j_b} \in TIS$). The sequential tiled code reorders the execution of indices enforced by their lexicographic order, resulting in an execution order described by the following scheme:

```
FOR (EVERY tile IN tile space J^S) TRAVERSE THE POINTS IN ITS INTERIOR
```

According to the above, the sequential tiled code consists of a $2n$-dimensional nested loop. The n outermost loops traverse the tile space J^S, using indices $j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S$, and the n innermost loops traverse the points within tile $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$, using indices $j'_1, j'_2, \ldots, j'_n$. We denote l_k^S, u_k^S the lower and upper bounds of index j_k^S, respectively. Similarly, we denote l'_k, u'_k the lower and upper bounds of index j'_k. In all cases, lower bounds (l_k^S or l'_k) are of the form: $max(l_{k,0}, l_{k,1}, \ldots)$ and upper bounds (u_k^S or u'_k) of the form: $min(u_{k,0}, u_{k,1}, \ldots)$, where $l_{k,j}$, $u_{k,j}$ are affine functions of the outermost indices. The calculation of factors $l_1^S, \ldots, l_n^S$ and $u_1^S, \ldots, u_n^S$ corresponds to substep 2a of §3.1, while the calculation of factors $l'_1, \ldots, l'_n$ and $u'_1, \ldots, u'_n$ corresponds to substep 2b.

3.2.1 Enumerating the tiles

A conventional approach

Ancourt and Irigoin in [AI91] dealt with the subproblem of traversing the tile space, by constructing an appropriate set of inequalities. According to their approach, a tile $\vec{j^S}$ belongs to the tile space J^S ($\vec{j^S} \in J^S$), iff there is an iteration $\vec{j}$, which fulfills both criteria:

1. It belongs to the iteration space J^n. That is, $\vec{j} \in J^n \Leftrightarrow$

$$B\vec{j} \leq \vec{b}$$

(recall formula (2.1)).

2. It belongs to tile $j^{\vec{S}}$ with origin iteration $\vec{j_0} = H^{-1}j^{\vec{S}}$ (recall formula (2.6)). Note that, according to the definitions given in §2.6.2, a point $\vec{j}$ belongs to a tile with tile origin $\vec{j_0}$, iff it satisfies the set of inequalities: $S(\vec{j} - \vec{j_0}) \leq \vec{s}$. Replacing in this set $\vec{j_0} = H^{-1}j^{\vec{S}}$, it can be equivalently written as:

$$\begin{pmatrix} -gI & gH \\ gI & -gH \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j^{\vec{S}} \\ \vec{j} \end{pmatrix} \leq \vec{s}$$

Combining the above systems, we obtain the final system of inequalities:

$$\begin{pmatrix} 0 & B \\ -gI & gH \\ gI & -gH \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j^{\vec{S}} \\ \vec{j} \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} \vec{b} \\ \vec{s} \end{pmatrix} \tag{3.1}$$

Ancourt and Irigoin propose the application of Fourier-Motzkin elimination method to the above system in order to obtain proper formulas for the lower and upper bounds of the $2n$-dimensional loop that will traverse the tiled space. Note that the n outermost loop boundaries produced are appropriate for traversing the tile space. The n innermost loop boundaries are appropriate for scanning the interior of tiles and can be presently ignored.

Example 3.1: Consider the following nested loop code segment:

```
for (j1 = 0; j1 ≤ 39)
  for (j2 = 0; j2 ≤ 29){
    A[j1, j2]=A[j1 − 1, j2 − 2]+A[j1 − 3, j2 − 1];
  }
```

The corresponding iteration space J^n is: $J^n = \{(j_1, j_2) | 0 \leq j_1 \leq 39, 0 \leq j_2 \leq 29\}$. Let us apply a tiling transformation defined by matrix

$$H = \begin{bmatrix} \frac{1}{5} & -\frac{1}{10} \\ -\frac{1}{20} & \frac{3}{20} \end{bmatrix} \text{ or, equivalently, by } P = \begin{bmatrix} 6 & 4 \\ 2 & 8 \end{bmatrix}$$

which is legal [RS92] (since $HD \geq 0$) and has both communication and scheduling-optimal shape ([BDRR94], [HS98], [HS02], [HCF97], [Xue97a]), for the specific problem. Then, as shown in

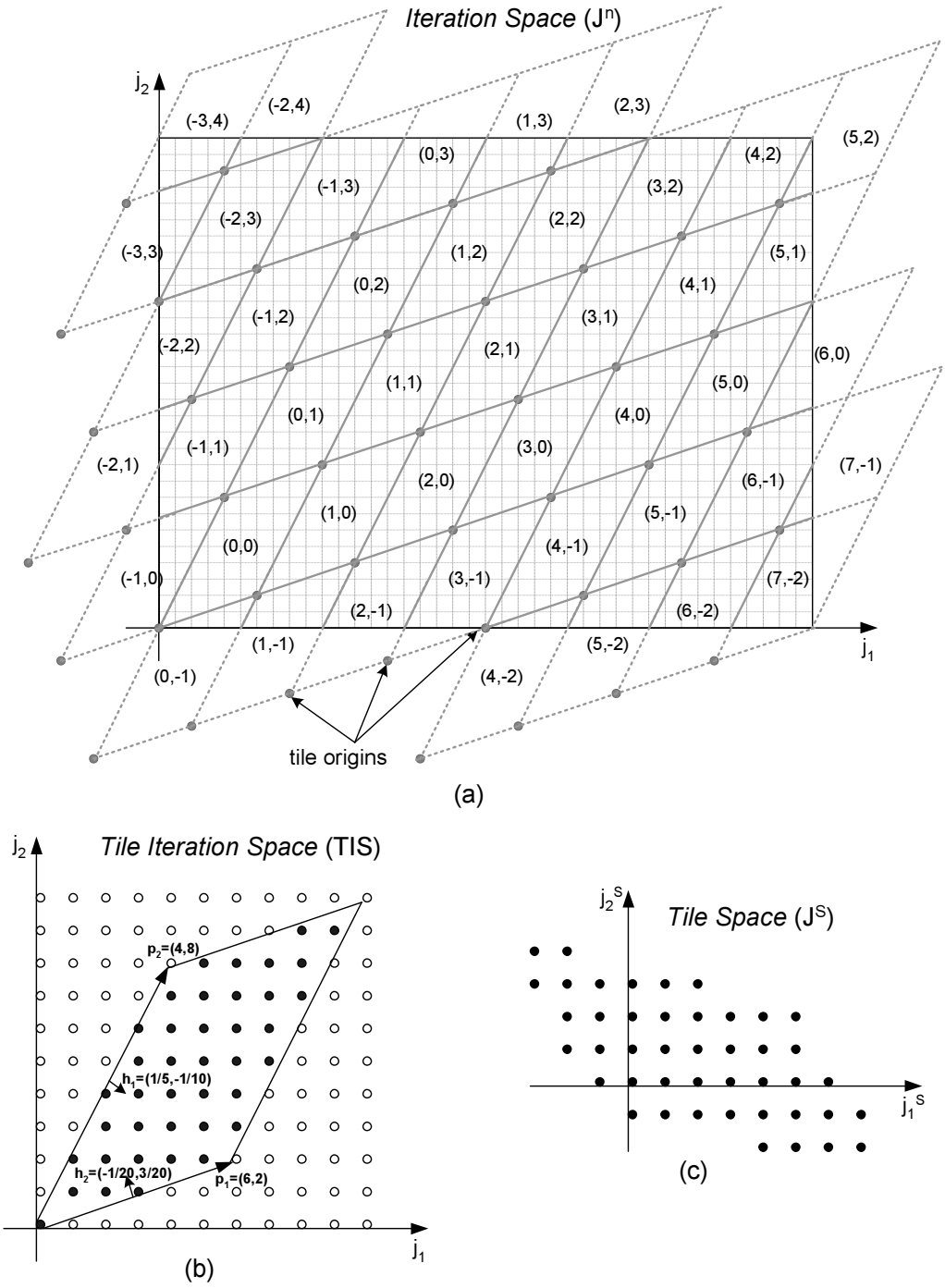

Figure 3.2: Example 3.1: Representation of the spaces used.

(a) The initial iteration space is partitioned into identical parallelogram tiles, which are identified by a unique vector indicated inside each tile. The origin of each tile has been illustrated by a grey dot. Some of the origins may not belong to the initial iteration space J^n. (b) The tile iteration space includes all iterations of tile $(0,0)$, which starts at the axes origin. (c) The tile space J^S is derived from the iteration space by formula (2.4). All iterations of the the same tile in subfigure (a) are mapped to only one point in J^S of subfigure (c).

Figure 3.2b, TIS contains the points $\{(0,0), (1,1), (1,2), (2,1), (2,2), (2,3), (2,4), \ldots, (7,5), (7,6), (7,7), (7,8), (8,7), (8,8), (8,9), (9,9)\}$. In addition, as shown in Figure 3.2c, J^n is transformed by matrix H to the tile space $J^S = \{(-3,3), (-3,4), (-2,1), (-2,2), (-2,3), (-2,4), \ldots, (6,-2), (6,-1), (6,0), (7,-2), (7,-1)\}$. In the sequel, as shown by the grey dots in Figure 3.2a, the tile space J^S is transformed by matrix P to $TOS = \{(-6,18), (-2,26), (-8,4), (-4,12), (0,20), (4,28), \ldots, (28,-4), (32,-4), (36,12), (34,-2), (38,6)\}$.

The set of inequalities describing the iteration space J^n is:

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \\ -1 & 0 \\ 0 & -1 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j_1 \\ j_2 \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 39 \\ 29 \\ 0 \\ 0 \end{pmatrix}$$

The system of inequalities $S(\vec{j} - \vec{j_0}) \leq \vec{s}$ (see formulas (2.8), (2.9)) describing a tile is (since $g = 20$):

$$\begin{pmatrix} 4 & -2 \\ -1 & 3 \\ -4 & 2 \\ 1 & -3 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j_1 - j_{01} \\ j_2 - j_{02} \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 19 \\ 19 \\ 0 \\ 0 \end{pmatrix}$$

Thus, according to formula (3.1), the final system proposed my Ancourt and Irigoin for the calculation of loop indices is:

$$\begin{pmatrix} 0 & 0 & 1 & 0 \\ 0 & 0 & 0 & 1 \\ 0 & 0 & -1 & 0 \\ 0 & 0 & 0 & -1 \\ -20 & 0 & 4 & -2 \\ 0 & -20 & -1 & 3 \\ 20 & 0 & -4 & 2 \\ 0 & 20 & 1 & -3 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} \vec{j^S} \\ \vec{j} \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 39 \\ 29 \\ 0 \\ 0 \\ 19 \\ 19 \\ 0 \\ 0 \end{pmatrix}$$

This system of inequalities is not suitable for a nested loop code segment, since it contains no inequalities for the expressions of outer loop boundaries of j_1^S and j_2^S. An application of the Fourier-Motzkin elimination method (see §2.4) can convert it to the equivalent system of

inequalities:

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 & 0 & 0 \\ -1 & 0 & 0 & 0 \\ 1 & 4 & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 & 0 \\ 3 & 2 & 0 & 0 \\ -1 & -4 & 0 & 0 \\ -3 & -2 & 0 & 0 \\ 0 & -1 & 0 & 0 \\ -5 & 0 & 1 & 0 \\ 0 & 20 & 1 & 0 \\ -6 & -4 & 1 & 0 \\ 0 & 0 & 1 & 0 \\ 0 & -20 & -1 & 0 \\ 5 & 0 & -1 & 0 \\ 6 & 4 & -1 & 0 \\ 0 & 0 & -1 & 0 \\ 0 & 0 & 0 & 1 \\ 0 & -20 & -1 & 3 \\ 10 & 0 & -2 & 1 \\ 0 & 0 & 0 & -1 \\ -10 & 0 & 2 & -1 \\ 0 & 20 & 1 & -3 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} \vec{j^S} \\ \vec{j} \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 7 \\ 3 \\ 14 \\ 4 \\ 19 \\ 4 \\ 4 \\ 2 \\ 19 \\ 87 \\ 9 \\ 39 \\ 19 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \\ 29 \\ 19 \\ 0 \\ 0 \\ 9 \\ 0 \end{pmatrix} \tag{3.2}$$

Only the eight first rows of this system are useful for traversing the tile space J^S. We may cut them off and go on with the system of inequalities:

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 \\ -1 & 0 \\ 1 & 4 \\ 0 & 1 \\ 3 & 2 \\ -1 & -4 \\ -3 & -2 \\ 0 & -1 \end{pmatrix} \vec{j^S} \leq \begin{pmatrix} 7 \\ 3 \\ 14 \\ 4 \\ 19 \\ 4 \\ 4 \\ 2 \end{pmatrix}$$

An application of the ad-hoc simplification method [BW95] can detect and eliminate two redundant inequalities. Finally, the simplified system

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 \\ -1 & 0 \\ 1 & 4 \\ 3 & 2 \\ -1 & -4 \\ -3 & -2 \end{pmatrix} \vec{j^S} \leq \begin{pmatrix} 7 \\ 3 \\ 14 \\ 19 \\ 4 \\ 4 \end{pmatrix}$$

may be used for automatically producing the code, which scans the tile space:

```
for(j1S=-3; j1S ≤7; j1S++)
  for(j2S=max(⌈(-4-j1S)/4⌉, ⌈(-4-3j1S)/2⌉); j2S ≤min(⌊(14-j1S)/4⌋,⌊(19-3j1S)/2⌋); j2S++){
    Execute tile (j1S, j2S)
  }
```

Reducing the compile time overhead of tiling

In order to reduce the overhead imposed at compile time by tiling, we should primarily reduce the complexity of the Fourier-Motzkin elimination method used. Recall from §2.4 that it depends doubly exponentially on the number of loops involved. Thus, in order to decrease the compile time overhead, we should first of all examine whether we may reduce the number of loop indices involved in the set of inequalities (3.1).

The subproblem of traversing the tile space J^S has been considered by many authors as an example of applying the non-unimodular tiling transformation to the original iteration space. More specifically, Ramanujam in [Ram92] and [Ram95] applied the non-unimodular tiling transformation to the set of inequalities $B\vec{j} \leq \vec{b}$ describing the iteration space, as follows: $B\vec{j} \leq \vec{b} \Rightarrow BH^{-1}H\vec{j} \leq \vec{b} \Rightarrow$

$$BP\vec{j^S} \leq \vec{b} \tag{3.3}$$

Here again, the application of Fourier-Motzkin elimination method to the derived system of inequalities is proposed, in order to obtain closed form formulas for tile bounds $l_1^S, \ldots, l_n^S$ and $u_1^S, \ldots, u_n^S$.

Unfortunately, the previous approach fails to enumerate tiles exactly. This is because the system of inequalities in (3.3) is satisfied by points in the tile space J^S, whose tile origins belong to J^n. However, as stated in §2.6.2, there exist some points in TOS that do not belong to J^n.

Although these points do not satisfy the preceding systems of inequalities, they must be traversed as well. In Figure 3.2a, tiles in the lower boundaries, such as (-3,3), (-2,1), (4,-2) and others, are not scanned by this method, because their origins do not belong to the original iteration space J^n. Consequently, a modification is required, so that Fourier-Motzkin elimination method can scan all tiles correctly. As shown in Figure 3.5, what is needed is a proper reduction of the lower bounds and/or a proper increase of the upper bounds of our space, in order to include all tile origins. Lemma 3.1 determines how much we must expand space bounds, in order to include all points of TOS.

Lemma 3.1 *If we apply tiling transformation P to an iteration space J^n, whose bounds are expressed by the system of inequalities $B\vec{j} \leq \vec{b}$, then for all tile origins $\vec{j_0} \in TOS$, it holds:*

$$B\vec{j_0} \leq \vec{b'}, \tag{3.4}$$

where $\vec{b'}$ is determined by the expression:

$$b'_i = b_i + \frac{g-1}{g} \sum_{r=1}^{n} (\vec{\beta_i} \cdot \vec{p_r})^-, i = 1, \ldots, n \tag{3.5}$$

where $\vec{\beta_i}$ is the i-th row of matrix B, $\vec{p_r}$ is the r-th column of matrix P and $(\vec{\beta_i} \cdot \vec{p_r})^- = max(-\vec{\beta_i} \cdot \vec{p_r}, 0)$.

Proof: *We suppose that point $\vec{j} \in J^n$ belongs to tile with origin $\vec{j_0}$. Since P consists of n linearly independent vectors, $\vec{j}$ can be expressed as the sum of $\vec{j_0}$ and a linear combination of the column-vectors of the tiling matrix P:*

$$\vec{j} = \vec{j_0} + \sum_{l=1}^{n} \lambda_l \vec{p_l} \tag{3.6}$$

In addition, as in formula (2.8), the following system of inequalities holds: $0 \leq gH(\vec{j} - \vec{j_0}) \leq (g-1)$. The i-th row of this inequality can be rewritten as follows: $0 \leq \vec{h_i} \cdot (\vec{j} - \vec{j_0}) \leq \frac{g-1}{g}$, where $\vec{h_i}$ is the i-th row-vector of matrix $H = P^{-1}$. Replacing in this expression by (3.6), we get:

$$0 \leq \vec{h_i} \cdot \sum_{l=1}^{n} \lambda_l \vec{p_l} \leq \frac{g-1}{g}$$

As $P = H^{-1}$ it holds that $\vec{h_i} \cdot \vec{p_i} = 1$ and $\vec{h_i} \cdot \vec{p_l} = 0$ if $i \neq l$. Consequently, the last formula can be rewritten as follows:

$$0 \leq \lambda_i \leq \frac{g-1}{g}$$

for all $i = 1, \ldots, n$. If multiplied by $\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i}$, this inequality gives:

1. *If $\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i} \geq 0$: $\lambda_i \vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i} \geq 0$*

2. If $\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i} < 0$*:* $\lambda_i \vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i} \geq \frac{g-1}{g} \vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i}$

According to the definitions of the symbol $(\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i})^- = max(-\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i}, 0)$*, the previous inequalities can in every case be rewritten as follows:* $\lambda_i \vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i} \geq -\frac{g-1}{g}(\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i})^- \Rightarrow -\lambda_i \vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i} \leq \frac{g-1}{g}(\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i})^-$*. If added for* $i = 1, \ldots, n$*, this inequality gives:*

$$-\sum_{i=1}^{n} \lambda_i \vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i} \leq \frac{g-1}{g} \sum_{i=1}^{n} (\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i})^- \tag{3.7}$$

For each $\vec{j} \in J^n$ *the system of inequalities* $B\vec{j} = \vec{b}$ *holds. The k-th row of this system can be written as follows:* $\vec{\beta_k} \cdot \vec{j} \leq b_k$*. We can replace* $\vec{j}$ *in this inequality, using formula (3.6) as follows:* $\vec{\beta_k} \cdot (\vec{j_0} + \sum_{i=1}^{n} \lambda_i \vec{p_i}) \leq b_k \Rightarrow \vec{\beta_k} \cdot \vec{j_0} \leq b_k - \vec{\beta_k} \cdot (\sum_{i=1}^{n} \lambda_i \vec{p_i})$

$$\Rightarrow \vec{\beta_k} \cdot \vec{j_0} \leq b_k - \sum_{i=1}^{n} \lambda_i (\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i})$$

If we combine this inequality with (3.7), we conclude that $\vec{\beta_k} \cdot \vec{j_0} \leq b_k + \frac{g-1}{g} \sum_{i=1}^{n} (\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i})^-$*. Thus, for each tile with origin* $\vec{j_0}$*, which has at least one point in the initial iteration space, it holds that* $B\vec{j_0} \leq \vec{b'}$*, where the vector* $\vec{b'}$ *is constructed so as its k-th element is given by the form:* $b'_k = b_k + \frac{g-1}{g} \sum_{i=1}^{n} (\vec{\beta_k} \cdot \vec{p_i})^-$*.* ⊣

If we work with the tile space J^S and take into account that $\vec{j_0} = P\vec{j^S}$, we equivalently get the system of inequalities:

$$BP\vec{j^S} \leq \vec{b'} \tag{3.8}$$

If it is given that matrix B consists of only integer elements, $\vec{b'}$, can be determined by the expression:

$$b'_i = b_i + \lfloor \frac{g-1}{g} \sum_{r=1}^{n} (\vec{\beta_i} \cdot \vec{p_r})^- \rfloor, i = 1, \ldots, n \tag{3.9}$$

Geometrical interpretation: The term added to each element of $\vec{b}$ expresses a parallel shift of the corresponding bound of the initial space. In Figure 3.3, we present an example of our method. Each row $\vec{\beta_i}$ of matrix B expresses a vector vertical to the corresponding bound of the iteration space with its direction outwards. The equation of this boundary surface is $\vec{\beta_i} \cdot \vec{x} = b_i$. A parallel shift of this surface by a vector $\vec{x_0}$ is expressed by the equation $\vec{\beta_i} \cdot (\vec{x} - \vec{x_0}) = b_i \Leftrightarrow \vec{\beta_i} \cdot \vec{x} = b_i + \vec{\beta_i} \cdot \vec{x_0}$. As shown in Figure 3.3, we shift a boundary surface by vector $-\vec{p_r}$, iff the tile edge-vector $\vec{p_r}$ forms an angle greater than 90° with vector $\vec{\beta_i}$ (as the angles between the vectors $\vec{\beta_1}$ and $\vec{p_1}$, $\vec{\beta_1}$ and $\vec{p_2}$, $\vec{\beta_3}$ and $\vec{p_1}$, $\vec{\beta_3}$ and $\vec{p_2}$, $\vec{\beta_4}$ and $\vec{p_1}$ of Figure 3.3), or, equivalently, iff $\vec{p_r} \cdot \vec{\beta_i} < 0$.

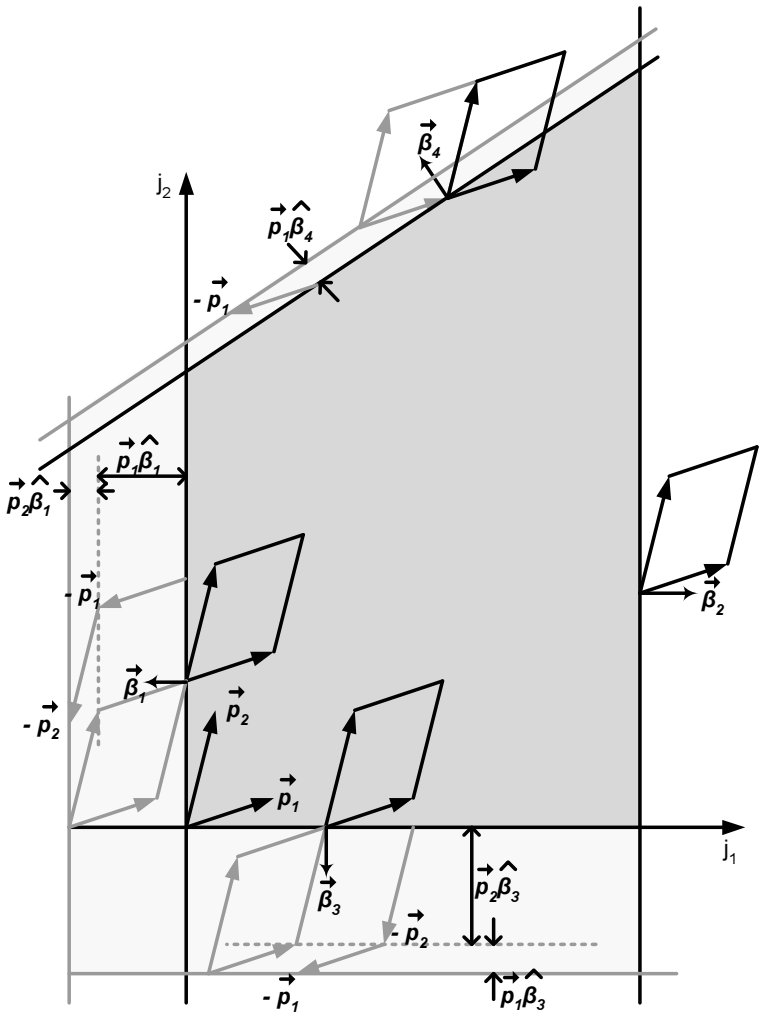

Figure 3.3: Expanding iteration space bounds to include all tile origins.
The dark grey area corresponds to the initial iteration space area. The light grey area indicates the expansion of the iteration space, in order to include all tile origins. It is shown that an iteration space boundary is shifted, iff there is an inverse tiling vector $\vec{p_r}$, which traverses this boundary outside $\rightarrow$ inside.

This fact can be expressed as follows: if the dot product of $\vec{p_r}$ (one of the columns of the matrix P) and $\vec{\beta_i}$ (a row of B) is negative, then this dot product is subtracted from the constant b_i. Equivalently, in formula (3.5) the term $(\vec{\beta_i} \cdot \vec{p_r})^-$ is added to the constant b_i for all vectors $\vec{p_r}$. The multiplying factor $\frac{g-1}{g}$ expresses the fact that a tile is a semiopen hyperparallelepiped and thus we need not contain in the tile space the tiles which just touch the initial iteration space.

Note, however, it was proven that the expanded space includes *all* origins of tiles in J^S. It was not proven that it contains *only* origins of tiles in J^S. In other words, this expansion of bounds may include some redundant tiles, whose origins belong to the extended space, but their internal points remain outside the original iteration space. These tiles will be accessed, but their internal points will not be swept, as it will be shown next, thus imposing little computation

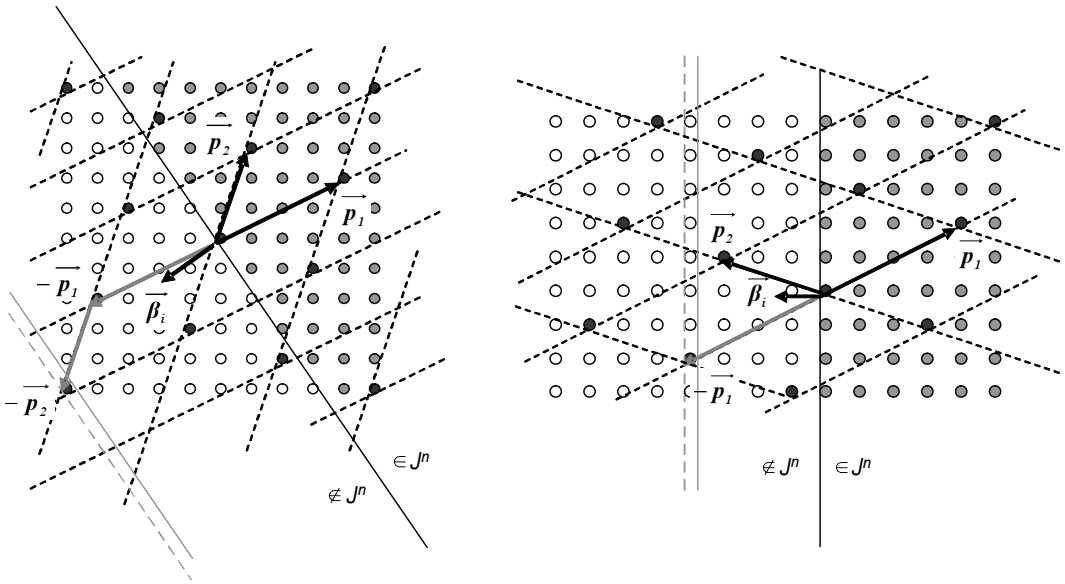

Figure 3.4: Expanding iteration space bounds to include all tile origins.

The grey dots correspond to iteration inside J^n, while the white dots correspond to iterations outside J^n. This figure indicates that the expansion of the iteration space should be less than the dot product of vectors $\vec{\beta}_i$ and $\vec{p_r}$, so as not to include tiled that just touch the initial iteration space boundaries, with no integer points inside J^n. The dashed grey lines corresponds to the expansion of bounds, according to the dot product of vectors $\vec{\beta}_i$ and $\vec{p_r}$. The solid grey lines correspond to the final expansion, so as not to include a lot of redundant tiles.

overhead in the execution of the sequential tiled code.

Example 3.2: We will now enumerate the tiles generated by the tiling transformation described in Example 3.1, using the method described just above. Following our approach, we should construct the system of inequalities in (3.8) making use of the expression in (3.9). Expression (3.9) in our case gives $\vec{b'} = \begin{pmatrix} 39 & 29 & 9 & 9 \end{pmatrix}^T$ and thus, the system in (3.8) becomes:

$$\begin{pmatrix} 6 & 4 \\ 2 & 8 \\ -6 & -4 \\ -2 & -8 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j_1^S \\ j_2^S \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 39 \\ 29 \\ 9 \\ 9 \end{pmatrix}$$

The expansion of bounds for this example is shown in Figure 3.5. An application of the Fourier-

Motzkin elimination method can convert this system to its equivalent:

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 \\ -1 & 0 \\ 3 & 2 \\ 1 & 4 \\ -3 & -2 \\ -1 & -4 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j_1^S \\ j_2^S \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 8 \\ 4 \\ 19 \\ 14 \\ 4 \\ 4 \end{pmatrix}$$

Note that the implementation used for the Fourier-Motzkin elimination method can take into account that index variables can only be integer, and further simplify the final expressions, applying the floor or ceiling functions where appropriate. Consequently, a loop that enumerates the tiles in our case has the form:

```
for (j1S = −4; j1S ≤ 8; j1S++)
  for (j2S =max(⌈(−4−3j1S)/2⌉, ⌈(−4−j1S)/4⌉); j2S ≤min(⌊(19−3j1S)/2⌋, ⌊(14−j1S)/4⌋); j2S++) {
    Execute tile (j1S, j2S)
  }
```

Note that tiles $(8, -3)$ and $(-4, 4)$ are redundant (Figure 3.5).

3.2.2 Scanning the points within a tile

A conventional approach

In order to traverse the internal points of every tile, one can use the n innermost loop indices of the system of inequalities produced when applying the Fourier-Motzkin elimination method to the system (3.1). However, it is more efficient to separately apply the Fourier-Motzkin elimination method to the systems:

1.

$$B\vec{j} \leq \vec{b} \tag{3.10}$$

Recall from formula (2.1) that this systems indicates that iteration $\vec{j}$ belongs to the iteration space.

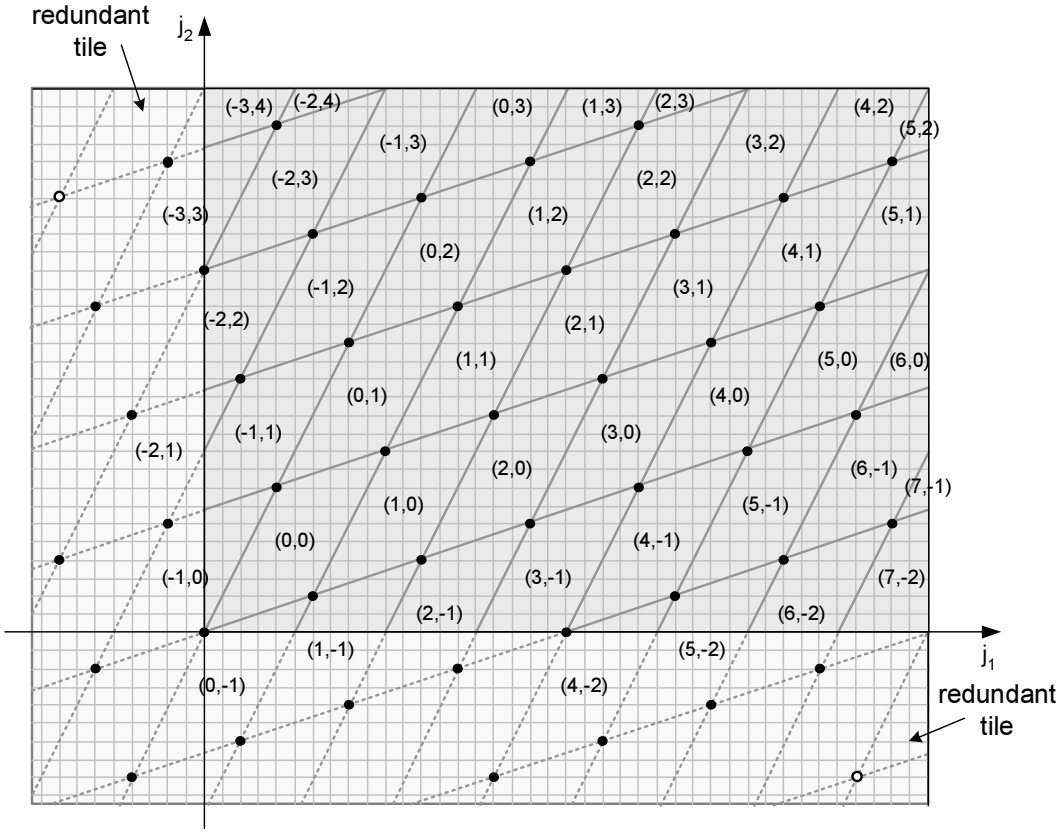

Figure 3.5: Example 3.2: Expanding iteration space bounds to include all tile origins.
The dark grey area corresponds to the iteration space area. The light grey area indicates the expansion of the iteration space, in order to include all tile origins, according to formulas (3.4), (3.5). Unfortunately, the expanded area contains also two tile origins, which do not correspond to a tile in J^S. Fortunately, they may be located only in near the edges of the expanded iteration space. Thus, their number is negligible in comparison to the number of tiles of J^S.

2.

$$\begin{pmatrix} gH \\ -gH \end{pmatrix} \left(\vec{j} - \vec{j_0} \right) \leq \begin{pmatrix} (g-1)\vec{1} \\ \vec{0} \end{pmatrix} \tag{3.11}$$

Recall from formulas (2.8), (2.9) that this system indicates that iteration $\vec{j}$ belongs to tile with origin iteration $\vec{j_0} = H^{-1}\vec{j^S}$.

This modification is used in our implementation for automatically producing tiled code. As deduced during our experimentation, it results to reducing both compile and run time of the final code.

Compile time is reduced because there is no more need for applying the ad-Hoc and exact simplification methods to the whole system produced by (3.1), but only to its subsystem corresponding to the n outer loop indices.

Run time is reduced because the combination of inequalities produced by (3.10) and (3.11) are less than inequalities produced by (3.1). This is partly due to the fact that the exact simplification method may not be able to detect the redundancy of an inequality in Z^n if it is not redundant in R^n. On the other hand, inequalities originating from different systems (3.10) and (3.11) are rarely redundant in respect to each other. Thus, it is almost improbable to have an extra inequality in the final system due to not applying the simplification methods to the combination of systems (3.10), (3.11).

In addition, when this modification is used, it is possible to check even less inequalities for tiles that are not located near a boundary of the iteration space, at run time. If a tile crosses the iteration space boundaries, then all inequalities produced by (3.10), (3.11) should be checked during the scan of the interior of the tile. Otherwise, if a tile does not cross any iteration boundary, only inequalities derived from (3.11) may be checked at run time. This simplification presupposes the use of a method for distinguishing tiles into internal and boundary. As internal we may characterize a tile with all its vertices in J^n.

Lemma 3.2 *If all 2^n vertices of a tile ($\vec{c} = \vec{j_0} + \sum_{i=1}^{n} x_i \frac{g-1}{g} \vec{p_i}$ for $x_i \in \{0,1\}$, $i = 1, \ldots, n$) belong to the convex iteration space J^n, then all iterations of this tile belong to J^n.*

Proof: *According to Lemma C.1, in order to prove this lemma, we may only prove that every iteration inside a tile $\vec{j^S}$ may be calculated by an expression of the form (C.1).*

In the proof of Lemma 3.1, we have written that every iteration $\vec{j}$ can be expressed as the sum of its tile origin $\vec{j_0}$ and a linear combination of the column-vectors of the inverse tiling matrix P:

$$\vec{j} = \vec{j_0} + \sum_{i=1}^{n} \lambda_i \vec{p_i} \tag{3.12}$$

where $0 \leq \lambda_i \leq \frac{g-1}{g}$ for all $i = 1, \ldots, n$. Equation (3.12) can be equivalently rewritten as follows

$$\vec{j} = \sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i = 1..n}} \left[\prod_{i=1}^{n} \left[\left(1 - \frac{\lambda_i g}{g-1} \right) (1 - x_i) + \frac{\lambda_i g}{g-1} x_i \right] \left(\vec{j_0} + \sum_{i=1}^{n} x_i \frac{g-1}{g} \vec{p_i} \right) \right] \tag{3.13}$$

since

1. *The total multiplying factor of $\vec{j_0}$ equals to 1.*

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i = 1..n}} \prod_{i=1}^{n} \left[\left(1 - \tfrac{\lambda_i g}{g-1} \right) (1 - x_i) + \tfrac{\lambda_i g}{g-1} x_i \right] =$$

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i = 1..n-1 \\ x_n = 0}} \prod_{i=1}^{n} \left[\left(1 - \tfrac{\lambda_i g}{g-1} \right) (1 - x_i) + \tfrac{\lambda_i g}{g-1} x_i \right] +$$

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n-1 \\ x_n=1}} \prod_{i=1}^{n} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right] =$$

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n-1}} \prod_{i=1}^{n-1} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right] \left(1-\frac{\lambda_n g}{g-1}\right) +$$

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n-1}} \prod_{i=1}^{n-1} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right] \frac{\lambda_n g}{g-1} =$$

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n-1}} \prod_{i=1}^{n-1} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right]$$

Eliminating this way the rest of the variable x_i, $i = 1, \ldots, n-1$, we conclude that

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n}} \prod_{i=1}^{n} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right] = 1 \tag{3.14}$$

2. *The total multiplying factor of $\vec{p_l}$, $(l = 1, \ldots, n)$ equals to λ_l.*

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n}} \prod_{i=1}^{n} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right] x_l \frac{g-1}{g} =$$

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n, i\neq l \\ x_l=0}} \prod_{i=1}^{n} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right] x_l \frac{g-1}{g} +$$

$$\sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n, i\neq l \\ x_l=1}} \prod_{i=1}^{n} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right] x_l \frac{g-1}{g} =$$

$$0 + \sum_{\substack{\forall x_i \in \{0,1\} \\ i=1..n, i\neq l}} \prod_{i=1..n, i\neq l} \left[\left(1-\frac{\lambda_i g}{g-1}\right)(1-x_i)+\frac{\lambda_i g}{g-1}x_i\right] \frac{\lambda_l g}{g-1}\frac{g-1}{g} \overset{(3.14)}{=} \lambda_l$$

From (3.13), (3.14), we conclude that iteration $\vec{j}$ can be expressed in respect to vertices $\vec{c}$ by a formula of the type (C.1). Thus, if all vertices $\vec{c}$ belong to J^n, then iteration $\vec{j}$ of this tile also belongs to J^n

⊣

Example 3.3: In order to scan the tiles enumerated by the code produced in Example 3.1, we may use the 14 remaining inequalities of the system (3.2). Otherwise, we may use a combination

of systems

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \\ -1 & 0 \\ 0 & -1 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j_1 \\ j_2 \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 39 \\ 29 \\ 0 \\ 0 \end{pmatrix}$$

corresponding to formula (3.10) and

$$\begin{pmatrix} 4 & -2 \\ -1 & 3 \\ -4 & 2 \\ 1 & -3 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j_1 - j_{01} \\ j_2 - j_{02} \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 19 \\ 19 \\ 0 \\ 0 \end{pmatrix}$$

corresponding to formula (3.11). The former system of inequalities has already the required form and need not be converted through a Fourier-Motzkin elimination. An application of the Fourier-Motzkin elimination method to the latter system of inequalities results to the equivalent system:

$$\begin{pmatrix} 1 & 0 \\ -1 & 0 \\ -1 & 3 \\ -2 & 1 \\ 2 & -1 \\ 1 & -3 \end{pmatrix} \begin{pmatrix} j_1 - j_{01} \\ j_2 - j_{02} \end{pmatrix} \leq \begin{pmatrix} 9 \\ 0 \\ 19 \\ 0 \\ 9 \\ 0 \end{pmatrix}$$

Note that this way only $4 + 6 = 10$ inequalities should be checked for each iteration, instead of 14, as deduced from formula (3.1) in Example 3.1. In sequel, one can fill in the missing part of the code produced in Example 3.1, according to the systems of inequalities described just above.

```
for(j1S=-3; j1S ≤7; j1S++)
  for(j2S=max(⌈(-4-j1S)/4⌉, ⌈(-4-3j1S)/2⌉); j2S ≤min(⌊(14-j1S)/4⌋,⌊(19-3j1S)/2⌋); j2S++){
    /* Execute tile (j1S, j2S) */
    j01=6j1S+4j2S; /* Calculate j0 = P jS */
    j02=2j1S+8j2S;
    for(j1=max(0, j01); j1 ≤min(39, j01+9); j1++)
      for(j2=max(0, j02-9+2(j1 − j01), j02+⌈(j1-j01)/3⌉);
            j2 ≤min(29, j02+⌊(19+(j1-j01))/3⌋, j02+2(j1 − j01)); j2++){
        /* Execute iteration (j1, j2) */
        A[j1, j2]=A[j1 − 1, j2 − 2]+A[j1 − 3, j2 − 1];
    }
  }
```

A reduction of the run time can be achieved by distinguishing the tiles into internal and boundary, according to Lemma 3.2. Such a discrimination implies a check whether all vertices of the tile belong to J^n. This check is necessary to be conducted once for all 2^n vertices of each tile, while without this discrimination, the iteration space boundaries are checked once for each iteration. Thus, the above code segment can be rewritten as follows;

```
for(j1S=-3; j1S ≤7; j1S++)
  for(j2S=max(⌈(-4-j1S)/4⌉, ⌈(-4-3j1S)/2⌉); j2S ≤min(⌊(14-j1S)/4⌋,⌊(19-3j1S)/2⌋); j2S++){
    /* Execute tile (j1S, j2S) */
    j01=6j1S+4j2S; /* Calculate j0⃗ = P j^S */
    j02=2j1S+8j2S;
    /* Check whether tile (j1S, j2S) crosses the iteration space */
    /* boundaries */
    check=TILE_IN;
    for(x1=0; x1 ≤1; x1++)
      for(x2=0; x2 ≤1; x2++){
        /* Calculate vertex c⃗ = j0⃗ + Σ_{i=1}^{n} xi pi⃗ for all xi ∈ {0,1} */
        c1=j01+6x1+4x2;
        c2=j02+2x1+8x2;
        /* Check whether c⃗ ∈ J^n */
        if(c1<0 || c1>39 || c2<0 || c2>29){
          check=TILE_CROSS;
          break;
        }
        if(check==TILE_CROSS) break;
      }
    if(check==TILE_CROSS) {
      /* Execute tile (j1S, j2S) in case it may cross */
      /* the iteration space boundaries */
      for(j1=max(0, j01); j1 ≤min(39, j01+9); j1++)
        for(j2=max(0, j02-9+2(j1 − j01), j02+⌈(j1-j01)/3⌉);
            j2 ≤min(29, j02+⌊(19+(j1-j01))/3⌋, j02+2(j1 − j01)); j2++){
          /* Execute iteration (j1, j2) */
          A[j1, j2]=A[j1 − 1, j2 − 2]+A[j1 − 3, j2 − 1];
        }
    }
    else {
      /* Execute tile (j1S, j2S) in case it does not cross */
      /* the iteration space boundaries */
      for(j1=j01; j1 ≤ j01+9; j1++)
        for(j2=max(j02-9+2(j1 − j01), j02+⌈(j1-j01)/3⌉);
            j2 ≤min(j02+⌊(19+(j1-j01))/3⌋, j02+2(j1 − j01)); j2++){
          /* Execute iteration (j1, j2) */
          A[j1, j2]=A[j1 − 1, j2 − 2]+A[j1 − 3, j2 − 1];
        }
    }
  }
```

Note that the generation of the above code segment is completely automated, when the initial iteration space and the tiling transformation are given. In addition, the loop bounds generated in this example for the n innermost loop indices can be also combined with the loop bounds generated for the n outermost loop indices in Example 3.2.

Reducing the run time overhead of tiling

In order to achieve a reduced run time complexity of the code generated automatically, as seen in Example 3.3, one should reduce the complexity of the loop bounds, which are checked for all tiles. That is, one should reduce the complexity of inequalities generated from formula (3.11). It is achieved by applying a linear transformation to the initial iteration space, so as to transform non-rectangular tiles into rectangular ones.

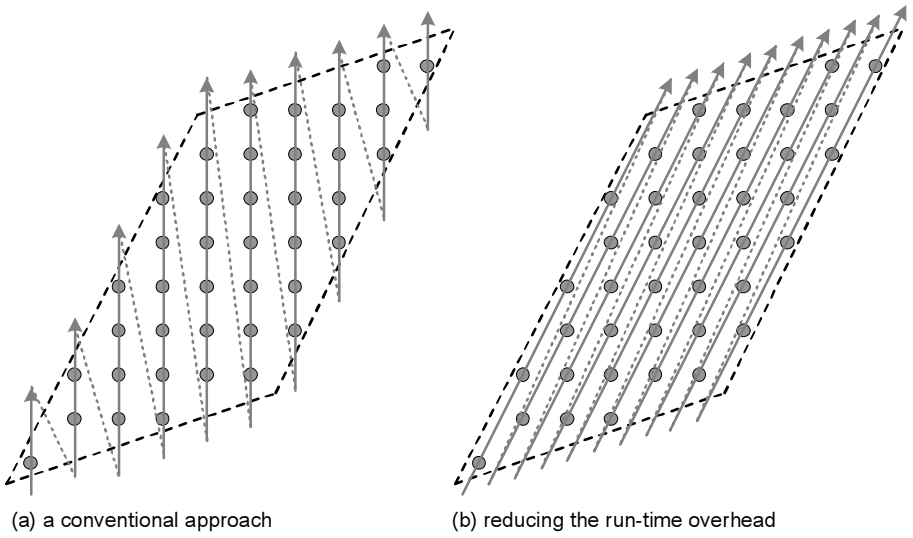

Figure 3.6: Scanning the iterations of a tile.
(a) Iterations of a tile are executed according to their lexicographic order, parallely to the axes.
(b) Iterations are scanned in such an order that traces to be parallel to the tile edges.

The method is based on the use of a non-unimodular transformation. The final goal is to traverse the TIS and then slide the points of TIS properly, so as to scan all points of J^n. In order to achieve this, the TIS is transformed to a rectangular space, called the transformed tile iteration space ($TTIS$). The $TTIS$ is traversed with an n-dimensional nested loop and then the indices of the loop are transformed, so as to return to the proper points of the TIS.

In other words, there is needed a transformation pair (P', H'): $TTIS \xrightarrow{P'} TIS$ and $TIS \xrightarrow{H'} TTIS$ (Fig. 3.7). Intuitively, P' should be parallel to the tile sides, that is, the column vectors of P' should be parallel to the column vectors of P. This is equivalent to the row vectors

of H' being parallel to the row vectors of H. In addition to this, we demand the lattice of H' to be an integer space for integer loop indices to be able to traverse it. Formally, an n-dimensional transformation $H' : H' = VH$ must be found, where V is an $n \times n$ diagonal matrix and $\mathcal{L}(H') \subseteq Z^n$. The following lemma proves that the second requirement is satisfied if and only if H' is integral.

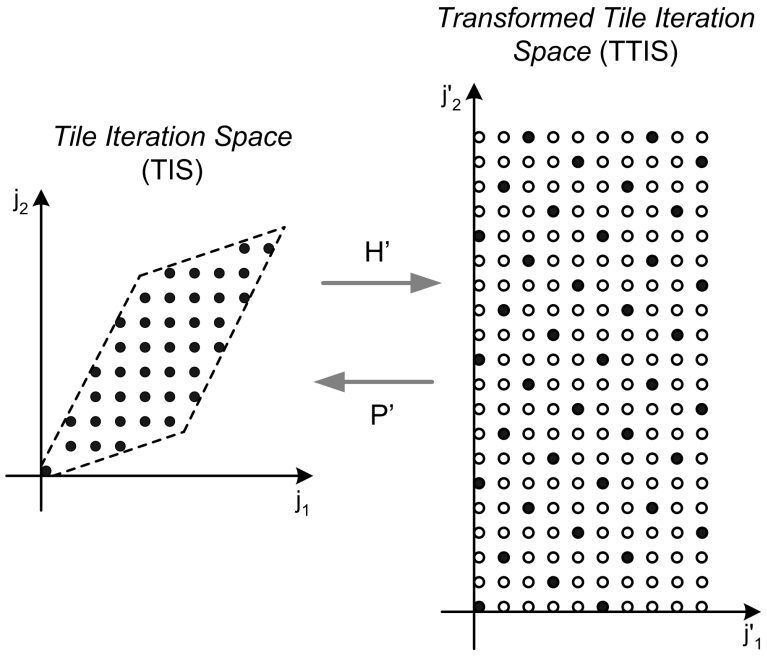

Figure 3.7: Traverse the TIS with a non-unimodular transformation.

In order to traverse the tile iteration space parallely to the tile edges, as indicated in Figure 3.6(b), the non-rectangular tile iteration space should be transformed into a rectangular one, using a non-unimodular transformation matrix H'. Since H' is not unimodular, the transformed space may include integer points with no integer coefficient in the initial space. They are depicted by white dots.

Lemma 3.3 *$\vec{j'} = A\vec{j} \in Z^n \ \forall \vec{j} \in Z^n$ iff A is integral.*

Proof: *If A is integral, it is clear that $\vec{j'} \in Z^n \forall \vec{j} \in Z^n$.*
Suppose that $\vec{j'} \in Z^n \forall \vec{j} \in Z^n$. We shall prove that A is integral:
It holds $\vec{j'} \in Z^n$ for $\vec{j} = \hat{u}_k$, where $\hat{u}_k$ is the k-th unitary vector,

$$\hat{u}_k = (u_{k1}, \ldots, u_{kn}), u_{kk} = 1, u_{ki} = 0, i \neq k$$

Thus,

$$\vec{j'} = A\hat{u}_k = \left(\sum_{i=1}^{n} a_{1i}u_{ki}, \sum_{i=1}^{n} a_{2i}u_{ki}, \ldots, \sum_{i=1}^{n} a_{ni}u_{ki} \right)^T = [a_{1k}, a_{2k}, \ldots, a_{nk}]^T \in Z^n$$

This holds for all $\hat{u}_k$, $k = 1 \ldots n$, therefore all elements of A are integer numbers. ⊣

Let us construct V in the following way: Every diagonal element v_{kk} is the smallest integer such that $v_{kk}\vec{h_k}$ is integral, where $\vec{h_k}$ is the k-th row of matrix H. Thus, both requirements for H' are satisfied. It is obvious that H' is a non-unimodular transformation. This means that the transformed tile iteration space contains holes. In Figure 3.7, the holes in the $TTIS$ are depicted with white dots, while the actual points are depicted with black ones. So, in order to traverse the TIS, we have to scan all actual points of the $TTIS$ and then transform them back using matrix P'. We can apply any of the methods presented in [Ram92], [Ram95], [Xue94], [Li93], [FLV95] to traverse the $TTIS$. However, we will avoid the application of Fourier-Motzkin elimination method by taking advantage of the tile shape regularity.

We use an n-dimensional nested loop with iterations indexed by $\vec{j'} = (j'_1, j'_2, \ldots, j'_n)$, in order to traverse the actual points of the $TTIS$. Replacing $\vec{j} = P'\vec{j'}$ in formula (2.7), the boundaries of TTIS are given by the system of inequalities: $0 \leq HP'\vec{j'} < 1 \Leftrightarrow 0 \leq V^{-1}\vec{j'} < 1 \Leftrightarrow$

$$0 \leq j'_k \leq v_{kk} - 1, \text{ for all } k = 1, \ldots, n \tag{3.15}$$

The bounds of the indices j'_k are determined by formulas (3.15), without applying the Fourier-Motzkin elimination method to the system of inequalities (3.11).

However, the increment step c_k of an index j'_k is not necessarily 1. In addition to this, if index j'_k is incremented by c_k, indices $j'_{k+1}, \ldots, j'_n$ should not be initialized at 0. Suppose that for a certain index vector $\vec{j'}$, it holds $P'\vec{j'} \in Z^n$. The first question is how much to increment the innermost index j'_n so that the next swept point is also integral. Formally, we search the minimum $c_n \in Z$ such that $P' \begin{pmatrix} j'_1 & j'_2 & \ldots & j'_n + c_n \end{pmatrix}^T \in Z^n$. After determining c_n, the next step is to calculate the increment step of index j'_{n-1} so that the next swept point is also integral. In this case, it is possible that index j'_n should also be incremented by an offset $a_{n(n-1)} : 0 \leq a_{n(n-1)} < c_n$. In the general case of index j'_k we need to determine $c_k, a_{(k+1)k}, \ldots, a_{nk}$ such that: $P' \begin{pmatrix} j'_1 & \ldots & j'_k + c_k & j'_{k+1} + a_{(k+1)k} & \ldots & j'_n + a_{nk} \end{pmatrix}^T \in Z^n$. Every index j'_k has $k-1$ different incremental offsets a_{ki}, depending on each of the increment steps c_i of the $k-1$ outer indices j'_i. These offsets are $a_{k1}, \ldots, a_{k(k-1)}$. The following lemma proves that increment steps c_k and offsets a_{kl}, $(k = 1 \ldots n$ and $l = 1 \ldots k-1)$, are directly obtained from the hermite normal form of matrix H', denoted $\widetilde{H'}$.

Lemma 3.4 *If $\widetilde{H'}$ is the column HNF of H' and $\vec{j'} = (j'_1, j'_2, \ldots, j'_n)$ is the index vector used to traverse the actual points of $\mathcal{L}(H')$, then the increment step (stride) for index j'_k is $c_k = \widetilde{h'}_{kk}$ and the incremental offsets are $a_{kl} = \widetilde{h'}_{kl}$, $(k = 1 \ldots n$ and $l = 1 \ldots k-1)$.*

Proof: *It holds $\mathcal{L}(H') = \mathcal{L}(\widetilde{H'})$. Thus, $\vec{0} \in \mathcal{L}(H')$ and the columns of $\widetilde{H'}$ belong to $\mathcal{L}(H')$. Suppose $\vec{x} \in Z^n/\{\vec{0}\}$ with the following properties: $x_i = 0$ for $i < k$ and $0 \leq x_i \leq \widetilde{h'}_{ik}$ for $k \leq i \leq n$. It suffices to prove that $\vec{x} = \vec{h_k}$.*

Suppose that $\vec{x} \in \mathcal{L}(H')$, *which means that* $\exists \vec{j} \in Z^n : \widetilde{H'}\vec{j} = \vec{x}$. $\widetilde{H'}$ *is a lower triangular non-negative matrix and thus it holds:* $x_1 = \widetilde{h'}_{11} j_1 = 0 \Rightarrow j_1 = 0$. *Similarly,* $j_i = 0$ *for* $i < k$. *In the sequel, it holds:* $x_k = \widetilde{h'}_{kk} j_k$. *According to the above, it holds:* $0 \leq x_k = \widetilde{h'}_{kk} j_k \leq \widetilde{h'}_{kk} \Rightarrow 0 \leq j_k \leq 1$. *In addition,* $0 \leq x_{k+1} = \widetilde{h'}_{(k+1)k} j_k + \widetilde{h'}_{(k+1)(k+1)} j_{k+1} \leq \widetilde{h'}_{(k+1)k}$. *Since* $\widetilde{h'}_{(k+1)(k+1)} > \widetilde{h'}_{(k+1)k} \Rightarrow j_{k+1} = 0$. *Similarly,* $j_i = 0$ *for* $i > k+1$. *Consequently, since* $\vec{x} \neq \vec{0}$, $\vec{x}$ *is the* $k-th$ *column of* $\widetilde{H'}$. ⊣

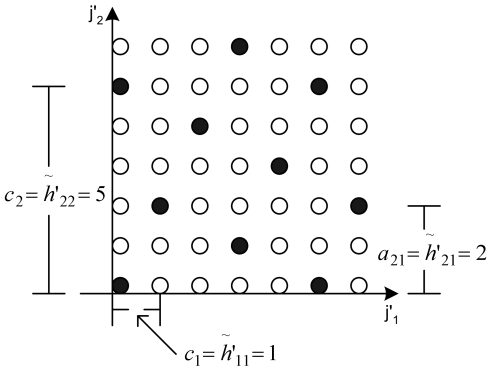

Figure 3.8: Steps and initial offsets in $TTIS$ derived from matrix $\widetilde{H'}$

According to the above analysis, the point that will be traversed using the next instantiation of indices is calculated from the current instantiation, since steps and incremental offsets are added to the current indices. Special care is taken so that every time the index vector $\vec{j'} = (j'_1, \ldots, j'_n)$ is to be modified, the new index vector $\vec{j'}$ is calculated as a sum of current $\vec{j'}$ and a multiple of a column-vector of $\widetilde{H'}$. Thus, assuming that the current instantiation $\vec{j'} \in \mathcal{L}(H')$, we ensure that the next point to be traversed remains in $\mathcal{L}(H')$.

Theorem 3.1 *The following n-dimensional nested loop traverses all points* $\vec{j'} \in TTIS$

```
for(j'_1=0, ..., j'_n=0; j'_1 ≤ v_11-1; j'_1+=h̃'_11, ..., j'_n+=h̃'_n1)
  for(j'_n+= ⌈-j'_2/h̃'_22⌉ * h̃'_n2, ..., j'_2+= ⌈-j'_2/h̃'_22⌉ * h̃'_22; j'_2 ≤ v_22 - 1;
                                                  j'_2+= h̃'_22, ..., j'_n+= h̃'_n2)
    ...
    for(j'_n+= ⌈-j'_n/h̃'_nn⌉ * h̃'_nn; j'_n ≤ v_nn - 1; j'_n+= h̃'_nn){
      Loop body
    }
```

We now need to adjust the above loop, which sweeps all points in $TTIS$, in order to traverse the internal points of any tile in J^S. If $\vec{j'} \in TTIS$ is the point that is derived from the indices of the former loop and $\vec{j^S} \in J^S$ is the tile, whose internal points $\vec{j} \in J^n$ we want to traverse, it will hold: $\vec{j} = \vec{j_0} + P'\vec{j'} = P\vec{j^S} + P'\vec{j'}$, where $\vec{j_0} = P\vec{j^S} \in TOS$ is the tile origin, and $P'\vec{j'} \in TIS$ is the corresponding to $\vec{j'}$ point in TIS. Since $P = VP'$, the last equality can be equivalently

rewritten as follows:

$$\vec{j} = P'(Vj^{\vec{S}} + \vec{j'}) \tag{3.16}$$

Special attention also needs to be paid so that the points traversed do not overcome the original space boundaries. As we have mentioned before, a point $\vec{j} \in J^n$ satisfies the following set of inequalities: $B\vec{j} \leq \vec{b}$. Replacing $\vec{j}$ by the above equation (3.16), we have:

$$BP'(Vj^{\vec{S}} + \vec{j'}) \leq \vec{b} \tag{3.17}$$

By applying the Fourier-Motzkin elimination method to this set of inequalities, we obtain proper expressions for $\vec{j'}$, so that we do not cross the original space boundaries. As deduced for systems (3.10), (3.11), system (3.17) should be used in combination with inequalities (3.15).

Example 3.4: Let us consider the same algorithm as in the previous examples. We will now sweep the internal points of tiles with the use of the method described just above. We need the following matrices: $H' = \begin{bmatrix} 2 & -1 \\ -1 & 3 \end{bmatrix}$ and $V = \begin{bmatrix} 10 & 0 \\ 0 & 20 \end{bmatrix}$. Accordingly, $P' = \begin{bmatrix} \frac{3}{5} & \frac{1}{5} \\ \frac{1}{5} & \frac{2}{5} \end{bmatrix}$. The Hermite Normal Form of matrix H' is $\widetilde{H'} = \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 2 & 5 \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 2 & -1 \\ -1 & 3 \end{bmatrix} \begin{bmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 2 \end{bmatrix}$ and thus, as shown in Figure 3.8, $c_1 = \widetilde{h'}_{11} = 1$, $c_2 = \widetilde{h'}_{22} = 5$, $a_{21} = \widetilde{h'}_{21} = 2$. Consequently, the code that traverses the indices inside every internal tile, according to Theorem 3.1, is:

```
/* Calculate j'_0 = V j^S */
j'_01=10 j^S_1;
j'_02=20 j^S_2;
for (j'_1 = 0, j'_2 = 0; j'_1 ≤ 9; j'_1+ = 1, j'_2+ = 2)
  for (j'_2+ = ⌈(−j'_2)/5⌉ ∗ 5; j'_2 ≤ 19; j'_2+ = 5) {
    /* Calculate j = P'(V j^S + j') */
    j_1=(3/5)(j'_01 + j'_1)+(1/5)(j'_02 + j'_2);
    j_2=(1/5)(j'_01 + j'_1)+(2/5)(j'_02 + j'_2);
    /* Execute iteration (j_1, j_2) */
    A[j_1, j_2]=A[j_1 − 1, j_2 − 2]+A[j_1 − 3, j_2 − 1];
  }
```

In order to exactly scan the internal of boundary tiles, we construct matrix

$$[BP'|\vec{b}] = \left(\begin{array}{cc|c} \frac{3}{5} & \frac{1}{5} & 39 \\ \frac{1}{5} & \frac{2}{5} & 29 \\ -\frac{3}{5} & -\frac{1}{5} & 0 \\ -\frac{1}{5} & -\frac{2}{5} & 0 \end{array}\right)$$

The application of Fourier-Motzkin elimination method on this matrix gives:

$$\left(\begin{array}{cc|c} 1 & 0 & 78 \\ -1 & 0 & 29 \\ 3 & 1 & 195 \\ 1 & 2 & 145 \\ -3 & -1 & 0 \\ -1 & -2 & 0 \end{array}\right)$$

Consequently, the code that traverses the indices inside tiles, which cut the iteration space bounds, is:

```
/* Calculate j'_0 = V j^S */
j'_01=10j^S_1;
j'_02=20j^S_2;
l'_1 =max(0, -29 - j'_01);
u'_1 =min(9 /* v_11-1 */, 78 - j'_01);
for (j'_1 = l'_1, j'_2 = l'_1 * 2; j'_1 <= u'_1; j'_1+ = 1, j'_2+ = 2) {
   l'_2 =max(0, -3(j'_01 + j'_1) - j'_02, ⌈(-(j'_01+j'_1))/2⌉ - j'_02);
   u'_2 =min(19 /* v_22-1 */, 195 - 3(j'_01 + j'_1) - j'_02, ⌊(145-(j'_01+j'_1))/2⌋ - j'_02);
   for (j'_2+ = ⌈(l'_2-j'_2)/5⌉ * 5; j'_2 <=' b_2; j'_2+ = 5) {
      /* Calculate j = P'(V j^S + j') */
      j_1=(3/5)(j'_01 + j'_1)+(1/5)(j'_02 + j'_2);
      j_1=(1/5)(j'_01 + j'_1)+(2/5)(j'_02 + j'_2);
      /* Execute iteration (j_1, j_2) */
      A[j_1, j_2]=A[j_1 - 1, j_2 - 2]+A[j_1 - 3, j_2 - 1];
   }
}
```

Using the tile space boundaries calculated in Example 3.2, and combining the code segments produced just above for internal tiles and for tiles crossing the iteration space boundaries, we get the final code segment:

```
for (j^S_1 = -4; j^S_1 <= 8; j^S_1++)
  for (j^S_2 =max(⌈(-4-3j^S_1)/2⌉, ⌈(-4-j^S_1)/4⌉); j^S_2 <=min(⌊(19-3j^S_1)/2⌋, ⌊(14-j^S_1)/4⌋); j^S_2++) {
    /* Execute tile (j^S_1, j^S_2) */
    /* Calculate j'_0 = V j^S */
    j'_01=10j^S_1; /* This line could be placed outside loop j^S_2 */
    j'_02=20j^S_2;

    /* Check whether tile (j^S_1, j^S_2) crosses the iteration space */
    /* boundaries */
    check=TILE_IN;
    for(x_1=0; x_1 <=1; x_1++){
      c_1=j'_01+9x_1;
```

```
      if(c1<-29 || c1>78) { check=TILE_CROSS; break; }
      for(x2=0; x2 ≤1; x2++){
        c2=j'02+19x2;
        /* Check whether c⃗ ∈ J^n */
        if(c2<max(-3c1, ⌈(-c1)/2⌉) || c2>min(195-3c1, ⌊(145-c1)/2⌋)){
          check=TILE_CROSS; break;
        }
        if(check==TILE_CROSS) break;
      }
    }

    if(check==TILE_CROSS) {
      /* Execute tile (j1^S, j2^S) in case it may cross */
      /* the iteration space boundaries */
      l'1 =max(0, −29 − j'01);
      u'1 =min(9 /* v11-1 */, 78 − j'01);
      for (j'1 = l'1, j'2 = l'1 ∗ 2; j'1 ≤ u'1; j'1+ = 1, j'2+ = 2) {
        l'2 =max(0, −3(j'01 + j'1) − j'02, ⌈(−(j'01+j'1))/2⌉ − j'02);
        u'2 =min(19 /* v22-1 */, 195 − 3(j'01 + j'1) − j'02, ⌊(145−(j'01+j'1))/2⌋ − j'02);
        for (j'2+ = ⌈(l'2−j'2)/5⌉ ∗ 5; j'2 ≤' b2; j'2+ = 5) {
          /* Calculate j⃗ = P'(V j⃗^S + j⃗') */
          j1=3/5(j'01 + j'1)+1/5(j'02 + j'2);
          j1=1/5(j'01 + j'1)+2/5(j'02 + j'2);
          /* Execute iteration (j1, j2) */
          A[j1, j2]=A[j1 − 1, j2 − 2]+A[j1 − 3, j2 − 1];
        }
      }
    }

    else {
      for (j'1 = 0, j'2 = 0; j'1 ≤ 9; j'1+ = 1, j'2+ = 2)
        for (j'2+ = ⌈(−j'2)/5⌉ ∗ 5; j'2 ≤ 19; j'2+ = 5) {
          /* Calculate j⃗ = P'(V j⃗^S + j⃗') */
          j1=3/5(j'01 + j'1)+1/5(j'02 + j'2);
          j1=1/5(j'01 + j'1)+2/5(j'02 + j'2);
          /* Execute iteration (j1, j2) */
          A[j1, j2]=A[j1 − 1, j2 − 2]+A[j1 − 3, j2 − 1];
        }
    }

  }
```

3.2.3 Comparison – Experimental Results

Both our method (in the sequel denoted as RI - Reduced Inequalities) and the one described in [AI91] by Ancourt and Irigoin (denoted as AI), have been implemented as a software tool which automatically generates tiled C code using any tiling transformation P. In this section, we compare AI and RI methods both in terms of compilation time and generated code efficiency. We generated several random $2-D$ and $3-D$ problems and measured the following: compilation time, row operations performed by Fourier-Motzkin elimination and run time of the generated code. In the sequel, we applied both AI and RI methods to three real applications: SOR, Jacobi and ADI integration. We also applied the inequalities of AI method to the Omega calculator [KMP+95] and generated code for all problems. We then measured the compilation time and run time obtained by Omega (the results are denoted as AI-Omega) and compared them with the ones obtained by AI (using our tool) and RI. Table 3.1 shows the iteration spaces used as examples in $2-D$ and $3-D$ problems. We applied several tiling transformations, in which the non-zero elements of the tiling matrices were randomly generated. In $2-D$ spaces we applied three different tiling transformations (P_1, P_2, P_3) varying from the diagonal matrix P_1 to more complex ones. In $3-D$ spaces we applied seven different tiling transformations $(P_4, \ldots, P_{10})$, again here starting from the diagonal P_4 and adding non-zero elements (P_{10} contains no zero element). We performed our experiments on a PIII @ 800MHz processor with 128MB of RAM. The operating system is Linux with kernel 2.4.18. The generated tiled code was compiled using gcc v.2.95.4 with the -O3 optimization flag. We also experimented with lower optimization levels, where the execution times were slower, but the relative results for all methods remained the same.

Table 3.1: Example iteration spaces

	j_1		j_2		j_3		
	lower bound	**upper bound**	**lower bound**	**upper bound**	**lower bound**	**upper bound**	**# of iterations**
Space1	-1999	4999	-1999	4999	-	-	48986001
Space2	-1999	4999	-1999	$4999 + 2i_1$	-	-	69983001
Space3	-4999	4999	$-4999 + 3i_1$	$4999 + 2i_1$	-	-	99980001
Space4	0	399	0	399	0	399	64000000
Space5	0	399	0	$399 + i_1$	0	399	95920000
Space6	0	399	$-i_1$	$399 + i_1$	0	399	127840000
Space7	-99	149	$-99 - i_1$	$149 + i_1$	-99	$149 + 2i_2$	22904099
Space8	0	399	$-i_1$	$399 + i_1$	i_1	$79 + 2i_2$	117635018
Space9	-99	149	$-99 - i_1$	$149 + i_1$	$-99 - i_1$	$149 + i_1 + 2i_2$	31129399
Space10	0	59	$-i_1$	$59 + i_1$	$-i_1 - 3i_2$	$59 + i_1 + 2i_2$	1994462

Row Operations - Compilation Time

Tables 3.2-3.4 summarize the results (row operations and compilation time) from the compilations of all iteration spaces tiled with all candidate tiling matrices. We present here the number

Table 3.2: Fourier-Motzkin row operations and compilation time for 2D algorithms

		AI	RI	AI-Omega	AI	RI
		Row Operations		*Compilation Time (ms)*		
P_1	**Space1**	30	10	16.29	0.26	0.26
	Space2	30	10	19.53	0.27	0.26
	Space3	34	10	20.82	0.29	0.26
P_2	**Space1**	37	10	22.56	0.28	0.27
	Space2	33	10	21.56	0.28	0.27
	Space3	34	10	22.78	0.29	0.26
P_3	**Space1**	56	12	33.36	0.36	0.30
	Space2	55	12	39.40	0.37	0.30
	Space3	53	12	40.12	0.36	0.30
		Avg. Row Operations		*Avg. Compilation Time (ms)*		
P_1		31	10	18.88	0.27	0.26
P_2		35	10	22.30	0.28	0.27
P_3		55	12	37.63	0.36	0.3

of row operations and compilation times of each matrix for each iteration space and the average values of each matrix for all iteration spaces.

Run Time

In order to evaluate the run time overhead due to tiling, we executed all tiled codes of the previous problems and measured their run time. We also executed the original untiled serial code for each problem. We define the *tiling overhead factor (TOF)* as the fraction of the run time of the sequential tiled code to the run time of the untiled code: $TOF = \frac{\text{Run time of Sequential Tiled Code}}{\text{Run time of Untiled Code}}$. Note that, the loop body in each case is a simple array assignment statement and, thus, the run time measured is dominated by the time to compute the loop bounds. Since the array size was small (20×20) and the tile sizes were not chosen to be optimal for cache locality, the sequential tiled code does not present any improvement due to the exploitation of the memory hierarchy. Thus, TOF indicates the overhead imposed by the evaluation of the new loop bounds, due to tiling. If TOF is too large, it will aggravate the speedup obtained when we parallelize nested `for`-loops using tiling. Tables 3.5-3.6 summarize the tiling overhead factors. Again here we present the TOFs of all tiling matrices applied to each iteration space and the average TOFs of all matrices P across all iteration spaces. Figure 3.9 shows the TOF of $3-D$ problems as a function of the number of non-zero elements in tiling matrix P.

Real Applications

In our last set of experiments, we applied AI and RI methods to tile three real applications: SOR, Jacobi, and ADI integration. For the first two problems, there is a skewed and an unskewed version, and for each version there are four (communication and scheduling) optimal matrices as described in [HS02] and [Xue97a]. Table 3.7 summarizes the row operations, compilation times

Table 3.3: Fourier-Motzkin row operations and compilation time for 3D algorithms. In some cases the Fourier-Motzkin elimination method could not be completed in a reasonable time, or was interrupted due to lack of memory or an overflow exception. In these cases, we have denoted a – in the respective cells of the table.

		Row Operations		*Compilation Time (ms)*		
		AI	**RI**	**AI-Omega**	**AI**	**RI**
P_4	**Space4**	70	22	27	0.41	0.43
	Space5	70	22	30.7	0.42	0.43
	Space6	74	22	33.39	0.44	0.43
	Space7	80	22	42.5	0.49	0.44
	Space8	117	22	84.14	0.62	0.44
	Space9	87	20	55.8	0.53	0.43
	Space10	116	22	89.54	0.63	0.44
P_5	**Space4**	82	22	36.3	0.45	0.44
	Space5	86	22	45.58	0.48	0.43
	Space6	96	22	51	0.53	0.43
	Space7	95	22	51.52	0.55	0.44
	Space8	150	22	158.12	0.79	0.45
	Space9	110	20	55.56	0.62	0.43
	Space10	118	22	70.35	0.65	0.45
P_6	**Space4**	132	28	106	0.64	0.48
	Space5	159	34	167.63	0.77	0.51
	Space6	220	42	371.34	1.1	0.54
	Space7	199	38	213.76	1.03	0.54
	Space8	470	42	397.13	3.91	0.54
	Space9	316	38	284.81	1.91	0.54
	Space10	360	42	382.33	2.32	0.55
P_7	**Space4**	264	28	235.55	1.33	0.49
	Space5	578	34	367.78	6.0	0.52
	Space6	508	42	1,188.72	4.24	0.55
	Space7	1411	38	911.38	40.78	0.54
	Space8	1522	42	2,099.32	51.31	0.56
	Space9	379	38	370.47	2.61	0.55
	Space10	419	42	527.3	3.08	0.56
P_8	**Space4**	4,254	28	1,558.04	460.04	0.51
	Space5	14,012	34	2,891.19	7,607.2	0.52
	Space6	10,049	38	4,019.51	3,022.46	0.54
	Space7	1,752	36	1,846.78	73.16	0.54
	Space8	6,031	40	3,201.75	1,040.44	0.55
	Space9	637	36	3,889.58	7.27	0.54
	Space10	936	40	–	15.95	0.55
P_9	**Space4**	6,933	46	1,984.67	1,280.34	0.56
	Space5	10,569	42	2,775.25	3,234.86	0.56
	Space6	5,655	40	3,662.66	855.78	0.55
	Space7	751	40	5,132.84	9.77	0.55
	Space8	1,907	36	1,943.71	83.53	0.54
	Space9	259	22	2,308.23	1.37	0.51
	Space10	295	22	2,640.29	1.65	0.49
P_{10}	**Space4**	6,477	46	1,629.59	1,034.07	0.58
	Space5	27,763	44	2,612.24	45,342.36	0.56
	Space6	12,533	40	2,484.32	5,351.28	0.55
	Space7	95,712	40	2,428.64	638,417.48	0.56
	Space8	83,025	40	1,014.64	450,599.44	0.56
	Space9	71,119	40	3,215.22	328,971.3	0.57
	Space10	$> 120,309$	40	4,336.41	$> 1,025,846.41$	0.57

Table 3.4: Average row operations and compilation time for 3D algorithms

	Avg. Row Operations		*Avg. Compilation Time (ms)*		
	AI	**RI**	**AI-Omega**	**AI**	**RI**
P_4	88	22	51.87	0.51	0.43
P_5	105	22	67.2	0.58	0.44
P_6	265	38	276.14	1.67	0.53
P_7	726	38	814.36	15.62	0.54
P_8	5382	36	2,901.14	1,746.64	0.53
P_9	3767	35	2,921.1	781.04	0.53
P_{10}	59563	41	2,531.58	356,508.91	0.56

Table 3.5: Tiling overhead factors (TOF) for $2-D$ problems

		TOF (2D)			*Avg. TOF (2D)*		
		AI-Omega	**AI**	**RI**	**AI-Omega**	**AI**	**RI**
P_1	**Space1**	2.59	0.96	1.24	2.85	1.03	1.31
	Space2	2.73	1.01	1.27			
	Space3	3.22	1.13	1.43			
P_2	**Space1**	6.27	4.55	1.61	6.62	4.78	1.69
	Space2	6.12	4.62	1.63			
	Space3	7.45	5.16	1.82			
P_3	**Space1**	8.00	6.10	3.58	8.23	6.41	3.75
	Space2	7.75	6.21	3.63			
	Space3	8.95	6.92	4.04			

and TOFs for each case. Figure 3.10 shows the TOFs obtained by each method, in each case.

Overall Evaluation Comments

As far as compilation time is concerned, RI method clearly outperforms AI method. This is due to the fact that RI method feeds Fourier-Motzkin elimination with the system in (3.8), which consists of $2n$ inequalities with n variables, while AI method feeds Fourier-Motzkin elimination with the system in (3.1), which consists of $4n$ inequalities with $2n$ variables. Recall that Fourier-Motzkin elimination is a doubly exponential algorithm and thus the reduction in its input size

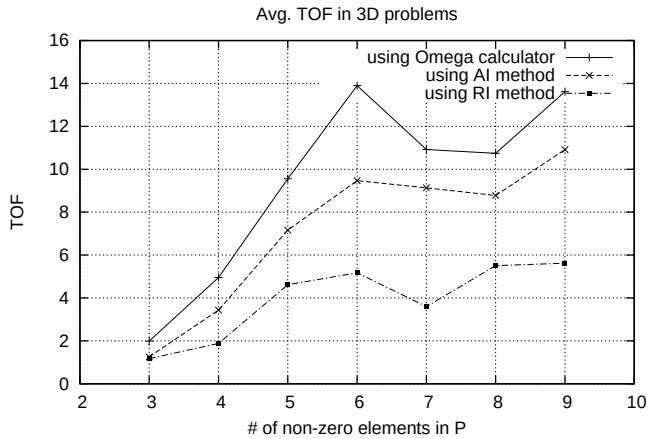

Figure 3.9: Average tiling overhead factors for $3-D$ problems

Table 3.6: Tiling overhead factors (TOF) for $3-D$ problems.
In case the compilation time could not be calculated in Table 3.3, then, the run time can not be calculated, either. These cases have been indicated by a – in the respective cells of this table.

		TOF (3D)			*Avg. TOF (3D)*		
		AI-Omega	**AI**	**RI**	**AI-Omega**	**AI**	**RI**
P_4	**Space4**	1.33	1.21	1.18	1.99	1.26	1.17
	Space5	1.36	1.23	1.17			
	Space6	1.39	1.23	1.17			
	Space7	2.19	1.21	1.11			
	Space8	2.45	1.16	1.19			
	Space9	2.44	1.28	1.10			
	Space10	2.75	1.48	1.30			
P_4	**Space4**	5.39	3.57	1.97	4.96	3.44	1.88
	Space5	5.57	3.59	1.98			
	Space6	5.72	3.63	1.91			
	Space7	4.33	3.20	1.77			
	Space8	4.57	3.20	1.85			
	Space9	4.51	3.33	1.77			
	Space10	4.61	3.53	1.90			
P_4	**Space4**	10.90	7.55	4.05	9.55	7.16	4.62
	Space5	10.77	7.52	4.38			
	Space6	11.17	7.65	4.51			
	Space7	8.33	6.67	4.13			
	Space8	8.44	6.68	4.01			
	Space9	8.52	6.89	4.61			
	Space10	8.75	7.18	6.67			
P_7	**Space4**	15.50	9.86	4.65	13.90	9.47	5.17
	Space5	16.09	10.05	5.14			
	Space6	16.20	10.10	5.29			
	Space7	12.67	9.04	4.80			
	Space8	12.72	8.92	4.65			
	Space9	11.80	8.95	4.84			
	Space10	12.29	9.38	6.84			
P_4	**Space4**	12.94	9.81	3.51	11.24	9.14	3.60
	Space5	12.40	9.88	3.61			
	Space6	12.27	9.92	3.68			
	Space7	9.87	8.39	3.29			
	Space8	10.08	8.36	3.16			
	Space9	9.87	8.60	3.48			
	Space10	–	8.98	4.46			
P_4	**Space4**	12.68	9.63	6.10	10.74	8.78	5.51
	Space5	12.52	9.61	6.05			
	Space6	12.68	9.75	6.09			
	Space7	9.21	7.96	5.05			
	Space8	9.75	7.89	4.39			
	Space9	9.51	8.15	4.57			
	Space10	8.86	8.46	6.33			
P_4	**Space4**	16.07	11.70	5.17	13.62	11.07	5.62
	Space5	16.55	11.75	5.04			
	Space6	16.24	11.57	5.09			
	Space7	12.30	10.48	5.11			
	Space8	11.20	10.14	3.83			
	Space9	11.26	10.77	5.67			
	Space10	11.72	–	9.44			

Table 3.7: Performance for real applications

		Row Operations		*Compilation Time (ms)*			*TOF*		
		AI	**RI**	**AI-Omega**	**AI**	**RI**	**AI-Omega**	**AI**	**RI**
SOR	P_1	99	22	53.03	0.50	0.42	1.47	1.20	1.05
	P_2	107	22	50.27	0.53	0.42	1.50	1.21	1.01
	P_3	118	22	49.01	0.57	0.42	1.75	1.63	1.05
	P_4	165	40	90.04	0.77	0.5	1.80	1.78	1.30
SOR skewed	P_1	99	22	42.09	0.53	0.41	1.59	1.29	1.06
	P_2	107	22	40.60	0.53	0.42	1.60	1.29	1.06
	P_3	118	22	57.9	0.57	0.42	1.90	1.73	1.12
	P_4	165	40	91.97	0.77	0.51	1.95	1.86	1.34
Jacobi	P_1	645	28	346.99	5.3	0.46	2.08	1.91	1.57
	P_2	645	28	347.96	5.26	0.47	2.09	1.92	1.60
	P_3	800	28	362.5	8.86	0.47	2.06	1.90	1.56
	P_4	3207	46	1,353.55	194.88	0.53	5.58	5.09	2.10
Jacobi skewed	P_1	645	28	251.885	4.93	0.48	1.99	1.88	1.44
	P_2	645	28	248.27	4.98	0.47	1.98	1.87	1.46
	P_3	800	28	229.34	8.19	0.48	2.02	1.89	1.45
	P_4	691	28	238.82	5.95	0.47	2.01	1.88	1.43
ADI	P_1	180	28	47.42	0.85	0.46	1.46	1.47	1.07

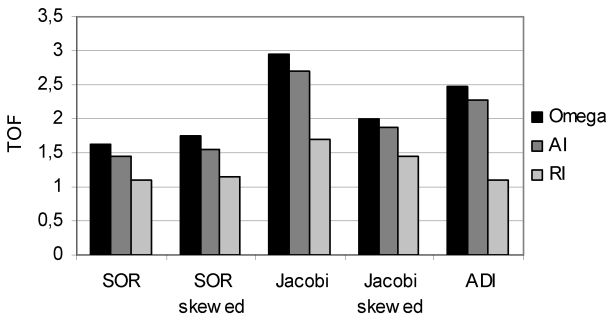

Figure 3.10: Tiling overhead factors for real applications

imposed by our method causes significant reduction in the method's execution steps, as clearly seen by the number of row operations. Note also that the exact simplification method of Fourier-Motzkin elimination was not applied in the presented experiments, since the gain in run time by the application of the method was inadequate to justify the vast increase in compilation times, especially in the case of AI method (3% average and 10% maximum gain in run time). In particular, while RI compilation times remained in the order of milliseconds when using exact simplification, AI compilation times increased dramatically (reached the order of an hour). This means that we can practically apply exact simplification to RI, in order to further improve the efficiency of the generated code.

Despite the reduction in compilation time imposed by RI, it seems that both AI and AI-Omega perform well in almost all $2-D$ and $3-D$ problems (compilation times are less than one second). However, in problems of larger dimensions, both AI and AI-Omega present several problems. We executed a number of randomly generated $4-D$ algorithms and observed that,

at first, the compilation time of AI becomes impractical (several hours or even days). More importantly, AI failed to generate code for almost half of the problems due to lack of memory. Note that Fourier-Motzkin elimination is also doubly exponential in space, so in several $4-D$ problems even 1GB of virtual memory was not sufficient to cover the needs of the method. On the other hand, AI-Omega also faced some problems with memory space (to a smaller extent than AI) but here again, in almost half of the problems, the system rose an overflow exception. Apparently, after a large number of row operations in $4-D$ algorithms, some coefficients exceeded the system's `MAXINT`. In all cases RI method succeeded in generating code, within some seconds in the worst case.

Note, also, that, since we do not know all details about the implementation of Omega, we cannot be sure why the AI-Omega implementation gives higher implementation times than our implementation. However, as deduced by tiling matrices P_8, P_{10}, Omega is more stable and one can more accurately predict the time needed for the generation of serial tiled code.

As far as run time is concerned, RI also exhibits a significant improvement in performance in all problems. In particular, as shown in Figure 3.9, as the number of non-zero elements in matrix P increases, the improvement of RI method becomes much more obvious. This means that RI method performs very well in complex problems where the tiling matrices contain many non-zero elements and the iteration spaces are non-rectangular. In addition, as shown in Figure 3.10, RI's performance is nearly optimal in simpler algorithms such as SOR, Jacobi and ADI, since the TOF in these cases is very close to one. Thus, RI performs very well in easy problems and sustains a remarkably good performance even when the tiling transformations and the shape of the iteration spaces become increasingly complex.

The improvement in the quality of the generated code caused by RI, is due to the fact that, although the code to enumerate the tiles is essentially similar in AI and RI, the code to traverse the internal points of the tiles is completely different. Our tool makes a distinction between boundary and internal tiles and generates different code to scan the internal points for both AI and RI (as in Examples 3.3, 3.4). In the case of boundary tiles, RI method results in fewer inequalities for the bounds of the tile space. Consequently, fewer bound calculations are executed during run time. In the case of internal tiles, which are the vast majority in most problems, the code of RI consists of a loop with constant bounds $0 \leq j'_i \leq v_{ii}-1$ for $i = 1, \ldots, n$ (see formula (3.15)), while the code of AI includes a loop whose bounds are derived from the application of Fourier-Motzkin elimination to the system $\begin{pmatrix} gH \\ -gH \end{pmatrix} (\vec{j} - \vec{j_0}) \leq \begin{pmatrix} (g-1)\vec{1} \\ \vec{0} \end{pmatrix}$ (see formula (3.11)). It is clear that the calculation of loop bounds in the first case is much more efficient. Finally, note that the enumeration of some redundant tiles does not impose any significant overhead, since the number of redundant tiles is negligible. The same holds for the non-unimodular transformation used to access the internal points of the tiles. In this case, the additional operations due to the transformation are simple integer multiplications, while

operations on extra variables are integer additions and assignment statements, which are all efficiently executed by modern processors and optimized by any back-end compiler like gcc.

Note, also, that, the run time overhead imposed by Omega, in comparison to our implementation for AI inequalities, is due to the fact that Omega is a general purpose code generation tool, while our implementation is aimed at tiled nested loops. Thus, Omega cannot take into account the discrimination of internal and boundary tiles, as in Examples 3.3, 3.4. It uses the system of inequalities (3.1) for both enumerating the tiles and scanning their interior. Although the optimization described in this section could not be incorporated into Omega, the respective columns have been used in Tables 3.2-3.7 as a measure of efficiency of the code produced by our tool.

Summarizing, the compilation time reduction is due to the method used to enumerate the tiles of the tile space, while the run time reduction is mainly due to the transformation of a non-rectangular tile to a rectangular one.

3.3 Parallelization

In this section, we refer to some parallelization aspects of the sequential tiled code. Recall from Figure 3.1 that the parallelization of an arbitrarily tiled algorithm involves two separate tasks: first, the generation of the sequential tiled code and, second, the parallelization of this code. §3.2 focused on the first task. This section will focus on the second one. Parallelization can be separated in sub-tasks such as iteration distribution, data distribution and data transferring code generation. Tang and Xue in [TX00] addressed the same issues for rectangularly tiled iteration spaces. In this section, as in [GDAK02a], [Gou03], efficient data parallel code for non-rectangular tiles will be discussed, without imposing any further complexity.

When executing an algorithm on a distributed memory machine, the original data space of the algorithm is distributed to the local memories of the processing nodes. The local data space of each node is in general a non-rectangular subset of the original data space, even if rectangular tiling is applied [AKN95]. However, applying the transformations proposed in §3.2.2, each processor can iterate over a rectangular local iteration space (TTIS) and access rectangular data spaces as well. In this way, each processor can allocate exactly the required amount of memory. Rectangular data spaces also allow for straightforward addressing schemes of array elements and thus a direct way of sweeping data by the generated code.

Another very important benefit in parallelization using rectangular local iteration spaces (TTIS) is the convenient determination of the communication sets. Each communication set contains the communication points, i.e. the points that are written in the local memory of a processing node and are needed by another. The communication points have the following property: if we add one dependence vector to them, then the resulting point lies in a tile assigned to a different node. Figure 3.11 shows the communication points and sets when determined in

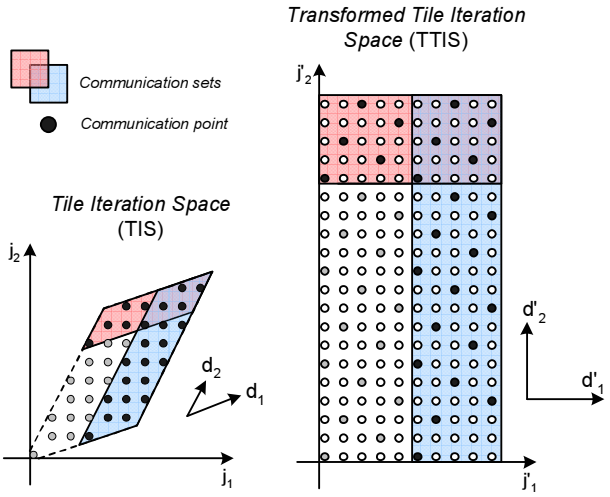

Figure 3.11: Determining communication sets in the TIS and TTIS.
In case the following tile along a dimension has been assigned to a different processing node, then the data calculated by the iterations of the corresponding grey area should be transferred to it.

the TIS and in the TTIS. $\vec{d_1}$ and $\vec{d_2}$ are the dependences of the original algorithm, while $\vec{d'_1}$ and $\vec{d'_2}$ are the transformed dependences in the $TTIS$. It is obvious that, when working with the rectangular $TTIS$, the communication sets are much more easily determined since they are rectangular as well. Note that these sets, indicated by grey areas should be transferred at run-time only in case the following tile is assigned to a different node, according to the allocation schemes that will be explored in detail in Chapters 4, 5.

3.3.1 Some more algorithmic assumptions

In addition to the restriction imposed by our algorithmic model in §2.2 and summarized in Appendix B, in this section we also consider that the body of the perfectly nested loops is consisted of a statement of the form:

$$A[f_w(\vec{j})] := F(A[f_w(\vec{j} - \vec{d_1})], \ldots, A[f_w(\vec{j} - \vec{d_q})]);$$

where:

1. $\vec{j} = (j_1, \ldots, j_n)$ is the current iteration
2. $\vec{d_i} = (d_{i1}, \ldots, d_{in})$, $i = 1, \ldots, q$ are the uniform and constant dependences of this code segment and
3. F, f_w are functions.

In order to simplify the model, single assignment statements with one array variable have been considered. Note, however, that this is only a notational restriction, since all of the techniques

presented in this section can be adapted to multiple statements on multiple arrays. In addition to previously defined spaces, in this section we shall use the data space, denoted DS, defined as:

$$DS = \{f_w(\vec{j}) | \vec{j} \in J^n\}$$

where f_w is the write array reference.

The underlying architecture is considered a $(n-1)$-dimensional processor mesh. Thus, each processor is identified by a $(n-1)$-dimensional vector denoted $\vec{pid}$. Note, however, that this is not a physical restriction, but a convention for processor labelling. More generally, a bi-level parallel architecture may be considered as a $(n-1)$-dimensional mesh of SMP nodes (Symmetric Multi-Processors). Each SMP node is identified by a $(n-1)$-dimensional vector denoted $\vec{smp\_id}$. In addition, we consider that each SMP node is consisted of a $(n-1)$-dimensional mesh of CPUs (processors) with m_x CPUs along the x-th dimension. Each CPU is identified by a $(n-1)$-dimensional vector denoted $\vec{cpu\_id}$ $(0 \leq cpu\_id_x \leq m_x - 1)$. Apparently, there is an one-to-one correspondence between the global labels of processors and their labels inside a node. It holds that

$$pid_x = cpu\_id_x + smp\_id_x m_x$$

Inversely, it holds that

$$cpu\_id_x = pid_x \% m_x$$

$$smp\_id_x = \lfloor pid_x / m_x \rfloor$$

The memory is physically distributed among nodes. Processors perform computations on local data. In order to use data calculated by a different processor,

1. if they reside in the same node, they should only synchronize with each other in order to make sure that the data neede have already been written to shared memory before used, or

2. if they reside in different nodes, they should communicate with each other via message passing or remote DMA, in order to exchange data that reside to remote memories.

The general intuition in the presented approach is that, since the iteration space is transformed by H and H' into a space of rectangular tiles, each processor can work on its local share of *rectangular* tiles and, following a proper memory allocation scheme, perform operations on rectangular data spaces as well. After all computations have been completed, locally computed data can be written back to the appropriate locations of the global data space. In this way, each processor essentially works on iteration and data spaces that are both rectangular, and properly translates from its local data space to the global one.

3.3.2 Computation Distribution

Computation distribution determines which computations of the sequential tiled code will be assigned to which processor. The n innermost loops of the sequential tiled code that access the internal points of a tile will not be parallelized, and thus parallelization only involves the distribution of tiles (traversed by the outermost n-dimensional loop) to processors. Hodzic and Shang in [HS98] mapped all tiles along a specific dimension to the same processor and used hyperplane $\Pi = [1, \ldots, 1]$ as time scheduling vector. In addition to this, previous work [AKPT99] in the field of UET-UCT task graphs has shown that if we map all tiles along the dimension with the maximum length (i.e. maximum number of tiles) to the same processor, then the overall scheduling is optimal, as long as the computation to communication ratio is one. This conclusion will also be verified in §4.4.4 for a bi-level parallel architecture. However, all research works resulting to this conclusion have assumed the existence of an infinite number of processors. We will keep on this assumption in this section also. In Chapter 5 we shall propose some allocation schemes in case there are fewer processors available than needed.

Let us denote the i-th dimension as the one with the maximum total length. According to the above, all tiles indexed by $\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_i^S, \ldots, j_n^S)$, where $j_k^S = const$, $k = 1, \ldots, i-1, i+1, \ldots, n$ and $l_i^S \leq j_i^S \leq u_i^S$ are executed by the same processor. The $n-1$ coordinates of a tile (excluding j_i^S) will identify the processor that a tile is going to be mapped to ($\vec{pid}$). All tiles along j_i^S are sequentially executed by the same processor, one after the other, in an order specified by a linear time schedule. This means that, after the selection of index j_i^S with the maximum trip count, we reorder all indices so that j_i^S becomes the innermost index. This corresponds to loop index interchange or permutation. Since all dependence vectors $\vec{d^S}$ in J^S are considered lexicographically positive, the interchanging or reordering of indices is valid (see also [PW86]). The boundaries of the reordered loop indices, in case of a non-rectangular tile space, can be calculated by an application of the Fourier-Motzkin elimination method [BW95].

3.3.3 Data Distribution

In a NUMA architecture, the data space of the original algorithm is distributed to the local memories of the various nodes forming the global data space. Data distribution decisions affect the communication volume, since data that reside in one node may be needed for the computation in another. In our approach we follow the **computer-owns** rule, which dictates that a processor owns the data it writes. It means that data computed by a processor are directly written to the local memory of the respective node. Communication occurs when a processor residing in another node needs to read data computed in the former one. Substantially, the memory space allocated by a node represents the space where computed data are to be stored. This means that the processors of each node iterate over a number of transformed rectangular tiles ($TTIS$) and can locally store their computed data to a rectangular data space. At the end of all their

computations, the locally computed data can be placed to the appropriate positions of the global data space (DS). Thus, concerning the data writes, we can distinguish the following phases:

1. Data (initial and boundary values) are distributed to the local memories of the nodes, according to the computer-owns rule.

2. Data are locally computed by the processors of each node. Communication is interleaved between the execution of two tiles in order to receive data from neighboring nodes needed during the execution of subsequent tiles. The data received are locally stored.

3. At the end of all computations, locally computed data are written to the global data space (DS).

A simplified version of this procedure, concerning single CPU nodes, is extensively described in [GDAK02a], [Gou03].

The data space computed by a tile could be an exact image of the $TTIS$, but in this case the holes of the $TTIS$ would correspond to unused extra space. In addition to the space storing the computed data, each node needs to allocate extra space for communication, that is memory space to store the data it receives from its neighbors. This means that we need to

1. condense the actual points of the $TTIS$ and

2. provide further space for receiving data.

Since, after all transformations, we finally work with rectangular sets, this local data space (denoted LDS) allocated by a node, is given by the following definition.

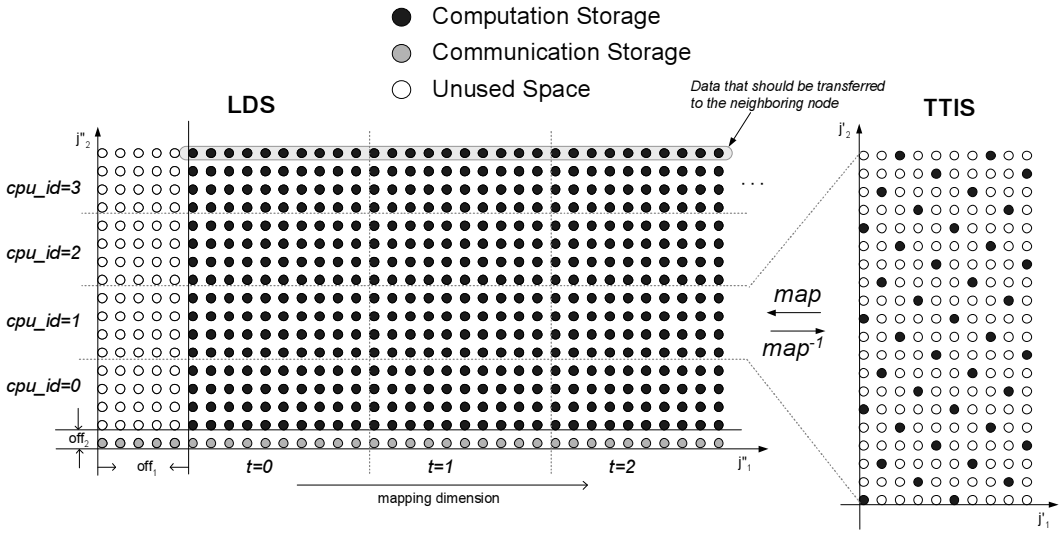

Figure 3.12: Local data space LDS and transformed tile iteration space $TTIS$

Definition 3.1 *The local data space (LDS) is defined as:*

$$LDS = \left\{ \vec{j''} \in Z^n | \begin{array}{c} 0 \leq j''_k < off_k + m_k v_{kk}/\widetilde{h}'_{kk}, k = 1, \ldots, n, k \neq i \\ \wedge 0 \leq j''_i < off_i + |t| v_{ii}/\widetilde{h}'_{ii} \end{array} \right\}$$

where $|t|$ denotes the maximum number of tiles assigned to a processor of the particular node.

As shown in Figure 3.12, the LDS of a processor consists of the memory space required for packing computed data (black dots) and for unpacking received data (grey dots) of a tile, multiplied by the number of tiles assigned to the particular processor. White dots depict unused data. The offset off_k, which expands the space to store received data, derives from the communication criteria of the algorithm, as shown in §3.3.4. Recall that each processor iterates over the $TTIS$ for as many times as the number of tiles assigned to that processor. Lemma 3.5 determines the translation function from $TTIS$ to LDS, while Lemma 3.6 determines the inverse translation function from LDS to $TTIS$.

Lemma 3.5 *If $\vec{j'} \in TTIS$, then its corresponding point in LDS is given by the following expressions:*

$$j''_k = \lfloor (cpu\_id_k v_{kk} + j'_k)/\widetilde{h}'_{kk} \rfloor + off_k, k \neq i$$

$$j''_i = \lfloor (t v_{ii} + j'_i)/\widetilde{h}'_{ii} \rfloor + off_i$$

where t is the current tile. We call this transformation function as map(): $\vec{j''} = map(\vec{j'}, t)$.

Proof: *In order to prove the validity of this transformation, we need to prove that the resulting point $\vec{j''} \in LDS$.*

1. *For each $k \neq i$ it holds that $0 \leq j'_k < v_{kk} \Rightarrow 0 \leq \lfloor \frac{j'_k}{\widetilde{h}'_{kk}} \rfloor < \frac{v_{kk}}{\widetilde{h}'_{kk}} \Rightarrow \frac{cpu\_id_k v_{kk}}{\widetilde{h}'_{kk}} + off_k \leq \frac{cpu\_id_k v_{kk}}{\widetilde{h}'_{kk}} + \lfloor \frac{j'_k}{\widetilde{h}'_{kk}} \rfloor + off_k < \frac{(cpu\_id_k+1) v_{kk}}{\widetilde{h}'_{kk}} + off_k$. Taking into account that $0 \leq cpu\_id_k \leq m_k - 1$, the previous inequality gives $off_k \leq \frac{cpu\_id_k v_{kk}}{\widetilde{h}'_{kk}} + off_k \leq j''_k < \frac{(cpu\_id_k+1) v_{kk}}{\widetilde{h}'_{kk}} + off_k \leq \frac{m_k v_{kk}}{\widetilde{h}'_{kk}} + off_k$.*
2. *In addition, $0 \leq j'_i < v_{ii} \Rightarrow 0 \leq \lfloor \frac{j'_i}{\widetilde{h}'_{ii}} \rfloor < \frac{v_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} \Rightarrow \frac{t v_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} + off_i \leq \frac{t v_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} + \lfloor \frac{j'_i}{\widetilde{h}'_{ii}} \rfloor + off_i < \frac{(t+1) v_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} + off_i$. Taking into account that $0 \leq t \leq |t| - 1$, the previous inequality gives $off_i \leq \frac{t v_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} + off_i \leq j''_i < \frac{(t+1) v_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} + off_i \leq \frac{|t| v_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} + off_i$.*

Therefore, it holds that $\vec{j''} = map(\vec{j'}, t) \in LDS$. In addition, the proof of item (1) gives that the corresponding parts of LDS for each CPU of a node have no common elements, but they are neighboring iff CPUs are neighboring. The proof of item (2) gives that the corresponding parts of LDS for each tile of a processor have no common elements, but they are neighboring iff tiles are neighboring. ⊣

Lemma 3.6 *If $\vec{j''} \in LDS$, then its corresponding point in TTIS is given by the following expression:*

$$\vec{j'} = \widetilde{H'}\vec{x}$$

where $\vec{x}$ is given by:

$$x_k = j''_k - off_k - cpu\_id_k v_{kk}/\widetilde{h'}_{kk} - \lfloor(\sum_{l=1}^{k-1} x_l \widetilde{h'}_{kl})/\widetilde{h'}_{kk}\rfloor,\ k \neq i$$

$$x_i = j''_i - off_i - tv_{ii}/\widetilde{h'}_{ii} - \lfloor(\sum_{l=1}^{i-1} x_l \widetilde{h'}_{il})/\widetilde{h'}_{ii}\rfloor$$

where $t = \lfloor(j''_i - off_i)\widetilde{h'}_{ii}/v_{ii}\rfloor$ is the current tile. We call this transformation function as $map^{-1}()$: $(\vec{j'}, t) = map^{-1}(\vec{j''})$.

Proof: *We need to prove that map and map^{-1} are indeed inverse functions. Equivalently, we should prove that*

1. $(\vec{j'}, t) = map^{-1}(map(\vec{j'}, t))$ *and*
2. $\vec{j''} = map(map^{-1}(\vec{j''}))$.

1. $$(\vec{j'}, t) \stackrel{?}{=} map^{-1}(map(\vec{j'}, t)) \Leftrightarrow \left\{ \begin{array}{ll} t \stackrel{?}{=} \lfloor \frac{(((\lfloor \frac{tv_{ii}+j'_i}{h'_{ii}} \rfloor + off_i) - off_i)\widetilde{h'}_{ii}}{v_{ii}} \rfloor & (a) \\ \wedge & \\ j'_l \stackrel{?}{=} \sum_{k=1}^{l} \widetilde{h'}_{lk} y_k & (b) \end{array} \right. ,$$

$$\text{where: } \left\{ \begin{array}{c} y_k = (((\lfloor \frac{cpu\_id_k v_{kk}+j'_k}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor + off_k) - off_k - \frac{cpu\_id_k v_{kk}}{\widetilde{h'}_{kk}}) - \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{k-1} \widetilde{h'}_{kl} y_l}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor, k \neq i \\ y_i = (((\lfloor \frac{tv_{ii}+j'_i}{\widetilde{h'}_{ii}} \rfloor + off_i) - off_i - \frac{tv_{ii}}{\widetilde{h'}_{ii}}) - \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{i-1} \widetilde{h'}_{il} y_l}{\widetilde{h'}_{ii}} \rfloor \end{array} \right\}$$

$$\Leftrightarrow y_k = \lfloor \frac{j'_k}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor - \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{k-1} \widetilde{h'}_{kl} y_l}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor \ \forall k$$

   (a) *However,* $t \stackrel{?}{=} \lfloor \frac{(((\lfloor \frac{tv_{ii}+j'_i}{h'_{ii}} \rfloor + off_i) - off_i)\widetilde{h'}_{ii}}{v_{ii}} \rfloor \Leftrightarrow t \stackrel{?}{=} t + \lfloor \frac{\lfloor \frac{j'_i}{h'_{ii}} \rfloor \widetilde{h'}_{ii}}{v_{ii}} \rfloor$. *From* $0 \leq j'_i < v_{ii} \Rightarrow 0 \leq \lfloor \frac{j'_i}{\widetilde{h'}_{ii}} \rfloor < \frac{v_{ii}}{\widetilde{h'}_{ii}} \Rightarrow 0 \leq \lfloor \frac{j'_i}{\widetilde{h'}_{ii}} \rfloor \widetilde{h'}_{ii} < v_{ii} \Rightarrow 0 \leq \lfloor \frac{\lfloor \frac{j'_i}{h'_{ii}} \rfloor \widetilde{h'}_{ii}}{v_{ii}} \rfloor < 1 \Rightarrow \lfloor \frac{\lfloor \frac{j'_i}{h'_{ii}} \rfloor \widetilde{h'}_{ii}}{v_{ii}} \rfloor = 0$. *Thus,* $t \stackrel{?}{=} t + \lfloor \frac{\lfloor \frac{j'_i}{h'_{ii}} \rfloor \widetilde{h'}_{ii}}{v_{ii}} \rfloor \Leftrightarrow t \stackrel{?}{=} t + 0$, *which is always valid.*

   (b) *In addition, from* $y_k = \lfloor \frac{j'_k}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor - \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{k-1} \widetilde{h'}_{kl} y_l}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor \Rightarrow \lfloor \frac{j'_k}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor = y_k + \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{k-1} \widetilde{h'}_{kl} y_l}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor = \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{k} \widetilde{h'}_{kl} y_l}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor \Rightarrow \widetilde{h'}_{kk} \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{k} \widetilde{h'}_{kl} y_l}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor \leq j'_k \leq \widetilde{h'}_{kk} \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{k} \widetilde{h'}_{kl} y_l}{\widetilde{h'}_{kk}} \rfloor + \widetilde{h'}_{kk} - 1$. *In this interval,*

there is exactly one actual point j'_k (as $\widetilde{h}'_{kk}$ is the step of j'_k in order to meet another actual point), which is $\sum_{l=1}^{k} \widetilde{h}'_{kl} y_l$. Therefore, it holds that $j'_k = \sum_{l=1}^{k} \widetilde{h}'_{kl} y_l$.

2.

$$\vec{j''} \stackrel{?}{=} map(map^{-1}(\vec{j''})) \Leftrightarrow \left\{ \begin{array}{c} j''_k \stackrel{?}{=} \lfloor \frac{cpu\_id_k v_{kk} + \sum_{l=1}^{k} \widetilde{h}'_{kl} z_l}{\widetilde{h}'_{kk}} \rfloor + off_k, k \neq i \\ \wedge \\ j''_i \stackrel{?}{=} \lfloor \frac{tv_{ii} + \sum_{l=1}^{i} \widetilde{h}'_{il} z_l}{\widetilde{h}'_{ii}} \rfloor + off_i \end{array} \right\} \quad (3.18)$$

$$\textit{where:} \left\{ \begin{array}{c} z_l = j''_l - off_l - \frac{cpu\_id_l v_{ll}}{\widetilde{h}'_{ll}} - \lfloor \frac{\sum_{k=1}^{l-1} \widetilde{h}'_{lk} z_k}{\widetilde{h}'_{ll}} \rfloor, l \neq i \\ \\ z_i = j''_i - off_i - \frac{tv_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} - \lfloor \frac{\sum_{k=1}^{i-1} \widetilde{h}'_{ik} z_k}{\widetilde{h}'_{ii}} \rfloor \end{array} \right\} \Rightarrow$$

$$\left\{ \begin{array}{c} j''_l = off_l + \frac{cpu\_id_l v_{ll}}{\widetilde{h}'_{ll}} + \lfloor \frac{\sum_{k=1}^{l} \widetilde{h}'_{lk} z_k}{\widetilde{h}'_{ll}} \rfloor, l \neq i \\ \\ j''_i = off_i + \frac{tv_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} + \lfloor \frac{\sum_{k=1}^{i} \widetilde{h}'_{ik} z_k}{\widetilde{h}'_{ii}} \rfloor \end{array} \right. \quad (3.19)$$

Therefore, (3.18) $\stackrel{(3.19)}{\Longleftrightarrow}$

$$\left\{ \begin{array}{c} off_k + \frac{cpu\_id_k v_{kk}}{\widetilde{h}'_{kk}} + \lfloor \frac{\sum_{l=1}^{k} \widetilde{h}'_{kl} z_l}{\widetilde{h}'_{kk}} \rfloor \stackrel{?}{=} \lfloor \frac{cpu\_id_k v_{kk} + \sum_{l=1}^{k} \widetilde{h}'_{kl} z_l}{\widetilde{h}'_{kk}} \rfloor + off_k, k \neq i \\ \wedge \\ off_i + \frac{tv_{ii}}{\widetilde{h}'_{ii}} + \lfloor \frac{\sum_{k=1}^{i} \widetilde{h}'_{ik} z_k}{\widetilde{h}'_{ii}} \rfloor \stackrel{?}{=} \lfloor \frac{tv_{ii} + \sum_{l=1}^{i} \widetilde{h}'_{il} z_l}{\widetilde{h}'_{ii}} \rfloor + off_i \end{array} \right.$$

which is apparently always valid, taking into account that v_{kk} is always a multiple of $\widetilde{h}'_{kk}$, $\forall k = 1, \ldots, n$.

After proving both claims (1) and (2), it turns out that this lemma is always valid. $\dashv$

Function $map(\vec{j'}, t)$ determines, according to Lemma 3.5, the memory location in LDS where computation for iteration $\vec{j'} \in TTIS$ is to be stored (Figure 3.12). Function $loc(\vec{j})$ in Table 3.8 uses $map(\vec{j'}, t)$ in order to locate the processor $\vec{pid}$ and the memory location $\vec{j''} \in LDS$, where the computed data of iteration point $\vec{j} \in J^n$ is to be stored. Inversely, Table 3.9 shows the series of steps in order to locate the corresponding $\vec{j} \in J^n$ for a point $\vec{j''} \in LDS$ of processor $\vec{pid}$. Thus, $loc^{-1}()$ is called by a processor of each node at the end of the node's computations in order to transit from their LDS to the original iteration space J^n. In the sequel, the corresponding point in the data space DS is found via f_w (Figure 3.13).

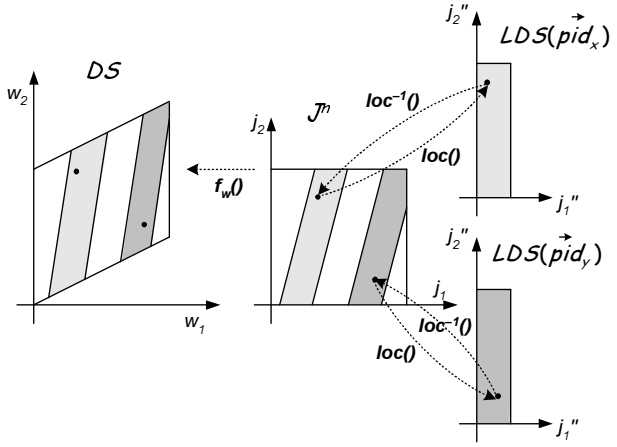

Figure 3.13: Relations between DS, J^n and LDS

Table 3.8: Using function $loc()$ to locate $\vec{j} \in J^n$ in the LDS of a processor

$\vec{j''} = map(\vec{j'}, t)$:
$j''_k = \lfloor (cpu\_id_k v_{kk} + j'_k)/\widetilde{h'}_{kk} \rfloor + off_k, k \neq i$
$j''_i = \lfloor (tv_{ii} + j'_i)/\widetilde{h'}_{ii} \rfloor + off_i$
$(\vec{j''}, \vec{pid}) = loc(\vec{j})$:
$\vec{j^S} = \lfloor H\vec{j} \rfloor$
$\vec{j'} = H'(\vec{j} - P\vec{j^S})$
$\vec{j''} = map(\vec{j'}, j_i^S - min\{l_i^S\})$
$\vec{pid} = (j_1^S, \ldots, j_{i-1}^S, j_{i+1}^S, \ldots, j_n^S)$

Under this scheme, each node allocates exactly the amount of local memory needed for computation and communication (minor over-allocation occurs in the few boundary tiles). Note that direct allocation of a node's share in the original DS would lead to a waste of memory space, since this generally non-rectangular share would lead to the allocation of the minimum enclosing rectangular memory space. Note, also, that each node's share in the original DS (the footprint of a tile because of f_w) is in general non-rectangular, even if a rectangular tiling transformation is applied. This method, however, forces the local data space of each node to be rectangular, allowing thus more efficient memory management. In addition, if we also take into account that data spaces for common computationally intensive algorithms are very large, and will probably not fit in each node's memory, the compression of the local space to the LDS is in most cases necessary. Eventually, this leads to a trade-off between computational complexity and allocated memory space, since extra expressions are needed to address the LDS, but this minor overhead does not significantly affect performance, as indicated by the experimental verification of [GDAK02a]. Finally, note that storing data accessed by a non-rectangular tile to a dense rectangular data space also exploits cache locality.

Table 3.9: Using function $loc^{-1}()$ to locate $\vec{j''} \in LDS$ of processor $\vec{pid}$ in J^n

$(\vec{j'}, t) = map^{-1}(\vec{j''})$:
$t = \lfloor (j''_i - off_i)\widetilde{h'}_{ii}/v_{ii} \rfloor$
$x_k = j''_k - off_k - cpu\_id_k v_{kk}/\widetilde{h'}_{kk} - \lfloor (\sum_{l=1}^{k-1} x_l \widetilde{h'}_{kl})/\widetilde{h'}_{kk} \rfloor, k \neq i$
$x_i = j''_i - off_i - tv_{ii}/\widetilde{h'}_{ii} - \lfloor (\sum_{l=1}^{i-1} x_l \widetilde{h'}_{il})/\widetilde{h'}_{ii} \rfloor$
$\vec{j'} = \widetilde{H'}\vec{x}$

$\vec{j} = loc^{-1}(\vec{j''}, \vec{pid})$:
$\vec{j'} = map^{-1}(\vec{j''})$
$\vec{j^S} = (pid_1, \ldots, pid_{i-1}, t + min\{l_i^S\}, pid_{i+1}, \ldots, pid_n)$
$\vec{j} = P'(V\vec{j^S} + \vec{j'})$

3.3.4 Communication sets

Using the iteration and data distribution schemes described before, data that reside in the local memory of one node may be needed by another due to algorithmic dependences. In this case, the nodes need to communicate via message passing or remote DMA. The two fundamental issues that need to be addressed regarding communication are

1. the specification of the processors each processor needs to communicate with, and
2. the determination of the data that need to be transferred.

As far as the first issue is concerned, each processor needs to exchange data with its neighbors only in case they reside in a different node. That is, processors with $cpu\_id_x = 0 \Leftrightarrow pid_x \% m_x = 0$ need to receive data from processors with $pid'_x = pid_x - 1$. Similarly, processors with $cpu\_id_x = m_x - 1 \Leftrightarrow pid_x \% m_x = m_x - 1$ should send data to neighboring processors with $pid'_x = pid_x + 1$ (see Figure 3.14). When neighboring processors reside in the same node, they should only synchronize with each other, in order to make sure that data have been written to the shared memory of the node before used.

As far as the communication data are concerned, we focus on the communication points, as defined below:

Definition 3.2 *Let i be the mapping dimension. Let $\vec{d^S} \in D^S$ be a tile dependence that implies processor dependence, that is $\exists l \neq i : d_l^S \neq 0$. A point $\vec{j'} \in TTIS$ is considered a communication point respective to $\vec{d^S}$ iff the computed data at iteration $\vec{j} = P'(V\vec{j^S} + \vec{j'})$ is needed by tile $\vec{j^S} + \vec{d^S}$, where $\vec{j^S} \in J^S$ and $\vec{j^S} + \vec{d^S} \in J^S$, and $\vec{j^S} + \vec{d^S}$ has been allocated to a different node than $\vec{j^S}$.*

Note that a communication point is only defined in respect to a specific tile dependence $\vec{d^S}$. In other words, communication points in the $TTIS$ correspond to iterations at which data are computed by one node and need to be sent to another node in tile direction $\vec{d^S}$.

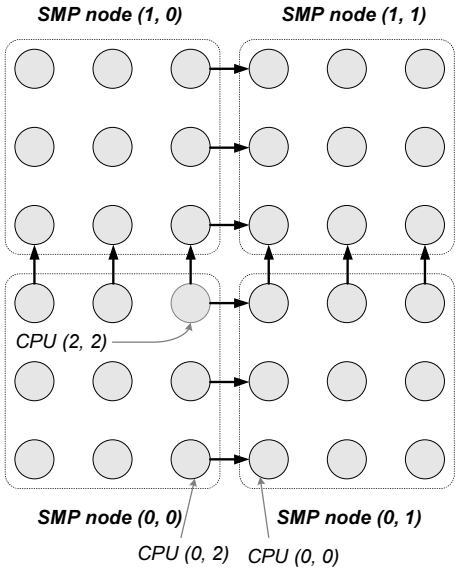

Figure 3.14: Communication among processors.
Only processors with neighbors in a different node need to transfer data among them. Neighboring processors within the same node should only synchronize with each other, in order to make sure that data have been written to the shared memory of the node before used.

We further exploit the regularity of the $TTIS$ and LDS to deduce simple criteria for the communication points at compile time. The following lemma is useful:

Lemma 3.7 *A point $\vec{j'} = (j'_1, \ldots, j'_n) \in TTIS$ corresponds to a communication point respective to a tile dependence $\vec{d^S} = (d^S_1, \ldots, d^S_n) \in D^S$ iff it holds:*

$$j'_k \geq d^S_k(v_{kk} - \max_{\vec{d'} \in D'}\{d'_k\})$$

where $k = 1, \ldots, n, \vec{d'} \in D', D' = H'D$, and tile $\vec{j^S} + \vec{d^S}$ has been allocated to a different node than $\vec{j^S}$.

Proof: *For $\vec{j'}$ to be a communication point according to the k-th dimension, we distinguish two cases:*

1. *$d^S_k = 0$. Since no tile dependence is enforced in this case, no limitation for j'_k is defined. So it holds $0 \leq j'_k \leq v_{kk} - 1$.*
2. *$d^S_k = 1$. In this case, there must exist a data dependence in the $TTIS$ $\vec{d'} \in D'$ such, that the k-th component of $\vec{j'} + \vec{d'}$ exceeds the respective bound of the $TTIS$, thus incurring need for communication according to the k-th dimension. According to the above, it must hold*

$$j'_k + d'_k > v_{kk} - 1 \Rightarrow j'_k + d'_k \geq v_{kk} \Rightarrow j'_k \geq v_{kk} - d'_k$$

for some $\vec{d'} \in D'$ *or equivalently*

$$j'_k \geq v_{kk} - \max_{\vec{d'} \in D'} \{d'_k\}$$

The unification of both cases leads to the given condition. ⊣

Thus, it is advantageous to identify the communication data in the $TTIS$, as opposed to the other possible alternatives (e.g. the initial iteration space, the TIS etc.) which would complicate the communication procedure. Also, note that the offsets in LDS referenced in §3.3.3 can easily arise as follows:

$$off_k = \lceil \max_{\vec{d'} \in D'} \{d'_k\} / \widetilde{h'}_{kk} \rceil, \ \forall k = 1, \ldots, n \tag{3.20}$$

The instances of LDS corresponding to the communication points, as defined by Lemma 3.7, can be calculated by the expression:

$$j''_k \geq m_k v_{kk} / \widetilde{h'}_{kk} \tag{3.21}$$

for each tile dependence $\vec{d^S}$ with $d^S_k \neq 0$.

Example 3.5: Continuing Example 3.4, we consider that the tiled nested loops will be executed by a cluster of SMP nodes with 4 processors each. According to Figure 3.2, the maximum total length corresponds to dimension j^S_1. Thus, according to §3.3.2, j^S_1 should be selected as the mapping dimension of this example.

Since $D' = H'D = \begin{bmatrix} 2 & -1 \\ -1 & 3 \end{bmatrix} \begin{bmatrix} 3 & 1 \\ 1 & 2 \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 5 & 0 \\ 0 & 5 \end{bmatrix}$, the offset parameters of LDS are given by formula (3.20) as follows:

$$off_1 = \lceil \max_{\vec{d'} \in D'} \{d'_1\} / \widetilde{h'}_{11} \rceil = \lceil 5/1 \rceil = 5$$

$$off_2 = \lceil \max_{\vec{d'} \in D'} \{d'_2\} / \widetilde{h'}_{22} \rceil = \lceil 5/5 \rceil = 1$$

According to Definition 3.1, as depicted in Figure 3.12, the local data space LDS is defined as follows:

$$LDS = \{\vec{j''} \in Z^n | 0 \leq j''_1 < 5 + |t|10/1 = 5 + 10|t| \wedge 0 \leq j''_2 < 1 + 4 \cdot 20/5 = 17\}$$

where $|t|$ denotes the maximum number of tiles assigned to a processor of the particular node. According to formula (3.21), as indicated in Figure 3.12, the data that are computed in this

node and should be transferred to a neighboring one, reside in the positions of LDS with $j_2'' \geq m_2 v_{22}/\widetilde{h}'_{22} = 4 \cdot 20/5 = 16$.

4

Execution of tiles onto clusters of Symmetric Multiprocessors (SMP nodes)

In this chapter, the execution policies of non-overlapping and overlapping communication with computation, are generalized, in order to be applied onto PC clusters with more than one CPUs each. In order to achieve this generalization, we introduce the technique of grouping, which is a tiling transformation applied onto tiles. Afterwards, we produce a linear time scheduling of groups, which seems to be optimal, while any linear scheduling of tiles would be suboptimal, since the communication requirements among tiles are different. We also indicate how computation tasks should be allocated to the processors and we determine the guidelines for the selection of the grouping parameters. Finally, we theoretically and experimentally validate the techniques proposed.

4.1 An Intuitive Approach

Before starting with the full demonstration of the proposed techniques, we will intuitively illustrate the basic concepts of our method, using an example. Let us consider the following scenario: A 2-dimensional nested loop is to be executed onto a cluster of 3 identical single CPU nodes. We tile the iteration space of the code segment and assign each row of tiles to a CPU node. In order to achieve an easy allocation of tiles to CPUs, the size and shape of tiles should be selected so that the iteration space is partitioned into 3 rows of tiles (since 3 CPUs are available). Then, the tiles can be computed using either the overlapping, or the non-overlapping scheme presented in §2.7.

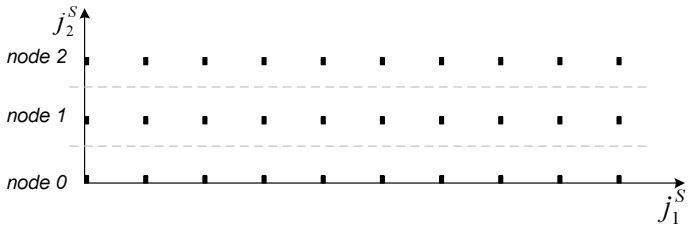

Figure 4.1: Execution of tiles on single-CPU nodes.
If the cluster consists of 3 single-CPU nodes, the initial iteration space is partitioned into 3 rows of tiles.

In the sequence, each single CPU node is replaced by an SMP node, with 2 CPUs. The first solution one may think of, is tiling the initial iteration space from scratch, selecting the tile size so as to get six rows of tiles. Then, a row of tiles may be assigned to each CPU and executed as if there were six single CPU nodes. This would mean that even CPUs inside the same SMP node should communicate with each other via message passing, in order to exchange the data needed. The result of such a consideration may be unnecessary transfers from the processing unit to the network card and vice versa, which will consume a portion of the intra-node communication bandwidth. In the best case, when the compiler can detect and prevent such unnecessary communication between the processor and the network card, it will not evict unnecessary transfers among the shared and private space of threads inside the same SMP node [DK04]. In fact, they can simply write and read the data needed directly to and from shared memory. Then, they should only synchronize with each other using a barrier or a semaphore.

The above consideration leads to the conclusion that iterations assigned to the same SMP node should be more tightly connected to each other, than simply being mapped to neighboring tiles. Maybe they can belong to the same tile, or to an entity inheriting some properties of tiling.

In order to adjust the tile space of Figure 4.1 to this computing architecture, we can split each tile into two subtiles and assign each subtile to one of the CPUs of the corresponding SMP node, as indicated in Figure 4.2. Then, one may schedule tiles as if they were unsplit and take

care so as to execute subtiles of a tile at the same time.

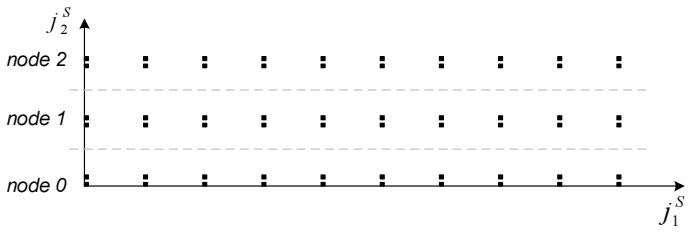

Figure 4.2: Execution of tiles on SMP nodes with 2 CPUs each.
Each tile of Figure 4.1 is divided into 2 subtiles and each CPU undertakes a subtile during each time step.

Equivalently, the initial iteration space may be tiled from scratch, selecting the size of tiles so as to form six rows of tiles. Then, one row of tiles is assigned to each CPU of the SMP nodes neighboring tiles, assigned to the same SMP node, are grouped together, as in Figure 4.3. Because of tile dependences, the tiles grouped together by this scheme cannot be simultaneously executed, unless they are split into subtiles. Thus, additional synchronization overhead is necessary due to dependences among subtiles, which have been assigned to different CPUs of the same node, but should be executed during the same time step.

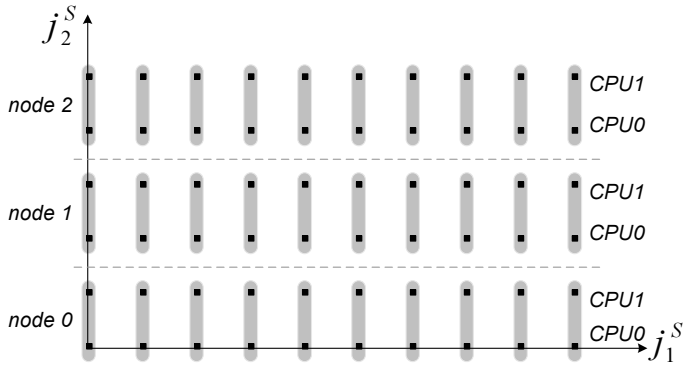

Figure 4.3: Vertical grouping.
Neighboring tiles should be executed at the same time by CPUs of the same node. There are dependences among tiles executed during the same time step.

A more efficient scheme can be obtained if the tiles assigned to the same SMP nodes are grouped as indicated in Figure 4.4. Then, both tiles belonging to the same group can be simultaneously executed by the CPUs of an SMP node, without a need for communication or synchronization. Only one synchronization per tile is required, in order to certify that the data needed are located in the shared memory. This synchronization (implemented by a barrier or a semaphore) can be contemporary with the communication with CPUs of different SMP nodes.

In the rest of this thesis, we shall call this grouping scheme as **hyperplane grouping**. On the contrary, any other grouping scheme along a specific dimension, such as the one pre-

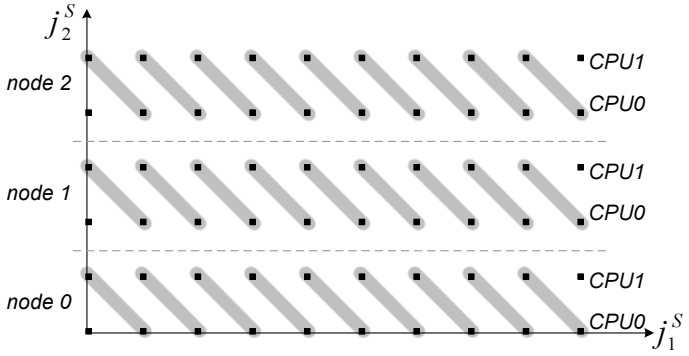

Figure 4.4: Hyperplane grouping.
There are no dependences among tiles executed during the same time step.

sented in Figure 4.3, will be called **vertical grouping**. Vertical grouping imposes additional synchronization overhead, due to dependences among tiles of the same group.

4.2 Grouping Transformation

As shown in §4.1, efficient scheduling of tiled iteration spaces onto a parallel architecture consisting of SMP nodes, is not a straightforward task. In order to generate an appropriate time schedule, we need to group together the tiles of J^S that can be concurrently executed by the CPUs of the same SMP node. It can be achieved by applying an additional supernode, or tiling transformation to the tile space J^S. We name this supernode transformation as **grouping transformation**.

Thus, from the tile space J^S we produce the **group space**

$$J^G = \{\vec{j^G} | \vec{j^G} = \lfloor H^G \vec{j^S} \rfloor, \vec{j^S} \in J^S\} \tag{4.1}$$

in correspondence to formula (2.4) for tiling. This grouping transformation is defined by the $n \times n$ non-singular matrix H^G (similarly to matrix H defining tiling transformation). In correspondence to the tiling matrix H, the $n \times n$ matrix H^G is called **grouping matrix**. Each row-vector of H^G is perpendicular to one of the families of hyperplanes that define the boundaries of the groups in J^S. The $n \times n$ matrix $P^G = (H^G)^{-1}$ is called **inverse grouping matrix**. The matrix P^G should consist only of integer elements and its column-vectors are parallel and equal in size to the edges of a group-hyperparallelepiped in J^S.

In order to be valid, a grouping transformation should preserve the constraint of atomicity of groups ($H^G D^S \geq 0$ in correspondence to $HD \geq 0$ for tiling). In addition, since within a group all tiles are concurrently executed by the CPUs of an SMP node, in order to preserve data consistency, there should be no direct or indirect dependence among them. Equivalently,

for each dependence vector $\vec{d_i^S}$ in the tile space, vector $H^G \vec{d_i^S}$ should have at least one element greater than or equal to 1.

4.3 Intuition of our algorithm

Thus, just as tiling transformation is used to summon iteration points into tiles, grouping transformation is applied after tiling transformation, in order to form suitable groups of tiles. A desirable tiling transformation is the one that minimizes communication overhead [Xue97a], [AKN95], [RR02], [RS92], [BDRR94], or total execution time [HCF97], [HCF99], [DDRR97] [XC02]. Respectively, in the following paragraphs, we shall define the criteria for an efficient grouping transformation and we shall propose a theory for determining it.

Let us consider a 3-dimensional tile space J^S. We want to assign all tiles along dimension j_1^S to the same CPU of an SMP node. Since all CPUs within a node have access to the shared memory, neighboring rows of tiles, which exchange data, are assigned to the CPUs of the same node. In this way, the part of the tile space assigned to a node will be of a rectangular shape, as depicted in Figure 4.5.

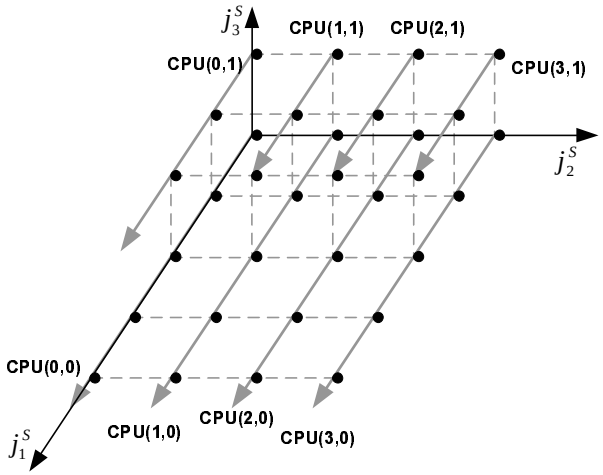

Figure 4.5: Set of tiles assigned to an SMP node.
All dots along a grey arrow correspond to tiles, which are assigned to the same CPU of the SMP node. They are executed one after the other, during consecutive time steps.

We seek for an appropriate transformation matrix that will group together the tiles of Figure 4.5, which can be executed simultaneously by different CPUs. The execution of the portion of the tile space, which has been assigned to an SMP node, resembles the execution of a UET grid, as described in [AKPT99]. According to [AKPT99], the optimal valid linear scheduling vector for an iteration space (or tile space) with unitary dependence vectors (as imposed by §B.5), is $(1, 1, 1)$, when the time required for communication is minimal. In our example, the communication among CPUs of a node recoils to a synchronization. Thus, it may be considered

conformal to the UET communication model. So, we shall group together the tiles that belong to the same plane which is perpendicular to the vector $(1, 1, 1)$, as indicated in Figure 4.6.

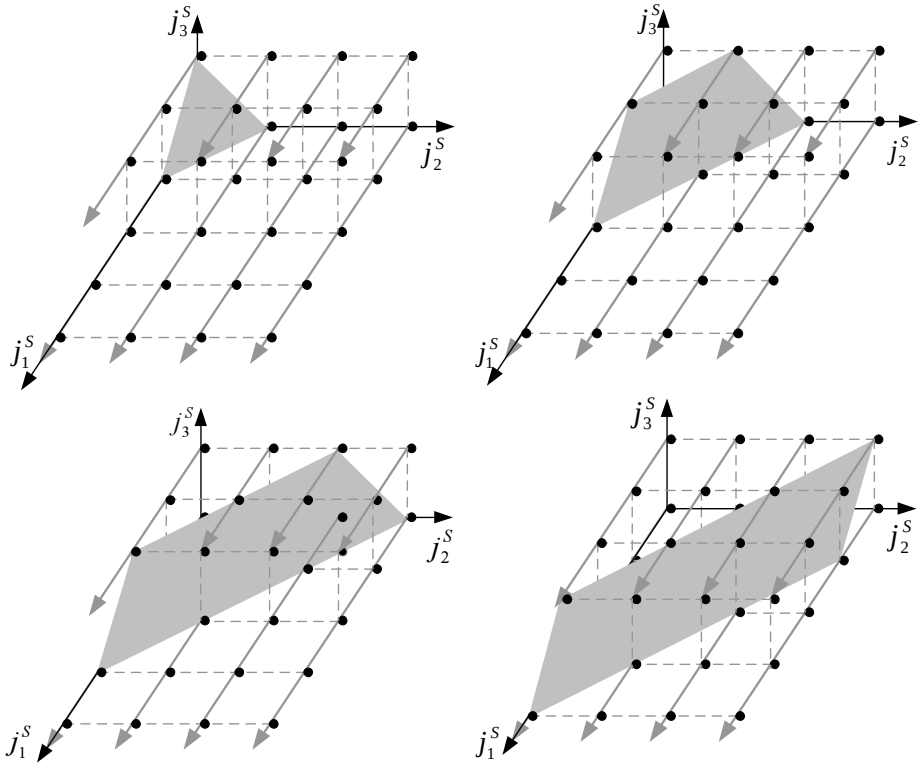

Figure 4.6: Groups of tiles executed simultaneously in an SMP node.
The tiles of the same grey plane belong to the same group and will be executed at the same time by different CPUs of the same node. Subfigures correspond to consecutive time steps.

The column-vectors of the inverse grouping matrix P^G define a hyper-parallelepiped (in general) that contains the tiles of a group, similar to the way the columns of P define a tile. Thus, vectors $\vec{p_2^G}$ and $\vec{p_3^G}$ should be parallel to the plane $j_1^S + j_2^S + j_3^S = const$ and, at the same time, they should be parallel to one of the planes defining the bounds of the set allocated to this SMP node. That is, they should be parallel to the planes $j_3^S = 0$ and $j_2^S = 0$ respectively. Therefore, the appropriate vectors are

$$\vec{p_2^G} = \lambda(-1, 1, 0) \text{ and } \vec{p_3^G} = \mu(-1, 0, 1)$$

(In Figures 4.5-4.7 it holds $\lambda = 4, \mu = 2$.) In addition, in order to cover exactly the part of the tile space allocated to an SMP node using a series of successive groups, vector $\vec{p_1^G}$ should be constructed parallel to both the planes $j_2^S = 0$ and $j_3^S = 0$. Therefore, the appropriate vector is

$$\vec{p_1^G} = (1, 0, 0)$$

Thus, the appropriate inverse grouping matrix is

$$P^G = \begin{bmatrix} 1 & -\lambda & -\mu \\ 0 & \lambda & 0 \\ 0 & 0 & \mu \end{bmatrix}$$

where $\lambda, \mu \in N$. The maximum number of tiles grouped together will be $det(P^G) = \lambda\mu$ and this product must be equal to the number of CPUs inside a node, so as to assign one tile to each CPU during each time step.

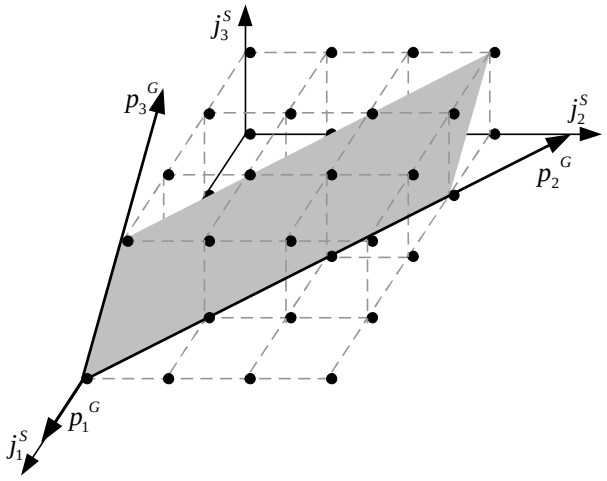

Figure 4.7: Constructing the inverse grouping matrix.
Vectors p_i^G should be parallel to the edges of a group-parallelepiped. Their norm should be equal to the length of the corresponding edge.

4.4 Determining P^G according to the number of CPUs within an SMP node

Consider now the general case: We have an n-dimensional tiled iteration space and an homogeneous cluster of identical SMP nodes, each with m processors inside. Our objective is to assign the tiles of J^S along the first dimension to the same CPU of an SMP node. The natural number m can be written as $m = m_2 \times m_3 \times \cdots \times m_n$, where $m_2, m_3, \ldots, m_n \in N$. The grouping matrices are selected to be

$$P^G = \begin{bmatrix} 1 & -m_2 & \ldots & -m_n \\ 0 & m_2 & \ldots & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & 0 & \ldots & m_n \end{bmatrix} \text{ and } H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} 1 & 1 & \ldots & 1 \\ 0 & \frac{1}{m_2} & \ldots & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & 0 & \ldots & \frac{1}{m_n} \end{bmatrix} \tag{4.2}$$

The maximum number of tiles contained inside a group is $det(P^G) = m$, exactly equal to the number of CPUs inside each SMP node.

Theorem 4.1 *In the algorithmic model, which is summarized in Appendix B, matrix H^G, defined by formula (4.2), defines a legal grouping transformation.*

Proof: *In order to prove that H^G defines a legal grouping transformation, it suffices to prove that*

1. *$H^G D^S \geq 0$, where D^S is the dependence matrix of the tile space J^S*
2. *any two tiles $\vec{j^S}, \vec{j^{S'}}$ within the same group are independent.*

We have assumed (see §2.6.3 and restriction B.5) that the dependence matrix D^S contains only 0's and 1's. Consequently, the first condition is apparently valid.

In order to prove the second condition, we assume that the dependence matrix D^S is equal to the unitary matrix. Even if there is a dependence vector with more than one 1's, it is the sum of more than one unitary dependence vectors. So it will be included in the following proof as an indirect dependence:

If tiles $\vec{j^S}, \vec{j^{S'}} \in J^S$ belong to the same group $\vec{j^G}$, then it holds that:

$$\lfloor H^G \vec{j^S} \rfloor = \lfloor H^G \vec{j^{S'}} \rfloor \Rightarrow \begin{pmatrix} j_1^S + j_2^S + \cdots + j_n^S \\ \lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor \\ \vdots \\ \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} j_1^{S'} + j_2^{S'} + \cdots + j_n^{S'} \\ \lfloor \frac{j_2^{S'}}{m_2} \rfloor \\ \vdots \\ \lfloor \frac{j_n^{S'}}{m_n} \rfloor \end{pmatrix} \Rightarrow$$

$$j_1^S + j_2^S + \cdots + j_{n-1}^S + j_n^S = j_1^{S'} + j_2^{S'} + \cdots + j_{n-1}^{S}{}' + j_n^{S'}$$

In addition, if there is a direct or an indirect dependence from $\vec{j^S}$ to $\vec{j^{S'}}$, it holds that

$$\vec{j^{S'}} = \vec{j^S} + \sum_{i=1}^{n} \lambda_i \vec{d_i},$$

where $\lambda_i \in N$ and $\vec{d_i}$ is a unitary dependence vector. The previous equality can be rewritten as follows: $\vec{j^{S'}} = \vec{j^S} + \vec{\lambda}$, where $\vec{\lambda} = (\lambda_1, \ldots, \lambda_n)$. Thus,

$$j_i^{S'} = j_i^S + \lambda_i, \ i = 1, \ldots, n$$

Therefore, the equality $j_1^S + j_2^S + \cdots + j_{n-1}^S + j_n^S = j_1^{S'} + j_2^{S'} + \cdots + j_{n-1}^{S}{}' + j_n^{S'}$ can be rewritten as follows:

$$\lambda_1 + \lambda_2 + \cdots + \lambda_n = 0$$

As $\lambda_1, \ldots, \lambda_n \in N$, it holds that

$$\lambda_1 = \cdots = \lambda_n = 0$$

Consequently, there is no direct or indirect dependence between two tiles belonging to the same group $\vec{j^G} \in J^G$ and all tiles of a group in J^G can be computed simultaneously by the CPUs of an SMP node. Thus, the above grouping transformation is valid according to our algorithmic model. ⊣

Example 4.1: We afford a cluster of SMP nodes with 2 CPUs and one NIC (Network Interface Card) each. The NICs provide the facility of Direct Memory Access (DMA). Thus, the overlapping execution policy can be implemented. We assume a 2-dimensional rectangular tile space J^S. Let us assign the tiles along dimension j_1^S to the same CPU, as indicated in Figure 4.8 by the grey arrows. The CPUs of the same SMP node will process two neighboring rows of tiles.

Then, during the time step t=0, CPU 0 of SMP node 0 computes tile $(0,0)$. During the time step $t=1$, CPU 0 of node 0 computes tile $(1,0)$, while CPU 1 of the same SMP node computes tile $(0,1)$. Similarly, during the time step $t=2$, CPU 0 computes tile $(2,0)$, while CPU 1 computes tile $(1,1)$. At the same time, the data computed in tile $(0,1)$, which are necessary for the computation of tile $(0,2)$, can be sent to node 1. During the time step t=3, the CPUs of node 0 can continue the execution as above, while the CPUs of node 1 start executing the same routine with the rows of tiles $(\bullet,2)$ and $(\bullet,3)$.

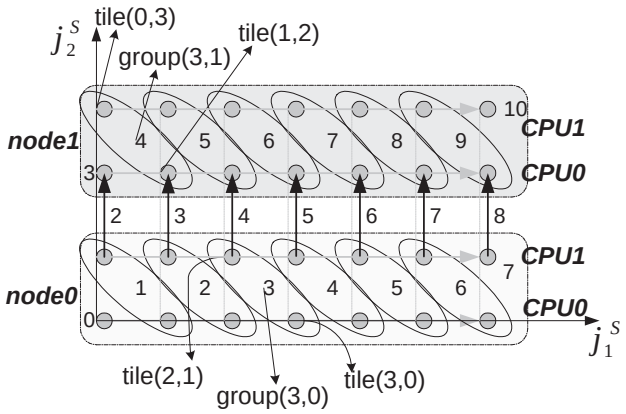

Figure 4.8: Example 4.1 - Tile space.

Grey dots correspond to tiles. Tiles along the same grey arrow will be executed by the same CPU during consecutive time steps. The grey rounded rectangles indicate which tiles will be executes by the CPUs of the same SMP node. The ovals indicate tiles that are grouped together and will be executed by different CPUs of the same node, during the same time step. The black arrows indicate dependences between tiles that will be executed in different SMP nodes and, thus, require a data transfer. The labels in the ovals-groups or besides black arrows-dependences indicate during which time step each group will be executed and each data transfer will take place, according to the overlapping execution policy.

In order to construct a time schedule for this example, we group together the tiles that should be concurrently executed by the same SMP node. In particular, we apply *grouping* to the tile space J^S, as indicated in Figure 4.8 and derive the group space J^G (Figure 4.9). The appropriate grouping matrices, according to formula (4.2), for this case are

$$P^G = \begin{bmatrix} 1 & -2 \\ 0 & 2 \end{bmatrix} \text{ and } H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} 1 & 1 \\ 0 & \frac{1}{2} \end{bmatrix}$$

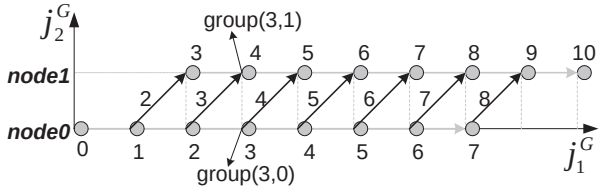

Figure 4.9: Example 4.1 - Group space.

Grey dots correspond to groups arising when applying the selected grouping transformation to the tile space of Figure 4.8. Groups along the same grey arrow will be executed in the same SMP node during consecutive time steps. As in Figure 4.8, the black arrows indicate dependences between groups that will be executed in different SMP nodes and, thus, require a data transfer. The labels besides the dots-groups or black arrows-dependences indicate during which time step each group will be executed and each data transfer will take place, according to the overlapping execution policy.

In this way, tiles $(1,0)$ and $(0,1)$ which, as we have already mentioned, are simultaneously executed by the same SMP node, are grouped together in $\vec{j^G} = \lfloor H^G(1,0)^T \rfloor = \lfloor H^G(0,1)^T \rfloor = (1,0)^T$. Similarly, tiles $(2,0)$ and $(1,1)$ are grouped together in $\vec{j^G} = (2,0)^T$. In Figures 4.8-4.9, the time step, when each group will be computed, is shown, together with the time step, when each data transfer will take place.

Table 4.1: Example 4.1

The columns labelled as "CPU x" indicate which tile will be executed by each CPU of an SMP node during each time step, according to the overlapping execution policy. The columns labelled as "group" indicate the group corresponding to the tiles executed by both CPUs of an SMP node at the same time.

Time Step	node 0			node 1		
	CPU 0	CPU 1	group	CPU 0	CPU 1	group
0	$\begin{pmatrix}0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\end{pmatrix}$			
1	$\begin{pmatrix}1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\end{pmatrix}$			
2	$\begin{pmatrix}2\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\end{pmatrix}$			
3	$\begin{pmatrix}3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\2\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}2\\1\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}4\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}4\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}5\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}4\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}5\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}4\\1\end{pmatrix}$
6	$\begin{pmatrix}6\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}5\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}6\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}5\\1\end{pmatrix}$

In Table 4.1, we indicate the tiles of the tile space J^S that will be executed by each CPU of the first 2 SMP nodes during a time step and their corresponding group coordinates. It can be easily deduced that a group $\vec{j^G} = (j_1^G, j_2^G) \in J^G$ will be executed during the time step $t(\vec{j^G}) = j_1^G + j_2^G$ in the SMP node j_2^G. Therefore, the linear time scheduling vector for this

example is $\Pi^G = (1, 1)$.

Example 4.2: In case the NICs of our cluster do not support DMA, then Example 4.1 should be modified as follows: During the time step t=0, CPU 0 of the SMP node 0 computes tile $(0, 0)$. During the time step $t = 1$, CPU 0 of node 0 computes tile $(1, 0)$, while CPU 1 of the same SMP node computes tile $(0, 1)$. Just when the computation of both tiles is completed, data needed for the computation of tile $(2, 0)$, which have just been computed in node 0 are transferred to node 1. During the time step $t = 2$, the CPUs of node 0 can continue the execution as above, while the CPUs of node 1 start executing the same routine with the rows of tiles $(\bullet, 2)$ and $(\bullet, 3)$.

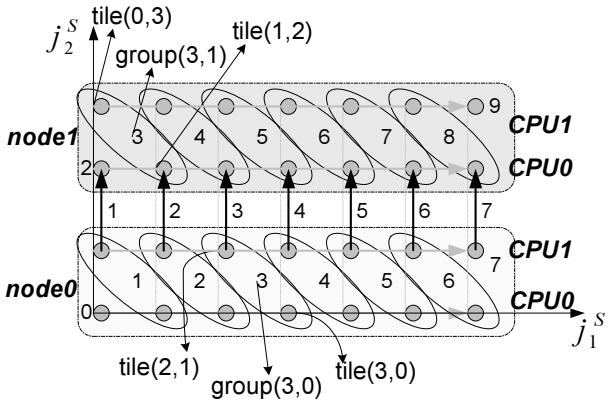

Figure 4.10: Example 4.2 - Tile space.
As in Figure 4.8, the labels in the ovals-groups or besides black arrows-dependences indicate during which time step each group will be executed and each data transfer will take place, according to the non-overlapping execution policy.

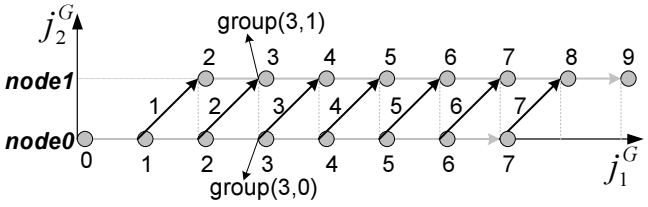

Figure 4.11: Example 4.2 - Group space.
As in Figure 4.9, the labels besides the dots-groups or black arrows-dependences indicate during which time step each group will be executed and each data transfer will take place, according to the non-overlapping execution policy.

In order to construct a time schedule for this example, as in Example 4.1, we group together the tiles that should be concurrently executed by the same SMP node. In particular, we apply *grouping* to the tile space J^S, as indicated in Figure 4.10 and derive the group space

J^G (Figure 4.11). The grouping matrices are identical to the ones used in Example 4.1. In Figures 4.10-4.11, the time step, when each group will be computed, is shown, together with the time step, when each data transfer will take place.

Table 4.2: Example 4.2

As in Table 4.1, the columns labelled as "CPU x" indicate which tile will be executed by each CPU of an SMP node during each time step, according to the non-overlapping execution policy. The columns labelled as "group" indicate the group corresponding to the tiles executed by both CPUs of an SMP node at the same time.

Time Step	node 0			node 1		
	CPU 0	CPU 1	group	CPU 0	CPU 1	group
0	$\begin{pmatrix}0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\end{pmatrix}$			
1	$\begin{pmatrix}1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\end{pmatrix}$			
2	$\begin{pmatrix}2\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\2\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}2\\1\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}4\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}4\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}4\\1\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}5\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}4\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}5\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}5\\1\end{pmatrix}$

In Table 4.2, we indicate the tiles of the tile space J^S that will be executed by each CPU of the first 2 SMP nodes during a time step and their corresponding group coordinates. It can be easily deduced that a group $\vec{j^G} = (j_1^G, j_2^G) \in J^G$ will be executed during the time step $t(\vec{j^G}) = j_1^G$ in the SMP node j_2^G. Therefore, the linear time scheduling vector for this example is $\Pi^G = (1, 0)$. Thus, we may equivalently schedule tiles, instead of groups, using the linear time scheduling vector $\Pi = (1, 1)$.

4.4.1 Linear time schedule

Theorem 4.2 *When applying the overlapping execution policy, the appropriate linear time scheduling vector for the group space derived by grouping, as defined in formula (4.2), is* $\Pi^G = (1, 1, \ldots, 1)$.

Proof: *Applying the grouping transformation defined by formula (4.2), the* 1*-st column-vector of the dependence matrix* $D^S = I$ *is transformed to the vector* $d_1^{\vec{G}'} = H^G \vec{d_1^S} = (1, 0, \ldots, 0)^T$. *In addition, the* j*-th column-vector of the dependence matrix* $D^S = I$, $j = 2, \ldots, n$, *is transformed to the vector*

$$H^G \vec{d_j^S} = (1, 0, \ldots, 0, \frac{1}{m_j}, 0, \ldots, 0)^T.$$

Thus, it imposes group dependences

$$(1,0,\ldots,0,\lfloor\frac{1}{m_i}\rfloor,0,\ldots,0)^T=(1,0,\ldots,0,0,0,\ldots,0)^T$$

and

$$(1,0,\ldots,0,\lceil\frac{1}{m_j}\rceil,0,\ldots,0)^T=(1,0,\ldots,0,1,0,\ldots,0)^T$$

Thus, the dependence matrix of the group space can be written as:

$$D^G=\begin{pmatrix}1&1&\ldots&1&1\\0&1&\ldots&0&0\\\vdots&\vdots&\ddots&\vdots&\vdots\\0&0&\ldots&1&0\\0&0&\ldots&0&1\end{pmatrix}.$$

We are searching for an appropriate linear time scheduling vector $\Pi^G=(\pi_1^G,\ldots,\pi_n^G)$ such that each group $\vec{j^G}\in J^G$ is computed during the time step $t=\Pi^G\vec{j^G}$. Consider the last $(n-1)$ coordinates of a group indicating which SMP node of the cluster will execute this group. Then, groups $\vec{j^G}=(j_1^G,\ldots,j_n^G)$ and $\vec{j^{G'}}=(j_1^G+1,j_2^G,\ldots,j_n^G)$ will be successively computed within the same SMP node. There is a dependence between them, as indicated by the first column of D^G, but there is no need for a communication step between their successive computation steps, because the necessary data are already located in the local shared memory of the SMP node. Consequently, their time distance $\Pi^G\vec{j^{G'}}-\Pi^G\vec{j^G}=\pi_1^G$ may be equal to 1. Thus, $\pi_1^G=1$. In addition, the i-th column of D^G $(i=2,\ldots n)$ imposes a dependence between groups $\vec{j^G}=(j_1^G,\ldots,j_n^G)$ and $\vec{j^{G'}}=(j_1^G+1,j_2^G,\ldots,j_{i-1}^G,j_i^G+1,j_{i+1}^G,\ldots,j_n^G)$. These groups are executed in neighboring SMP nodes, thus a communication step is required between their computation steps. It means that their time distance $\Pi^G\vec{j^{G'}}-\Pi^G\vec{j^G}=\pi_1^G+\pi_i^G$ must be equal to 2. Consequently, $\pi_i^G=1$, $i=2,\ldots,n$. So, the vector $\Pi^G=(1,1,\ldots,1)$ is selected for the linear time scheduling of our group space J^G. ⊣

Notice that, in [GSK01], [STK02], for the single CPU pipelined schedule, Π was $(1,2,\ldots,2)$ according to the UET-UCT theory [AKPT99]. In other words, the optimal overlapping schedule could be achieved when we had equal computation to communication times, so that all communication could be hidden (overlapped) with the computation phase. Nevertheless, in the SMP case presented here, the labeling of coordinates of groups, that is the grouping transformation P^G, slightly skews the space (see Figure 4.8 and the resulting group space in Figure 4.9, the relative positions of groups $(3,0)$ and $(3,1)$). So the optimal overlapping schedule is achieved by $(1,1,\ldots,1)$. Notice, also, that this scheduling vector is not the same with Hodzic's [HS98] scheduling vector, since we are now referring to groups, while Hodzic was scheduling tiles.

Theorem 4.3 *When applying the non-overlapping execution policy, the appropriate linear time scheduling vector for the group space derived by grouping, as defined in formula (4.2), is* $\Pi^G=(1,0,\ldots,0)$.

Proof: *As in the proof of Theorem 4.2, the dependence matrix of the group space is:*

$$D^G = \begin{pmatrix} 1 & 1 & \dots & 1 & 1 \\ 0 & 1 & \dots & 0 & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots & \vdots \\ 0 & 0 & \dots & 1 & 0 \\ 0 & 0 & \dots & 0 & 1 \end{pmatrix}.$$

We are searching, again, for an appropriate linear time scheduling vector $\Pi^G = (\pi_1^G, \dots, \pi_n^G)$ *such that each group* $\vec{j^G} \in J^G$ *is computed during the time step* $t = \Pi^G \vec{j^G}$. *Consider the last* $(n-1)$ *coordinates of a group indicating which SMP node of the cluster will execute this group. Then, groups* $\vec{j^G} = (j_1^G, \dots, j_n^G)$ *and* $\vec{j^{G\prime}} = (j_1^G + 1, j_2^G, \dots, j_n^G)$ *will be successively computed within the same SMP node. Consequently, their time distance* $\Pi^G \vec{j^{G\prime}} - \Pi^G \vec{j^G} = \pi_1^G$ *may be equal to* 1. *Thus* $\pi_1^G = 1$. *In addition, the i-th column of* D^G $(i = 2, \dots n)$ *imposes a dependence between groups* $\vec{j^G} = (j_1^G, \dots, j_n^G)$ *and* $\vec{j^{G\prime}} = (j_1^G + 1, j_2^G, \dots, j_{i-1}^G, j_i^G + 1, j_{i+1}^G, \dots, j_n^G)$. *These groups are executed in neighboring SMP nodes, thus a data transfer should take place between the respective computations. In contrast to the overlapping execution policy, this data transfer may take place during the time step, when data are computed, just after the completion of computation. Thus, their time distance* $\Pi^G \vec{j^{G\prime}} - \Pi^G \vec{j^G} = \pi_1^G + \pi_i^G$ *may be equal to* 1. *Consequently,* $\pi_i^G = 0$, $i = 2, \dots, n$. *So, the vector* $\Pi^G = (1, 0, \dots, 0)$ *is selected for the linear time scheduling of our group space* J^G. ⊣

As in Example 4.2, notice that linear scheduling of groups, using vector $\Pi^G = (1, 0, \dots, 0)$, is equivalent to linear scheduling of tiles, using vector $\Pi = (1, 1, \dots, 1)$. Thus, the only reasons for grouping tiles, when an overlapping execution is not possible, or not desired, are

1. comparison with the overlapping execution

2. emphasizing the fact that data originating in the same group, albeit in different tiles, may be transferred in a single message.

Example 4.3: Consider a rectangular n-dimensional tile space J^S: $0 \le j_i^S \le u_i^S$, $i = 1, \dots, n$ and $u_1^S \ge u_i^S, i = 2, \dots, n$. We apply grouping transformation, according to the formula (4.2). Thus, tile $\vec{j^S}$ belongs to group $\vec{j^G} = (\sum_{i=1}^{n} j_i^S, \lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor, \dots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor)^T$.

According to the overlapping execution policy, it will be executed during the time step $t(\vec{j^G}) = \sum_{i=1}^{n} j_i^G = \sum_{i=1}^{n} j_i^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{m_i} \rfloor$ (according to the linear time scheduling vector $\Pi^G = (1, 1, \dots, 1)$). Group $(0, 0, 0)$ will be executed during the first time step $t_{min} = 0$. Group $(\sum_{i=1}^{n} u_i^S, \lfloor \frac{u_2^S}{m_2} \rfloor, \dots, \lfloor \frac{u_n^S}{m_n} \rfloor)$ will be computed during the last time step $t_{max} = \sum_{i=1}^{n} u_i^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{u_i^S}{m_i} \rfloor$. Thus, the number of time steps required for the completion of the execution (makespan), is:

$$\wp_{overlap} = 1 + t_{max} - t_{min} = \sum_{i=1}^{n} u_i^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{u_i^S}{m_i} \rfloor + 1 = \sum_{i=1}^{n} (w_i^S - 1) + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{w_i^S - 1}{m_i} \rfloor + 1 \stackrel{(C.4)}{\Rightarrow}$$

$$\wp_{overlap} = \sum_{i=1}^{n} w_i^S + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i} \rceil - 2n + 2 \tag{4.3}$$

where $w_i^s = u_i^s + 1$, $i = 1, \ldots, n$ is the width of the tile space along dimension i.

Similarly, following the non-overlapping execution policy, group

$$\vec{j^G} = (\sum_{i=1}^{n} j_i^S, \lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor)^T$$

will be executed during the time step $t(\vec{j^G}) = j_1^G = \sum_{i=1}^{n} j_i^S$ (according to the linear time scheduling vector $\Pi^G = (1, 0, \ldots, 0)$). Group $(0, 0, 0)$ will be executed during the first time step $t_{min} = 0$. Group $(\sum_{i=1}^{n} u_i^S, \lfloor \frac{u_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{u_n^S}{m_n} \rfloor)$ will be computed during the last time step $t_{max} = \sum_{i=1}^{n} u_i^S$. Thus, the number of time steps required for the completion of the execution (makespan), is: $\wp_{nonoverlap} = 1 + t_{max} - t_{min} = \sum_{i=1}^{n} u_i^S + 1 \Rightarrow$

$$\wp_{nonoverlap} = \sum_{i=1}^{n} w_i^S - n + 1 \tag{4.4}$$

4.4.2 Assigning Tiles to CPUs

For node labelling reasons, consider that the available SMP nodes form a virtual $(n-1)$-dimensional mesh. Thus, each node is identified by a $(n-1)$-dimensional vector. Note, however, that it is not a physical layout restriction, but a convention to give each node a unique tag. Then, the last $(n-1)$ coordinates of a group indicate the SMP into which it will be executed. The first coordinate affects only the time of its execution. Thus, a tile $\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_n^S)$, belonging to group $\vec{j^G} = (j_1^G, \ldots, j_n^G)$, will be executed in node $(j_2^G, \ldots, j_n^G) = (\lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor)$.

Similarly, inside each SMP node we consider a $(n-1)$-dimensional CPU virtual mesh containing labels $\{\vec{cpu} \in Z^{n-1} | 0 \leq cpu_x < m_{x+1}, 1 \leq x \leq n-1\}$. Then, a tile $\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_n^S)$ will be executed by CPU $(j_2^S \% m_2, \ldots, j_n^S \% m_n)$ of SMP node $(\lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor)$. So, apparently, only tiles with the same coordinate j_1^S will be assigned to the same CPU of the same node.

In addition, note that, if one of the diagonal elements of the inverse grouping matrix m_x equals to 1, then the corresponding coordinate of the CPU identification vector can be omitted,

as it will always equal 0.

4.4.3 Generalization: Grouping tiles along an arbitrary dimension of J^S

If we want to assign the iterations along the i-th dimension of J^S to the same CPU of an SMP node, then it can be similarly proven that the appropriate grouping matrices are

$$P^G = \begin{bmatrix} m_1 & \dots & 0 & 0 & 0 & \dots & 0 \\ \vdots & \ddots & \vdots & \vdots & \vdots & & \vdots \\ 0 & \dots & m_{i-1} & 0 & 0 & \dots & 0 \\ -m_1 & \dots & -m_{i-1} & 1 & -m_{i+1} & \dots & -m_n \\ 0 & \dots & 0 & 0 & m_{i+1} & \dots & 0 \\ \vdots & & \vdots & \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & \dots & 0 & 0 & 0 & \dots & m_n \end{bmatrix}$$

$$H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} \frac{1}{m_1} & \dots & 0 & 0 & 0 & \dots & 0 \\ \vdots & \ddots & \vdots & \vdots & \vdots & & \vdots \\ 0 & \dots & \frac{1}{m_{i-1}} & 0 & 0 & \dots & 0 \\ 1 & \dots & 1 & 1 & 1 & \dots & 1 \\ 0 & \dots & 0 & 0 & \frac{1}{m_{i+1}} & \dots & 0 \\ \vdots & & \vdots & \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & \dots & 0 & 0 & 0 & \dots & \frac{1}{m_n} \end{bmatrix} \tag{4.5}$$

where $m_1 \times \dots \times m_{i-1} \times m_{i+1} \times \dots \times m_n = m$. As previously, the time scheduling vector is $\Pi^G = (1, \dots, 1)$ if the overlapping execution policy is followed, or $\Pi^G = (0, \dots, 0, 1, 0, \dots, 0)$ otherwise. In addition, tile $\vec{j^S} = (j_1^S, \dots, j_n^S)$ belonging to group $\vec{j^G} = (j_1^G, \dots, j_n^G)$, will be executed within node $(j_1^G, \dots, j_{i-1}^G, j_{i+1}^G, \dots, j_n^G)$ by CPU $(j_1^S \% m_1, \dots, j_{i-1}^S \% m_{i-1}, j_{i+1}^S \% m_{i+1}, \dots, j_n^S \% m_n)$. As previously, if one of the diagonal elements of the inverse grouping matrix $m_x = 1, x \neq i$, then the corresponding coordinate of the CPU identification vector can be omitted.

Example 4.4: We have a cluster of SMP nodes with 2 CPUs and a NIC each. We assume a 3-dimensional rectangular tile space J^S. Let us assign the tiles along dimension j_3^S to the same CPU, as indicated in Figure 4.12 by the grey arrows. The CPUs of the same SMP node will execute two neighboring rows of tiles, which belong to the same $j_1^S - j_3^S$ plane. In respect to the formula (4.5), we choose the grouping matrices to be:

$$P^G = \begin{bmatrix} 2 & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \\ -2 & -1 & 1 \end{bmatrix} \text{ and } H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} \frac{1}{2} & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \\ 1 & 1 & 1 \end{bmatrix}.$$

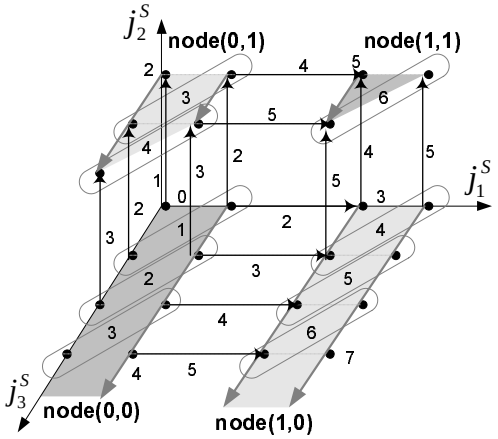

Figure 4.12: Example 4.4 - 2×1 CPUs per SMP node - Overlapping execution.
All tiles along the same grey arrow will be executed by the same CPU during consecutive time steps. The grey areas indicate which tiles will be executes by the CPUs of the same SMP node. The ovals indicate tiles that are grouped together and will be executed by different CPUs of the same node, during the same time step. The black arrows indicate dependences between tiles that will be executed in different SMP nodes and, thus, require a data transfer. The labels in the ovals-groups or besides black arrows-dependences indicate during which time step each group will be executed and each data transfer will take place, according to the overlapping execution policy.

In Figure 4.12 we show the grouping of tiles and when each computation step and each communication step will take place, according to the overlapping execution policy. In Table 4.3, we indicate the tiles of J^S that will be executed by each CPU of the 3 neighboring SMP nodes $(0,1)$, $(0,0)$, $(1,0)$ during each time step. It can be easily deduced that a group $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ will be executed in node (j_1^G, j_2^G) during the time step $t(\vec{j^G}) = j_1^G + j_2^G + j_3^G$. Therefore, as expected, the linear time scheduling vector for this example is $\Pi^G = (1,1,1)$.

Similarly, in Figure 4.13, we show the grouping of tiles and when each computation step and each communication step will be executed, according to the non-overlapping execution policy. In Table 4.4, we indicate the tiles of J^S that will be executed by each CPU of the 3 neighboring SMP nodes $(0,1)$, $(0,0)$, $(1,0)$ during each time step. It can be easily deduced that a group $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ will be executed in node (j_1^G, j_2^G) during the time step $t(\vec{j^G}) = j_3^G$. Therefore, as expected, the linear time scheduling vector for this example is $\Pi^G = (0,0,1)$.

Table 4.3: Example 4.4 - 2×1 CPUs per SMP node - Overlapping execution

Time Step	node (0,1) CPU 0	node (0,1) CPU 1	node (0,1) group	node (0,0) CPU 0	node (0,0) CPU 1	node (0,0) group	node (1,0) CPU 0	node (1,0) CPU 1	node (1,0) group
0				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$			
1				$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$			
2	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$			
3	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

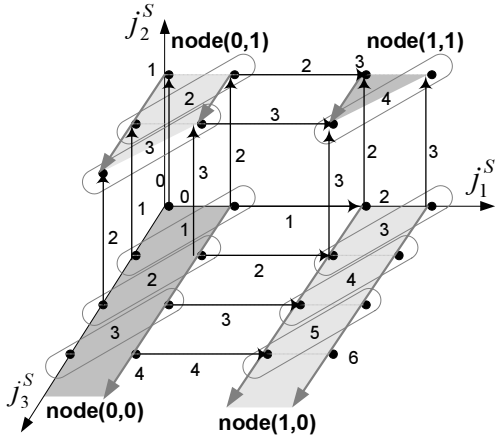

Figure 4.13: Example 4.4 - 2×1 CPUs per SMP node - Non-overlapping execution

Example 4.5: We have a cluster of SMP nodes with 4 CPUs and a NIC each. As previously, we assume a 3-dimensional rectangular tile space J^S. Let us assign the tiles along dimension j_3^S to the same CPU, as indicated in Figure 4.14 by the grey arrows. The CPUs of the same SMP node will undertake 4 neighboring lines of tiles which belong to the same $j_1^S - j_3^S$ plane.

According to formula (4.5), we choose the grouping matrices to be

$$P^G = \begin{bmatrix} 4 & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \\ -4 & -1 & 1 \end{bmatrix} \text{ and } H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} \frac{1}{4} & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \\ 1 & 1 & 1 \end{bmatrix}$$

In Figure 4.14 we indicate the grouping of tiles and during which time step each computation

Table 4.4: Example 4.4 - 2×1 CPUs per SMP node - Non-overlapping execution

Time Step	node (0,1) CPU 0	node (0,1) CPU 1	node (0,1) group	node (0,0) CPU 0	node (0,0) CPU 1	node (0,0) group	node (1,0) CPU 0	node (1,0) CPU 1	node (1,0) group
0				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$			
1	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$			
2	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

step and each communication step will take place, following the overlapping execution policy. In Table 4.5 we indicate which tiles of the tile space J^S will be executed by each CPU of the first 3 SMP nodes of our cluster during a time step. In addition, we indicate which is the corresponding group of J^G. It can be easily deduced from Table 4.5 that a group $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ will be executed in the SMP node (j_1^G, j_2^G) during the time step $t(\vec{j^G}) = j_1^G + j_2^G + j_3^G$. Therefore, the linear time scheduling vector for this example is $\Pi^G = (1, 1, 1)$.

Similarly, in Figure 4.15 we indicate the grouping of tiles and during which time step each computation step and each communication step will take place, following the non-overlapping execution policy. In Table 4.6 we indicate which tiles of the tile space J^S will be executed by each CPU of the first 3 SMP nodes of our cluster during a time step. In addition, we indicate which is the corresponding group of J^G. It can be easily deduced from Table 4.6 that a group $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ will be executed in the SMP node (j_1^G, j_2^G) during the time step $t(\vec{j^G}) = j_3^G = j_1^S + j_2^S + j_3^S$. Therefore, the linear time scheduling vector for this example is $\Pi^G = (0, 0, 1)$.

Example 4.6: We have a cluster of SMP nodes with 4 CPUs and a NIC each. As previously, we assume a 3-dimensional rectangular tile space J^S. The CPUs of the same SMP node undertake 4 neighboring lines of tiles whose projection on the $j_1^S - j_2^S$ plane forms a square. Thus,

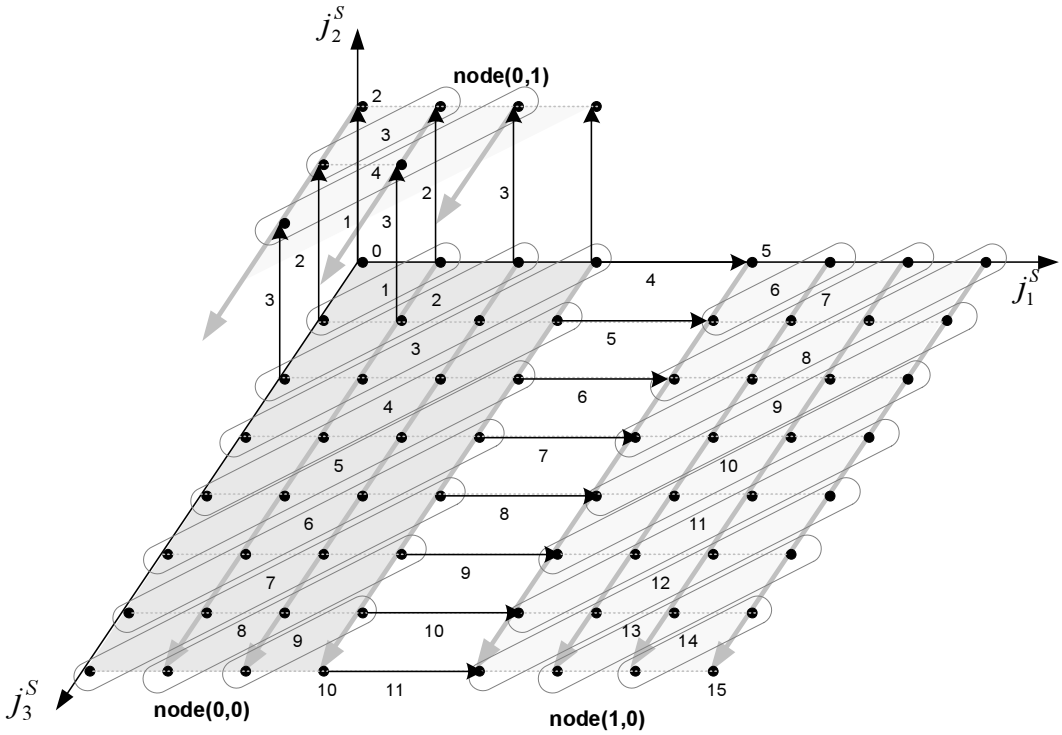

Figure 4.14: Example 4.5 - 4×1 CPUs per SMP node - Overlapping execution.
As in Figure 4.12, the labels in the ovals-groups or besides black arrows-dependences indicate during which time step each group will be executed and each data transfer will take place, according to the overlapping execution policy.

according to formula (4.5), the grouping matrices are

$$P^G = \begin{bmatrix} 2 & 0 & 0 \\ 0 & 2 & 0 \\ -2 & -2 & 1 \end{bmatrix} \text{ and } H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} \frac{1}{2} & 0 & 0 \\ 0 & \frac{1}{2} & 0 \\ 1 & 1 & 1 \end{bmatrix}$$

In Figure 4.16, we indicate which tiles of J^S will be undertaken by each SMP node. In Figure 4.17, we have zoomed to the part of J^S assigned to an SMP node and we indicate which tiles of this part will be executed simultaneously by different CPUs. These tiles belong to the same grey plane. In Table 4.7 we indicate which tiles of the tile space J^S will be executed by each CPU of the first 3 SMP nodes of our cluster during a time step, following the overlapping execution policy. In addition, we indicate which is the corresponding group of J^G. As in Examples 4.4 and 4.5, it can be deduced that a group $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ will be executed in SMP node (j_1^G, j_2^G) during the time step $t(\vec{j^G}) = j_1^G + j_2^G + j_3^G$. Therefore, the linear time scheduling vector for this example is $\Pi^G = (1, 1, 1)$.

Similarly, in Table 4.8 we indicate which tiles of the tile space J^S will be executed by each CPU of the first 3 SMP nodes of our cluster during a time step, following the non-overlapping

Table 4.5: Example 4.5 - 4×1 CPUs per SMP node - Overlapping execution.
Since CPUs inside an SMP node form a 4×1 mesh, we have omitted the second dimension when labelling CPUs. It would be always equal to 0, as explained in page 104.

Time Step	node (0,0) CPU 0	CPU 1	CPU 2	CPU 3	group
0	$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$
1	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$			$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$
Time Step	**node (0,1) CPU 0**	**CPU 1**	**CPU 2**	**CPU 3**	**group**
2	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$			$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$
Time Step	**node (1,0) CPU 0**	**CPU 1**	**CPU 2**	**CPU 3**	**group**
5	$\begin{pmatrix}4\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

execution policy. Once again, it can be deduced that a group $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ will be executed in SMP node (j_1^G, j_2^G) during the time step $t(\vec{j^G}) = j_3^G = j_1^S + j_2^S + j_3^S$. Therefore, the linear time scheduling vector for this example is $\Pi^G = (0, 0, 1)$.

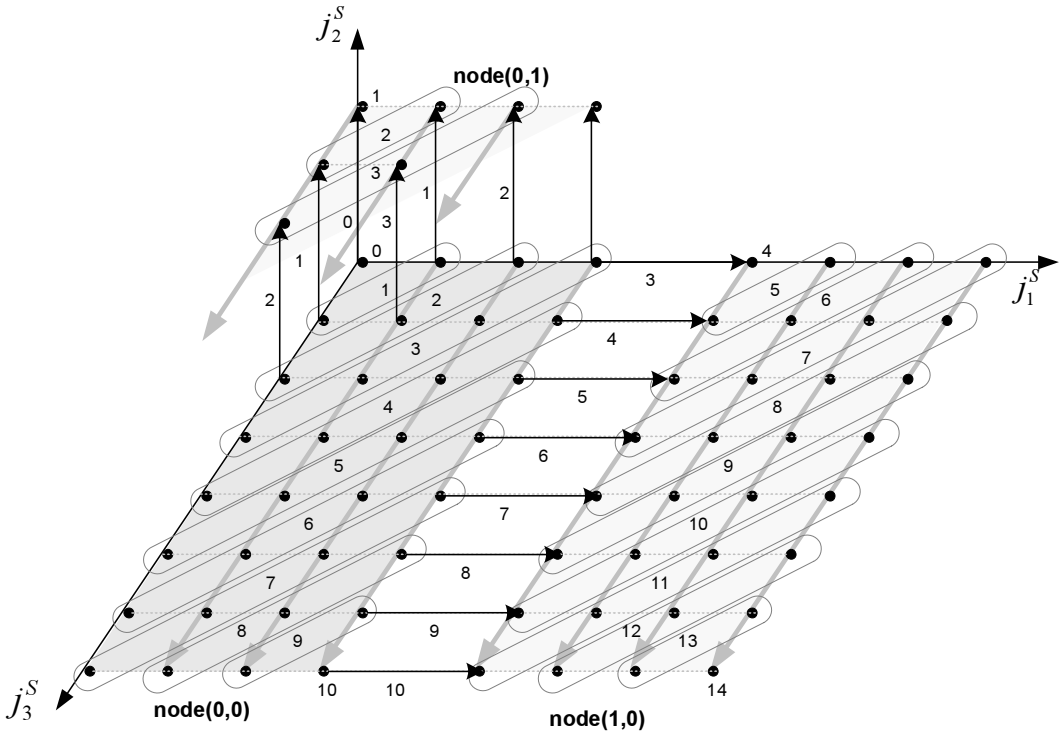

Figure 4.15: Example 4.5 - 4×1 CPUs per SMP node - Non-overlapping execution

4.4.4 Optimal selection of m_ks

Considering the minimization of the makespan

Let us consider (as in Example 4.3) a rectangular tile space J^S: $\forall j^S \in J^S$ it holds $0 \leq j_i^S \leq u_i^S$, $0 \leq i \leq n$. We apply grouping transformation, according to formula (4.5). Similarly to formula (4.3), it can be proven that the makespan of the execution will be

$$\wp_{overlap} = \sum_{k=1}^{n} w_k^S + \sum_{k \neq i} \lceil \frac{w_k^S}{m_k} \rceil - 2n + 2 \tag{4.6}$$

where $w_i^s = u_i^s + 1$, $i = 1, \ldots, n$ is the width of the tile space along dimension i.

In order to minimize the total completion time, we should apparently choose the i-th dimension, along which we allocate the tiles to the same CPU, so that it holds $w_i^S \geq w_k^S, \forall k = 1, \ldots, n$, as w_i^S is the only dimension of J^S which is involved in (4.6) only once.

After the selection of the i-th dimension, the ceiling functions involved in the expression (4.6) can be eliminated as follows:

$$\sum_{k=1}^{n} w_k^S + \sum_{k \neq i} \frac{w_k^S}{m_k} - 2n + 2 \leq \wp_{overlap} < \sum_{k=1}^{n} w_k^S + \sum_{k \neq i} \frac{w_k^S}{m_k} - n + 1$$

Thus, we can assert that the completion time of the algorithm is approximately minimum when

Table 4.6: Example 4.5 - 4×1 CPUs per SMP node - Non-overlapping execution

Time Step	node (0,0) CPU 0	CPU 1	CPU 2	CPU 3	group
0	$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$
1	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$			$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$
Time Step	**node (0,1) CPU 0**	**CPU 1**	**CPU 2**	**CPU 3**	**group**
1	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$			$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$
Time Step	**node (1,0) CPU 0**	**CPU 1**	**CPU 2**	**CPU 3**	**group**
4	$\begin{pmatrix}4\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

the expression $\sum_{k \neq i} \frac{w_k^S}{m_k}$ is minimized. According to Lemma C.3, this condition is valid when

$$m_k = w_k^S \left(\frac{m}{w_1^S \dots w_{i-1}^S w_{i+1}^S \dots w_n^S} \right)^{\frac{1}{n-1}}, k = 1, \dots, n, k \neq i \tag{4.7}$$

Of course, it is not always feasible because the numbers m_i should be natural. But it always applies an approximate criterion for the selection of parameters m_k. Intuitively, it means that parameters m_k should be chosen so that ratios $\frac{w_k^S}{m_k}$ are as close to each other as possible.

Example 4.7: Let us consider a cluster of SMP nodes with $m = 4$ CPUs each and a 3-dimensional space J^S with size $20 \times 100 \times 20$. It means that $w_1^S = 20$, $w_2^S = 100$, $w_3^S = 20$.

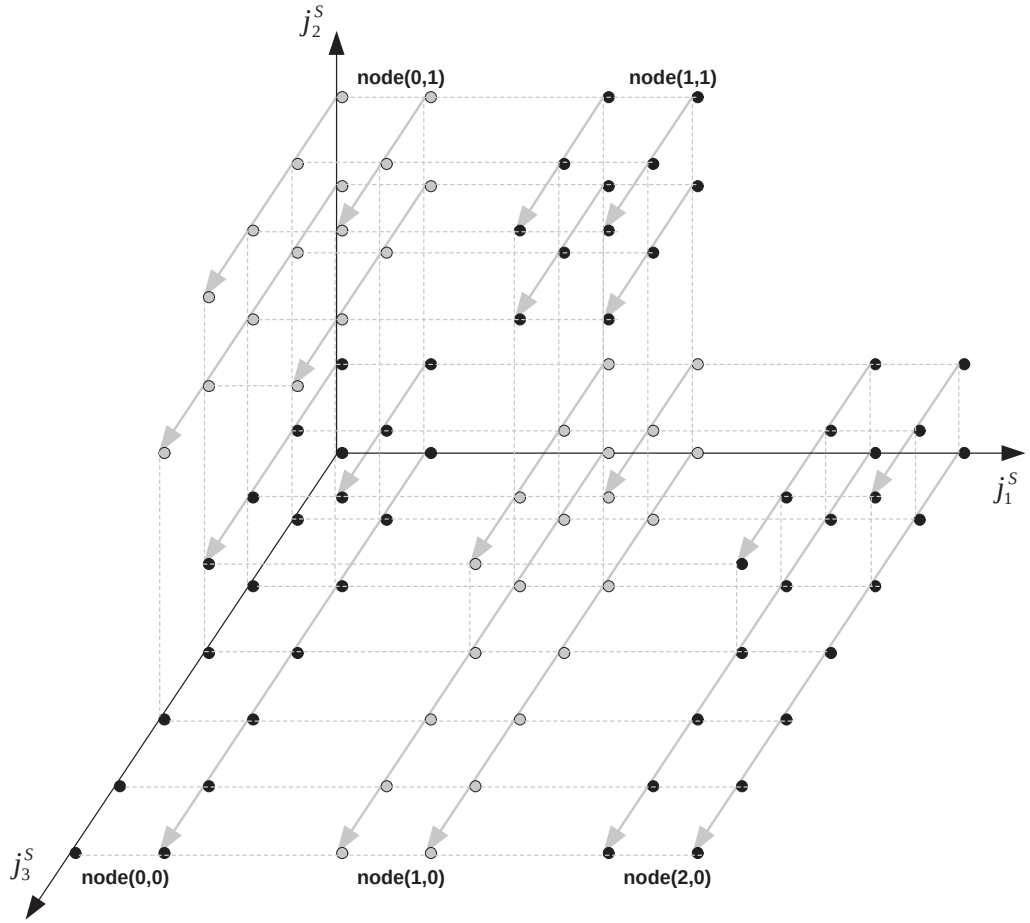

Figure 4.16: Example 4.6 - 2×2 CPUs per SMP node.
Neighboring tiles depicted using dots of the same color are assigned to the same SMP node.

Then, according to our previous analysis, the best choice will be: $i = 2$, $m_1 = 20 \left(\frac{4}{20 \times 20}\right)^{\frac{1}{2}} = 2$, $m_3 = \frac{m}{m_1} = 2$. If we apply these values in expression (4.6), we get that the number of steps required for the completion of the execution will be $\wp_{overlap} = 156$. In contrast, if we chose $m_1 = 4$, $m_3 = 1$, then the expression (4.6) would get the value $\wp_{overlap} = 161 > 156$.

If the size of J^S is $20 \times 120 \times 150$ ($w_1^S = 20$, $w_2^S = 120$, $w_3^S = 150$), then, according to our previous analysis, the best choice will be: $i = 3$, $m_1 = 20 \left(\frac{4}{20 \times 120}\right)^{\frac{1}{2}} = 0.816$. The closest natural number which divides $m = 4$ is $m_1 = 1$. Thus $m_2 = \frac{m}{m_1} = 4$. If we apply these values in the expression (4.6), we get that the number of steps required for the completion of the execution will be $\wp_{overlap} = 336$. In contrast, if we chose $m_1 = m_2 = 2$, then the expression (4.6) would get the value $\wp_{overlap} = 356 > 336$.

When the non-overlapping execution policy is followed, as deduced from formula (4.4), the

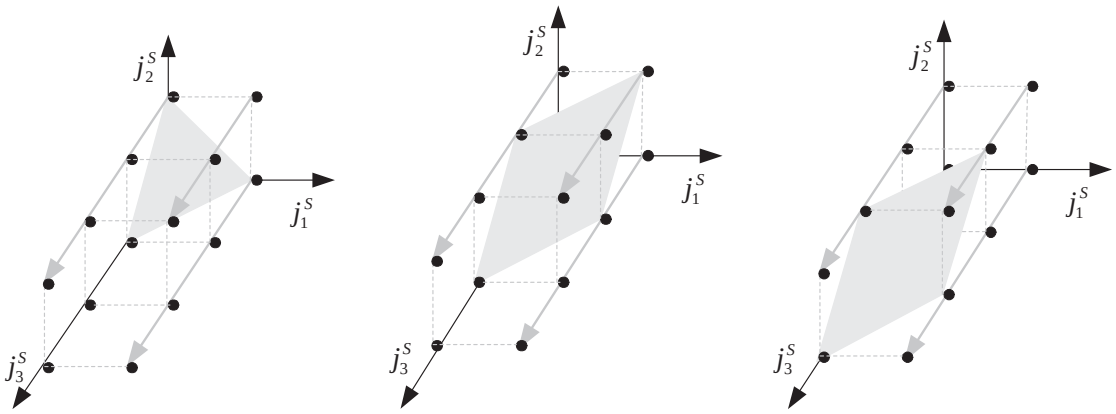

Figure 4.17: Example 4.6 - 2×2 CPUs per SMP node.
Each sub-figure depicts the tiles assigned to an SMP node. Tiles across a grey plane, are executed simultaneously by different CPUs of the SMP node.

selection of parameters m_k does no matter for the computation of the makespan.

Considering the minimization of the communication overhead

As one can easily observe in Example 4.7, when the overlapping execution policy is followed, the significance of the selection of parameters m_k, as it has just been described, is less when the maximum dimension w_i^S is much longer than dimensions $w_1^S, \ldots, w_{i-1}^S, w_{i+1}^S, \ldots, w_n^S$. So, it may be preferable to choose the values of parameters m_k taking into consideration the minimization of the communication requirements among the SMP nodes. This need is apparent when communication is not overlapped with computations. In that case, the less the communication load is, the faster the execution is completed.

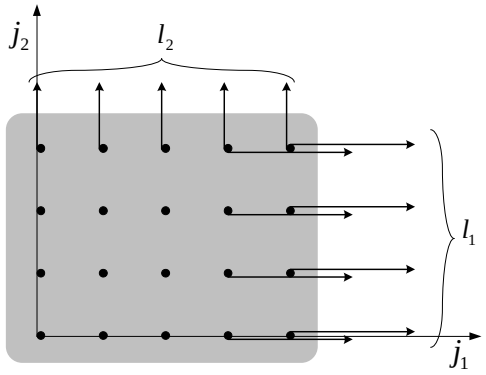

Figure 4.18: Communication load of a tile.
Communication load along dimension x is defined to be the number of dependence vectors, which cross the respective tile boundary line (or, generally, for n dimensions, hyperplane).

Table 4.7: Example 4.6 - 2×2 CPUs per SMP node - Overlapping execution

Unlike Examples 4.4 and 4.5, in this example we should label CPUs of an SMP node using both dimensions of the 2×2 virtual mesh.

Time Step	node (0,0) CPU (0,0)	CPU (0,1)	CPU (1,0)	CPU (1,1)	group
0	$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$
1	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$
Time Step	**node (0,1) CPU (0,0)**	**CPU (0,1)**	**CPU (1,0)**	**CPU (1,1)**	**group**
3	$\begin{pmatrix}0\\2\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\2\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$
Time Step	**node (1,0) CPU (0,0)**	**CPU (0,1)**	**CPU (1,0)**	**CPU (1,1)**	**group**
3	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

Let us represent with l_k the communication load of a tile along the k-th dimension, as indicated in Figure 4.18. If we group together $m_1 m_2$ tiles, then the communication loads among the SMP nodes will be $l_1 m_2 = \frac{m}{m_1} l_1$ and $l_2 m_1 = \frac{m}{m_2} l_2$, as indicated in Figure 4.19. Similarly, if we group together $m_1 \cdots m_{i-1} m_{i+1} \cdots m_n$ tiles, then the communication loads among the nodes of the cluster will be $\frac{m}{m_k} l_k$. Thus the total communication load of a group will be $l_{total} = m \left(\frac{l_1}{m_1} + \cdots + \frac{l_{i-1}}{m_{i-1}} + \frac{l_{i+1}}{m_{i+1}} + \cdots + \frac{l_n}{m_n} \right)$. According to Lemma C.3, it is minimized when $m_k = l_k \left(\frac{m}{l_1 \cdots l_{i-1} l_{i+1} \cdots l_n} \right)^{\frac{1}{n-1}}$, $k = 1, \ldots, n$, $k \neq i$. Of course, as numbers m_k should be natural, this criterion is also approximative.

Table 4.8: Example 4.6 - 2×2 CPUs per SMP node - Non-overlapping execution

Time Step	node (0,0) CPU (0,0)	CPU (0,1)	CPU (1,0)	CPU (1,1)	group
0	$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$
1	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$
Time Step	**node (0,1) CPU (0,0)**	**CPU (0,1)**	**CPU (1,0)**	**CPU (1,1)**	**group**
2	$\begin{pmatrix}0\\2\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\2\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$
Time Step	**node (1,0) CPU (0,0)**	**CPU (0,1)**	**CPU (1,0)**	**CPU (1,1)**	**group**
2	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

In the rest of this chapter, we shall theoretically and experimentally compare the proposed methods with each other. Although our above theoretical results can be applied to any convex tile space, as explained in §2.2, we shall go on using only rectangular tile spaces, as in our previous examples. We consider that this simplification is convenient for clearly expressing some ideas and it does not constrain any of the advantages or disadvantages of the proposed methods.

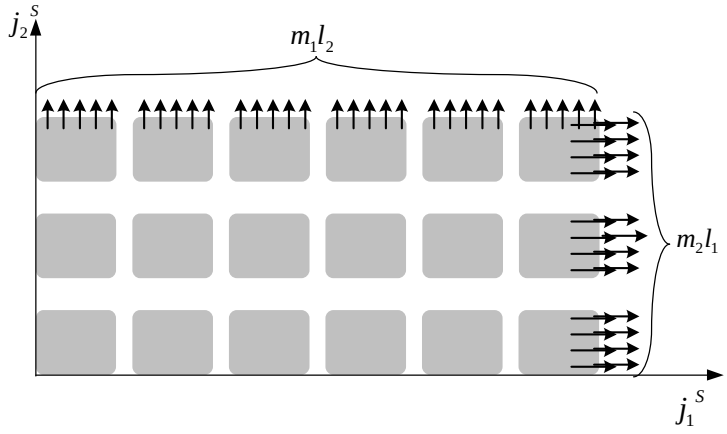

Figure 4.19: Communication load of a group.
Communication load along dimension x is defined to be the product of the communication load of a tile along dimension x, and the number of tiles, which touch the respective group boundary line (or, generally, for n dimensions, hyperplane).

4.5 Theoretical Comparison

In this section we shall compare vertical grouping, which is indicated in Figure 4.3, with the proposed scheme of hyperplane grouping, which is shown in Figures 4.4 and 4.8, in the case of a 2-dimensional algorithm and a cluster of SMPs with 2 CPUs each.

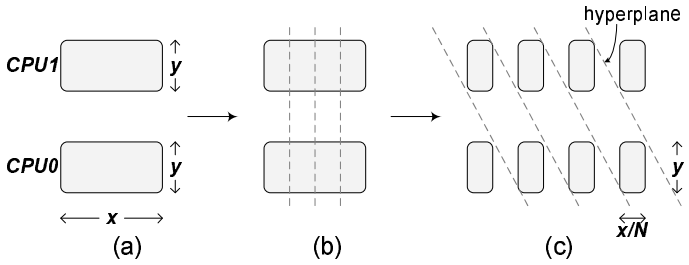

Figure 4.20: In order to execute at the same time tiles grouped together by a vertical grouping scheme, we should further divide them into sub-tiles and execute some of them in parallel, according to an intra-tile hyperplane scheduling.

As we have already mentioned, vertical grouping cannot exploit the computational power of both CPUs of our SMPs unless we split each tile into smaller subtiles and compute some of them in parallel, as shown in Figure 4.20. Let us assume that a CPU needs time α for the computation of a tile with dimensions x, y (Figure 4.20a). Consequently, it will need time $\frac{\alpha}{N}$ for the computation of a respective subtile with dimensions $\frac{x}{N}$, y (Figure 4.20c). The subtiles which are created can be computed by 2 CPUs in $N+1$ computational steps, interleaved with N synchronization steps, following an optimal linear time schedule $(1,1)$ as in Figure 4.20c. If the average time consumed for the synchronization of 2 CPUs of an SMP node is t_{synch_in}, then

the total time required for the computation of a pair of initial tiles is

$$\beta = \alpha\frac{N+1}{N} + Nt_{synch\_in}. \tag{4.8}$$

β is minimized when

$$N = \sqrt{\frac{\alpha}{t_{synch\_in}}}. \tag{4.9}$$

Therefore, the minimum value of β is $\beta_{min} = \alpha + 2\sqrt{\alpha t_{synch\_in}} > \alpha$.

If we consider an iteration space of size $X \times Y$, tiled with rectangular tiles of size xy, (for example in Figures 4.3, 4.4 we have $\frac{X}{x} = 10$, $\frac{Y}{y} = 6$), then we have the following options:

1. Following the **non-overlapping** scheme (which can be implemented using blocking calls) in combination with **vertical grouping**, the number of time steps required for the completion of the execution is $\wp = \frac{X}{x} + \frac{Y}{2y} - 1$. The minimum duration of a time step (according to formula (2.10)) is $\beta_{min} + t_{comm}$, where t_{comm} is the time required for the communication between two SMP nodes. Thus, the total time required is

$$T_{blocking,vertical} = \wp(\beta_{min} + t_{comm}) \simeq (\frac{X}{x} + \frac{Y}{2y})(\beta_{min} + t_{comm})$$

2. Following the **overlapping** scheme (which can be implemented using non-blocking calls) in combination with **vertical grouping**, the number of time steps required for the completion of the execution is $\wp = \frac{X}{x} + \frac{Y}{y} - 2$. According to formula (2.11), if we set $t_{comp} = \beta_{min}$, the minimum duration of a time step is $t_{start\_dma} + max(\beta_{min}, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}$. Thus, the total time required is

$$\begin{aligned} T_{non-blocking,vertical} &= \wp(t_{start\_dma} + max(\beta_{min}, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}) \simeq \\ &\simeq (\frac{X}{x} + \frac{Y}{y})(t_{start\_dma} + max(\beta_{min}, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}) \end{aligned}$$

   If $\beta_{min} \geq t_{comm\_dma}$, then

$$T_{non-blocking,vertical} \simeq (\frac{X}{x} + \frac{Y}{y})(t_{start\_dma} + \beta_{min} + t_{synchro})$$

3. Following the **overlapping** scheme in combination with **hyperplane grouping**, the number of time steps required for the completion of the execution is $\wp = \frac{X}{x} + \frac{3Y}{2y} - 2$. According to formula (2.11), if we set $t_{comp} = \alpha$, the minimum duration of a time step is

$t_{start\_dma} + max(\alpha, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}$. Thus, the total time required is

$$T_{non-blocking,hyperplane} = \wp(t_{start\_dma} + max(\alpha, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}) \simeq$$
$$\simeq (\frac{X}{x} + \frac{3Y}{2y})(t_{start\_dma} + max(\alpha, t_{comm\_dma}) + t_{synchro})$$

If $\alpha \geq t_{comm\_dma}$, then

$$T_{non-blocking,hyperplane} \simeq (\frac{X}{x} + \frac{3Y}{2y})(t_{start\_dma} + \alpha + t_{synchro})$$

In most real problems it holds that $\frac{Y/y}{X/x} = \lambda \ll 1$. Therefore, in case that $\beta_{min} \geq t_{comm}$, the overlapping scheme in combination with vertical grouping is more efficient than the non-overlapping scheme, when $t_{comm\_dma} > (t_{start\_dma} + \beta_{min} + t_{synchro}) \frac{\frac{Y}{2y}}{\frac{X}{x}+\frac{Y}{2y}} \Leftrightarrow t_{comm} > \frac{\lambda}{2}(t_{start\_dma} + \beta_{min} + t_{synchro})$. In addition, the overlapping scheme, in combination with hyperplane grouping, is more efficient than the overlapping scheme, in combination with vertical grouping, when $(\frac{X}{x} + \frac{3Y}{2y})(t_{start\_dma} + \alpha + t_{synchro}) < (\frac{X}{x} + \frac{Y}{y})(t_{start\_dma} + \alpha + 2\sqrt{\alpha t_{synch\_in}} + t_{synchro})$. If we consider $t_{start\_dma} + t_{synchro} \ll \alpha$, then, we get $2\sqrt{\frac{t_{synch\_in}}{\alpha}} > \frac{\lambda/2}{1+\lambda} \simeq \frac{\lambda}{2} \Rightarrow t_{synch\_in} > \alpha \left(\frac{\lambda}{4}\right)^2$. This is due to the fact that, using vertical grouping, the pipeline filling is faster, while, using hyperplane grouping, the pipeline throughput is faster. So, hyperplane grouping is preferable when the mapping dimension of the tile space is long enough in comparison to the rest dimensions. However, in any case, the hyperplane grouping has the advantage that it needs no extra tiling inside each tile in order to exploit the computational force of the CPUs.

Consequently, which communication and grouping policy is optimal, depends on the hardware characteristics. One should estimate the time parameters involved in the model (computation, transfer initialization overhead, actual transfer overhead) and determine which scheme is going to give the peak performance. In general, the purpose of the overlapping scheme, in combination with hyperplane grouping, is exploiting all modern architectural characteristics of NICs, such as DMA, RDMA, Zero Copy, or even NICs with embedded processors. Thus, this scheme will be optimal when these characteristics are actually available.

4.6 Experimental Verification

4.6.1 Experimental platform and algorithm

In [STK02], the pipelined schedule proposed in [GSK01] was applied, using a cluster of single CPU nodes with PCI-SCI NICs. In this thesis, as in [AST+05], [ASTK02a], [ASTK02b], in order to evaluate the proposed methods, we ran our experiments on a Linux SMP cluster with 8 identical nodes. Each node had 128MB of RAM and 2 Pentium III 800 MHz CPUs. The cluster nodes were interconnected with an SCI ring, using SCI Dolphin's PCI-SCI D330 cards. SCI

NICs support shared memory programming, either through PIO (Programmed-IO) messaging, or through DMA. We are using their kernel-level DMA support for messaging. Invoking kernel system calls, causes extra CPU cycles overhead. However, we can avoid extra copying from user space to kernel space (physical memory) when using DMA. We allocate user level pages, which correspond to physically contiguous pre-reserved memory regions, for DMA communications.

Our test application was the following code:

```
for(i=1; i<=X; i++)
     for(j=1; j<=Y; j++)
       for(k=1; k<=Z; k++)
         A[i][j][k]=func(A[i-1][j][k],A[i][j-1][k],A[i][j][k-1]);
```

where A is an array of $X \times Y \times Z$ floats and $X = Y << Z$. Without lack of generality, we select as a tile a rectangle with ij, ik and jk sides. The dimension k is the largest one, so all tiles along k-axis are mapped onto the same processor, as proposed in §4.4.4. Each tile has i, j dimensions equal to x and the tile's "height" along k-axis equal to z. There are $\frac{X}{x}$ tiles along dimensions i and j and $\frac{Z}{z}$ tiles along dimension k. Tile's volume is equal to $g = x^2 z$, and since the number of available processors is initially known, the only unknown parameter is z.

We applied both vertical and hyperplane grouping, using both blocking and non-blocking communication primitives. Since both vertical and hyperplane grouping can be combined with both overlapping and non-overlapping communication, we experimented with all four combinations. For each exemplary iteration space and each possible tile height, we calculated the total execution time for the above schemes. In order to implement these schemes, we used Linux POSIX threads with semaphores for the synchronization among the processors of an SMP node and the SISCI driver and libraries for the communication among the SMP nodes.

4.6.2 Tuning Parameters

First of all, as far as the implementation of vertical grouping is concerned, we experimentally verified formula (4.9), in order to calculate the optimal execution time for a couple of tiles by an SMP node. We assigned the computation of two tiles to the two processors of an SMP node and measured their execution time in respect to the number of subtiles into which each tile was cut, in order not to violate the iteration dependences. The experimental results, along with the theoretically expected curve, are plotted in Figure 4.21. The theoretical plot was calculated using the formula (4.8) with $\alpha \simeq 69msec$ and $t_{synch\_in} \simeq 11\mu sec$. These values were experimentally measured by running a simple code fragment thousands of times and calculating the average execution time. If we find the $N_{best,theoretical}$, that is the point N where the theoretical minimum is achieved and for this N we find the corresponding experimental overall time, then the difference between this value and the experimental minimum is less than $0,15\%$. This is clearly shown in Figure 4.22, which has zoomed in the minimum of the diagram of Figure 4.21. So we can safely use $N_{best,theoretical}$ as N_{best}.

This can be simply justified as follows: If we consider a shift δN of N, then the shift of β will be $\delta\beta = -\alpha\frac{\delta N}{N(N+\delta N)} + t_{synch\_in}\delta N$. If, in this formula, we set $N = N_{best,theoretical}$ we get that: $\frac{\delta\beta}{\beta_{min}} = \frac{(\frac{\delta N}{N_{best,theoretical}})^2}{1+\frac{\delta N}{N_{best,theoretical}}}\frac{1}{2+\sqrt{\frac{\alpha}{t_{synch\_in}}}}$. Therefore, the less the parameter t_{synch_in} is in comparison to α, the less important the exact selection of N is. Intuitively, in the extreme case, where t_{synch_in} is 0, we could always achieve the same results, no matter how fine grained the parallelism is (i.e. for very large N's). However, t_{synch_in} is always considerable and cannot be ignored for real life SMP architectures.

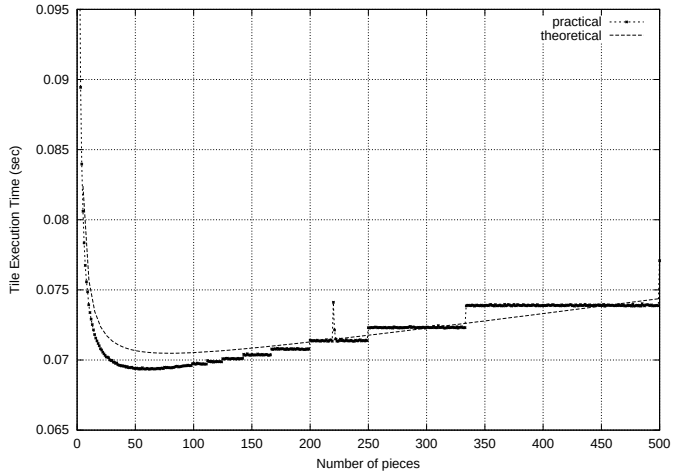

Figure 4.21: Vertical grouping - Tile execution time in respect to the number of slices a tile is cut

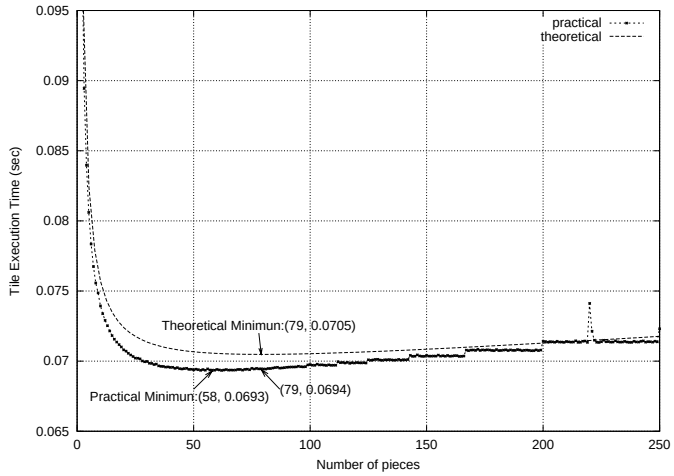

Figure 4.22: Vertical grouping - Zoom in the minimum area of the plot of Figure 4.21

4.6.3 Experimental Results

Once vertical grouping had been implemented and approximated with a theoretical formula, we implemented both blocking and non-blocking communication schemes. As far as the blocking

Table 4.9: Implementation of the non-overlapping scheme

Thread 0:	*Thread 1:*
`foreach group assigned to node(i,j) do{`	`foreach group assigned to node(i,j) do{`
`  receive from node(i-1,j)`	
`  receive from node(i,j-1)`	`  receive from node(i,j-1)`
`  compute_tile(i,j,k,CPU0)`	`  compute_tile(i,j,k,CPU1)`
	`  send to node(i+1,j)`
`  send to node(i,j+1)`	`  send to node(i,j+1)`
`  semaphore_post(sem_s1)`	`  semaphore_post(sem_s2)`
`  semaphore_wait(sem_s2)`	`  semaphore_wait(sem_s1)`
`}`	`}`

Table 4.10: Implementation of the overlapping scheme

Thread 0:	*Thread 1:*	*Explanation*
`foreach group assigned to node(i,j) do{`	`foreach group assigned to node(i,j) do{`	
`  trigger_interrupt to node(i-1,j)`		Inform "previous" nodes:
`  trigger_interrupt to node(i,j-1)`	`  trigger_interrupt to node(i,j-1)`	"I am ready to accept data"
	`  wait_interrupt from node(i+1,j)`	Wait until "next" nodes
`  wait_interrupt from node(i,j+1)`	`  wait_interrupt from node(i,j+1)`	are ready to accept data
	`  send_dma(node(i+1,j),data)`	Initialization of DMA transfer
`  send_dma(node(i,j+1),data)`	`  send_dma(node(i,j+1),data)`	to neighboring nodes
`  compute_tile(i,j,k,CPU0)`	`  compute_tile(i,j,k,CPU1)`	
	`  wait_dma()`	Wait for DMA to complete
`  wait_dma()`	`  wait_dma()`	
	`  trigger_interrupt to node(i+1,j)`	Inform "next" nodes:
`  trigger_interrupt to node(i,j+1)`	`  trigger_interrupt to node(i,j+1)`	"Your data has arrived"
`  wait_interrupt from node(i-1,j)`		Wait until "previous" nodes
`  wait_interrupt from node(i,j-1)`	`  wait_interrupt from node(i,j-1)`	have finished sending data
`  semaphore_post(sem_s1)`	`  semaphore_post(sem_s2)`	Implementation of a barrier
`  semaphore_wait(sem_s2)`	`  semaphore_wait(sem_s1)`	
`}`	`}`	

Table 4.11: Implementation of the vertical vs. hyperplane grouping

Vertical grouping	
compute_tile(i,j,k,CPU0):	*compute_tile(i,j,k,CPU1):*
`foreach subtile of this tile do{`	`foreach subtile of this tile do{`
`  compute each iteration of this subtile`	
`  semaphore_post(sem1)`	`  semaphore_post(sem2)`
`  semaphore_wait(sem2)`	`  semaphore_wait(sem1)`
	`  compute each iteration of this subtile`
`}`	`}`
Hyperplane grouping	
compute_tile(i,j,k,CPU0):	*compute_tile(i,j,k,CPU1):*
`compute each iteration of this tile`	`compute each iteration of this tile`

communication scheme is concerned, it was implemented using the pseudo-code of Table 4.9. On the other hand, the non-blocking scheme was implemented using the pseudo-code of Table 4.10. Notice that during each time step every SMP node in the ij plane with coordinates (i, j) receives from neighboring nodes $(i-1, j)$ and $(i, j-1)$, computes and sends to nodes $(i+1, j)$,$(i, j+1)$ (Figure 4.23). Since the `send_dma()` call is not blocking, the computation of the tiles will be performed concurrently with the transferring of data among the SMP nodes. After the execution of `wait_dma()`, it is assured that both computation and communication are already completed.

The implementation of vertical and hyperplane grouping was achieved by a proper procedure `compute_tile(i, j, k, CPUx)`. In order to implement vertical grouping, we used the pseudocode of Table 4.11. The number of subtiles inside a tile was selected according to formula (4.9). Notice that, the implementation of hyperplane grouping was much simpler, as shown in

Table 4.11.

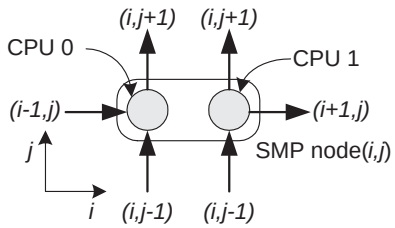

Figure 4.23: Directions and source/destination nodes of message exchanges for an SMP node with 2 CPUs

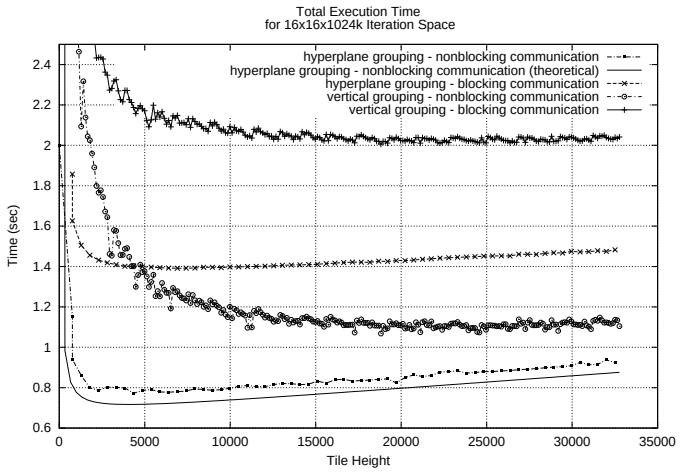

Figure 4.24: Experimental Results: $16 \times 16 \times 1024k$ iteration space

The problem was solved using various values of $X = Y$ and Z. For each schedule, we are interested in the overall minimum execution time achieved at an optimally selected tile height (see [GSK01], [STK02], [HS98]). The experimental results, shown in Figures 4.24-4.28, illustrate that, in every case, non-blocking communication is preferable to blocking communication and hyperplane grouping is preferable to vertical grouping. The lowest minimum is clearly achieved when using hyperplane grouping, in combination with non-blocking communication, in all cases. As far as hyperplane grouping, in combination with non-blocking communication, is concerned, according to our scheduling theory (formula (4.6)), the number of time steps required for the completion of an experiment is $\wp(x, y, z) = \frac{3X}{2x} + \frac{2Y}{y} + \frac{Z}{z} - 4$. The minimum duration of a time step, as mentioned in §4.5, is $(t_{start\_dma} + t_{comp} + t_{synchro})$. Thus, $T_{non-blocking,hyperplane} = (\frac{3X}{2x} + \frac{2Y}{y} + \frac{Z}{z} - 4)(t_{start\_dma} + t_{comp} + t_{synchro})$. This formula was used to produce the theoretical curves of Figures 4.24-4.26 with values $t_{start\_dma} + t_{synchro} = 100\mu sec$ and $t_{comp} = x^2 z t_{comp1}$, where t_{comp1} is the execution time of a single iteration and it was measured equal to $39,6nsec$.

One can easily verify from Figures 4.24-4.28 that the graphs of the theoretical model are very close to the corresponding experimental graphs, not only at the desired minimum, but along the whole graph. Thus, the theoretical model of scheduling is strongly verified by the experimental

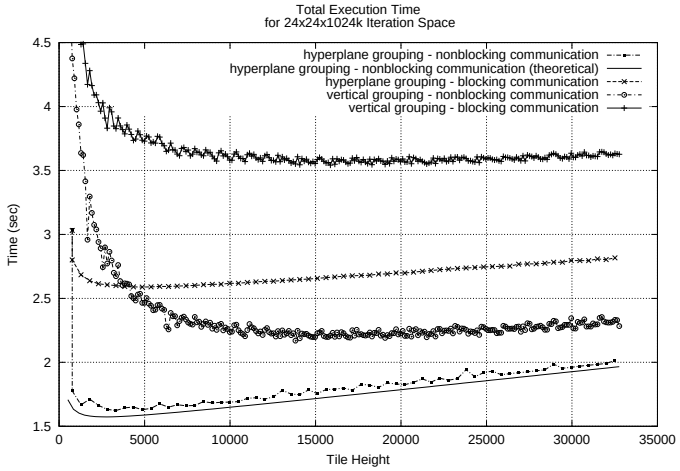

Figure 4.25: Experimental Results: $24 \times 24 \times 1024k$ iteration space

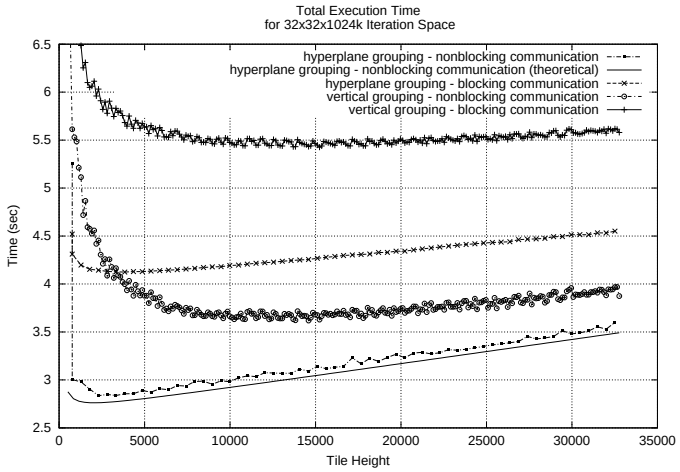

Figure 4.26: Experimental Results: $32 \times 32 \times 1024k$ iteration space

results.

4.6.4 Scalability Issues

The theoretical model presented in this chapter is general enough, so as not to be differentiated when scaling up the underlying hardware architecture. However, in this section, we shall examine some practical problems, which may rise.

For example, if we add more SMP nodes, the initial iteration space may be cut into smaller tiles. Thus, the computation to communication ratio of each tile $\frac{t_{comp}}{t_{comm\_dma}}$ may reduce because of two reasons:

1. Less computations are assigned to each SMP node, while the amount of data transfer required is not proportionally reduced.

2. If the network is saturated (by more SMP nodes trying to send more data in more messages

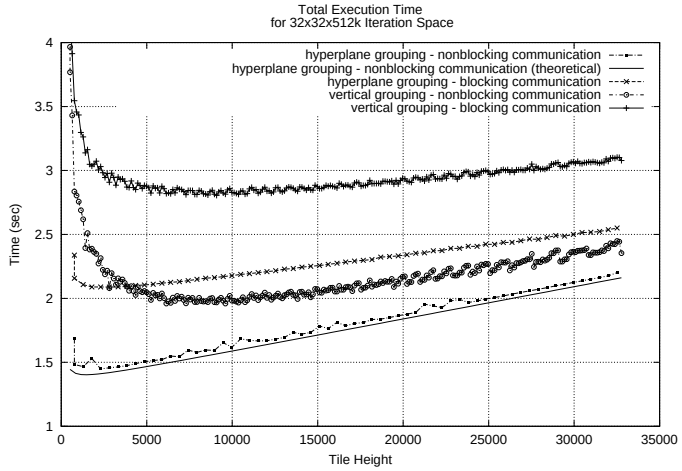

Figure 4.27: Experimental Results: $32 \times 32 \times 512$ iteration space

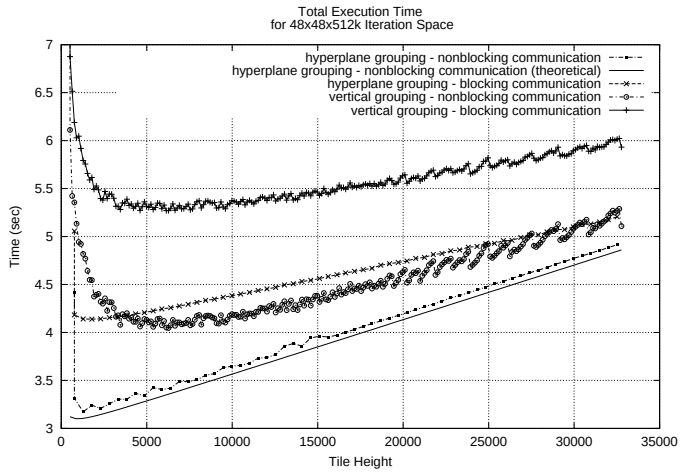

Figure 4.28: Experimental Results: $48 \times 48 \times 512$ iteration space

to each other), the increase in t_{comm_dma} will be more than relative to the increase in the volume of data transmitted.

However, considering an application with uniform dependences, as described in the algorithmic model in §2.2, and a torus interconnection topology, such as the one used for our experiments, the network will be never saturated due to the increase of SMP nodes. This is because each node need to communicate only with its neighbors, thus there are no shared resources among different communication channels. Thus, only the first reason mentioned above can potentially cause some trouble when adding more SMP nodes. But, if it still holds $t_{comp} \geq t_{comm\_dma}$, nothing will change in the implementation of our model. In the opposite case ($t_{comp} < t_{comm\_dma}$), the use of even more nodes will not be efficient. This problem will not concern our scheduling, but it will mean that the communication architecture is too slow to exploit all the computation power of the computing system. Then, it would be better not to use all the nodes available, as implied in [HS98]. However, regarding the speed and efficiency of modern interconnection networks, like

the SCI based interconnect, or the Myrinet interconnect used for the experimentation of this thesis, it is not possible to encounter such a situation, especially when computing large iteration spaces of real problems.

If we add more CPUs inside each SMP node, we may again cut the initial iteration space into smaller tiles. The computation to communication ratio of each tile $\frac{t_{comp}}{t_{comm\_dma}}$ will be decreased again, but only for one reason: Less computations are assigned to each CPU. In particular, $\frac{t_{comp}}{t_{comm\_dma}}$ will be conversely proportional to the number of CPUs inside each SMP node. In this case, no more data need to be sent through the interconnection network, since the additional CPUs communicate with each other and with the preexisting CPUs through the shared memory of the SMP node. However, $t_{synchro}$ and t_{start_dma} will slightly increase, because, first, more CPUs need to initialize their DMA sends and receives and, second, these operations can not be executed at the same time by different threads of the same node (no thread-safe environment – see the implementation code of Table 4.10). This problem can be solved by assigning all communication overhead to one thread only and at the same time reducing the computation overhead of this thread. Following that technique, CPUs do not remain idle waiting to synchronize with each other, since the amount of computations assigned to the communicating thread may be properly calculated, so as the total communication+computation overhead to be evenly distributed among the CPUs of each node. The exact solution of this problem concerns the research conducted by Nikolaos Drosinos in Computing Systems Laboratory.

Another aspect of scalability (concerning the scheduling algorithm, not the hardware) is having so large iteration spaces that we cannot cut them into so few tiles. That is, applying a tile selection technique, such as the ones presented in [BDRR94], [Xue97a], [Xue00], [RR04], [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98], we may get more rows of tiles than the CPUs available. Then we should apply a more complicated technique for assigning tiles to SMP nodes and CPUs as described in [AKK04] and in Chapter 5 of this thesis.

5

Scheduling onto a fixed number of homogeneous SMP nodes

In this chapter, we assume that the number of SMP nodes of the available cluster may be less than the number of SMP nodes needed for the application of a time scheduling produced by the techniques proposed in Chapter 4. Thus, we need to allocate more than one of the tasks produced to each CPU. Which of them will be assigned to the same CPU? This chapter answers the above question by proposing five alternative schedules. Each one seems to be preferable for a specific form of tile spaces or for a set of architectural characteristics.

5.1 Introduction

The schedule proposed in Chapter 4 assumes the availability of an unlimited number of SMP nodes or that the tile size has been selected so as the SMP nodes required do not exceed the available SMP nodes. However, it cannot be always true, since the tile size is often selected so as to minimize communication load [BDRR94], [Xue97a], [Xue00], [RR04], or to achieve locality in memory data references [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98]. In [AKPT00] Andronikos et al. have proposed an assignment scheme onto a fixed number of nodes. It might be generalized, for assigning tiles onto a fixed number of nodes, however the complexity of evaluating which tiles should be assigned to which node is too high. Such an allocation scheme may be optimal, but it will be impractical if we want to incorporate it into an automatic code generation tool [GDAK02a]. On the other hand, automatic code generation without taking care of processor allocation and scheduling has certain drawbacks:

1. A lot of precesses are generated, which are not actually needed, since they may outnumber the processors available. As a result, the processes generation time may unnecessarily be comparable to the processes execution time, as we found out during our experimentation in [GDAK02a].

2. In addition, we are obliged to have confidence in the operating system to schedule processes. For example, MPI automatically allocates processes to processors cyclically, which may be far from optimal.

3. Finally, in case more than one processes are allocated to a CPU, optimizing tile size and shape according to cache locality criteria [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98], will not have the desired results, as context-switching frequently between them might not allow them to build sufficient context in the cache.

For this purpose, a regular, periodic allocation scheme is needed, even if it is suboptimal. In [BDRV99], [CDR97] Boulet et al. and Calland et al. have theoretically proven the optimality of a cyclic assignment of 2-dimensional tiles onto a fixed number of single CPU nodes. On the other hand, Manjikian and Abdelrahman have presented in [MA01] an alternative method for scheduling tiled iteration spaces onto a fixed number of SMP nodes, without taking into account that there is no need for communication among CPUs of the same SMP node, since the data required are located in the node's shared memory.

In this chapter, we propose some methods for scheduling tiled iteration spaces onto an existing cluster with a fixed number of SMP nodes. All following formulas, which refer to the allocation of tiles or groups to the nodes of the cluster or to the corresponding execution steps are valid for any convex tile space, as defined in §2.2. However, when calculating the number of time steps required for the completion of the execution (makespan), we consider a rectangular tile space, as in formulas (4.3), (4.4), (4.6). We use this simplification in order

to point out the basic concepts concerning each one of the proposed methods, without too complicated mathematical formulas. Anyway, it does not constrain any of the advantages or disadvantages of the methods proposed, apart from those concerning load balancing. In order to further simplify the mathematical formulas, we assume that the longest dimension of the tile space is the first one. Thus, according to §3.3.2, §4.4.4, tiles along the first dimension will be assigned to the same processor. This assumption can be easily cancelled by simply interchanging the first dimension with anyone else.

5.2 Cyclic assignment to SMPs

In [BDRV99], [CDR97] the optimality of the cyclic assignment of 2-dimensional tiles onto a fixed number of processors was theoretically proven. However, the calculations in [BDRV99], [CDR97] did not take into account the communication overhead involved. Generalizing this approach for n-dimensional tiles and for clusters of SMP nodes, we consider that the available SMP nodes form a virtual $(n-1)$-dimensional mesh of $p_2 \times \cdots \times p_n = p$ SMP nodes. We cyclically assign the groups to the SMP nodes. That is, we assign group $j^{\vec{G}}$ to the SMP node $(j_2^G \% p_2, \ldots, j_n^G \% p_n)$, as indicated in Figure 5.1.

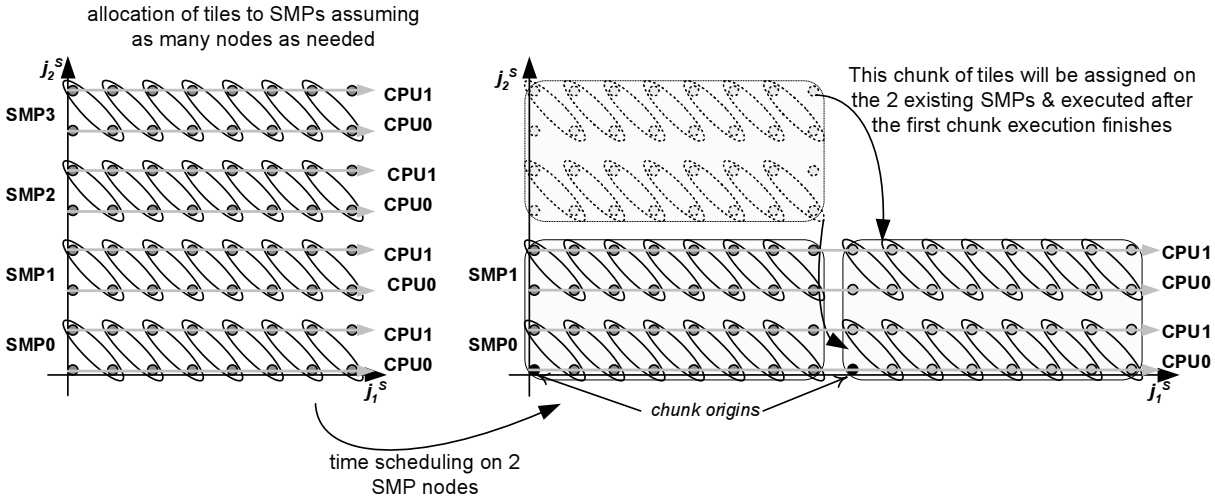

Figure 5.1: Cyclic assignment to SMP nodes.
Groups are cyclically assigned to SMP nodes. Equivalently, tiles are cyclically assigned to CPUs. Tile space areas, which can fit the existing architecture, are named as "chunks". Chunks of tiles are executed one after the other, in lexicographic order.

Theorem 5.1 *The makespan of cyclically assigning a rectangular tile space to SMP nodes,*

assuming overlapping communication with computation is:

$$\begin{aligned}\wp_{cyclic-overlap} &= \sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i+(\lceil\tfrac{w_i^S}{m_i}\rceil-1)\%p_i\right]+w_1^S\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil \leq \\ &\leq \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i]-2n+2+w_1^S\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\end{aligned} \tag{5.1}$$

Proof: *Each SMP node will execute* $\lceil\frac{w_2^S}{m_2p_2}\rceil\times\cdots\times\lceil\frac{w_n^S}{m_np_n}\rceil$ *rows of groups. If the rows of groups assigned to an SMP node, are executed in lexicographic order, row* $(\bullet, j_2^G,\ldots,j_n^G)$ *will be executed in SMP node* $(j_2^G\%p_2,\ldots,j_n^G\%p_n)$ *after* $\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]$ *rows, imposing a latency of* w_1^S *time steps each. Thus, there is a total latency of* $w_1^S\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]$ *time steps. In addition, as deduced from Figure 5.1, the location of a group, relatively to the corresponding chunk origin, is* $(j_1^{G\prime},j_2^G\%p_2,\ldots,j_n^G\%p_n)$*, where* $j_1^{G\prime}=j_1^S+\sum_{i=2}^{n}j_i^S\%m_ip_i$*.*

Therefore, if the underlying architecture allows for concurrent execution of computations and communication, following the overlapping execution scheme, group $\vec{j^G}$ *will be computed during the time step*

$$t(\vec{j^G})=j_1^{G\prime}+\sum_{i=2}^{n}j_i^G\%p_i+w_1^S\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]. \tag{5.2}$$

Thus, the number of time steps required for the completion of the execution will be

$$\begin{aligned}&\wp_{cyclic-overlap}=\max t(\vec{j^G})-\min t(\vec{j^G})+1= \\ &\overset{(C.3)}{=}u_1^S+\sum_{i=2}^{n}\left[u_i^S\%m_ip_i+\lfloor\tfrac{u_i^S}{m_i}\rfloor\%p_i\right]+w_1^S\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\tfrac{u_i^S}{m_ip_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\tfrac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]+1= \\ &\overset{(C.4)}{=}\sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i+(\lceil\tfrac{w_i^S}{m_i}\rceil-1)\%p_i\right]+w_1^S+w_1^S\sum_{i=2}^{n}\left[(\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil-1)\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\tfrac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]= \\ &\overset{(C.7)}{=}\sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i+(\lceil\tfrac{w_i^S}{m_i}\rceil-1)\%p_i\right]+w_1^S\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\end{aligned}$$

⊣

The first term of the right-hand part in formula (5.1) represents the time required for filling the pipeline (that is, the initial idle time needed for the last processor to start computing), while the second term corresponds to the time each processor is busy executing calculations.

Lemma 5.1 *This schedule is valid iff*

$$w_1^S\prod_{k=l+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\geq(m_l+1)p_l,$$

$\forall l=2,\ldots,n$ *such that* $w_l^S>m_lp_l$*.*

Proof: *In order to prove the validity of this schedule, it suffices to prove that the data needed for the computation of a tile are available during the desired time step. If the necessary data are available for the computation of the chunk origins, they will be also available for every inner tile. We assume that tiles are big enough to include all dependence vectors. Thus, each tile depends only on neighboring tiles. A chunk origin has coordinates of the form:* $\vec{j^S}_{origin} = (0, x_2 m_2 p_2, \ldots, x_n m_n p_n)$, *where* $x_i \in N$ $(i = 2, \ldots, n)$. *Thus, it will be executed in the SMP node* $(0, \ldots, 0)$ *during the time step* $t_{origin} = w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[x_i \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right]$ *(see formula (5.2)). If* $x_l \geq 1$ *(which presupposes* $w_l^S > m_l p_l$*), this chunk origin will be dependent from tile* $\vec{j^S}_{dependence} = (0, x_2 m_2 p_2, \ldots, x_{l-1} m_{l-1} p_{l-1}, x_l m_l p_l - 1, x_{l+1} m_{l+1} p_{l+1}, \ldots, x_n m_n p_n)$, *which will be executed in the SMP node* $(0, \ldots, 0, p_l - 1, 0, \ldots, 0)$ *during the time step* $t_{dependence} = (m_l+1)p_l - 2 + w_1^S [\sum_{i=2}^{n} [x_i \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil] - \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil]$. *Since these two tiles will be executed in different SMP nodes, for the necessary data to be available, it must hold* $t_{origin} - t_{dependence} \geq 2 \Leftrightarrow w_1^S \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \geq (m_l + 1)p_l$. *This inequality should be valid* $\forall l = 2, \ldots, n$ *such that* $w_l^S > m_l p_l$. ⊣

If the condition, defined by Lemma 5.1, is not valid, then there is not an actual shortage of processors along dimension l. Thus, we can schedule along this dimension as if there were as many processors as needed. For example, see the difference between Figures 5.2 and 5.3.

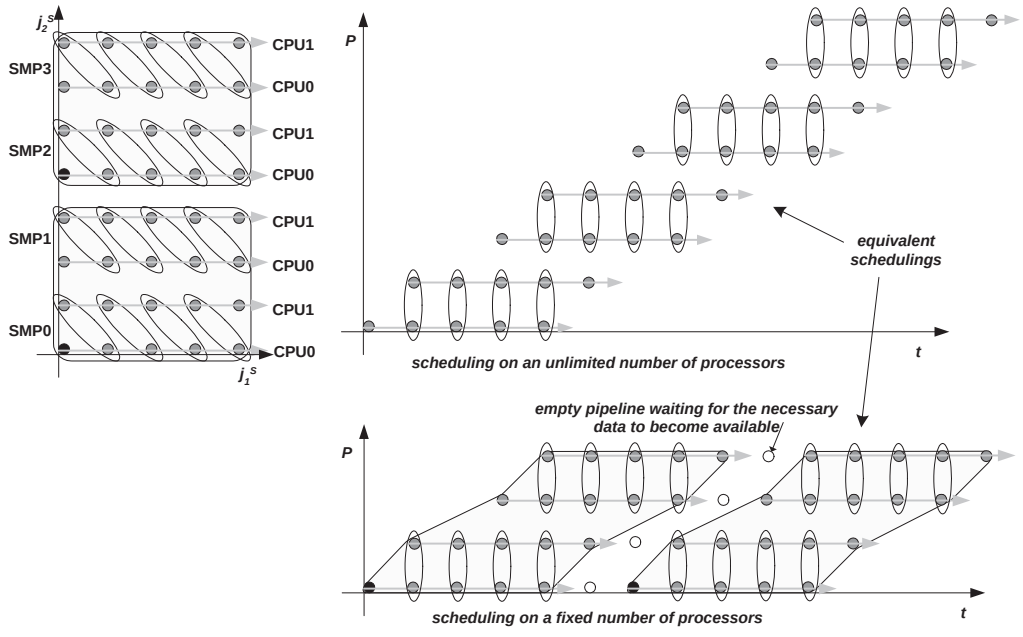

Figure 5.2: Cyclic scheduling when there is not actual lack of processors.
When there are only 2 SMP nodes available, the time steps, when each tile will be computed, do not change at all.

If we should do with a conventional communication architecture as node interconnect (i.e. without NIC support for relieving the CPU from the communication burden):

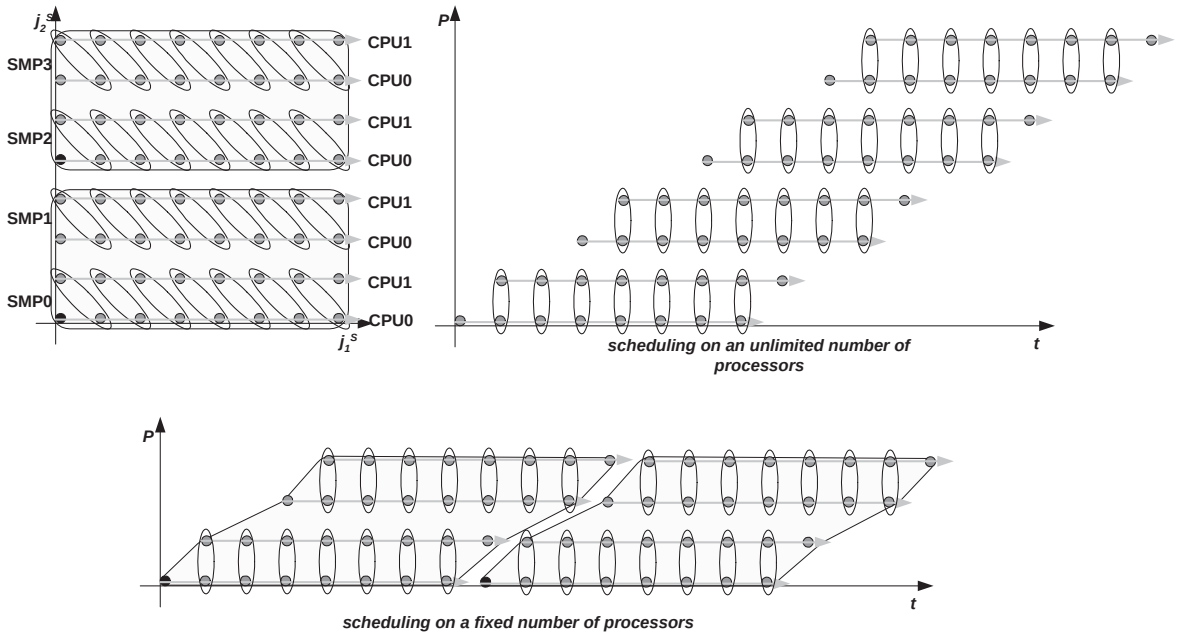

Figure 5.3: Cyclic scheduling when there is lack of processors.
The computation of the second chunk of tiles starts at time step $t = 8$, instead of $t = 6$, according to formula (5.2).

Theorem 5.2 *The makespan of cyclically assigning a rectangular tile space to SMP nodes, following the non-overlapping execution scheme, is:*

$$\begin{aligned} \wp_{cyclic-nonoverlap} &= \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1)\%m_i p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \tfrac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \leq \\ &\leq \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1 + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \tfrac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \end{aligned} \tag{5.3}$$

Proof: *As in the proof of theorem 5.1, the latency before the computation of a group consists of the latency imposed by lexicographically previous rows assigned to the same processor, plus the latency imposed by previous groups of the same row. Consequently, group $\vec{j^G}$ will be computed during the time step*

$$t(\vec{j^G}) = j_1^{G\prime} + w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \frac{j_i^G}{p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] \tag{5.4}$$

Thus, the makespan of the execution will be

$$\begin{aligned}
&\wp_{cyclic-nonoverlap} = \max t(\vec{j^G}) - \min t(\vec{j^G}) + 1 = \\
&\overset{(C.3)}{=} u_1^S + \sum_{i=2}^{n} \left[u_i^S \% m_i p_i\right] + w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \frac{u_i^S}{m_i p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] + 1 = \\
&\overset{(C.4)}{=} \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i\right] + w_1^S + w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil - 1) \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] = \\
&\overset{(C.7)}{=} \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i\right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil
\end{aligned}$$

⊣

Lemma 5.2 *The schedule of Theorem 5.2 is always valid, assuming* $w_1^S \geq w_i^S$, $i = 2, \ldots, n$.

Proof: *As in the proof of Lemma 5.1, in order for this schedule to be valid, the data needed for the computation of a tile should be available during the corresponding time step. A chunk origin* $\vec{j^S}_{origin} = (0, x_2 m_2 p_2, \ldots, x_n m_n p_n)$ *(*$x_i \in N$ $(i = 2, \ldots, n)$*), will be executed during the time step* $t_{origin} = w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[x_i \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right]$ *(see formula (5.4)). If* $x_l \geq 1$ *(which presupposes* $w_l^S > m_l p_l$*), this chunk origin will be dependent from tile* $\vec{j^S}_{dependence} = (0,$ $x_2 m_2 p_2, \ldots, x_{l-1} m_{l-1} p_{l-1}, x_l m_l p_l - 1, x_{l+1} m_{l+1} p_{l+1}, \ldots, x_n m_n p_n)$*, which will be executed during the time step* $t_{dependence} = m_l p_l - 1 + w_1^S [\sum_{i=2}^{n} [x_i \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil] - \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil]$*. Since, in the non-overlapping execution scheme, the data are transferred among SMPs during the time step of their computation, for the necessary data to be available, it must hold* $t_{origin} - t_{dependence} \geq 1 \Leftrightarrow w_1^S \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \geq m_l p_l$*. This inequality is valid* $\forall l = 2, \ldots, n$ *such that* $w_l^S > m_l p_l$*, because:* $w_1^S \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \geq w_1^S \geq w_l^S > m_l p_l$*.* ⊣

5.3 Mirror assignment to SMPs

Let us consider another schedule, if we assign the tiles to SMP nodes as indicated in Figure 5.4. That is, we assign group $\vec{j^G}$ to the SMP node

$$\left(\begin{array}{c} j_2^G \% p_2 \texttt{ if } even(j_2^G/p_2) \\ (p_2 - 1) - j_2^G \% p_2 \texttt{ if } odd(j_2^G/p_2) \end{array} , \ldots, \begin{array}{c} j_n^G \% p_n \texttt{ if } even(j_n^G/p_n) \\ (p_n - 1) - j_n^G \% p_n \texttt{ if } odd(j_n^G/p_n) \end{array} \right).$$

This schedule has the advantage that there is no need for data transfer along the boundaries of chunks of tiles, thus less time is wasted for communication.

Theorem 5.3 *When following the mirror assignment schedule, in combination with the over-*

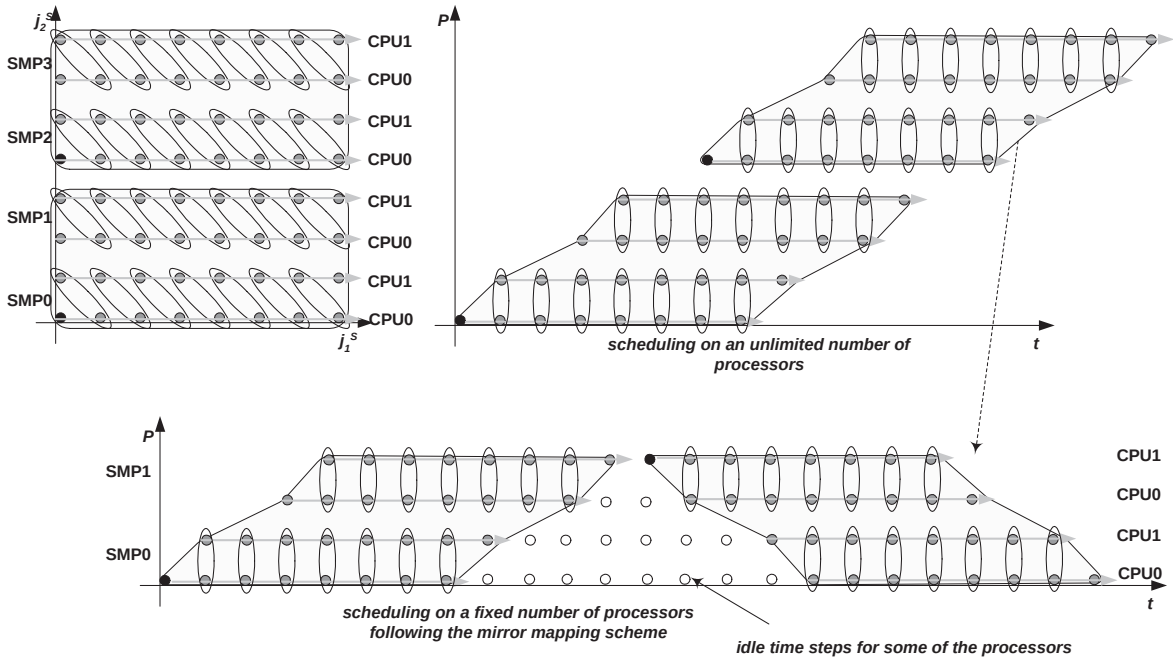

Figure 5.4: Mirror assignment to SMP nodes.

As in the cyclic assignment scheme, the tile space is divided into chunks, which fit the existing processing architecture. The difference is that tiles along the same chunk boundary are assigned to the same SMP node. Thus, there is no need for communication across chunk boundaries.

lapping execution scheme, the makespan is:

$$\begin{aligned}\wp_{mirror-overlap} = &\sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i+(\lceil\tfrac{w_i^S}{m_i}\rceil-1)\%p_i\right]-\sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i]+2n-2+\\ &+\left[w_1^S+\sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i]-2n+2\right]\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\leq\\ &\leq\left[w_1^S+\sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i]-2n+2\right]\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\end{aligned}\tag{5.5}$$

Proof: *As in the cyclic assignment schedule, if the chunks of groups are executed in lexicographic order, the chunk containing row* $(\bullet, j_2^G, \ldots, j_n^G)$ *will be executed after*

$$\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^s}{m_kp_k}\rceil\right]$$

chunks. The latency imposed by each of the previous chunks, is greater than the respective one when applying the cyclic assignment schedule. It equals to $w_1^S+\sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i]-2n+2$*, since the computation of a whole chunk should be finished before the computation of the next chunk starts. In addition, as deduced from Figure 5.4, the position of a group, relatively to the corresponding chunk origin, is* $(j_1^{G'}, j_2^G\%p_2, \ldots, j_n^G\%p_n)$*, where* $j_1^{G'}=j_1^S+\sum_{i=2}^{n}j_i^S\%m_ip_i$*.*

Therefore, group $j^{\vec{G}}$ will be computed during the time step

$$t(j^{\vec{G}}) = j_1^{G'} + \sum_{i=2}^{n} j_i^G \% p_i + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} [(m_i+1)p_i] - 2n + 2 \right] \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \frac{j_i^G}{p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right]$$

Thus, the makespan will be

$$\begin{aligned} \wp_{mirror-overlap} &= \max t(j^{\vec{G}}) - \min t(j^{\vec{G}}) + 1 = \\ &\overset{(C.3)}{=} u_1^S + \sum_{i=2}^{n} \left[u_i^S \% m_i p_i + \lfloor \frac{u_i^S}{m_i} \rfloor \% p_i \right] + \\ &+ \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} [(m_i+1)p_i] - 2n + 2 \right] \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \frac{u_i^S}{m_i p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] + 1 = \\ &\overset{(C.4),(C.7)}{=} \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i + (\lceil \frac{w_i^S}{m_i} \rceil - 1) \% p_i \right] - \sum_{i=2}^{n} [(m_i+1)p_i] + 2n - 2 + \\ &+ \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} [(m_i+1)p_i] - 2n + 2 \right] \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil. \end{aligned}$$

⊣

Following this schedule, there is no need to prove that the data required will be available during the computation of a tile, since,

1. the tiles of a chunk are dependent only on tiles of the same or of a lexicographically previous chunk and,
2. there is no possibility to overlap the computations of different chunks.

If there is no shortage of processors ($w_i^S \leq m_i p_i$, $\forall i = 2, \ldots, n$), the proposed schedules are equivalent. Otherwise, it can be easily deduced from formulas (5.1), (5.5) that $\wp_{cyclic-overlap} < \wp_{mirror-overlap}$. Their difference is due to the fact that, following the mirror assignment schedule, every time the computation of a chunk finishes and the computation of the next one starts, there are some idle time steps for some of the processors, as indicated in Figure 5.4 by white dots. Thus, when a time step for the cyclic schedule is equal to a time step for the mirror one, the cyclic schedule is preferable to the mirror one. In fact, this is the case for the overlapping execution scheme.

Theorem 5.4 *Following the mirror assignment schedule, in combination to the non-overlapping execution scheme, the makespan of the execution is:*

$$\begin{aligned} &\wp_{mirror-nonoverlap} = \\ &= \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i \right] - \sum_{i=2}^{n} m_i p_i + n - 1 + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1 \right] \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \leq \\ &\leq \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1 \right] \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \end{aligned} \tag{5.6}$$

Proof: *The latency imposed by each one of the previous chunks is* $w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1$. *Consequently, group* $\vec{j^G}$ *will be computed during the time step* $t(\vec{j^G}) = {j_1^G}' + (w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1) \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \frac{j_i^G}{p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right]$. *Thus, the makespan of the execution will be*

$$\begin{aligned} \wp_{mirror-nonoverlap} &= \max t(\vec{j^G}) - \min t(\vec{j^G}) + 1 = \\ &\overset{(C.3)}{=} u_1^S + \sum_{i=2}^{n} \left[u_i^S \% m_i p_i \right] + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1 \right] \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \frac{u_i^S}{m_i p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] + 1 = \\ &\overset{(C.7)}{=} \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i \right] - \sum_{i=2}^{n} m_i p_i + n - 1 + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1 \right] \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \end{aligned}$$

⊣

It can be deduced from formulas (5.3), (5.6) that $P_{cyclic-nonoverlap} \leq P_{mirror-nonoverlap}$. (They are equivalent only in case there is no lack of processors.) However, since the communication overhead is not hidden under the computation time, this schedule may sometimes result in a shorter total execution time, due to better exploitation of the available bandwidth. In particular, if there are only two SMP nodes along a dimension, no SMP node should both send and receive data along that dimension. Thus, the communication overhead will be halved.

5.4 Cluster assignment to SMPs

Alternatively, following the approach of [MA01], generalizing it for n-dimensional spaces and taking into account that there is no need for communication among processors of the same SMP node, we may assign neighboring rows of tiles to the same CPU, as indicated in Figure 5.5.

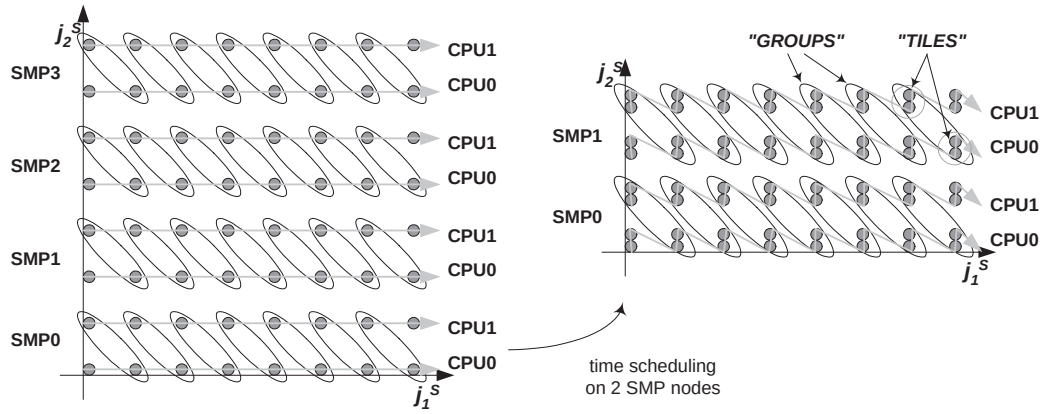

Figure 5.5: Cluster assignment to SMP nodes.
Neighboring tiles, clustered together to TILES, are assigned to the same CPU. Time scheduling does not any more concern tiles or groups, but TILES or GROUPS.

Theorem 5.5 *When following the cluster assignment schedule, in combination to the overlapping execution scheme, the makespan of the execution is:*

$$\wp_{cluster-overlap} = \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \left(w_1^S - 2n + 2 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil \right) \tag{5.7}$$

Proof: *In order to achieve this schedule, we cluster together neighboring tiles* $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$, *mapping them to a "supertile", or TILE, labelled as* $(j_1^S, \lfloor \frac{j_2^S}{\lceil \frac{w_2^S}{m_2 p_2} \rceil} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{\lceil \frac{w_n^S}{m_n p_n} \rceil} \rfloor)$. *Thus, the corresponding GROUP will be* $\vec{j^G} = (j_1^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rfloor, \lfloor \frac{j_2^S}{m_2 \lceil \frac{w_2^S}{m_2 p_2} \rceil} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n \lceil \frac{w_n^S}{m_n p_n} \rceil} \rfloor)$ *and it will be executed during the time STEP* $t(\vec{j^S}) = j_1^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rfloor + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rfloor$. *Consequently, the MAKESPAN of the algorithm is*

$$\wp_{\text{CLUSTER-OVERLAP}} = \max t(\vec{j^S}) - \min t(\vec{j^S}) + 1 = \overset{(C.4)}{=} w_1^S - 2n + 2 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil$$

As a TILE consists of $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$ *tiles, assuming that the duration of a time step is mainly determined by the computation time* t_{comp}, *a STEP will be equivalent to* $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$ *time steps (excluding the DMA initialization and synchronization time). Thus, the total number of steps required for the completion of the execution will be*

$$\wp_{cluster-overlap} = \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \wp_{\text{CLUSTER-OVERLAP}} = = \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \left(w_1^S - 2n + 2 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil \right)$$

⊣

Lemma 5.3 *It holds that* $\wp_{cyclic-overlap} \leq \wp_{cluster-overlap}$.

Proof: *When there is no lack of processors* ($w_i^S \leq m_i p_i$, $\forall i = 2, \ldots, n$), *the proposed schemes are equivalent and it can be easily proven from (5.1), (5.7) that*

$$\wp_{cyclic-overlap} = \wp_{cluster-overlap}$$

Otherwise, (5.7) $\Rightarrow$

$$\wp_{cluster-overlap} > \sum_{i=2}^{n} \left[\lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil - 1 + \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil - 1 \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil.$$

If we write $w_i^S = x_i m_i p_i - y_i$, *where* x_i, y_i *are integer numbers and* $x_i \geq 1$, $0 \leq y_i < m_i p_i - 1$,

then it holds that:

$$\left.\begin{array}{r} (w_i^S-1)\%m_ip_i = m_ip_i - y_i - 1 \\ \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rceil - 1 \overset{(C.5)}{=} m_ip_i - \lfloor \frac{y_i}{x_i}\rfloor - 1 \end{array}\right\} \Rightarrow (w_i^S-1)\%m_ip_i \leq \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rceil - 1$$

$$\left.\begin{array}{r} (\lceil \frac{w_i^S}{m_i}\rceil - 1)\%p_i \overset{(C.5)}{=} p_i - \lfloor \frac{y_i}{m_i}\rfloor - 1 \\ \lceil \frac{w_i^S}{m_i\lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rceil - 1 \overset{(C.5)}{=} p_i - \lfloor \frac{y_i}{m_ix_i}\rfloor - 1 \end{array}\right\} \Rightarrow (\lceil \frac{w_i^S}{m_i}\rceil - 1)\%p_i \leq \lceil \frac{w_i^S}{m_i\lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rceil - 1$$

$$\left.\begin{array}{l} \\ \\ \\ \\ \end{array}\right\} \Rightarrow$$

$$\Rightarrow \wp_{cyclic-overlap} < \wp_{cluster-overlap}.$$

⊣

Thus, this schedule results to a worse makespan than the cyclic one. Their difference is due to the fact that, in this schedule, the filling of the pipeline is slower (that is, the last processor starts executing computations later). In case $w_1^S >> w_i^S$ $(i = 2, \ldots, n)$, the time each processor is busy, outflanks the pipeline filing time and it holds that $P_{cyclic-overlap} \simeq P_{cluster-overlap}$. However, the previous mathematical lemma has not taken into consideration the time required for the initialization of messages and for synchronization. Since the cluster assignment schedule requires less messages to be sent and less synchronization, in some cases it may be practically proven more efficient.

Theorem 5.6 *Following the cluster assignment schedule, in combination to the non-overlapping execution scheme, the makespan of the execution is:*

$$\wp_{cluster-nonoverlap} = C\left(w_1^S - n + 1 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rceil\right) \leq C\left(w_1^S - n + 1 + \sum_{i=2}^{n} m_ip_i\right) \qquad (5.8)$$

where $1 \leq C \leq \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil$

Proof: *Tile* $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$*, corresponding to GROUP*

$$\vec{j^G} = (j_1^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rfloor, \lfloor \frac{j_2^S}{m_2\lceil \frac{w_2^S}{m_2p_2}\rceil}\rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n\lceil \frac{w_n^S}{m_np_n}\rceil}\rfloor)$$

is executed during the time STEP $t(\vec{j^S}) = j_1^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rfloor$*. Consequently, the MAKESPAN of the execution is*

$$\wp_{\text{CLUSTER-NONOVERLAP}} = \max t(\vec{j^S}) - \min t(\vec{j^S}) + 1 \overset{(C.4)}{=} w_1^S - n + 1 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rceil.$$

A computation subSTEP is equivalent to $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil$ *computation substeps, but a communication subSTEP is equivalent to less than* $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil$ *communication substeps. In particular,*

if the communication load is equal along all communication dimensions (as resulted by the method proposed in [Xue97a]), the amount of data to be transferred, as indicated in Figure 5.6, is $\prod_{i=2}^{n}\lceil\frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\sum_{i=2}^{n}\frac{1}{(n-1)\lceil\frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil} \leq \prod_{i=2}^{n}\lceil\frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil$ *times the communication load of a tile. Thus, the makespan of the algorithm will be*

$$\wp_{cluster-nonoverlap} = C\wp_{\text{CLUSTER-NONOVERLAP}} \text{ (where } 1 \leq C \leq \prod_{i=2}^{n}\lceil\frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil) \Rightarrow$$
$$\wp_{cluster-nonoverlap} = C\left(w_1^S - n + 1 + \sum_{i=2}^{n}\lceil\frac{w_i^S}{\lceil\frac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil}\rceil\right)$$

⊣

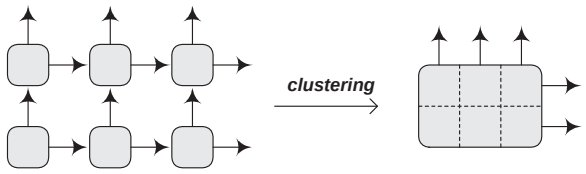

Figure 5.6: Clustering communication

In conclusion, comparing to the cyclic assignment schedule, this method has the drawback of slower pipeline filling. However, it results to less communication overhead, which significantly reduces the total execution time, especially when the non-overlapping execution scheme is applied.

5.5 Retiling

A more efficient schedule can be obtained, if we adapt the size of tiles to the available number of SMPs (Figure 5.7). That is, we retile the initial iteration space, so as to get $w_i^{S'} = m_ip_i$, $(i = 2,\ldots,n)$ and $w_1^{S'} = w_1^S\prod_{i=2}^{n}\frac{w_i^S}{m_ip_i}$. Then, the size of a "new" tile will be equal to the size of an "old" tile and, consequently, a "new" computation step will be equivalent to an "old" computation step. Following the overlapping execution scheme, the number of time steps required for the completion of the execution, according to formula (4.3), will be $\wp_{retile-overlap} = \sum_{i=1}^{n}w_i^{S'} + \sum_{i=2}^{n}\lceil\frac{w_i^{S'}}{m_i}\rceil - 2n + 2 \Rightarrow$

$$\wp_{retile-overlap} = \sum_{i=2}^{n}\left[\left(m_i+1\right)p_i\right] - 2n + 2 + w_1^S\prod_{i=2}^{n}\frac{w_i^S}{m_ip_i} \tag{5.9}$$

In case $w_i^S\%m_ip_i = 0$ $(i = 2,\ldots,n)$, it holds that $\wp_{retile-overlap} = \wp_{cyclic-overlap}$. Otherwise, $\wp_{retile-overlap} < \wp_{cyclic-overlap}$. Their difference is due to the fact that the cyclic schedule does not assign exactly the same number of tiles to each processor, resulting to a slight load imbalance.

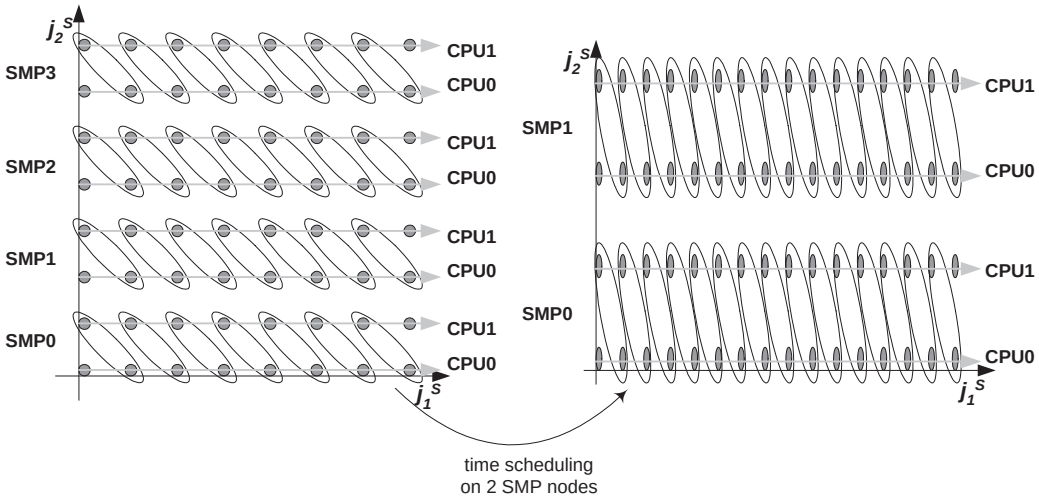

Figure 5.7: Retiling.
The tile space is re-constructed from scratch, so as to fit the existing processing architecture.

Using the non-overlapping execution scheme, the number of time steps required for the completion of the execution, according to formula (4.4), will be $\wp_{retile-nonoverlap} = \sum_{i=1}^{n} w_i^{S'} - n + 1 \Rightarrow$

$$\wp_{retile-nonoverlap} = \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1 + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \frac{w_i^S}{m_i p_i} \tag{5.10}$$

From (5.3), (5.10), we can deduce that $\wp_{retile-nonoverlap} \leq \wp_{cyclic-nonoverlap}$. In addition, a "new" computation substep is equivalent to an "old" computation substep, but a "new" communication substep is equivalent to less than an "old" communication substep. In particular, as in Theorem 5.6, if the communication load is equal along all communication dimensions, the amount of data to be transferred is $\sum_{i=2}^{n} \frac{1}{(n-1)\frac{w_i^S}{m_i p_i}} \leq 1$ times the communication load of an "old" tile.

In conclusion, when the tile space is rectangular, this schedule is preferable to previously proposed ones, assuming that there are no factors constraining the tile shape, such as false sharing, or cache locality [KRC99], [LRW91], [WL91a], [MHCF98], [PHP03]. It can fully exploit the computational power of all the SMP nodes and it achieves a perfect load balance, without imposing any additional complexity to the initial schedule, at least when a rectangular tile space is concerned. But if, apart from parallel scheduling, there are other factors constraining the tile size and shape, this schedule may prove to be inefficient, since it totally reorganizes the execution order of iterations.

5.6 Experimental Results

5.6.1 Experimental Platform

In order to evaluate the proposed methods, we use a Linux SMP cluster with 2 identical nodes. Each node has 1GB of RAM and 2 Pentium III @ 1266 MHz CPUs. The cluster nodes communicate through a Myrinet high performance interconnect, using the GM low level message passing system.

In order to utilize the available processors in each SMP node as efficiently as possible, our implementation uses one multi-threaded process per SMP, with the number of threads equal to the number of CPUs. Multithreading support is based on the LinuxThreads library. Threads executing on the same SMP communicate using shared memory, eliminating the need for message passing. For the data exchange between processes executing on different SMPs, Myricom's GM version 1.6.3 is used [Myr02]. GM is a low-level message passing library for Myrinet. It comprises a library used by userspace programs, an OS driver (in our case, a Linux kernel module) and a Myrinet Control Program (MCP), which is executed on the LANai, the embedded RISC microprocessor on the Myrinet NIC. The GM driver is used during the execution of a userspace process to open and close *ports* and to allocate and free memory suitable for DMA transfers. A port is a communication endpoint, used as the interface between a userspace process and the NIC. Having opened a port, a process can communicate directly with the NIC, without the need for system calls, bypassing the operating system. Thus, all data exchange is performed directly to and from userspace buffers.

To provide flow control between the host and the NIC, sending and receiving messages is regulated by tokens. Initially, a process possesses a finite number of send and receive tokens. To be able to receive a message, the process must provide GM with a buffer in DMAable memory, relinquishing a receive token. When a message is received, the DMA engine on the Myrinet NIC places it directly into the userspace buffer. The process polls for new messages and retrieves the receive token when a message arrives. The same applies to sending messages: The process relinquishes a send token by requesting the transmission of a message from a userspace buffer, then retrieves it when the send operation completes and an appropriate send completion callback function is executed by GM. As the data exchange between the host memory and the NIC is undertaken by the DMA engine on the NIC, without involving the CPU, overlapping of communication with computation is possible.

5.6.2 Experimental Data: Rectangular Tile Spaces

We performed several series of experiments in order to evaluate and compare the practical speedups obtained using each one of the four alternative schedules, combined with both the alternative execution schemes. Our test application code was the following:

```
for(i=1; i<=X; i++)
  for(j=1; j<=Y; j++)
    for(k=1; k<=Z; k++)
      A[i][j][k]=func(A[i-1][j][k],A[i][j-1][k],A[i][j][k-1]);
```

where A is an array of $X \times Y \times Z$ floats and $X = Y << Z$. Without lack of generality, we consider, as a tile, a rectangle with ij, ik and jk sides. The dimension k is the largest one, so all tiles along the k-axis are mapped onto the same processor, as proposed in [AKPT99], [GSK01]. Each tile has i, j, k dimensions equal to x. Thus, there are $\frac{X}{x}$ tiles along dimensions i, j and $\frac{Z}{x}$ tiles along dimension k. Tile's volume is equal to $g = x^3$. As described in [HS98], g has been selected, so that $t_{comp} = t_{comm}$, after experimentally measuring the computation time per iteration, the time required per data item to be transferred and the communication initialization and finalization overhead.

After implementing all four schedules in combination with both execution schemes, as described by the pseudo-code of Tables 5.1, 5.2, we measured the performance of all schedules and compared it with their theoretically expected performance. For various tile sizes, we have conducted a series of experiments for each schedule+execution scheme combination, varying the iteration space size. In Figures 5.8-5.10 we have plotted our experimental results along with the respective theoretical curves. As a measure of performance, we have used the ratio of the speedup obtained to the best possible speedup. That is, we have depicted the ratio of the speedup obtained to the number of processors used. Thus, the closer a plot is to 1, the more efficient a schedule is. As can be seen in Figures 5.8-5.10, the practical completion times of our experiments differ to our theoretical predictions by at most 3%. For the overlapping communication schedules, this can be attributed to both the DMA engine on the Myrinet NIC and the CPU trying to access data in memory.

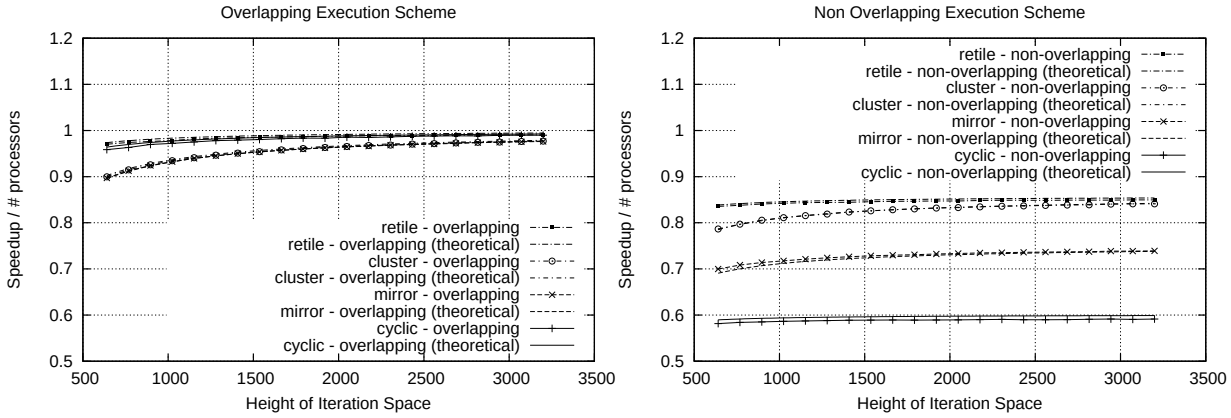

Figure 5.8: Experimental Data: Tile Size $32 \times 32 \times 32$

One can easily deduce that in almost all cases, the retiling schedule achieves the best performance, both theoretically and experimentally. This result was expected, since the retiling schedule absolutely adjusts tiles to the existing configuration of a cluster. However, in our ex-

Table 5.1: Implementation of schedules (cyclic assignment, mirror assignment, cluster assignment to SMP nodes) when the tile space is rectangular

Cyclic Assignment - Rectangular Tile Space

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (t_2 = smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2; t_2 < w_2^S; t_2 += m_2 * p_2)
    FOR (t_3 = smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3; t_3 < w_3^S; t_3 += m_3 * p_3)
      FOR (t_1 = 0; t_1 < w_1^S; t_1 ++){
        Execute pre-computation part of Communication
        Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
        Execute post-computation part of Communication
      }
```

Mirror Assignment - Rectangular Tile Space

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (x_2 = 0; x_2 < ⌈w_2^S / (m_2*p_2)⌉; x_2 ++){
    t_2 = x_2 * m_2 * p_2 + (1 - x_2%2) * (smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2) + (x_2%2) * (m_2 * p_2 - 1 - smp_id_2 * m_2 - cpu_id_2);
    IF (t_2 < w_2^S)
      FOR (x_3 = 0; x_3 < ⌈w_3^S / (m_3*p_3)⌉; x_3 ++){
        t_3 = x_3 * m_3 * p_3 + (1 - x_3%2) * (smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3) + (x_3%2) * (m_3 * p_3 - 1 - smp_id_3 * m_3 - cpu_id_3);
        IF (t_3 < w_3^S){
          Execute pre-computation part of Communication
          Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
          Execute post-computation part of Communication
        }
      }
  }
```

Cluster Assignment - Rectangular Tile Space

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (t_1 = 0; t_1 < w_1^S; t_1 ++){
    Execute pre-computation part of Communication
    FOR (t_2 = (smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2) * ⌈w_2^S / (m_2*p_2)⌉;
              t_2 < min(w_2^S, (smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2 + 1) * ⌈w_2^S / (m_2*p_2)⌉); t_2 ++)
      FOR (t_3 = (smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3) * ⌈w_3^S / (m_3*p_3)⌉;
              t_3 < min(w_3^S, (smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3 + 1) * ⌈w_3^S / (m_3*p_3)⌉); t_3 ++){
        Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
      }
    Execute post-computation part of Communication
  }
```

Retiling - Rectangular Tile Space

```
w_1^S *= w_2^S / (m_2*p_2) * w_3^S / (m_3*p_3)
w_2^S = m_2 * p_2
w_3^S = m_3 * p_3
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO{
  t_2 = smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2;
  t_3 = smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3;
  FOR (t_1 = 0; t_1 < w_1^S; t_1 ++){
        Execute pre-computation part of Communication
        Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
        Execute post-computation part of Communication
  }
}
```

Table 5.2: Execution schemes implementation (overlapping vs. non-overlapping) using the GM low level message passing system

Non Overlapping Execution Scheme	*Overlapping Execution Scheme*
Pre-computation Part of Communication	

`gm_provide_receive_buffer()`
`do`
`  poll the GM event queue`
`  process the event`
`until data received`
	`If on first tile`
	`  Execute a non-overlapping receive`
	`gm_provide_receive_buffer()` for tile (t_1+1, t_2, t_3)
	`gm_send_with_callback()` for tile (t_1-1, t_2, t_3)

Post-computation Part of Communication	

`gm_send_with_callback()`
`do`
`  poll the GM event queue`
`  process the event`
`until data sent`
`Barrier for Threads in SMP`
	`do`
	`  poll the GM event queue`
	`  process the event`
	`until send & receive completed`
	`Barrier for Threads in SMP`
	`If on last tile`
	`  Execute a non-overlapping send`

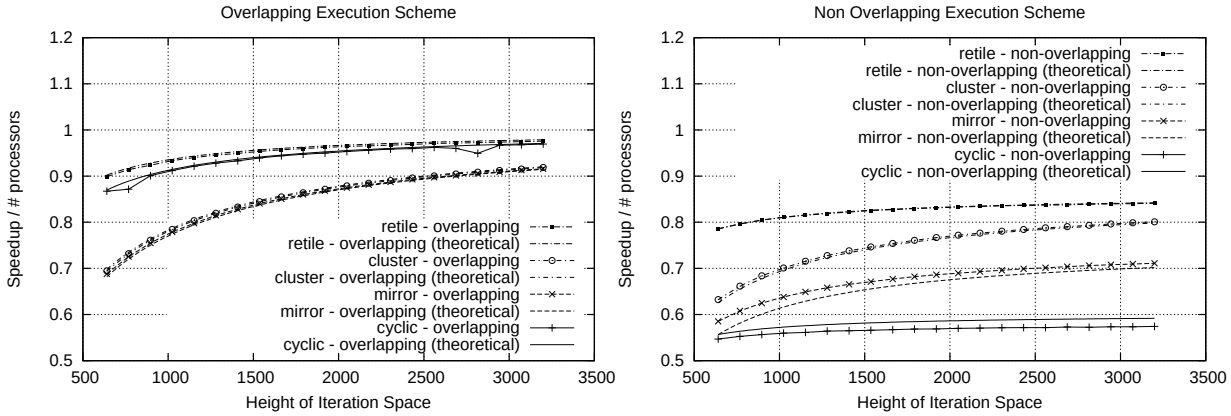

Figure 5.9: Experimental Data: Tile Size $128 \times 32 \times 32$

periments we have eliminated the effect of cache miss penalties by using small iteration space widths. If our iteration space dimensions, which are not assigned to the same processor, were too long, the retiling schedule could have destroyed the data locality achieved by optimally selected small tiles.

Note also that in the above examples the cluster assignment schedule, using tile size x, is equivalent to the retiling schedule, using tile size $4x$. This was expected, considering that by construction the iterations executed and the data sent in these two cases are the same. What differs is the execution order of iterations but here we have eliminated the cache misses overhead, in order to test the optimality of our schedules and not data locality.

When following the non-overlapping execution scheme, the difference among the performance of the four schedules is mainly due to the volume of the data to be transferred. As depicted in Figure 5.11, the mirror assignment schedule involves double the communication of retiling and cluster assignment schedule, while the cyclic assignment schedule involves 6 times the same communication volume.

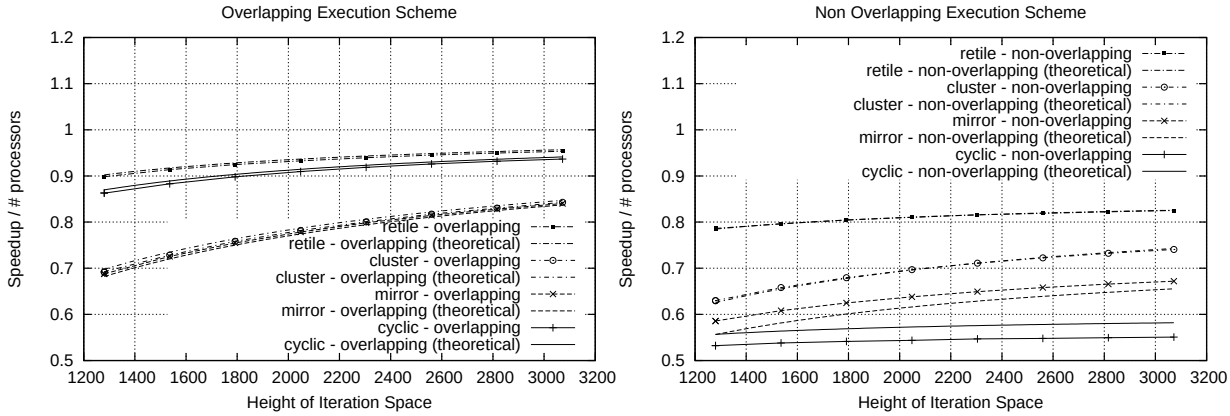

Figure 5.10: Experimental Data: Tile Size $256 \times 32 \times 32$

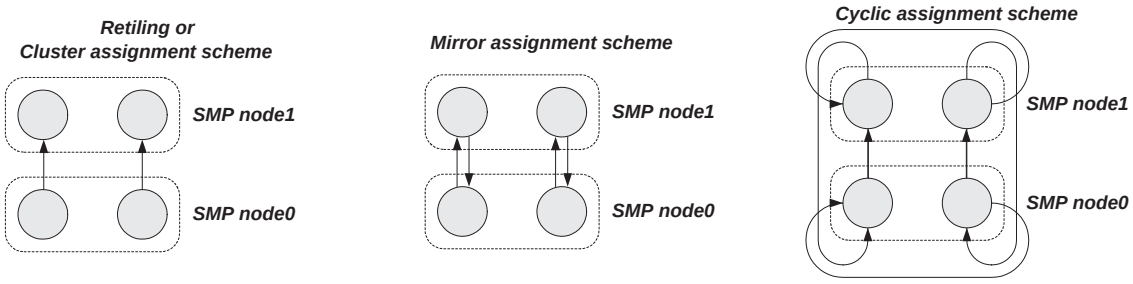

Figure 5.11: Communication among SMPs

When following the overlapping execution scheme, since the communication volume is hidden under computation, their difference is due to the time steps that each SMP has to stall waiting for the required data to arrive. The number of these time steps are equal regarding the retiling and the cyclic assignment schedules. However, using the cluster or the mirror assignment schedule, the number of idle time steps (see Figures 5.3, 5.4) is multiplied by the number of tiles clustered together, or, equivalently, the number of clunks of tiles, which fit the processing architecture.

In addition, note that all schedules achieve better performance for long iteration spaces. This is due to the fact that, when the mapping dimension of the iteration space is comparatively short, the time required for the last processor to start computing after the first data have arrived, is not minor in comparison to the total execution time.

5.6.3 Simulation Data

The previous experimental data have been obtained on a cluster of 2 SMP nodes with 2 CPUs each. Note in Figure 5.11 that in the retiling and the cluster assignment schedule there is no SMP node that should both send and receive data. Thus, we expect that the relative performance of the four schedules would change when scaling up our underlying architecture. In order to evaluate the merits of the proposed schedules, using bigger clusters than the one we had available, we performed a number of simulations, whose results are depicted in Figures 5.12-

5.14. The performance of all four schedules has been simulated assuming that the initialization of DMA and synchronization overhead is negligible, as deduced from microbenchmarking in our platform.

In particular, all measurements of time intervals have been based on the `rdtsc` (Read TimeStamp Counter) instruction, which is available on all Intel processors beyond Pentium. This instruction returns the value of a 64-bit register which is incremented every clock cycle. Since `rdtsc` can be called directly by a userspace process, we do not incur the overhead of the `gettimeofday` system call. Thus, we have measured: 400 cycles for the `send_with_callback` function, which is $0.316\mu sec$ on a PIII@1266MHz, 800 cycles for `gm_provide_receive_buffer`, which is $0.632\mu sec$ and 5598 cycles for a barrier, which is $4.421\mu sec$. Thus, the total non-overlappable communication latency imposed to each tile is less than $6\mu sec$ in the worst case. This overhead is negligible in comparison to a tile computation, which, in all cases, needed more than $24msec$.

Similar to Figures 5.8-5.10, the values plotted in Figures 5.12-5.14 express, for each proposed schedule, the speedup obtained, divided by the number of CPUs used: $\frac{Speedup}{Number\ of\ Processors\ Used}$. Therefore, the closest a plot is to 1, the more efficient the corresponding schedule will be.

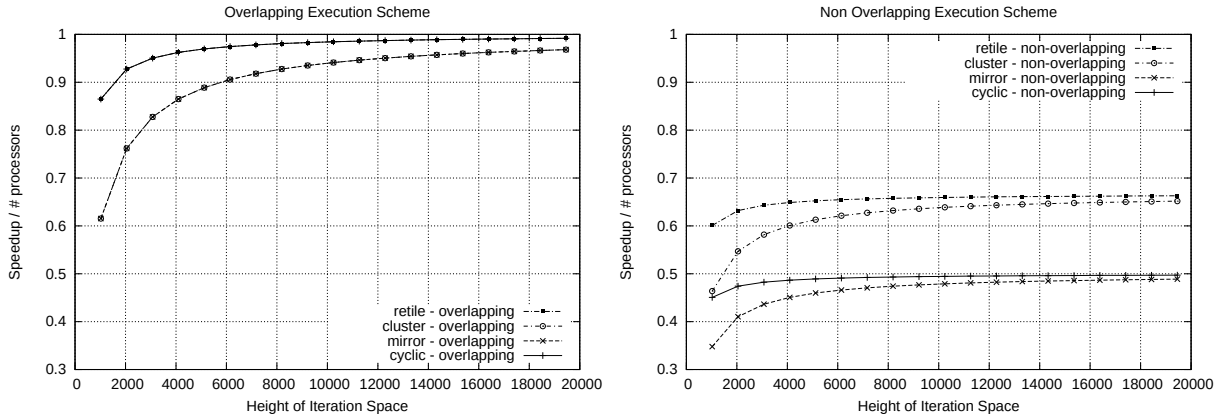

Figure 5.12: Simulation Data: Tile Space $\cdots \times 16 \times 16$ on a grid of 4×4 nodes with 2×2 CPUs each

It can be easily seen that when we are not interested in possible cache miss penalties imposed by reorganizing the tile space, the retiling schedule is again the most efficient one, due to the fact that it can fully exploit the computational power of all the SMP nodes and by definition it achieves a perfect load balance.

As far as the cluster assignment schedule is concerned, for small tile spaces, it is inefficient due to its slow pipeline filling. However, when the mapping dimension of the tile space is long enough, this schedule achieves high speedups, due to the fact that it minimizes the volume of data to be transferred. In fact, as explained in §5.6.2, the plot representing the cluster assignment schedule will fall onto the plot representing the retiling schedule if we shift it parallely to the x-axis (see Figures 5.12, 5.14). The cluster assignment schedule is less efficient than the retiling

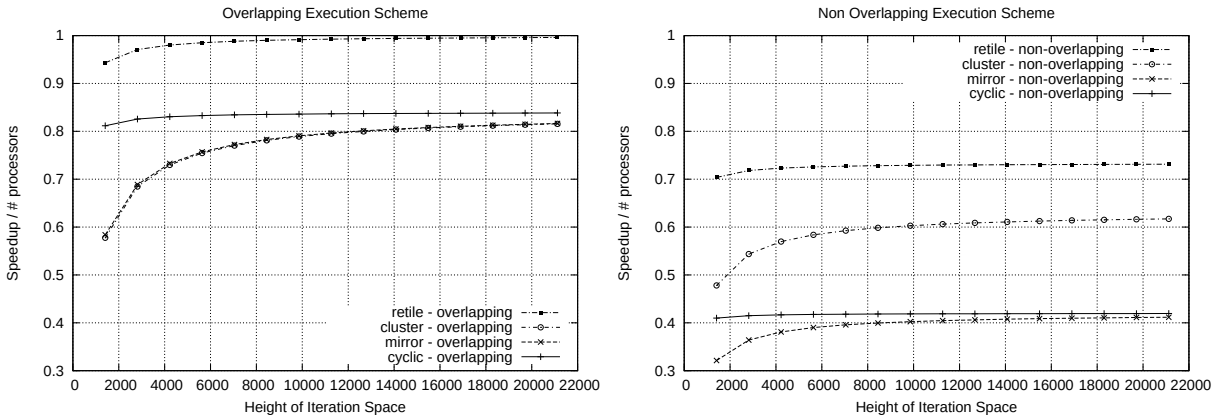

Figure 5.13: Simulation Data: Tile Space $\cdots \times 22 \times 22$ on a grid of 4×4 nodes with 2×2 CPUs each

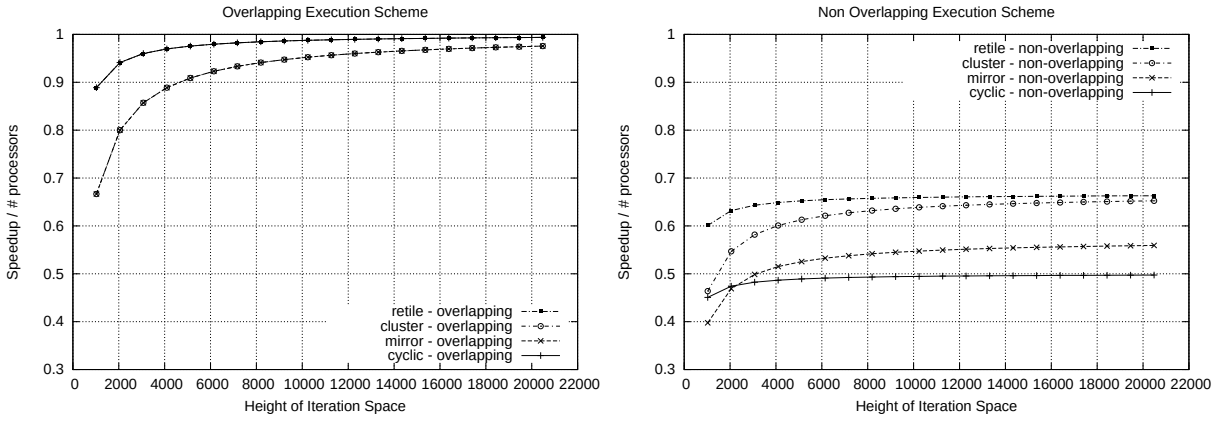

Figure 5.14: Simulation Data: Tile Space $\cdots \times 16 \times 16$ on a grid of 2×2 nodes with 4×4 CPUs each

schedule, only in case w_i^S is not a multiple of $m_i p_i$ (see Figure 5.13), due to load imbalance.

We also deduce that the cyclic assignment schedule is equivalent to the retiling schedule, when the number of tiles along each dimension i is a multiple of $m_i p_i$ and the overlapping execution scheme is used. Otherwise, if w_i^S is not a multiple of $m_i p_i$, their difference is due to the fact that the cyclic schedule does not achieve a perfect load balance. Using the non-overlapping execution scheme, the difference is due to the fact that, as analyzed in Figure 5.6 and §5.5, the cyclic schedule results to more communication load, which is not hidden under the computation load. In addition, it can be more efficient than the cluster assignment schedule, only in case we use the overlapping communication scheme. This is due to the fact that in this case the extra communication overhead of the cyclic schedule is hidden under the computation load.

The mirror assignment schedule is almost always the least efficient, apart from the case of using the non-overlapping execution scheme on a grid of 2×2 SMP nodes. Even then, it is not more efficient than the cluster assignment schedule. This is due to the fact that it combines the disadvantages of the cyclic schedule with the disadvantages of the cluster assignment schedule.

That is, there is at least one node, which has both to send and to receive data (unless there are at most two nodes along each dimension of the grid, as in Figures 5.8-5.10 and Figure 5.14), thus the duration of a time step is equal to the one of the cyclic schedule and the improvement in the exploitation of the existing bandwidth is minor. In addition, after all SMP nodes have started their execution, there are some idle time steps for some of them (see Figure 5.4), corresponding to the slower pipeline filling of the cluster assignment schedule.

5.7 Block-cyclic assignment to SMPs

Since, as shown in §5.6.2-§5.6.3, apart from retiling, the best performance is given by either the cyclic or the cluster assignment schedule, we also designed a combination of these schedules: block-cyclic assignment schedule. So, we hope to achieve the happy medium between them. Especially when dealing with non-rectangular tile spaces, block-cyclic schedule is supposed to achieve low communication overhead (as the cluster assignment schedule does), and at the same time relatively good load balance (as the cyclic assignment schedule does).

As shown in Figure 5.15, block-cyclic schedule is formed by clustering together some neighboring tiles, as we did in the cluster assignment schedule. For example, in Figure 5.15, we cluster together $b_2 = 2$ tiles. The difference, in comparison to the cluster schedule, lies in the fact that now we do not cluster together so many tiles, as to get a number of rows of TILES equal to the number of CPUs available. In the sequel, we cyclically schedule TILES, or GROUPS, similarly to scheduling tiles or groups according to the cyclic assignment schedule.

Theorem 5.7 *The makespan of block-cyclically assigning a rectangular tile space to SMP nodes, assuming overlapping communication with computation is:*

$$\wp_{block-cyclic-overlap} = \left[\sum_{i=2}^{n}\left[(\lceil\frac{w_i^S}{b_i}\rceil - 1)\%m_ip_i + (\lceil\frac{w_i^S}{b_im_i}\rceil - 1)\%p_i\right] + w_1^S\prod_{i=2}^{n}\lceil\frac{w_i^S}{b_im_ip_i}\rceil\right]\prod_{i=2}^{n}b_i \quad (5.11)$$

Proof: *In order to achieve this schedule, we cluster together $b_2 \times \cdots \times b_n$ neighboring tiles $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$, mapping them to TILE labelled as $(j_1^S, \lfloor\frac{j_2^S}{b_2}\rfloor, \ldots, \lfloor\frac{j_n^S}{b_n}\rfloor)$. The boundaries of the consequent TILE Space are $0..u_1^S = w_1^S - 1$ for the first dimension and $0..\lfloor\frac{u_i^S}{b_i}\rfloor = \lceil\frac{w_i^S}{b_i}\rceil - 1$ for $i = 2, \ldots, n$.*

Thus, replacing w_i^S with $\lceil\frac{w_i^S}{b_i}\rceil$, $i = 2, \ldots, n$ in formula (5.1) and taking into account formula (C.2), we get:

$$\wp_{\text{BLOCK-CYCLIC-NONOVERLAP}} = \sum_{i=2}^{n}\left[(\lceil\frac{w_i^S}{b_i}\rceil - 1)\%m_ip_i + (\lceil\frac{w_i^S}{b_im_i}\rceil - 1)\%p_i\right] + w_1^S\prod_{i=2}^{n}\lceil\frac{w_i^S}{b_im_ip_i}\rceil$$

In addition, as a TILE consists of $\prod_{i=2}^{n} b_i$ tiles, assuming that the duration of a time step

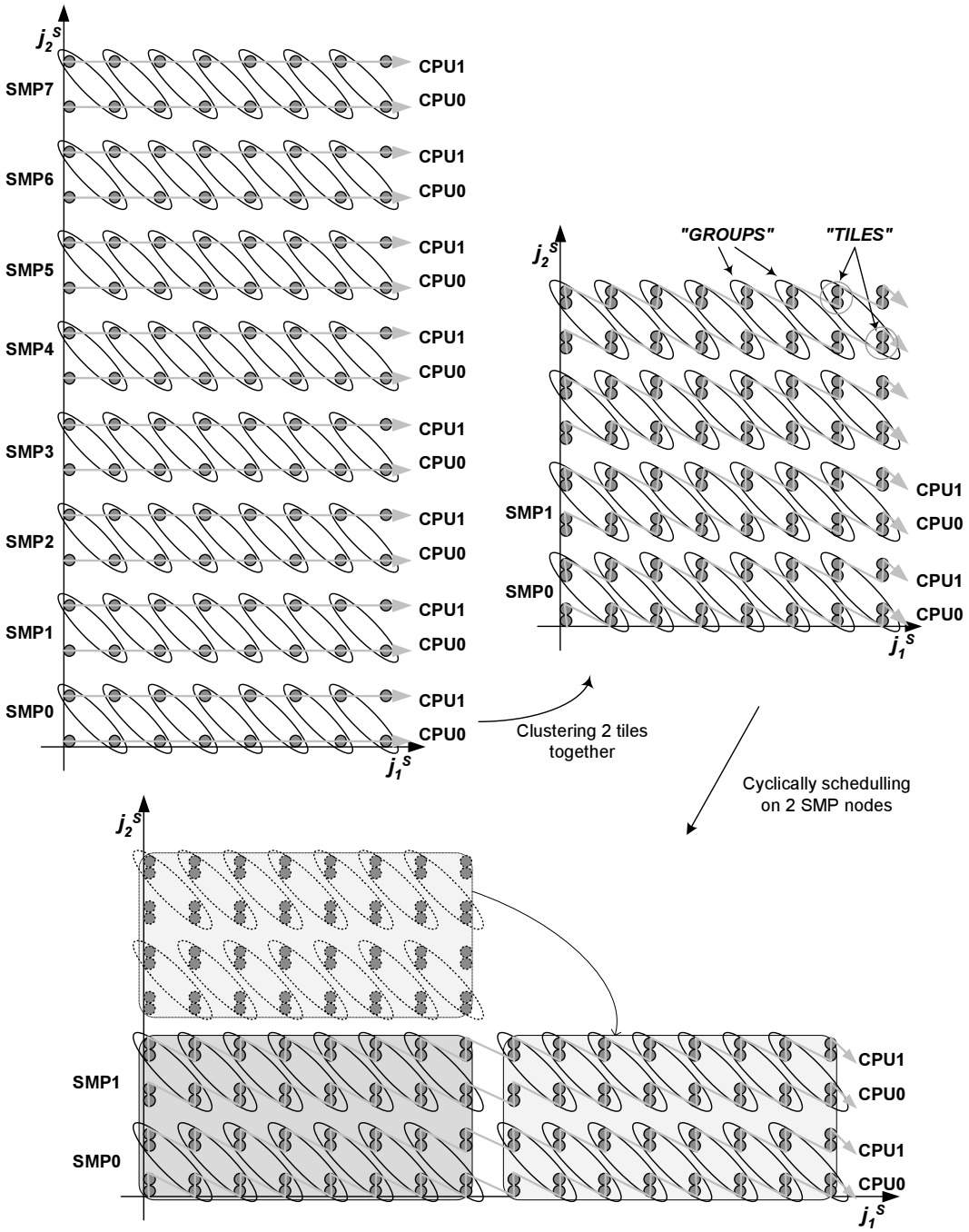

Figure 5.15: Block-cyclic assignment to SMP nodes.
Firstly, tiles are clustered together, so as to form TILES. Then, TILES are cyclically assigned to CPUs. Chunks of TILES are executed one after the other, in lexicographic order.

is mainly determined by the computation time t_{comp}, a STEP will be equivalent to $\prod_{i=2}^{n} b_i$ time steps (excluding the DMA initialization and synchronization time). Thus, the total number

of steps required for the completion of the execution will be

$$\wp_{block-cyclic-overlap} = \wp_{\text{BLOCK-CYCLIC-OVERLAP}} \prod_{i=2}^{n} b_i =$$
$$= \left[\sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1)\%m_i p_i + (\lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i} \rceil - 1)\%p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i p_i} \rceil \right] \prod_{i=2}^{n} b_i$$

⊣

Theorem 5.8 *The makespan of block-cyclically assigning a rectangular tile space to SMP nodes, following the non-overlapping execution scheme, is:*

$$\wp_{block-cyclic-nonoverlap} = C \left(\sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1)\%m_i p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i p_i} \rceil \right) \tag{5.12}$$

where $1 \leq C \leq \prod_{i=2}^{n} b_i$.

Proof: *As in the proof of theorem 5.7, in formula (5.3) we replace* w_i^S *with* $\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil$, $i = 2, \ldots, n$. *Thus, we get:*

$$\wp_{\text{BLOCK-CYCLIC-NONOVERLAP}} = \sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1)\%m_i p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i p_i} \rceil$$

In addition, as in the proof of theorem 5.6, a computation subSTEP is equivalent to $\prod_{i=2}^{n} b_i$ *computation substeps, but a communication subSTEP is equivalent to less than* $\prod_{i=2}^{n} b_i$ *communication substeps. In particular, if the communication load is equal along all communication dimensions (as resulted by the method proposed in [Xue97a]), the amount of data to be transferred, as indicated in Figure 5.6, is* $\prod_{i=2}^{n} b_i \sum_{i=2}^{n} \frac{1}{(n-1)b_i} \leq \prod_{i=2}^{n} b_i$ *times the communication load of a tile. Thus, the makespan of the execution will be*

$$\wp_{block-cyclic-nonoverlap} = C \wp_{\text{BLOCK-CYCLIC-NONOVERLAP}} \text{ (where } 1 \leq C \leq \prod_{i=2}^{n} b_i) \Rightarrow$$
$$\wp_{block-cyclic-nonoverlap} = C \left(\sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1)\%m_i p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i p_i} \rceil \right)$$

⊣

When the tile space is rectangular, the block cyclic assignment schedule can be implemented by the pseudocode of Table 5.3.

5.8 Implementation issues for non-rectangular tile spaces

As deduced from Tables 5.1, 5.3, the implementation of the proposed schedules onto a rectangular tile space space is quite simple and straightforward. However, concerning a non-rectangular tile

Table 5.3: Implementation of the block-cyclic assignment schedule when the tile space is rectangular

Block-Cyclic Assignment - Rectangular Tile Space
FOREACH CPU with coordinates $(cpu\_id_2, \ldots, cpu\_id_n)$ in SMP node with coordinates $(smp\_id_2, \ldots, smp\_id_n)$ DO FOR $(tt_2 = smp\_id_2 * b_2 * m_2 + cpu\_id_2 * b_2;\ tt_2 < w_2^S;\ tt_2 += b_2 * m_2 * p_2)$ FOR $(tt_3 = smp\_id_3 * b_3 * m_3 + cpu\_id_3 * b_3;\ tt_3 < w_3^S;\ tt_3 += b_3 * m_3 * p_3)$ FOR $(t_1 = 0;\ t_1 < w_1^S;\ t_1 ++)\{$ Execute pre-computation part of Communication FOR $(t_2 = tt_2;\ t_2 < min(w_2^S, tt_2 + b_2);\ t_2 ++)$ FOR $(t_3 = tt_3;\ t_3 < min(w_3^S, tt_3 + b_3);\ t_3 ++)\{$ Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3) $\}$ Execute post-computation part of Communication $\}$

space, an eventual implementation may be inefficient or crush, if some details are not taken into account.

5.8.1 Assigning as many neighboring tiles as possible to the same SMP node

According to the pseudocode of Table 5.1 for the cyclic assignment schedule, or of Table 5.3 for the block-cyclic one, we may assume that, when a non rectangular tile space is involved, formulas

$$t_2 = l_2^S + smp\_id_2 m_2 + cpu\_id_2 \text{ and } t_3 = l_3^S + smp\_id_3 m_3 + cpu\_id_3$$

or

$$tt_2 = l_2^S + smp\_id_2 b_2 m_2 + cpu\_id_2 b_2 \text{ and } tt_3 = l_3^S + smp\_id_3 b_2 m_3 + cpu\_id_3 b_3$$

respectively, should be employed for the calculation of the lower loop bounds. However, this allocation scheme would result to non-rectangular parts of the tile space being assigned to each SMP node. It would increase the communication load of the final parallel execution, as depicted in Figure 5.16(a).

In order to evict such an inefficient utilization of the bandwidth, we propose the use of function

$$adjust\_mod(l, \alpha, \beta, b) = \begin{cases} \lfloor \frac{l}{\alpha} \rfloor \alpha + \beta \text{ if } \lfloor \frac{l}{\alpha} \rfloor \alpha + \beta + b - 1 \geq l \\ \lceil \frac{l}{\alpha} \rceil \alpha + \beta \text{ else} \end{cases} \tag{5.13}$$

which results to the allocation scheme of Figure 5.16(b), if we replace the lower bounds of the respective loop indices by:

$$t_2 = adjust\_mod(l_2^S, m_2 p_2, smp\_id_2 m_2 + cpu\_id_2, 1)$$
$$t_3 = adjust\_mod(l_3^S, m_3 p_3, smp\_id_3 m_3 + cpu\_id_3, 1)$$

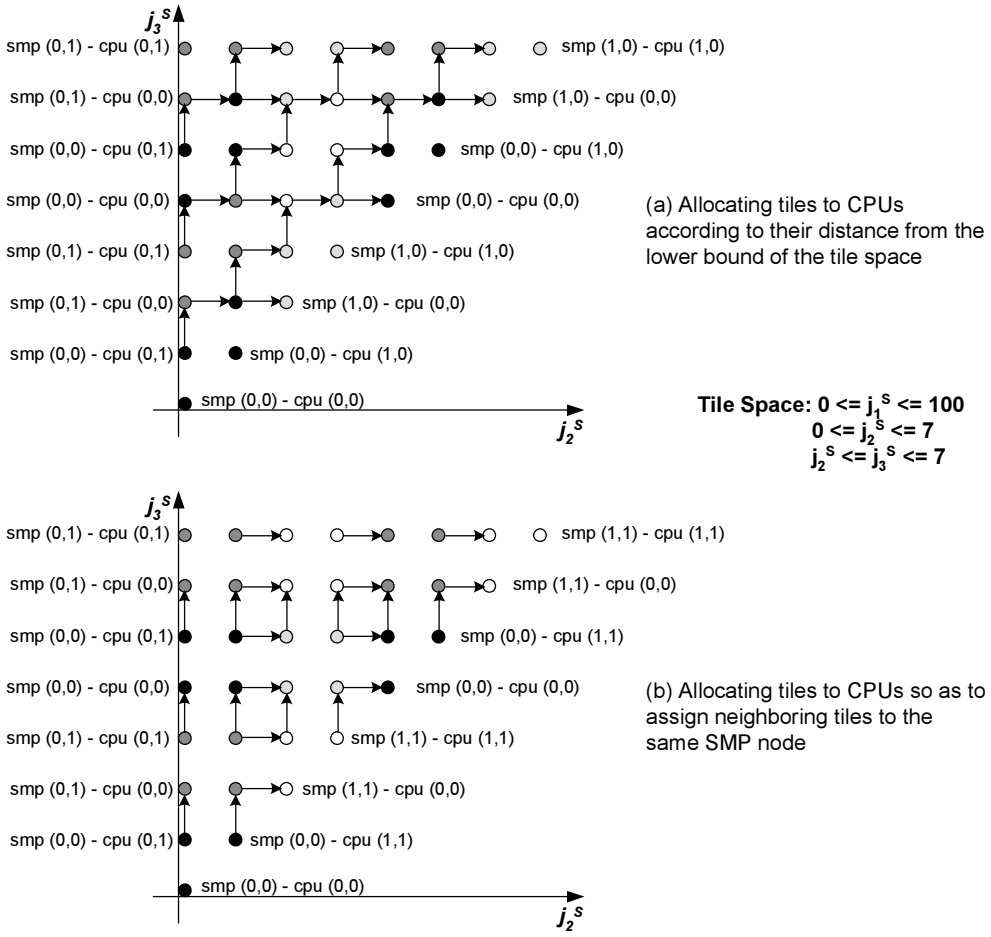

Figure 5.16: Allocating a non-rectangular tile space to processors.

In this figure we have represented the projection of the tile space onto axis plane $j_2^S - j_3^S$. We indicate which processors undertake the boundary tiles, if we have a cluster of 2×2 SMP nodes, containing 2×2 processors each. Tiles, which are assigned to the same SMP node have been depicted using the same grey tone. We have also indicated the subsequent communication among tiles assigned to different SMP nodes, using black arrows. In subfigure (a) more data transfers are implied. Some neighboring tiles, which should exchange data are unnecessarily assigned to different SMP nodes.

or

$$tt_2 = adjust\_mod(l_2^S, b_2m_2p_2, smp\_id_2b_2m_2 + cpu\_id_2b_2, b_2)$$
$$tt_3 = adjust\_mod(l_3^S, b_3m_3p_3, smp\_id_3b_3m_3 + cpu\_id_3b_3, b_3)$$

It can be incorporated in the pseudocode as indicated in Tables 5.4 and 5.7.

5.8.2 Evicting deadlocks

In this section, we shall analyze the problem of deadlocks in case the Myrinet platform is used for the implementation, as in §5.6.1. Similar considerations should be taken when parallelizing in most platforms. Some of them may not imply the use of tokens, however, they will not be able to support an unlimited number of messages to be pending among processors.

Table 5.4: Implementation of the cyclic assignment schedule when the tile space is not rectangular

Cyclic Assignment - Non Rectangular Tile Space
FOREACH CPU with coordinates $(cpu\_id_2, \ldots, cpu\_id_n)$ in SMP node with coordinates $(smp\_id_2, \ldots, smp\_id_n)$ DO FOR $(t_2 = adjust\_mod(l_2^S, m_2 * p_2, smp\_id_2 * m_2 + cpu\_id_2, 1);\ t_2 \leq u_2^S;\ t_2 += m_2 * p_2)$ FOR $(t_3 = adjust\_mod(l_3^S, m_3 * p_3, smp\_id_3 * m_3 + cpu\_id_3, 1);\ t_3 \leq u_3^S;\ t_3 += m_3 * p_3)$ FOR $(t_1 = l_1^S;\ t_1 \leq u_1^S;\ t_1 ++)\{$ Execute pre-computation part of Communication Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3) Execute post-computation part of Communication $\}$

where we have assumed that loop bounds l_2^S, u_2^S, l_3^S, u_3^S, l_1^S, u_1^S, have been recalculated, using Fourier Motzkin Elimination method [BW95], [Ban93], so as to be expressed in the order t_2, t_3, t_1

Table 5.5: Implementation of the cluster assignment schedule when the tile space is not rectangular

Cluster Assignment - Non Rectangular Tile Space
FOREACH CPU with coordinates $(cpu\_id_2, \ldots, cpu\_id_n)$ in SMP node with coordinates $(smp\_id_2, \ldots, smp\_id_n)$ DO FOR $(t_1 = l_1^S;\ t_1 \leq u_1^S;\ t_1 ++)\{$ Execute pre-computation part of Communication FOR $(t_2 = max(l_2^S, min\_l_2^S + (smp\_id_2 * m_2 + cpu\_id_2) * \lceil \frac{max\_u_2^S - min\_l_2^S + 1}{m_2 * p_2} \rceil);$ $t_2 \leq min(u_2^S, min\_l_2^S + (smp\_id_2 * m_2 + cpu\_id_2 + 1) * \lceil \frac{max\_u_2^S - min\_l_2^S + 1}{m_2 * p_2} \rceil - 1);\ t_2 ++)$ FOR $(t_3 = max(l_3^S, min\_l_3^S + (smp\_id_3 * m_3 + cpu\_id_3) * \lceil \frac{max\_u_3^S - min\_l_3^S + 1}{m_3 * p_3} \rceil;$ $t_3 \leq min(u_3^S, min\_l_3^S + (smp\_id_3 * m_3 + cpu\_id_3 + 1) * \lceil \frac{max\_u_3^S - min\_l_3^S + 1}{m_3 * p_3} \rceil - 1);\ t_3 ++)\{$ Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3) $\}$ Execute post-computation part of Communication $\}$

where $min\_l_2 = min(l_2(t_1))$ and $max\_u_2 = max(u_2(t_1))$. Similarly, $min\_l_3 = min(l_3(t_1, t_2))$ and $max\_u_3 = max(u_3(t_1, t_2))$. These values can be calculated by applying Fourier Motzkin Elimination method [BW95], [Ban93] to the tile space boundaries, considering that outermost loop indices are t_2, t_3, respectively.

Table 5.6: Implementation of the mirror assignment schedule when the tile space is not rectangular

Mirror Assignment - Non Rectangular Tile Space

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (x_2 = 0; x_2 ≤ ⌈(u_2^S − l_2^S + 1)/(m_2 * p_2)⌉ − 1; x_2 + +){
    t_2 = l_2^S + x_2 * m_2 * p_2 + (1 − x_2%2) * (smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2)+
          +(x_2%2) * (m_2 * p_2 − 1 − smp_id_2 * m_2 − cpu_id_2);
    IF (l_2^S ≤ t_2 ≤ u_2^S)
      FOR (x_3 = 0; x_3 ≤ ⌈(max_u_3^S − min_l_3 + 1)/(m_3 * p_3)⌉ − 1; x_3 + +){
        t_3 = min_l_3 + x_3 * m_3 * p_3 + (1 − x_3%2) * (smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3)+
              +(x_3%2) * (m_3 * p_3 − 1 − smp_id_3 * m_3 − cpu_id_3);
        IF (l_3 ≤ t_3 ≤ u_3^S)
          FOR (t_1 = l_1^S; t_1 ≤ u_1^S; t_1 + +){
            Execute pre-computation part of Communication
            Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
            Execute post-computation part of Communication
          }
      }
  }
```

As in Table 5.4, we have assumed that loop bounds l_2^S, u_2^S, l_3^S, u_3^S, l_1^S, u_1^S, have been recalculated, so as to be expressed in the order t_2, t_3, t_1.

Table 5.7: Implementation of the block-cyclic assignment schedule when the tile space is not rectangular

Block-Cyclic Assignment - Non Rectangular Tile Space

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (tt_2 = adjust_mod(l_2^S, b_2 * m_2 * p_2, smp_id_2 * b_2 * m_2 + cpu_id_2 * b_2, b_2);
            tt_2 ≤ u_2^S; tt_2+ = b_2 * m_2 * p_2)
    FOR (tt_3 = adjust_mod(ll_3^S, b_3 * m_3 * p_3, smp_id_3 * b_3 * m_3 + cpu_id_3 * b_3, b_3);
            tt_3 ≤ uu_3^S; tt_3+ = b_3 * m_3 * p_3)
      FOR (t_1 = ll_1^S; t_1 ≤ uu_1^S; t_1 + +){
        Execute pre-computation part of Communication
        FOR (t_2 = max(l_2^S, tt_2); t_2 ≤ min(u_2^S, tt_2 + b_2 − 1); t_2 + +)
          FOR (t_3 = max(l_3^S, tt_3); t_3 ≤ min(u_3^S, tt_3 + b_3 − 1); t_3 + +){
            if l_1^S(t_2, t_3) ≤ t_1 ≤ u_1^S(t_2, t_3) Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
          }
        Execute post-computation part of Communication
      }
```

As in Table 5.4, we have assumed that loop bounds l_2^S, u_2^S, l_3^S, u_3^S, l_1^S, u_1^S, have been recalculated, so as to be expressed in the order t_2, t_3, t_1. In addition, bound $ll_3^S(tt_2)$ is calculated by formula giving $l_3^S(t_2)$, if we replace t_2 with tt_2, if its multiplying factor is positive, or with $tt_2 + b_2 - 1$, if its multiplying factor is negative. That is, we replace each at_2 with $max(a,0)tt_2 + min(a,0)(tt_2 + b_2 - 1)$. Similarly, $uu_3^S(tt_2)$ is calculated by the formula giving $u_3^S(t_2)$, if we replace each at_2 with $min(a,0)tt_2 + max(a,0)(tt_2 + b_2 - 1)$. Limits $ll_1^S(tt_2, tt_3)$ and $uu_1^S(tt_2, tt_3)$ are calculated in the same way.

When using Myrinet-GM [Myr02], the receive event queue provides 317 tokens per port, 254 for receive events and 63 for send events. However, when implementing a cyclic assignment schedule (or a block-cyclic one), as in Figure 5.17, it is strongly possible that more than 254 receive events have arrived before the first of them is necessary for the node to go on with computations. In the case of a rectangular tile space, this problem can be easily coped with as follows: Before the computation of a tile each CPU may check for pending events, whether it needs for data in order to go on, or not.

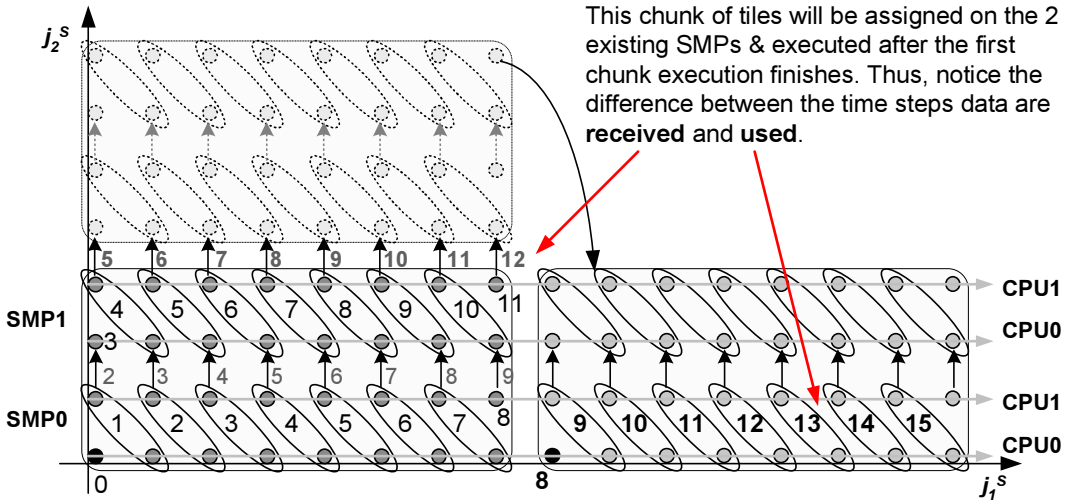

Figure 5.17: Time distance between the arrival of an event and the use of data it carries. Since the mapping direction of the tile space is too short in this example, only 3 events will remain pending until time step 8, when the execution of the second chunk of tiles starts in SMP node 0. The longer dimension j_1^S will be, the more events will be pending.

In the case of a non-rectangular tile space, the implementation is not so simple. As shown in Figure 5.18 and argued in the caption below, deadlocks in a non-rectangular tile space cannot be coped with by simply checking the event queue before the execution of a tile. In Figure 5.18, CPU 0 of node 1 is stalled.

A possible solution of this problem is as follows: When starting the execution of a row of tiles, each thread, which is possible to receive data, should create an assistant thread. It checks for pending events in the receive event queue and if it finds one, the event is processed and a new receive token is made available. If there are no receive events in the queue, the CPU is yielded to the main thread. So, if the assistant thread is useless, as in the case of a rectangular tile space, it will not considerably slow down the execution of the main thread.

5.8.3 Simulation Data

In order to study the behavior of the block-cyclic assignment scheme, we have constructed a simulation program. It really creates so many threads, as the processors of the cluster are

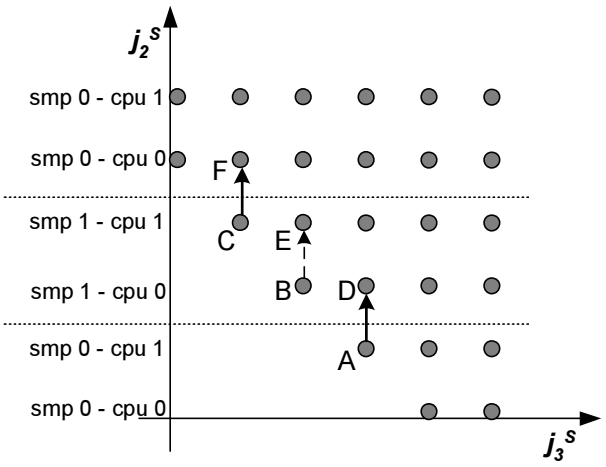

Figure 5.18: Deadlocks in the execution of non-rectangular tile space.

In this figure, the projection of the tile space onto axis plane $j_2^S - j_3^S$ is presented. While CPU 1 of SMP node 1 is computing the row of tiles labelled as C and filling in the receive buffers of node 0, CPU 0 of the node 1 is stalling on a barrier between rows B and E. At the same time, the data arriving from the neighboring node 0, due to the computation of row A, are likely to fill in the receive buffers and use up the receive tokens of node 1. However, if the computation of row A does not finish, the computation of row F will never start, so as to restore the receive tokens needed for row C.

supposed to be. It acts as if traversing the tile space, but instead of executing computations, it adds a time interval to the time previous computations have been computed and necessary data have arrived. Instead of exchanging data, threads exchange the time instances each tile and its subsequent communication are supposed to complete. Thus, we may experiment with all tile spaces and with underlying architectures that we do not have really available. We may set the communication characteristics to resemble any slow or fast network architecture.

Alternative Direction Implicit Integration (ADI)

First, we experimented with the Alternative Direction Implicit Integration (ADI) benchmark. The code segment which implies the main computational load and which deserves parallelization is given by the following nested `for`-loop:

```
for (t=0; t≤T-1; t++)
   for (i=0; i≤I-1; i++)
      for (j=0; j≤J-1; j++){
         X[t,i,j]=X[t-1,i,j]+X[t-1,i,j-1]*A[i,j]/B[t-1,i,j-1]-
                  X[t-1,i-1,j]*A[i,j]/B[t-1,i-1,j];
         B[t,i,j]=B[t-1,i,j]-A[i,j]*A[i,j]/B[t-1,i,j-1]
                  -A[i,j]*A[i,j]/B[t-1,i-1,j];
      }
```

The dependence matrix of this code segment is

$$D = \begin{bmatrix} 1 & 1 & 1 \\ 0 & 1 & 0 \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix}$$

One of the optimal tiling matrices, according to communication minimization criteria [Xue97a], can be proven to be

$$P = \begin{bmatrix} 10 & 10 & 10 \\ 0 & 10 & 0 \\ 0 & 0 & 10 \end{bmatrix}$$

After applying this tiling transformation, to the initial code segment with I=J=200 and T=1000, the tiled code segment can be rewritten as follows:

```
for (ii=0; ii≤19; ii++)
   for (jj=0; jj≤19; jj++)
      for (tt=-2-ii-jj; tt≤99-ii-jj; tt++){
         Work with tile (tt, ii, jj)
      }
```

We simulated the execution of this code segment on a cluster with a fixed number of SMP nodes and a fixed number o CPUs inside each node. We tested all possible values of parameters p_i, m_i, b_i, so as to locate those characteristics that give the best performance. In the following diagrams (Figures 5.19-5.22(b)) we have used the ratio $\frac{Speedup}{Number\ of\ Processors\ Used}$ as an index of the efficiency of a schedule. The maximum value of this fraction may theoretically equal to 1. The closer to 1 ratio $\frac{Speedup}{Number\ of\ Processors\ Used}$ is, the more efficient the respective schedule is considered.

In this benchmark the number of tiles of each row `(ii, jj)` is constant (equal to 102). Thus, the computation load of the algorithm is evenly distributed to processors iff the rows of tiles are evenly distributed. As an indicator of load balance along dimension i, we have used function

$$bal_i = \begin{cases} 0 \text{ if } p_i m_i = 1 \\ (w_i - \lfloor \frac{w_i}{p_i m_i b_i} \rfloor p_i m_i b_i) b_i \text{ else} \end{cases}$$

The outcome of this function is equal to 0 iff the rows of tiles are evenly distributed to processors. As a global indicator of load balance, we have used function

$$bal = \sum bal_i$$

As deduced from Figure 5.19, load balance is necessary and sufficient for achieving the optimal performance when we afford just one SMP node. Otherwise, as deduces from Figures 5.20(a),

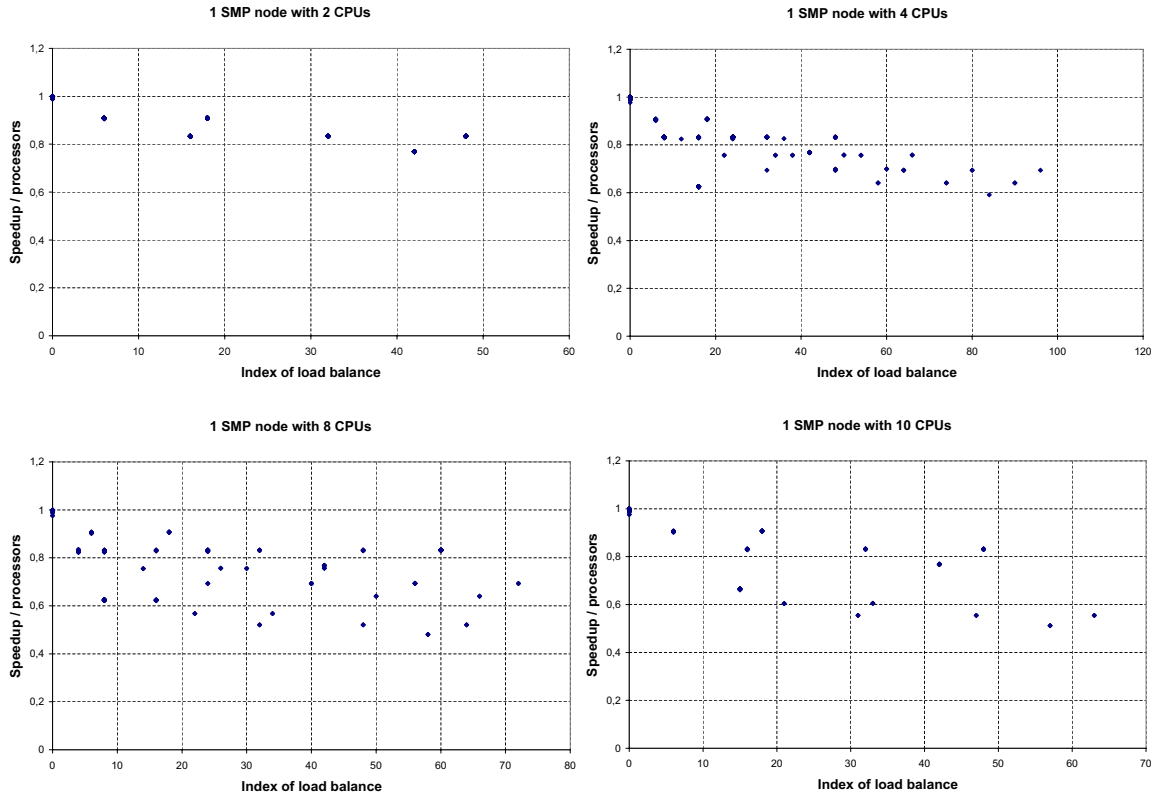

Figure 5.19: Simulation Data: Execution of ADI onto a shared memory multiprocessor. Ratio $\frac{Speedup}{Number\ of\ Processors\ Used}$ is plotted as a function of an index indicating load balance. The optimal performance is achieved when this index indicates a perfect load balance.

5.21(a), 5.22(a), 5.23(a), 5.24(a), 5.25(a), load balance is necessary, but not sufficient for achieving the optimal speedup.

In order to model the data transfer load along dimension i, we have used function

$$comm_i = -1 + \begin{cases} 1 \text{ if } p_i = 1 \\ \lceil \frac{w_i}{p_i m_i b_i} \rceil \text{ else} \end{cases}$$

The total communication load is modelled by function

$$comm = \sum (comm_i \prod_{j \neq i} w_j)$$

It can be easily deduced from Figures 5.23(b), 5.24(b), 5.25(b) that, when the non-overlapping execution policy is followed, it is necessary to minimize the communication load, in order to achieve the optimal speedup. When the overlapping execution policy is followed, we did not notice such a relation between communication load and speedup.

In Figures 5.20(b), 5.21(b), 5.22(b), 5.23(c), 5.24(c), 5.25(c), we have used value 0 for the horizontal axis when both load balance and communication indices equal to 0 and value 1

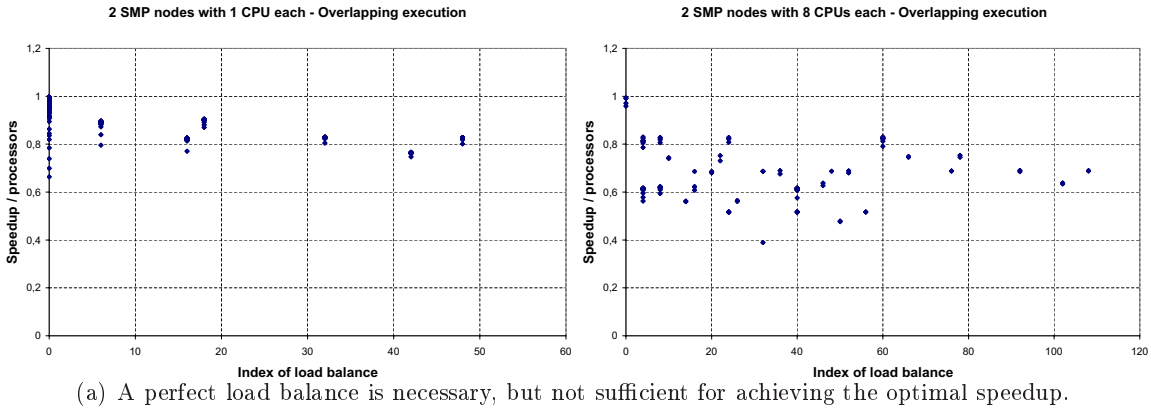

(a) A perfect load balance is necessary, but not sufficient for achieving the optimal speedup.

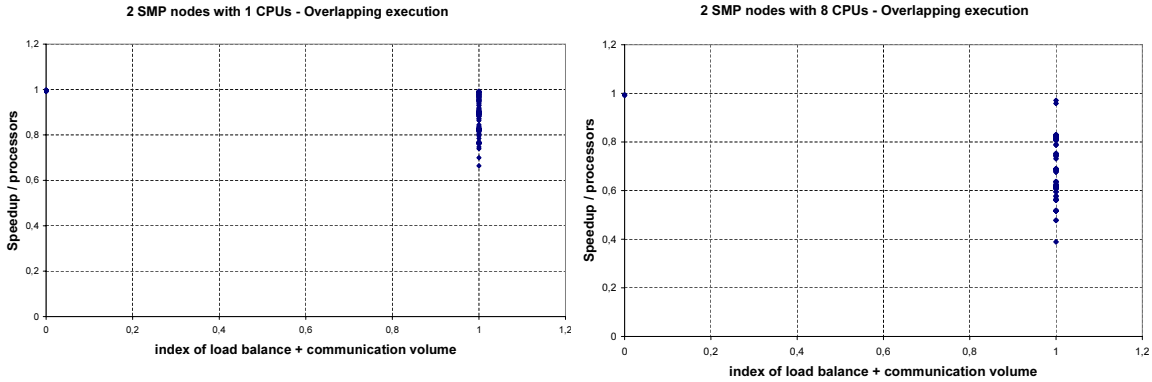

(b) The optimal speedup is achieved when the computation load is evenly distributed among processors and the communication load is minimized.

Figure 5.20: Simulation Data: Execution of ADI onto a cluster of 2 SMP nodes, following the overlapping execution policy

otherwise. We conclude that almost always the speedup is optimal when both load balance and communication criteria are fulfilled. This holds even for the overlapping execution policy, although we did not find out a direct dependence between communication load and speedup.

In Tables 5.8-5.9, we have indicated the maximum values of ratio $\frac{Speedup}{Number\ of\ Processors\ Used}$ along with the virtual grid configuration and the blocking parameters used. Notice that, for a non negligible value of the time needed for synchronization and overlapped communication, the blocking parameters and grid configuration, that give the optimal performance are almost identical for both the overlapping and the non-overlapping execution policies. In such rectangular tile spaces, we should use the cluster assignment scheme, at least along dimensions with more than one SMP nodes. In comparison to the simulations conducted in §5.6.3, notice that now we have used a non negligible value for the times needed for synchronization and for the initialization of communication, so as to predict the performance of slower than Myrinet interconnection technologies.

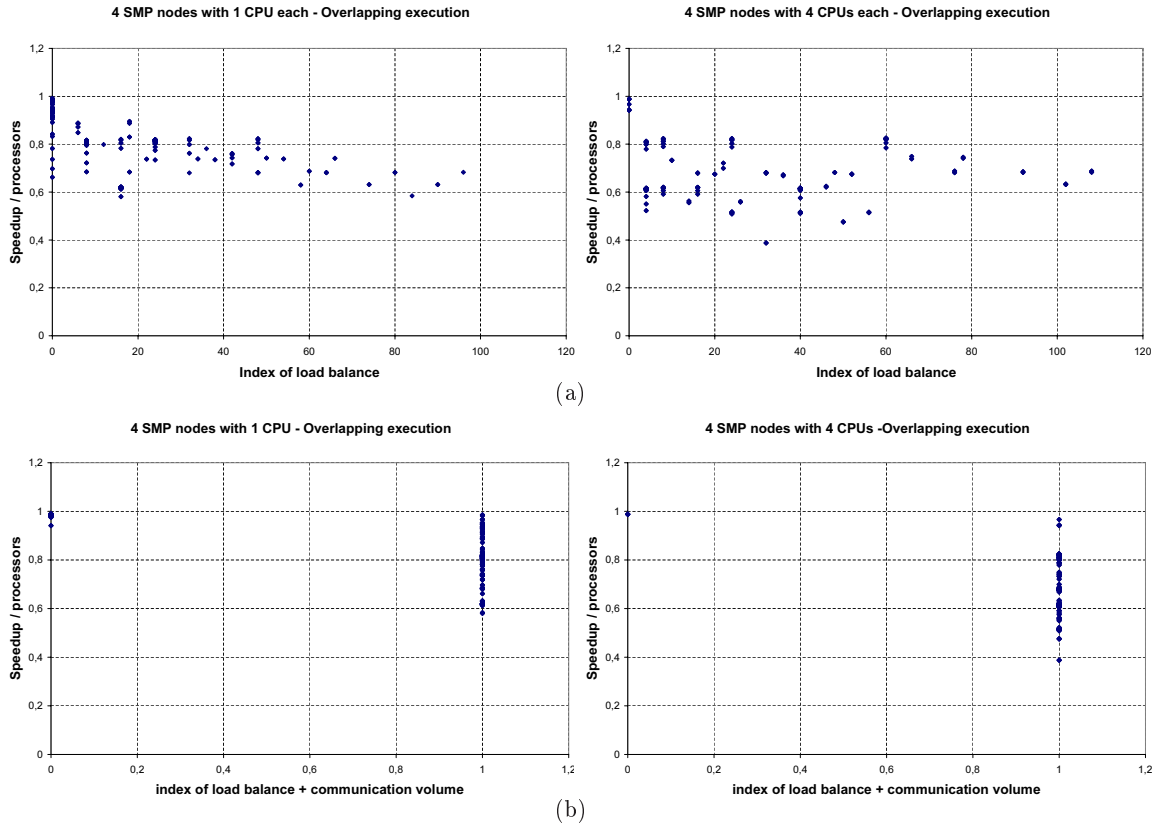

Figure 5.21: Simulation Data: Execution of ADI onto a cluster of 4 SMP nodes, following the overlapping execution policy

Table 5.8: ADI - Simulation Data

The maximum values of ratio $(Speedup)/(Number\ of\ Processors\ Used)$ are achieved when the cluster assignment scheme is followed.

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Speedup/processors*
1 SMP × 2 CPUs	1	1	1	2	20	10	0.99996
1 SMP × 4 CPUs	1	1	2	2	10	10	0.99987
	1	1	1	4	20	5	0.99985
	1	1	4	1	5	20	0.99985
1 SMP × 8 CPUs	1	1	2	4	10	5	0.99960
	1	1	4	2	5	10	0.99960
	1	1	2	4	5	5	0.99910
	1	1	4	2	5	5	0.99910
1 SMP × 10 CPUs	1	1	1	10	20	2	0.99963
	1	1	10	1	2	20	0.99963
	1	1	2	5	10	4	0.99950
	1	1	5	2	4	10	0.99950

Gauss Successive Over-Relaxation (SOR)

In the sequel, we experimented with the Gauss Successive Over-Relaxation (SOR) benchmark. The code segment which implies the main computational load and which deserves parallelization

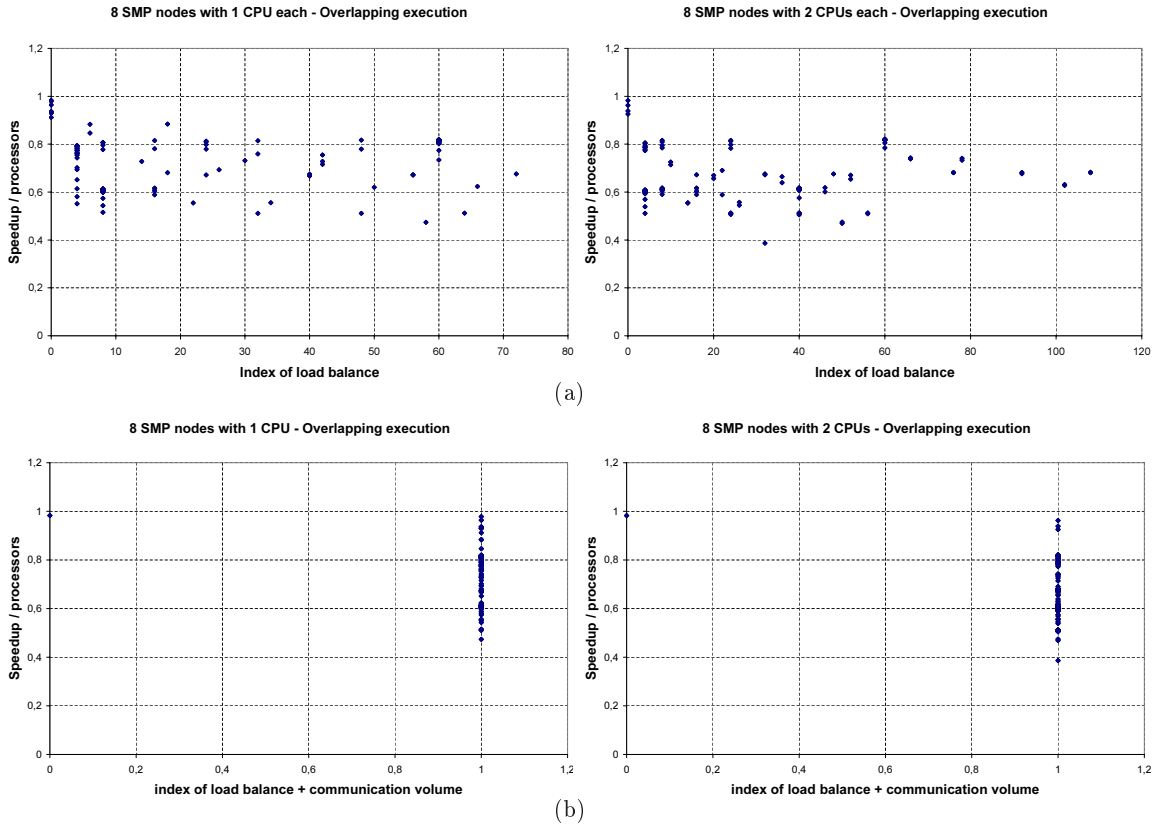

Figure 5.22: Simulation Data: Execution of ADI onto a cluster of 8 SMP nodes, following the overlapping execution policy

is given by the following nested `for`-loop:

```
for (t=0; t≤T-1; t++)
   for (i=0; i≤I-1; i++)
      for (j=0; j≤J-1; j++){
         A[t,i,j]=w/4(A[t,i-1,j]+A[t,i,j-1]+A[t-1,i+1,j]+A[t-1,i,j+1])+
                  (1-w)A[t-1,i,j]
      }
```

The dependence matrix of this code segment is

$$D = \begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 & 1 & 1 \\ 0 & 1 & 0 & -1 & 0 \\ 0 & 0 & 1 & 0 & -1 \end{bmatrix}$$

One of the optimal tiling matrices, according to communication minimization criteria [Xue97a], can be proven to be

$$P = \begin{bmatrix} 10 & 10 & -10 \\ -10 & 0 & 10 \\ 0 & -10 & 10 \end{bmatrix}$$

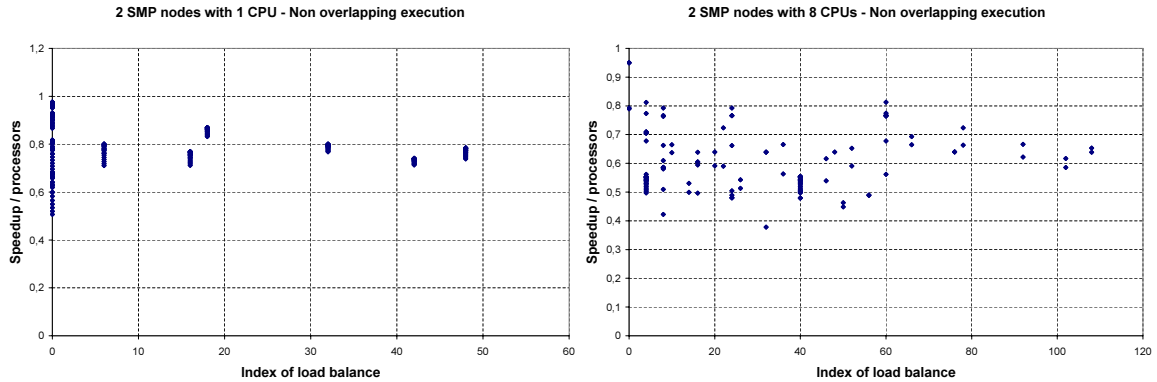

(a) A perfect load balance is necessary, but not sufficient for achieving the optimal speedup.

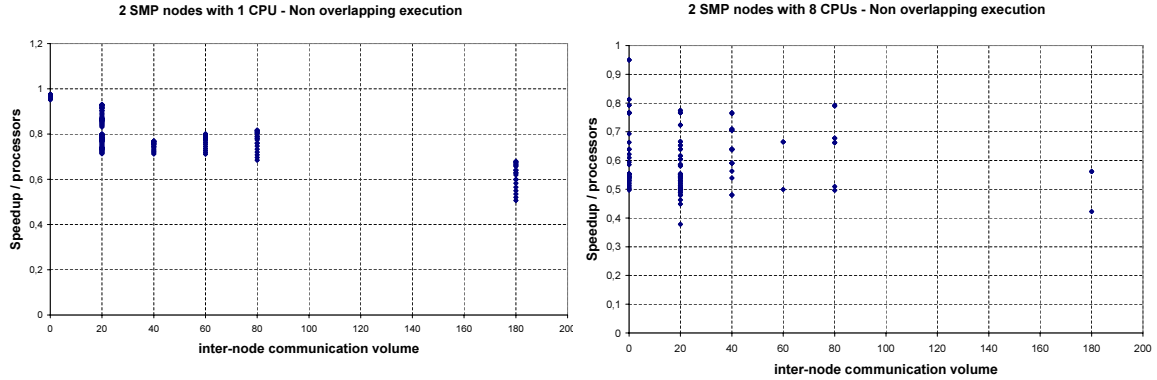

(b) The minimization of the communication load is necessary, but not sufficient for achieving the optimal speedup.

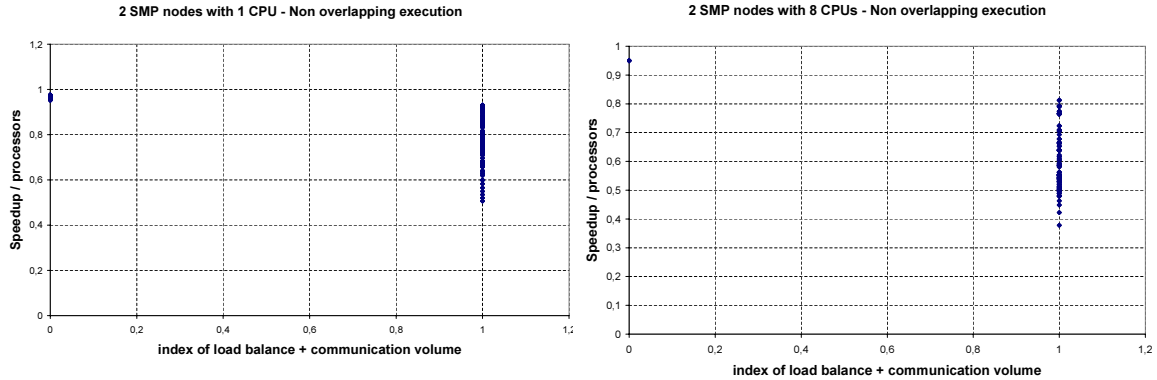

(c) The optimal speedup is achieved when the computation load is evenly distributed among processors and the communication load is minimized.

Figure 5.23: Simulation Data: Execution of ADI onto a cluster of 2 SMP nodes, following the non-overlapping execution policy

After applying this tiling transformation, to the initial code segment with I=J=200 and T=1000, the tiled code segment can be rewritten as follows:

```
for (ii=0; ii≤119; ii++)
   for (jj=ii; jj≤ii+20; jj++)
      for (tt=max(0, jj-20, -ii+jj-1); tt≤min(119, jj, -ii+jj+100); tt++){
         Work with tile (tt, ii, jj)
      }
```

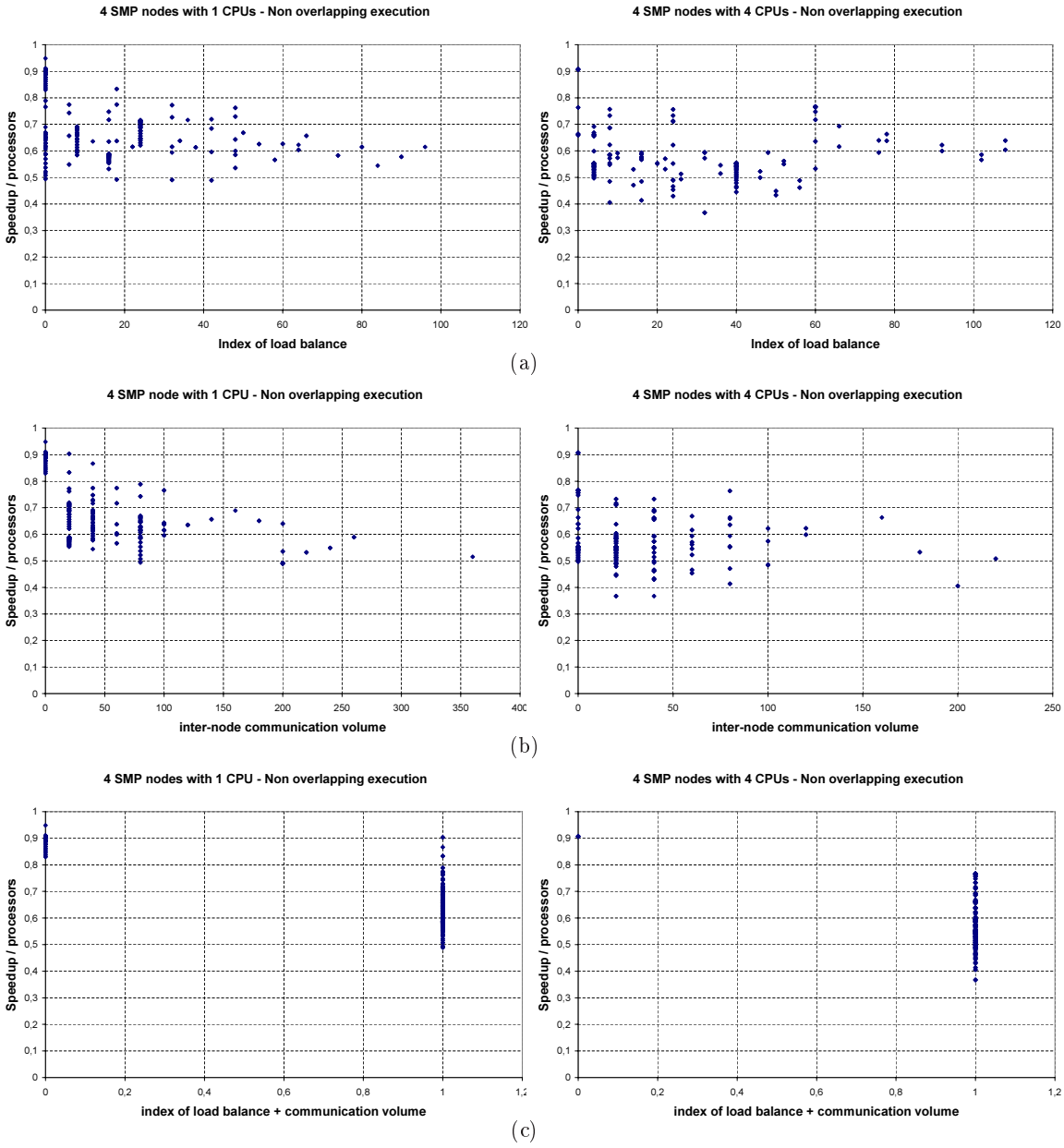

Figure 5.24: Simulation Data: Execution of ADI onto a cluster of 4 SMP nodes, following the non-overlapping execution policy

As in the case of the ADI benchmark, we simulated the execution of this code segment on a cluster with a fixed number of SMP nodes and a fixed number o CPUs inside each node. We tested all possible values of parameters p_i, m_i, b_i, so as to locate the configuration that gives the best performance. In Tables 5.10, 5.11, 5.12 we have used the ratio $\frac{Speedup}{Number\ of\ Processors\ Used}$ as an index of the efficiency of a schedule. The maximum value of this fraction may theoretically equal to 1. The closer to 1 ratio $\frac{Speedup}{Number\ of\ Processors\ Used}$ is, the more efficient the respective schedule is considered.

For each cluster size, we have denoted the configuration that gives the best performance. Then, we have indicated the optimal cyclic configuration and the optimal cluster configuration.

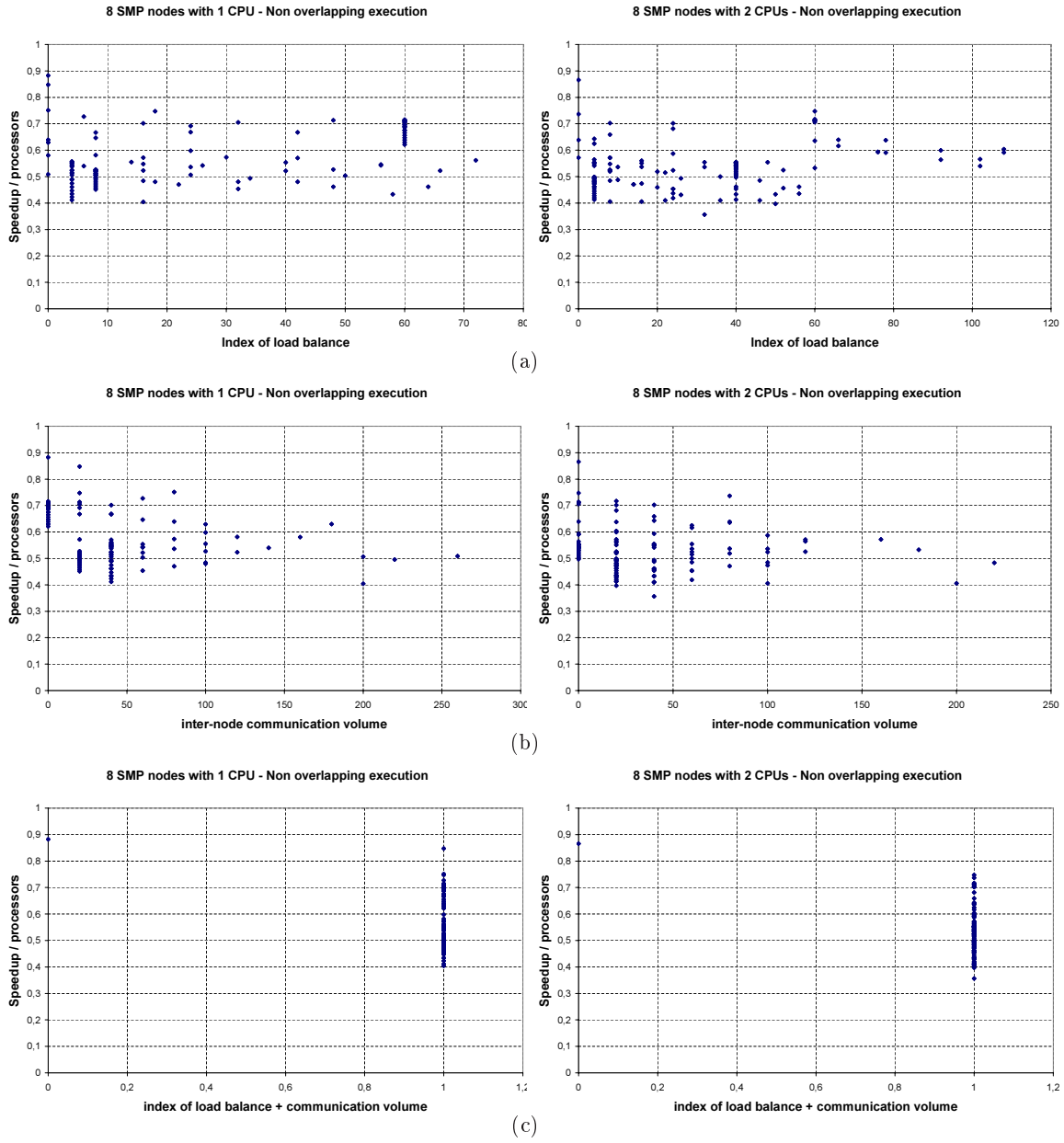

Figure 5.25: Simulation Data: Execution of ADI onto a cluster of 8 SMP nodes, following the non-overlapping execution policy

In the last column of Tables 5.10, 5.11, 5.12 we have indicated the percent reduction in efficiency of the cyclic or cluster schedule, in comparison to the optimal block-cyclic schedule.

One can easily deduce that for such a non-rectangular tile space, the cluster assignment schedule is totally out of a question. This is due to the fact that when a processor starts executing the tiles assigned to it, the processors that have previously started executing computations, have almost finished with them. Thus, the execution of the tile space is almost not parallelized.

On the other hand, when the overlapping execution policy is followed, the cyclic assignment schedule can achieve an almost optimal performance, as deduced from Table 5.11. When the non-overlapping execution scheme is followed, the cyclic assignment schedule may be up to 26%

Table 5.9: ADI - Simulation Data

The maximum values of ratio $(Speedup)/(Number\ of\ Processors\ Used)$ are achieved when the cluster assignment scheme is followed, at least along dimensions with more than one SMP nodes.

							Speedup/processors	
	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Non-overlapping*	*Overlapping*
2 SMPs × 1 CPU	1	2	1	1	1	10	0.976	0.998
	2	1	1	1	10	1	0.976	0.998
	1	2	1	1	2	10	0.976	0.998
	2	1	1	1	10	2	0.976	0.998
2 SMPs × 2 CPUs	1	2	2	1	2	10	0.975	0.997
	2	1	1	2	10	2	0.975	0.997
	1	2	2	1	5	10	0.975	0.997
	2	1	1	2	10	5	0.975	0.997
2 SMPs × 4 CPUs	1	2	4	1	5	10	0.975	0.997
	2	1	1	4	10	5	0.975	0.997
	1	2	4	1	1	10	0.975	0.996
	2	1	1	4	10	1	0.975	0.996
2 SMPs × 8 CPUs	1	2	4	2	5	5	0.950	0.994
	2	1	2	4	5	5	0.950	0.994
	1	2	4	2	1	5	0.949	0.991
	2	1	2	4	5	1	0.949	0.991
4 SMPs × 1 CPU	2	2	1	1	10	10	0.949	0.991
	1	4	1	1	1	5	0.91	0.99
	4	1	1	1	5	1	0.91	0.99
	1	4	1	1	2	5	0.909	0.99
	4	1	1	1	5	2	0.909	0.99
	1	4	1	1	4	5	0.907	0.989
	4	1	1	1	5	4	0.907	0.989
4 SMPs × 2 CPUs	2	2	1	2	10	5	0.926	0.99
	2	2	2	1	5	10	0.926	0.99
	1	4	2	1	2	5	0.908	0.989
	4	1	1	2	5	2	0.908	0.989
4 SMPs × 4 CPUs	1	4	4	1	1	5	0.908	0.988
	4	1	1	4	5	1	0.908	0.988
	1	4	4	1	5	5	0.906	0.988
	2	2	2	2	5	5	0.906	0.988
	4	1	1	4	5	5	0.906	0.988
8 SMPs × 1 CPU	2	4	1	1	10	5	0.882	0.983
	4	2	1	1	5	10	0.882	0.983
	2	4	1	1	5	5	0.847	0.979
	4	2	1	1	5	5	0.847	0.979
	2	4	1	1	2	5	0.751	0.964
	4	2	1	1	5	2	0.751	0.964
8 SMPs × 2 CPUs	2	4	2	1	5	5	0.866	0.982
	4	2	1	2	5	5	0.866	0.982

Table 5.10: SOR - Simulation Data

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Speedup/processors*	*Efficiency reduction*
1 SMP × 2 CPUs	1	1	1	2	120	5	0.999421271	
	1	1	2	1	1	1	0.988251853	1.2%
	1	1	2	1	60	140	0.534139023	47%
1 SMP × 4 CPUs	1	1	4	1	1	140	0.997985691	
	1	1	4	1	1	1	0.987554938	1%
	1	1	4	1	30	140	0.309307308	69%
1 SMP × 8 CPUs	1	1	8	1	1	140	0.989166534	
	1	1	8	1	1	1	0.978837276	1%
	1	1	8	1	15	140	0.216077827	78%
1 SMP × 10 CPUs	1	1	10	1	1	10	0.980911549	
	1	1	10	1	1	1	0.971447503	1%
	1	1	10	1	12	140	0.198010851	80%

Table 5.11: SOR - Simulation Data, following the overlapping execution policy

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Speedup/processors*	*Efficiency reduction*
2 SMPs × 1 CPU	2	1	1	1	5	1	0.987745575	
	2	1	1	1	1	1	0.954850866	3.3%
	2	1	1	1	60	140	0.53174481	46%
2 SMPs × 2 CPUs	2	1	1	2	6	1	0.984724165	
	2	1	2	1	1	1	0.970604098	1.4%
	2	1	2	1	30	140	0.308091238	69%
2 SMPs × 4 CPUs	2	1	2	2	2	1	0.972011902	
	2	1	4	1	1	1	0.962034972	1%
	2	1	4	1	15	140	0.215110584	78%
2 SMPs × 8 CPUs	2	1	2	4	3	1	0.923522467	
	2	1	4	2	1	1	0.910115457	1.5%
	2	1	8	1	8	140	0.166069888	82%
4 SMPs × 1 CPU	4	1	1	1	2	1	0.970575774	
	4	1	1	1	1	1	0.954196445	1.7%
	4	1	1	1	30	140	0.305305101	69%
4 SMPs × 2 CPUs	4	1	1	2	2	1	0.963700266	
	4	1	2	1	1	1	0.961991687	0.18%
	4	1	2	1	15	140	0.213112999	78%
4 SMPs × 4 CPUs	4	1	1	4	3	1	0.918472758	
	4	1	2	2	1	1	0.910052738	0.92%
	4	1	4	1	8	140	0.164702948	82%
8 SMPs × 1 CPU	8	1	1	1	1	1	0.945760927	
	8	1	1	1	1	1	0.945760927	0%
	8	1	1	1	15	140	0.208689671	78%
8 SMPs × 2 CPUs	8	1	1	2	2	1	0.895967945	
	8	1	1	2	1	1	0.895508695	0.05%
	8	1	2	1	8	140	0.161913245	82%

slower than the block-cyclic assignment schedule. This is due to the fact that it imposes a very

Table 5.12: SOR - Simulation Data, following the non-overlapping execution policy

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Speedup/processors*	*Efficiency reduction*
2 SMPs × 1 CPU	2	1	1	1	8	1	0.933471933	
	1	2	1	1	1	1	0.687822177	26%
	1	2	1	1	120	70	0.516923785	45%
2 SMPs × 2 CPUs	2	1	1	2	8	1	0.931415461	
	2	1	2	1	1	1	0.804743867	14%
	2	1	2	1	30	140	0.297544003	68%
2 SMPs × 4 CPUs	2	1	1	4	9	1	0.915342071	
	2	1	4	1	1	1	0.797715939	13%
	2	1	4	1	15	140	0.206804037	77%
2 SMPs × 8 CPUs	2	1	2	4	4	1	0.872820864	
	2	1	4	2	1	1	0.761663718	13%
	2	1	8	1	8	140	0.159950583	82%
4 SMPs × 1 CPU	4	1	1	1	4	1	0.852477691	
	4	1	1	1	1	1	0.678914342	20%
	1	4	1	1	120	35	0.276955342	68%
4 SMPs × 2 CPUs	4	1	1	2	4	1	0.847714428	
	4	1	2	1	1	1	0.797329214	5.9%
	4	1	2	1	15	140	0.18935053	78%
4 SMPs × 4 CPUs	4	1	1	4	4	1	0.832239744	
	4	1	2	2	1	1	0.761153699	8.5%
	4	1	4	1	8	140	0.146127364	82%
8 SMPs × 1 CPU	4	2	1	1	4	4	0.765480087	
	8	1	1	1	1	1	0.672901118	12%
	8	1	1	1	15	140	0.164661875	78%
8 SMPs × 2 CPUs	8	1	1	2	2	1	0.742509583	
	8	1	2	1	1	1	0.731556309	1.5%
	8	1	2	1	8	140	0.130694603	82%

dense communication pattern. Thus, the block-cyclic assignment scheme achieves the happy medium between communication load and concurrent execution on different processors.

6

Conclusion

In this thesis, we have added some notions to the difficult problem of automatic parallelization of nested `for`-loops.

In [GAK03], [GDAK02a], [GDAK04], a complete framework for automatically producing parallel SPMD code has been presented. However, we assumed that there are always as many processors as needed, or, that processes are scheduled by the operating system on the available processors. However, as explained in §5.1, this scheduling may not be optimal. Chapter 5 of this thesis is now presenting a solution to this problem. In addition, we had not taken into account multi-level parallel architectures. This case is coped with by Chapter 4 and §3.3 of this thesis.

In [Sot04], Sotiropoulos has presented an innovating parallel scheduling, which can exploit advanced communication features of modern clusters, such as Direct Memory Accessing and Zero-Copy protocols [KSG03], [GSK01]. This thesis is now modifying the schedule proposed by Sotiropoulos, in order to exploit the proximity of processors within the same SMP node.

Thus, this thesis can be considered as the last among realized steps for the parallelization of nested `for`-loops:

1. First of all, one should conduct a dependence analysis of the code segment, as described in [Ban88], [Pug92]. We assume that this step gives uniform dependences, as described in §2.3 and in §B.2.

2. Then, we select the optimal tiling, according to cache locality or communication overhead minimization criteria, as described in [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98] and [AKN95], [RR02], [BDRR94], [Xue97a], [Xue00], [RR04].

3. Sequential code is converted to serial tiled code, according to the tiling transformation selected in step 2, as described in [GAK02b], [GAK03] and in §3.2 of this thesis. This conversion is consisted of two substeps:

(a) Producing the bounds of the tile space from the bounds of the iteration space (§3.2.1) and

(b) Producing the appropriate boundary expressions for traversing the internal of each tile, as well as determining the incremental steps of each loop index (§3.2.2).

4. A communication policy (overlapping or non-overlapping) may be selected [GSK01], [KSG03], according to the hardware technology that will be used. If the network interconnection supports Direct Memory Access (DMA) protocols, we highly recommend the selection of the overlapping communication policy. If DMA is not supported by hardware, then overlapping communication will not be really implemented. Thus, writing code for overlapping communication over this hardware architecture will only introduce unnecessary delays to the final program.

5. If our cluster is consisted by Symmetric Multiprocessors (SMPs), then the proximity of processors in the same SMP node can be exploited by applying a grouping transformation to the tile space, produced in step 3a, and then scheduling groups instead of tiles, as described in [ASTK02b], [AST+05] and in Chapter 4 of this thesis.

6. If the number of rows of tiles produced by step 3a exceeds the number of CPUs available, then it is advised to apply a static scheduling of tiles or groups, as described in [AKK04] and in Chapter 5 of this thesis. If the tile space (step 3a) is rectangular, then we need not take into account load balancing issues. Thus, we may select between the cyclic assignment schedule (§5.2) and the cluster assignment schedule (§5.4). The cyclic assignment schedule is preferable when the overlapping communication policy has been selected in step 4, while cluster assignment schedule is preferable when the non-overlapping communication policy has been selected. If the tile space is not rectangular, then the block-cyclic assignment schedule constitutes a useful compromise of the advantages and disadvantages of cyclic and cluster assignment schedules.

7. Finally, serial tiled code, produced in step 3, can be converted into parallel code, taking into account the decisions of steps 4, 5, 6, and allocating data to processes, as described in [GDAK02a], [Gou03] and in §3.3 of this thesis.

Although a lot of research has been conducted in this area, we cannot yet automatically produce optimal parallel tiled code for the execution of code segments with nested `for`-loops onto parallel architectures.

- First of all, we have not yet investigated the interaction among the tile selection techniques (step 2) and subsequent steps (4, 5, 6). It is strongly possible that the application of different communication policies or assignment schemes will modify the criteria for the selection of the optimal tiling transformation. Thus, maybe an overall analysis of problems corresponding to steps 2, 4, 5 and 6 would modify the final parallel code produced in step 7.

- In addition, we may incorporate in the previous procedure the data layout and indexing techniques described in [AK04], [AKT05]. In these papers, E. Athanasaki et al. have presented an alternative array data layout, which stores array elements in memory in the order they are fetched in cache by the tiled nested `for`-loop code segment. Then, the combination of parallelization and peak cache performance is expected to further boost the efficiency of the final parallel code. However, incorporating these techniques, will add one more parameter in the tile selection methods applied in step 2.

- Another issue that has not been yet investigated is false sharing inside SMP nodes ([CS99], pages 123-156, [TLH94], [KCRB03]). Is there such a possibility? How can it be evicted? Since tiling has initially been designed for parallelization onto clusters with distributed memory, or for exploiting cache locality on single processing units, these questions have not been yet addressed in the literature.

- Furthermore, one should find out if these techniques can be applied to code segments with imperfectly nested `for`-loops. As described in [AMP00b], [AMP00a], [Xue96], [SL99], [Kul98], [LLL01], every imperfectly nested `for`-loop can be converted into perfectly nested `for`-loop, using `if` statements. However, the techniques described in the above papers are mainly aimed for cache locality optimization, not for parallelism. The computation load of iterations will not be equal. Thus, tiling into equal sized tiles will result into computation load imbalance. On the other hand, the results of this thesis and of referenced related work have been based on the assumptions that tiles are identical.

- Similarly, if the computing system is heterogeneous, tiling into identical tiles will not give equal computation times for all of them. This fact will not be consistent with the underlying assumptions of this thesis and of referenced related work. Then, the techniques presented in this thesis might be combined or enhanced with the ones proposed in [Mor98], [KP96], [CZL95], [CZL97]. However, the methods proposed by above papers cannot replace the schemes proposed in this thesis, since, they concern the parallelization of `doall` loops ([CZL95], [CZL97]), or employ a dynamic scheduling algorithm ([KP96]).

- In order to further reduce the execution time of parallel programs on SMP nodes, we should also query which CPUs of an SMP node should communicate with other SMP nodes. Should each CPU exchange data that concern only its own work? Or should a single processor undertake the communication needed for the whole SMP node? In case the second possibility is taken, how shall we balance the computation+communication load of CPUs?

Appendices

A

Summary of Notations

Symbol	*Explanation*	*Page*
N	set of natural numbers	14
N^*	set of natural numbers, excluding 0, $N^* = N - \{0\}$	14
Z	set of integer numbers	14
Z^*	set of integer numbers, excluding 0, $Z^* = Z - \{0\}$	14
n	Dimensions of the iteration space	14
J^n	Iteration space	15
$\vec{j} = (j_1, \ldots, j_n)$	Iteration coordinates vector	14
J^S	Tile space	32
$\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_n^S)$	Tile coordinates vector: $\vec{j^S} = \lfloor H\vec{j} \rfloor$	32
TOS	Tile origin space	32
$\vec{j_0} = (j_{01}, \ldots, j_{0n})$	Tile origin	32
TIS	Tile iteration space	32
$TTIS$	Transformed tile iteration space	61
$\vec{j'} = (j'_1, \ldots, j'_n)$	Instance of the transformed tile iteration space $\vec{j'} = H'(\vec{j} - \vec{j_0}) \Leftrightarrow \vec{j} = P'(V\vec{j^S} + \vec{j'})$	65
DS	Data space $DS = \{f_w(\vec{j}) \mid \vec{j} \in J^n\}$	77
LDS	Local data space $LDS = \left\{ \vec{j''} \in Z^n \middle\vert \begin{array}{c} 0 \le j''_k < off_k + m_k v_{kk}/\widetilde{h'}_{kk}, k = 1, \ldots, n, k \ne i \\ \wedge 0 \le j''_i < off_i + \lvert t \rvert v_{ii}/\widetilde{h'}_{ii} \end{array} \right\}$	80
$\vec{j''} = (j''_1, \ldots, j''_n)$	Instance of the local data space $\vec{j''} = map(\vec{j'}, t)$	80
J^G	Group space	92
$\vec{j^G} = (j_1^G, \ldots, j_n^G)$	Group coordinates vector $\vec{j^G} = \lfloor H^G \vec{j^S} \rfloor$	92

Symbol	*Explanation*	*Page*
H	Tiling matrix	30
g	Smallest natural number such that gH is an integer matrix	33
P	Inverse tiling matrix	30
V	Diagonal matrix with v_{kk} the smallest integer such that $v_{kk}\vec{h_k}$ to be integral	63
H'	Transformation matrix from TIS to TTIS ($H' = VH$)	61
P'	Transformation matrix from TTIS to TIS ($P' = H'^{-1}$)	61
$\widetilde{H'}$	Hermite normal form of matrix H'	63
H^G	Grouping matrix	92
P^G	Inverse grouping matrix	92
D	Dependence matrix	18
D'	Transformed dependence matrix $D' = H'D$	
D^S	Tile dependence matrix	34
Π	Linear time scheduling vector	21
Π^G	Linear time scheduling vector concerning groups	100
$m = m_1 \times \cdots \times m_{i-1} \times m_{i+1} \times \cdots \times m_n$	Number of CPUs inside an SMP node	77, 95
$p = p_1 \times \cdots \times p_{i-1} \times p_{i+1} \times \cdots \times p_n$	Number of available SMP nodes	129
$\vec{smp\_id}$	SMP node identification vector	77
$\vec{cpu\_id}$	processor identification vector inside an SMP node	77
$\vec{pid}$	global processor identification vector	77
	$pid_x = pid_x = cpu\_id_x + smp\_id_x m_x \Leftrightarrow$ $cpu\_id_x = pid_x \% m_x,\ smp\_id_x = \lfloor pid_x / m_x \rfloor$	
$\wp$	Makespan = Number of time steps needed for the completion of the execution	22
i	The longest dimension of the tile space	78, 110
l_k, u_k	Lower and upper bounds of the iteration space $k = 1, \ldots, n$	14
l_k^S, u_k^S	Lower and upper bounds of the tile space $k = 1, \ldots, n$	32
w_k^S	Width of a rectangular tile space along dimension k, $w_k^s = u_k^s - l_k^S + 1$, $k = 1, \ldots, n$	103

B

Algorithmic Model - Summary of assumptions

B.1: We consider an n-dimensional perfectly nested `for`-loop:

```
for (j1=l1; j1 ≤ u1; j1++){
   ...
   for (jn=ln; jn ≤ un; jn++){
      Loop Body
   }
   ...
}
```

where l_1 and u_1 are integer parameters, l_k and u_k $(k = 2, \ldots, n)$ are functions of the outer loop indices. Specifically, they may have the form:

$$l_k = max(\lceil f_{k1}(j_1, \ldots, j_{k-1})\rceil, \ldots, \lceil f_{kr}(j_1, \ldots, j_{k-1})\rceil)$$

and

$$u_k = min(\lfloor g_{k1}(j_1, \ldots, j_{k-1})\rfloor, \ldots, \lfloor g_{kr}(j_1, \ldots, j_{k-1})\rfloor),$$

where f_{ki} and g_{ki} are affine functions. (see page 14)

B.2: All dependence vectors are uniform, i.e. independent of the indices of computations. (see page 18)

B.3: There are at least n linearly independent dependence vectors. Thus, the class of depen-

dence matrix D equals to n. (see page 31)

B.4: Anti-dependences and output dependences have been eliminated using more variables [CDRV98]. (see page 18)

B.5: All dependence vectors are smaller than the tile size, thus they are entirely contained in each tile's area. This means that the tile dependence matrix D^S contains only 0's and 1's. (see page 35)

B.6: The processing architecture consists of an homogeneous cluster of single CPU or SMP nodes. (see page 77)

C

Simple Mathematical Formulas

Lemma C.1 *If all n points $\vec{y_i}$, $i = 1, \ldots, n$ belong to a convex space J^n, then every point*

$$\vec{y} = a_1\vec{y_1} + \cdots + a_n\vec{y_n} \tag{C.1}$$

where $a_i \in [0, 1]$ and $a_1 + \cdots + a_n = 1$, belongs to J^n.

Geometrically, this statement can be expressed as follows: If all points $\vec{y_i}$, $i = 1, \ldots, n$ belong to a convex space J^n, then all points located among them belong to J^n.

Proof: *If all points $\vec{y_i}$, $i = 1, \ldots, n$ belong to J^n, then it holds $B\vec{y_i} \leq \vec{b}$ for all $i = 1, \ldots, n$. Consequently, $B\vec{y} = \sum_{i=1}^{n} a_i B\vec{y_i} \leq \sum_{i=1}^{n} a_i\vec{b} = \vec{b}$. Thus, point $\vec{y}$ also belongs to J^n.* ⊣

Lemma C.2 *Function*

$$f(x_1, \ldots, x_n) = x_1 + \cdots + x_n,$$

where $x_1 \times \cdots \times x_n = c$ and $x_1, \ldots, x_n > 0$, is minimized when

$$x_1 = \cdots = x_n = c^{\frac{1}{n}}$$

Proof: *Function*

$$f(x_1, \ldots, x_n) = x_1 + \cdots + x_n,$$

where $x_1 \times \cdots \times x_n = c \Rightarrow x_n = \frac{c}{x_1 \times \cdots \times x_{n-1}}$, can be rewritten as follows:

$$f(x_1, \ldots, x_{n-1}) = x_1 + \cdots + x_{n-1} + \frac{c}{x_1 \times \cdots \times x_{n-1}}.$$

Therefore $\frac{\partial f}{\partial x_{n-1}} = 1 - \frac{c}{x_1 \times \cdots \times x_{n-2}} x_{n-1}^{-2}$ and $\frac{\partial^2 f}{\partial x_{n-1}^2} > 0$, $\forall x_{n-1}$.

Thus, function $f(x_1,\ldots,x_{n-1})$ *is minimized in respect to the value of* x_{n-1} *when* $\frac{\partial f}{\partial x_{n-1}} = 0 \Rightarrow x_{n-1} = \left(\frac{c}{x_1\times\cdots\times x_{n-2}}\right)^{\frac{1}{2}}$. *For this value of* x_{n-1} *we can write:*

$$f(x_1,\ldots,x_{n-2}) = x_1+\cdots+x_{n-2}+2\left(\frac{c}{x_1\times\cdots\times x_{n-2}}\right)^{\frac{1}{2}}.$$

After we have eliminated variables $x_{n-i+1},\ldots,x_n$ *this way, we conclude that function* f *can be expressed as*

$$f(x_1,\ldots,x_{n-i}) = x_1+\cdots+x_{n-i}+i\left(\frac{c}{x_1\times\cdots\times x_{n-i}}\right)^{\frac{1}{i}}.$$

Therefore $\frac{\partial f}{\partial x_{n-i}} = 1-\left(\frac{c}{x_1\times\cdots\times x_{n-i-1}}\right)^{\frac{1}{i}} x_{n-i}^{-\frac{i+1}{i}}$ *and* $\frac{\partial^2 f}{\partial x_{n-i}^2} > 0,\ \forall x_{n-i}$. *Thus, function* $f(x_1,\ldots,x_{n-i})$ *is minimized in respect to the value of* x_{n-i} *when* $\frac{\partial f}{\partial x_{n-i}} = 0 \Rightarrow x_{n-i} = \left(\frac{c}{x_1\times\cdots\times x_{n-i-1}}\right)^{\frac{1}{i+1}}$. *For this value of* x_{n-i} *we can write that*

$$f(x_1,\ldots,x_{n-i-1}) = x_1+\cdots+x_{n-i-1}+(i+1)\left(\frac{c}{x_1\times\cdots\times x_{n-i-1}}\right)^{\frac{1}{i+1}}.$$

If we continue the elimination of the variables in this way, we conclude that the minimization of f *is achieved when* $x_1 = c^{\frac{1}{n}}$. *After a backwards substitution of the variables in the expressions* $x_{n-i} = \left(\frac{c}{x_1\times\cdots\times x_{n-i-1}}\right)^{\frac{1}{i+1}}$ *we conclude that the minimum value of*

$$f(x_1,\ldots,x_n) = x_1+\cdots+x_n$$

is achieved when $x_1 = \cdots = x_n = c^{\frac{1}{n}}$. ⊣

Lemma C.3 *Function*

$$f(x_1,\ldots,x_n) = \frac{a_1}{x_1}+\cdots+\frac{a_n}{x_n},$$

where $x_1\times\cdots\times x_n = c$, $a_1,\ldots,a_n$ *are positive constants and* $x_1,\ldots,x_n$ *are positive, is minimized when*

$$x_i = a_i\left(\frac{c}{a_1\times\cdots\times a_n}\right)^{\frac{1}{n}}, i = 1,\ldots,n$$

Proof: *It holds that* $\frac{a_1}{x_1}\times\cdots\times\frac{a_n}{x_n} = \frac{a_1\times\cdots\times a_n}{c}$=*constant. Thus, according to Lemma C.2, function* $f(x_1,\ldots,x_n)$ *is minimized when* $\frac{a_1}{x_1} = \cdots = \frac{a_n}{x_n} = \left(\frac{a_1\times\cdots\times a_n}{c}\right)^{\frac{1}{n}} \Rightarrow x_i = a_i\left(\frac{c}{a_1\times\cdots\times a_n}\right)^{\frac{1}{n}}$, $i = 1,\ldots,n$. ⊣

Lemma C.4 *If* $a\in Z$ *and* $b,c\in N^*$, *it holds that*

$$\left\lceil\frac{\left\lceil\frac{a}{b}\right\rceil}{c}\right\rceil = \left\lceil\frac{a}{bc}\right\rceil \tag{C.2}$$

and

$$\lfloor \frac{\lfloor \frac{a}{b} \rfloor}{c} \rfloor = \lfloor \frac{a}{bc} \rfloor \tag{C.3}$$

Proof: *There is a pair of* $x \in Z$, $y \in N$ *such that* $a = bcx - y$ *and* $0 \leq y \leq bc - 1$. *Thus, it holds that*

$$\lceil \frac{a}{bc} \rceil = \lceil \frac{bcx - y}{bc} \rceil = x$$

In addition, there is a pair of $y_1, y_2 \in N$ *such that* $y = by_1 + y_2$ *and* $0 \leq y_1 \leq c - 1$, $0 \leq y_2 \leq b - 1$. *Thus, it holds that*

$$\lceil \frac{\lceil \frac{a}{b} \rceil}{c} \rceil = \lceil \frac{\lceil \frac{bcx - by_1 - y_2}{b} \rceil}{c} \rceil = \lceil \frac{cx - y_1}{c} \rceil = x$$

Thus, formula (C.2) is valid.

Similarly, there is a pair of $w \in Z$, $z \in N$ *such that* $a = bcw + z$ *and* $0 \leq z \leq bc - 1$. *Thus, it holds that*

$$\lfloor \frac{a}{bc} \rfloor = \lfloor \frac{bcw + z}{bc} \rfloor = w$$

In addition, there is a pair of $z_1, z_2 \in N$ *such that* $z = bz_1 + z_2$ *and* $0 \leq z_1 \leq c - 1$, $0 \leq z_2 \leq b - 1$. *Thus, it holds that*

$$\lfloor \frac{\lfloor \frac{a}{b} \rfloor}{c} \rfloor = \lfloor \frac{\lfloor \frac{bcw + bz_1 + z_2}{b} \rfloor}{c} \rfloor = \lfloor \frac{cw + z_1}{c} \rfloor = w$$

Thus, formula (C.3) is valid. ⊣

Lemma C.5 *If* $a \in Z$ *and* $b \in N^*$, *it holds that*

$$\lfloor \frac{a - 1}{b} \rfloor = \lceil \frac{a}{b} \rceil - 1 \tag{C.4}$$

Proof: *There is a pair of* $x \in Z$, $y \in N$ *such that* $a = bx - y$ *and* $0 \leq y \leq b - 1$. *Thus, it holds that*

$$\lceil \frac{a}{b} \rceil - 1 = \lceil \frac{bx - y}{b} \rceil - 1 = x - 1$$

In addition, since $0 \leq b - y - 1 \leq b - 1$, *it holds that*

$$\lfloor \frac{a - 1}{b} \rfloor = \lfloor \frac{bx - y - 1}{b} \rfloor = \lfloor \frac{b(x - 1) + (b - y - 1))}{b} \rfloor = x - 1$$

⊣

Lemma C.6 *If* $a \in Z$ *and* $b \in N^*$, *it holds that*

$$-\lfloor \frac{a}{b} \rfloor = \lceil -\frac{a}{b} \rceil \tag{C.5}$$

Proof: *There is a pair of* $x \in Z$, $y \in N$ *such that* $a = bx + y$ *and* $0 \leq y \leq b-1$. *Thus, it holds that*

$$-\lfloor \frac{a}{b} \rfloor = -\lfloor \frac{bx+y}{b} \rfloor = -x$$

In addition, it holds that

$$\lceil -\frac{a}{b} \rceil = \lceil \frac{-bx-y}{b} \rceil = -x$$

⊣

Lemma C.7 *If* $a, b \in N^*$, *it holds that*

$$\lceil \frac{a}{\lceil \frac{a}{b} \rceil} \rceil \leq b \tag{C.6}$$

Proof: *There is a pair of* $x, y \in N$ *such that* $a = bx - y$ *and* $0 \leq y \leq b-1$. *Thus, it holds that*

$$\lceil \frac{a}{\lceil \frac{a}{b} \rceil} \rceil = \lceil \frac{a}{x} \rceil = b + \lceil \frac{-y}{x} \rceil \overset{(C.5)}{=} b - \lfloor \frac{y}{x} \rfloor \leq b$$

⊣

Lemma C.8

$$a_1 + a_1 \sum_{i=2}^{n} \left[(a_i - 1) \prod_{k=i+1}^{n} a_k \right] = \prod_{i=1}^{n} a_i \tag{C.7}$$

Proof:

$$\begin{gathered} a_1 + a_1 \left[(a_2-1)a_3 \dots a_n + (a_3-1)a_4 \dots a_n + \dots + (a_{n-2}-1)a_{n-1}a_n + (a_{n-1}-1)a_n + a_n - 1 \right] = \\ = a_1 + a_1 \left[(a_2-1)a_3 \dots a_n + (a_3-1)a_4 \dots a_n + \dots + (a_{n-2}-1)a_{n-1}a_n + a_{n-1}a_n - 1 \right] = \\ = a_1 + a_1 \left[(a_2-1)a_3 \dots a_n + (a_3-1)a_4 \dots a_n + \dots + a_{n-2}a_{n-1}a_n - 1 \right] = \\ = \dots = \\ = a_1 + a_1 \left[a_2 a_3 \dots a_n - 1 \right] = a_1 a_2 \dots a_n \end{gathered}$$

⊣

Part II

Παραλληλοποίηση Κώδικα Βρόχων σε Αρχιτεκτονικές μη Ομοιόμορφης Προσπέλασης Μνήμης (NUMA)

1

Εισαγωγή

1.1 Σκοπιμότητα

Ο μετασχηματισμός υπερκόμβων, ή tiling, έχει χρησιμοποιηθεί ευρέως στην περιοχή της παράλληλης επεξεργασίας για την ανακατασκευή τμημάτων κώδικα που περιέχουν τέλεια φωλιασμένους βρόχους. Κατά την εφαρμογή ενός μετασχηματισμού tiling, ομαδοποιούνται γειτονικές επαναλήψεις των φωλιασμένων βρόχων σε ένα tile, ή υπερκόμβο. Στη συνέχεια, χειριζόμαστε κάθε tile σαν μία υπολογιστική μονάδα. Δηλαδή, αντί να χρονοδρομολογούμε επαναλήψεις, χρονοδρομολογούμε tiles κ.ο.κ. Με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται μείωση του συνολικού όγκου επικοινωνίας για δύο λόγους:

- Αν υποθέσουμε ότι οι επαναλήψεις του αρχικού κώδικα μπορούν να ανατεθούν σε οποιονδήποτε επεξεργαστή της παράλληλης αρχιτεκτονικής, ο φόρτος επικοινωνίας μπορεί να είναι πολύ μεγάλος σε σχέση με το φόρτο υπολογισμού. Όταν εφαρμόζεται μετασχηματισμός tiling, οι γειτονικές επαναλήψεις εκτελούνται αναγκαστικά στον ίδιο επεξεργαστή. Επομένως, απαλείφεται η ανάγκη επικοινωνίας μεταξύ τους.

- Σε υπολογιστικά συστήματα κατανεμημένης μνήμης, όπου η επικοινωνία γίνεται με ανταλλαγή μηνυμάτων, το κόστος αρχικοποίησης μιας μεταφοράς δεδομένων δεν είναι καθόλου αμελητέο. Όταν χρησιμοποιείται ένας μετασχηματισμός tiling, εκτός από τις γειτονικές επαναλήψεις, ομαδοποιούνται και οι μεταφορές δεδομένων που απορρέουν από αυτές. Επομένως, χρειάζεται να αρχικοποιηθεί μόνο ένα μήνυμα ανά tile και ανά κατεύθυνση επικοινωνίας. Μειώνοντας, λοιπόν, με τον τρόπο αυτό τον αριθμό των μηνυμάτων, μειώνεται και το κόστος αρχικοποίησης της επικοινωνίας.

Στην περιοχή αυτή έχουν γραφεί πολλές εργασίες σχετικά με την επιλογή του βέλτιστου μετασχηματισμού tiling. Οι ερευνητές έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, αφενός οι ορθογώνιοι μετασχηματισμοί είναι πιο απλοί. Έτσι, τόσο η εφαρμογή του μετασχηματισμού του ίδιου, όσο

και η εκτέλεση του τελικού κώδικα μπορούν να γίνονται αρκετά αποδοτικά [TX00]. Αφετέρου, ένας μη ορθογώνιος μετασχηματισμός μπορεί να είναι πιο κατάλληλος για ένα συγκεκριμένο τμήμα κώδικα φωλιασμένων βρόχων [HS02], [HCF03]. Επομένως, μπορεί, ανάλογα με τον τρόπο που θα γίνει η μετατροπή του αρχικού κώδικα, να δώσει την καλύτερη δυνατή τελική απόδοση [GDAK02a].

Όταν ο μετασχηματισμός tiling χρησιμοποιείται για την παραλληλοποίηση ενός προγράμματος, το σχήμα και το μέγεθος των tiles επιλέγονται έτσι ώστε να ελαχιστοποιηθεί το κόστος επικοινωνίας. Είτε έχουμε ένα σύστημα κατανεμημένης [Xue97a] , είτε μοιραζόμενης μνήμης [RR02], ο βέλτιστος μετασχηματισμός tiling υπολογίζεται με τον ίδιο τρόπο. Επομένως, και στην περίπτωση μιας πολυ-επίπεδης αρχιτεκτονικής, ο βέλτιστος μετασχηματισμός tiling θα είναι πάλι ο ίδιος.

Όμως, για την εφαρμογή του tiling, δεν πρέπει να αποφασίσουμε μόνο το μέγεθος και το σχήμα των tiles. Πρέπει, επίσης, να καθορίσουμε τη χρονική δρομολόγηση των υπολογισμών και της επικοινωνίας. Το θέμα αυτό έχει ήδη λυθεί, είτε πρόκειται για αρχιτεκτονική κατανεμημένης, είτε μοιραζόμενης μνήμης. Δε έχει λυθεί όμως, στην περίπτωση μιας πολυ-επίπεδης παράλληλης αρχιτεκτονικής, όπως είναι οι συστοιχίες πολυ-επεξεργαστών (cluster of shared memory multiprocessors – SMPs). Στην εργασία αυτή θα κατασκευάσουμε μία χρονική δρομολόγηση, ή οποία λαμβάνει υπόψη τις ιδιαίτερες ανάγκες επικοινωνίας μεταξύ επεξεργαστών που βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους.

Μετά την εφαρμογή του μετασχηματισμού tiling σε ένα πρόγραμμα με φωλιασμένους βρόχους και την παραγωγή της χρονικής δρομολόγησης των tiles, συνήθως υποθέτουμε ότι μπορεί και στην πραγματικότητα ο παραγόμενος κώδικας να εκτελεστεί σε μία υπάρχουσα παράλληλη αρχιτεκτονική. Αυτό, όμως, δεν ισχύει πάντα. Ο αριθμός των επεξεργαστών της υπάρχουσας αρχιτεκτονικής μπορεί να είναι μικρότερος από τον αριθμό των επεξεργαστών που χρειάζονται για την υλοποίηση της συγκεκριμένης χρονοδρομολόγησης. Παρόλο που στη βιβλιογραφία πολλές εργασίες έχουν ασχοληθεί με το θέμα της χρονοδρομολόγησης σε πεπερασμένο αριθμό επεξεργαστών, πολύ λίγες από αυτές μπορούν να εφαρμοστούν σε προγράμματα με φωλιασμένους βρόχους που δεν μπορούν να διαμεριστούν σε ανεξάρτητα μεταξύ τους τμήματα. Στην εργασία αυτή προτείνονται πέντε εναλλακτικά σχήματα χρονοδρομολόγησης των tiles και ανάθεσής τους στους επεξεργαστές μιας υπάρχουσας παράλληλης αρχιτεκτονικής.

1.2 Επισκόπηση βιβλιογραφίας

Μέχρι πριν από λίγα χρόνια, η συνεχής αύξηση της ταχύτητας εκτέλεσης των προγραμμάτων, βασιζόταν κυρίως στην αύξηση της συχνότητας του ρολογιού του υπολογιστή. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 80, τόσο η ακαδημαϊκή, όσο και η βιομηχανική κοινότητα συνειδητοποίησαν ότι δεν είχε νόημα να αυξήσουν περαιτέρω τη συχνότητα του ρολογιού, αν δεν μπορούσαν να τροφοδοτήσουν πιο γρήγορα τον επεξεργαστή με δεδομένα από τη μνήμη [PH94], [HP03]. Η προσπάθεια των

ερευνητών, λοιπόν, επικεντρώθηκε στη μείωση της απόστασης μεταξύ επεξεργαστή και μνήμης, χρησιμοποιώντας τη γρήγορη, ή κρυφή μνήμη (cache memory). Συνέχισαν να αυξάνουν τη συχνότητα του ρολογιού, αλλά ταυτόχρονα αύξησαν και το μέγεθος και το εύρος ζώνης των caches. Επίσης, βελτίωσαν τους αλγορίθμους αποθήκευσης και ανάκτησης δεδομένων σε αυτές.

Σήμερα πλέον, φαίνεται ότι η τεχνολογία έχει κορεστεί στα θέματα αυτά. Κάθε περαιτέρω αύξηση είτε της συχνότητας του ρολογιού, είτε του εύρους ζώνης της μνήμης, περιορίζεται από την ταχύτητα του φωτός και από τις ελάχιστες αποστάσεις που πρέπει να υπάρχουν μεταξύ των στοιχείων ενός chip, ώστε να μην αλληλεπιδρούν τα ηλεκτρικά σήματα μεταξύ τους. Επομένως, η μόνη λύση που φαίνεται να μπορεί να αυξήσει δραματικά την επίδοση των υπολογιστών, είναι η παράλληλη επεξεργασία.

Όμως, αν δεν επέμβει ο προγραμματιστής, η παράλληλη επεξεργασία δεν μπορεί να έχει πραγματικό αντίκτυπο στην απόδοση του υπολογιστή, παρά μόνο αν εκτελούνται ταυτόχρονα πολλά ανεξάρτητα μεταξύ τους προγράμματα. Όταν, πάλι, ένα πρόγραμμα μπορεί να διαμεριστεί σε ανεξάρτητα, ή χαλαρά συνδεδεμένα μεταξύ τους υποπρογράμματα, η δουλειά του προγραμματιστή είναι εντελώς τετριμένη και εύκολη. Τι γίνεται, όμως, όταν πρέπει να επιταχύνουμε ένα πρόγραμμα που δεν χωρίζεται σε ανεξάρτητα τμήματα; Στην περίπτωση αυτή πρέπει να γίνει ανάλυση των εξαρτήσεων δεδομένων (data dependence analysis) [Ban88], [Pug92], ώστε να αποφασίσουμε ποια κομμάτια του υπόκεινται σε αποδοτική παραλληλοποίηση.

Ανάμεσα στα τμήματα κώδικα που μπορούν να παραλληλοποιηθούν αποδοτικά, τοποθετούνται σχεδόν πάντα και οι φωλιασμένοι βρόχοι. Συνήθως προσθέτουν αρκετά μεγάλο κόστος στο συνολικό χρόνο εκτέλεσης ενός προγράμματος, αφού επαναλαμβάνουν πολλές φορές τις ίδιες εντολές. Για να επιτύχει κανείς τη μέγιστη επιτάχυνση λόγω παραλληλοποίησης, ένα από τα σημεία που πρέπει να προσέξει ιδιαίτερα είναι η ελαχιστοποίηση του κόστους επικοινωνίας. Οι εργασίες που έχουν ασχοληθεί με το θέμα αυτό μπορούν να κατηγοριοποιηθούν σε δύο περιοχές, που αντιστοιχούν στη λεπτοκομμένη και τη χονδροειδή παραλληλοποίηση (fine grain parallelization = η επικοινωνία πραγματοποιείται για κάθε επανάληψη ξεχωριστά, coarse grain parallelization = η επικοινωνία πραγματοποιείται για ομάδες επαναλήψεων).

Όσον αφορά την επικοινωνία για κάθε επανάληψη ξεχωριστά (fine grain parallelism), για τη μείωση του κόστους επικοινωνίας έχουν προταθεί διάφορες μέθοδοι ομαδοποίησης γειτονικών αλυσίδων από επαναλήψεις [KCN91], [SC95], διατηρώντας το βέλτιστο διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης [DGK+00], [ST91], [TKP00]. Ο στόχος της διαμέρισης του αρχικού χώρου επαναλήψεων σε αλυσίδες επαναλήψεων, είναι πάντα η ελαχιστοποίηση των εξαρτήσεων μεταξύ διαφορετικών αλυσίδων. Στη συνέχεια, κάποιες αλυσίδες ομαδοποιούνται και εκτελούνται στον ίδιο επεξεργαστή, με στόχο τη μείωση των εξαρτήσεων μεταξύ διαφορετικών επεξεργαστών.

Για μια πιο χοντροκομμένη επικοινωνία (coarse grain parallelism), οι ερευνητές έχουν προτείνει το μετασχηματισμό υπερκόμβων ή μετασχηματισμό tiling, προκειμένου να μειωθεί το κόστος επικοινωνίας. Ο μετασχηματισμός tiling προτάθηκε για πρώτη φορά από τους Irigoin και Triolet στην εργασία [IT88]. Εκεί παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το μοντέλο του tiling και αναπτύ-

χθηκαν οι συνθήκες που πρέπει να ικανοποιούνται για να είναι έγκυρος ένας μετασχηματισμός tiling. Αργότερα, στην εργασία [RS92], οι Ramanujam και Sadayappan απέδειξαν την ισοδυναμία μεταξύ των προβλημάτων εύρεσης ενός συνόλου εξωτερικών διανυσμάτων και εύρεσης ενός μετασχηματισμού tiling που παράγει έγκυρα tiles, χωρίς τον κίνδυνο αδιεξόδων κατά την εκτέλεση. Το πρόβλημα καθορισμού του βέλτιστου σχήματος tile, απασχόλησε πολλούς ακόμη ερευνητές αργότερα, με αποτέλεσμα να δοθούν πιο ακριβείς συνθήκες, όπως στις εργασίες [BDRR94], [HS02], [HCF03]. Κάποιες από τις προσεγγίσεις αυτές αποσκοπούν στην ελαχιστοποίηση των δεδομένων που μεταφέρονται σε ένα περιβάλλον ανταλλαγής μηνυμάτων [Xue97a]. Κάποιες άλλες βρίσκουν εφαρμογή σε αρχιτεκτονικές μοιραζόμενης μνήμης και αποσκοπούν στην ελαχιστοποίηση των δεδομένων που προσπελαύνονται από περισσότερους από έναν επεξεργαστές [AKN95], [RR02]. Οι υπόλοιπες επιχειρούν να ελαχιστοποιήσουν το χρόνο που παραμένει κάθε επεξεργαστής ανενεργός, περιμένοντας να έχει διαθέσιμα τα απαραίτητα δεδομένα [DDRR97], [HCF97], [HCF99]. Και οι τρεις εκδοχές, πάντως, καταλήγουν στις ίδιες ουσιαστικά μαθηματικές εξισώσεις για τον υπολογισμό του βέλτιστου μετασχηματισμού tiling.

Μία άλλη πλευρά του μετασχηματισμού tiling, που έχει συζητηθεί πολύ στην βιβλιογραφία, είναι η χρονοδρομολόγηση. Στις εργασίες [DRR96], [RRP03] ο συνολικός χρόνος εκτέλεσης μειώνεται χρονοδρομολογώντας κατάλληλα τις επαναλήψεις μέσα σε κάθε tile. Αυτό επιτυγχάνεται με την υπόθεση ότι η εκτέλεση ενός tile δεν είναι απαραίτητα ατομική και ότι κάθε δεδομένο αποστέλλεται στους επεξεργαστές που το χρειάζονται αμέσως μόλις υπολογιστεί. Μία τέτοια προσέγγιση μπορεί να είναι πρακτική σε παράλληλους επεξεργαστές VLSI, αλλά δεν θα είναι αποδοτικό σε μια σύγχρονη συστοιχία υπολογιστών, όπου ο χρόνος αρχικοποίησης ενός μηνύματος δε μπορεί να αγνοηθεί.

Παρόλο που η χρονοδρομολόγηση εργασιών σε συστοιχίες υπολογιστών έχει δουλευτεί πολύ στη βιβλιογραφία [CKE+04], στην πράξη, πολύ λίγες από τις τεχνικές που έχουν προταθεί λαμβάνουν υπόψη την κανονικότητα των φωλιασμένων βρόχων. Κάποιες προσεγγίσεις [SG97], [Sak97], [HP96] ασχολούνται με την κατανομή των επαναλήψεων σε επεξεργαστές στην ειδική περίπτωση ενός χώρου επαναλήψεων, ο οποίος μπορεί να διαμεριστεί σε περιοχές, οι οποίες εκτελούνται παράλληλα χωρίς καμία επικοινωνία ή συγχρονισμό μεταξύ των επεξεργαστών. Αυτό, όμως, δεν ισχύει πάντα. Όπως υποδεικνύεται στην εργασία [LL98], οι εξαρτήσεις μεταξύ των επαναλήψεων μπορεί να μην επιτρέπουν την εφαρμογή μιας τέτοιας χρονοδρομολόγησης. Στην εργασία [ML94] παρουσιάζεται μία μέθοδος χρονοδρομολόγησης κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης (run time), η οποία ελαχιστοποιεί το κόστος επικοινωνίας και συγχρονισμού. Στις [ID98], [ZLP97] παρουσιάζεται επίσης μία δυναμική μέθοδος χρονοδρομολόγησης, η οποία συνδυάζει αποφάσεις κατά τη διάρκεια της μεταγλώττισης και της εκτέλεσης (hybrid compile and run-time process). Παρόλα αυτά, από τα επιχειρήματα που παρουσιάζονται στην εργασία [TN93], προκύπτει ότι η δυναμική χρονοδρομολόγηση (dynamic, run-time scheduling) επιτυγχάνει καλύτερη κατανομή φορτίου, ειδικά όταν ο φόρτος υπολογισμών είναι άνισα καταμερισμένος στις επαναλήψεις. Επίσης, οι μέθοδοι αυτές μπορούν να εφαρμοστούν όταν τα ακριβή όρια των φωλιασμένων βρόχων δεν είναι

γνωστά κατά τη διάρκεια της μεταγλώττισης. Για τους ομοιόμορφους βρόχους, που ακολουθούν το αλγοριθμικό μοντέλο της εργασίας αυτής, είναι πιο κατάλληλη η στατική (static) χρονοδρομολόγηση, κατά τη διάρκεια της μεταγλώττισης (compile-time).

Όσον αφορά την εκτέλεση των tiles σε συστοιχίες υπολογιστών, όλες οι συμβατικές προσεγγίσεις [ABRY03], [ABR96], [HS98], [OSKO95], [RS92] θεωρούν ότι κάθε επεξεργαστής εκτελεί όλα τα tiles κατά μήκος μιας συγκεκριμένης διάστασης παρεμβάλλοντας φάσεις υπολογισμού και επικοινωνίας. Όλοι οι επεξεργαστές πρώτα λαμβάνουν δεδομένα, έπειτα υπολογίζουν, και, τέλος, στέλνουν τα αποτελέσματα στους γειτονικούς κόμβους σε σαφώς ξεχωριστές φάσεις, σύμφωνα με ένα διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης. Λαμβάνοντας υπ' όψη ότι στα σύγχρονα δίκτυα διασύνδεσης μπορεί να εκτελούνται ταυτόχρονα επικοινωνία και υπολογισμός, στην εργασία [GSK01] προτάθηκε μια εναλλακτική μέθοδος για το πρόβλημα της χρονοδρομολόγησης των tiles σε συστοιχίες μονο-επεξεργαστικών κόμβων. Η ιδέα της προτεινόμενης μεθόδου μοιάζει πολύ με την αρχιτεκτονική αγωγού (pipelining), που έχει προταθεί για τη βελτιστοποίηση της διόδου δεδομένων των επεξεργαστών [PH94], επειδή κάθε επεξεργαστής υπολογίζει το k-οστό tile και ταυτόχρονα λαμβάνει δεδομένα από τους γειτονικούς κόμβους που θα τα χρησιμοποιήσει κατά τον υπολογισμό του $(k+1)$-οστού tile και στέλνει τα δεδομένα που παράχθηκαν κατά τον υπολογισμό του $(k-1)$-οστού tile. Μία τέτοια εκτέλεση αποδείχτηκε [STK02] ότι μπορεί σχεδόν να διπλασιάσει την απόδοση ενός αλγορίθμου, δεδομένου ότι χρησιμοποιούνται σύγχρονες κάρτες δικτύου (Network Interface Cards - NICs), οι οποίες μπορούν να αναλαμβάνουν την επικοινωνία, χωρίς να ενοχλούν τον επεξεργαστή. Επίσης, χρησιμοποιούνται προχωρημένα πρωτόκολλα επικοινωνίας (π.χ. VIA) που υποστηρίζουν Zero-Copy [CTHI98], μεταφορά DMA και χαρακτηριστικά User-Level [Blu96].

Παρόλο που ο μετασχηματισμός tiling έχει μελετηθεί τόσο πολύ στη βιβλιογραφία, στην πράξη ήταν σχεδόν ανέφικτο να υλοποιηθούν οι προτεινόμενες μέθοδοι σε πραγματικές εφαρμογές. Το κόστος παραγωγής του παράλληλου κώδικα ήταν σχεδόν απαγορευτικό. Οι Amarasinghe και Lam [AL93] παρουσίασαν πρώτοι μία μέθοδο παραγωγής παράλληλου SPMD κώδικα, βασιζόμενοι στη μαθηματική αναπαράσταση του χώρου επαναλήψεων, του χώρου των δεδομένων και των δεδομένων επικοινωνίας, με τη βοήθεια ενός συστήματος ανισοτήτων. Οι Tang και Xue [TX00] παρουσίασαν μια ολοκληρωμένη προσέγγιση για την παραγωγή παράλληλου SPMD κώδικα για παράλληλες αρχιτεκτονικές κατανεμημένης μνήμης. Όμως, αυτή αφορά μόνο ορθογώνιους μετασχηματισμούς tiling. Τέλος, στις εργασίες [GAK03], [GDAK02a] παρουσιάστηκε μία μέθοδος αυτόματης παραγωγής παράλληλου κώδικα για τυχαίους μετασχηματισμούς tiling σε φωλιασμένους βρόχους. Εκτός από το ότι επιτυγχάνει την αύξηση της αποδοτικότητας του τελικού παράλληλου κώδικα, αποσκοπεί και στη μείωση του χρόνου που χρειάζεται για την αυτόματη παραγωγή του.

1.3 Ένα βήμα μπροστά: Τι άλλο χρειαζόμαστε;

Σήμερα τα πιο ισχυρά υπολογιστικά συστήματα αποτελούνται από πολυ-επίπεδες παράλληλες αρχιτεκτονικές, όπως οι συστοιχίες πολυ-επεξεργαστών μοιραζόμενης μνήμης (clusters of Shared-Memory Multiprocessors). Τα 5 κορυφαία υπολογιστικά συστήματα, τα οποία ανακοινώθηκαν στο 2004 Supercomputer Conference (SC2004) [TOP], που πραγματοποιήθηκε στο Pittsburgh των Η.Π.Α. (BlueGene/L, Columbia, Earth Simulator, MareNostrum, Thunder), βασίζονται όλα σε πολυ-επίπεδες παράλληλες αρχιτεκτονικές (δείτε, για παράδειγμα, τα Σχήματα 1.1 και 1.2).

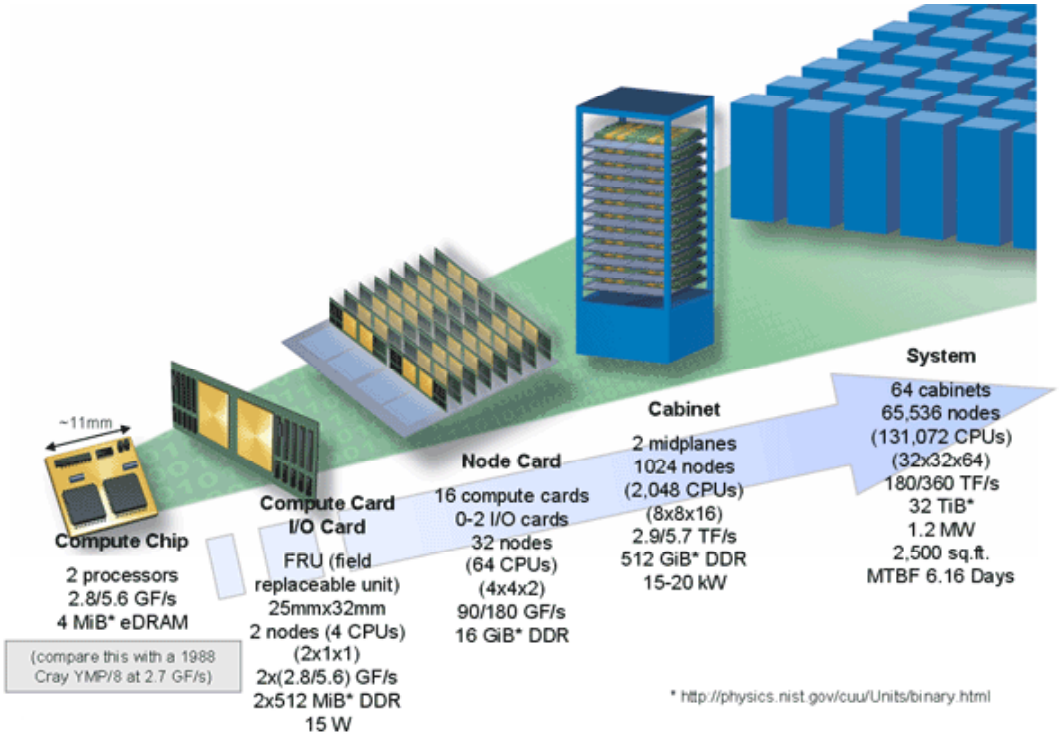

Σχήμα 1.1: Η αρχιτεκτονική του BlueGene/L - No 1 στην 24η λίστα των 500 πιο ισχυρών υπολογιστών του κόσμου

Η μέθοδος, όμως, που παρουσιάστηκε στις εργασίες [GSK01], [STK02], εφαρμόστηκε μόνο σε συστοιχίες μονο-επεξεργαστικών κόμβων. Με τη μορφή εκείνη δεν θα μπορούσε σε συστοιχίες πολυ-επεξεργαστικών κόμβων να λάβει υπ' όψη το γεγονός ότι μεταξύ των επεξεργαστών, που βρίσκονται στον ίδιο κόμβο και επικοινωνούν άμεσα με μοιραζόμενη μνήμη, δε χρειάζεται ανταλλαγή μηνυμάτων για τη μεταφορά δεδομένων. Το γεγονός αυτό δε λαμβάνεται υπ' όψη ούτε στην εργασία [MA01], που αναφέρεται σε χρονοδρομολόγηση των tiles σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων (SMP nodes). Το αποτέλεσμα μιας τέτοιας προσέγγισης μπορεί να είναι άσκοπες μεταφορές δεδομένων από τη μονάδα επεξεργασίας στην κάρτα δικτύου και το αντίστροφο, πράγμα που καταναλώνει χωρίς λόγο ένα μέρος του εύρους ζώνης επικοινωνίας μεταξύ των δομικών στοιχείων του κόμβου. Στην καλύτερη περίπτωση, όπου ένας έξυπνος compiler μπορεί να εντοπίσει και να ακυρώσει αυτήν την άσκοπη επικοινωνία μεταξύ των επεξεργαστών και της

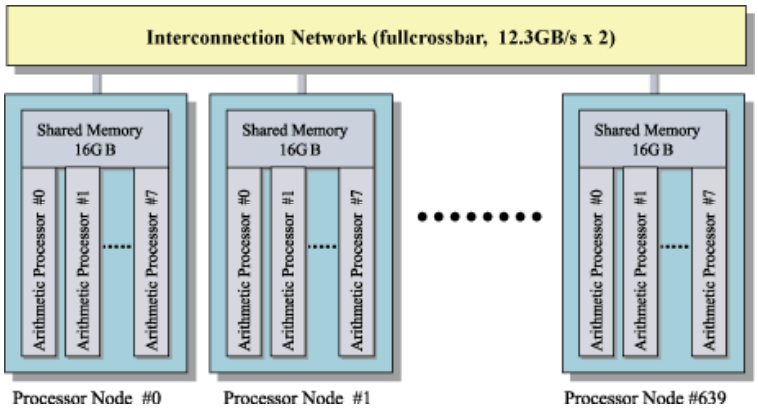

Σχήμα 1.2: Η αρχιτεκτονική του Earth Simulator - No 3 στην 24η λίστα των 500 πιο ισχυρών υπολογιστών του κόσμου

κάρτας δικτύου, δεν θα αποτρέψει τις άσκοπες μεταφορές ανάμεσα στον μοιραζόμενο και τον ιδιωτικό χώρο των νημάτων μέσα στον ίδιο κόμβο [DK04].

Στην παρούσα διατριβή, όπως και στις εργασίες [AST+05], [ASTK02b], [ASTK02a], επεκτείνουμε το σχήμα που προτάθηκε στις [GSK01], [STK02], ώστε να εφαρμόζεται σε συστοιχίες πολυ-επεξεργαστικών κόμβων. Για την επίτευξη του στόχου αυτού, ομαδοποιούμε τα tiles που θέλουμε να εκτελούνται ταυτόχρονα στους επεξεργαστές του ίδιου κόμβου. Έτσι, απαλείφουμε την ανάγκη για επικοινωνία μεταξύ των επεξεργαστών του ίδιου κόμβου. Για τη χρονοδρομολόγηση των ομάδων που προκύπτουν μπορούμε στη συνέχεια να εκμεταλλευτούμε το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας-υπολογισμών, όπως προτάθηκε στις εργασίες [GSK01], [STK02].

Ωστόσο, το σχήμα εκτέλεσης που προκύπτει (όπως και όλα τα προηγούμενά του [HS98], [GSK01], [STK02] και τα αυτόματα σχήματα που παράγονται από ένα εργαλείο παραγωγής κώδικα [GDAK02a]), προϋποθέτει ότι υπάρχει απεριόριστος αριθμός κόμβων, ή ότι το μέγεθος των tiles έχει επιλεγεί έτσι ώστε να χρειάζονται το πολύ τόσοι κόμβοι, όσοι είναι διαθέσιμοι στην υπάρχουσα συστοιχία υπολογιστών. Αυτό, όμως, δε συμβαίνει πάντα, αφού σε αρκετές περιπτώσεις μπορεί το μέγεθος των tiles να επιλέγεται με κριτήριο την επικοινωνία [Xue97a], [AKN95], [RR02] ή την τοπικότητα στις αναφορές στη μνήμη [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98]. Επομένως, χρειάζεται μία μέθοδος κατανομής των εργασιών που προκύπτουν σε συγκεκριμένο αριθμό επεξεργαστών. Στην παρούσα διατριβή, όπως και στις εργασίες [AKK04], [AKK03], προτείνονται ορισμένα σχήματα ανάθεσης και χρονοδρομολόγησης των tiles σε συστοιχίες με συγκεκριμένο αριθμό πολυ-επεξεργαστικών κόμβων.

1.4 Συμβολή της διατριβής

Η συμβολή της εργασίας αυτής εντοπίζεται κυρίως σε δύο θέματα:

1. Δίνεται το θεωρητικό μοντέλο για τη χρονοδρομολόγηση των tiles σε μία συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων, με χρήση είτε του σχήματος εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επι-

κοινωνίας και υπολογισμών, είτε χωρίς αλληλοεπικάλυψη, όπως περιγράφηκαν στις εργασίες [GSK01], [STK02], [HS98]. Αυτό επιτυγχάνεται με ομαδοποίηση των tiles που πρέπει να εκτελεστούν ταυτόχρονα από τους επεξεργαστές του ίδιου κόμβου. Με τον τρόπο αυτό, απαλείφεται η ανάγκη επικοινωνίας μεταξύ των επεξεργαστών του ίδιου κόμβου. Χρειάζεται μόνο να συγχρονίζονται με χρήση ενός barrier ή ενός σηματοφορέα. Επίσης, με τον τρόπο αυτό μπορεί να ομαδοποιείται σε μεγαλύτερες μονάδες και η επακόλουθη επικοινωνία μεταξύ επεξεργαστών διαφορετικών κόμβων, οπότε μειώνεται περαιτέρω το συνολικό κόστος επικοινωνίας ενός τμήματος κώδικα.

2. Προκειμένου να εφαρμοστούν οι προαναφερθείσες τεχνικές, καθώς και τα υπάρχοντα εργαλεία αυτόματης παραγωγής παράλληλου κώδικα [Gou03] σε μία συστοιχία με συγκεκριμένο αριθμό κόμβων, προτείνονται πέντε εναλλακτικά σχήματα χρονοδρομολόγησης και ανάθεσης στους επεξεργαστές. Στη συνέχεια διερευνώνται θεωρητικά και πειραματικά τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα κάθ' ενός και προτείνονται οι κατευθυντήριες γραμμές για την επιλογή του κατάλληλου σχήματος για κάθε χώρο.

1.5 Οργάνωση της διατριβής

Στο Κεφάλαιο 2 της εργασίας αυτής παρουσιάζονται κάποιες βασικές έννοιες και το μαθηματικό υπόβαθρο που χρειάζεται για την κατανόηση της μεθοδολογίας μας.

Στο Κεφάλαιο 3 γενικεύονται τα μοντέλα εκτέλεσης με και χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών, ώστε να εφαρμόζονται σε συστοιχίες πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με μοιραζόμενη μνήμη. Για να επιτύχουμε τη γενίκευση αυτή, εισάγουμε την τεχνική της ομαδοποίησης, η οποία είναι ουσιαστικά ένα είδος μετασχηματισμού tiling, που εφαρμόζεται σε tiles. Στη συνέχεια, καθορίζονται οι κατευθυντήριες γραμμές για την επιλογή του κατάλληλου μετασχηματισμού ομαδοποίησης και παράγεται το βέλτιστο έγκυρο σχήμα χρονικής δρομολόγησης για το χώρο των ομάδων που δημιουργείται. Επίσης, υποδεικνύεται ο τρόπος κατανομής των υπολογισμών στους επεξεργαστές. Το κεφάλαιο αυτό κλείνει με μία θεωρητική και πειραματική αποτίμηση των προτεινόμενων τεχνικών.

Στο Κεφάλαιο 4 υποθέτουμε ότι για την εκτέλεση του χώρου επαναλήψεων είναι διαθέσιμη μία συγκεκριμένη συστοιχία με δεδομένο αριθμό κόμβων. Επομένως, τα σχήματα χρονοδρομολόγησης που χρησιμοποιούμε, πρέπει να προσαρμοστούν, ώστε να λαμβάνουν υπ' όψη ότι μόνο ένας περιορισμένος αριθμός από tiles μπορούν να εκτελούνται ταυτόχρονα. Για το λόγο αυτό προτείνονται πέντε διαφορετικά σχήματα: το σχήμα κυκλικής ανάθεσης (§4.2), το σχήμα κατοπτρικής ανάθεσης (§4.3), το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο (§4.4), το σχήμα ανακατασκευής του tiling (§4.5) και το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη (§4.7). Στη συνέχεια εξηγούμε θεωρητικά και πειραματικά πιο από όλα πρέπει να επιλέγεται για την παραλληλοποίηση κάθε χώρου επαναλήψεων.

Τέλος, στο Κεφάλαιο 5 κλείνουμε το ελληνικό μέρος της διατριβής αυτής με την παρουσίαση των βασικών συμπερασμάτων μας και των ενδεχόμενων μελλοντικών επεκτάσεων που μπορεί να γίνουν πάνω στη δουλειά αυτή.

1.6 Δημοσιεύσεις

ΔΙΕΘΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

- M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, N. Koziris, and P. Tsanakas. Hyperplane Grouping and Pipelined Schedules: How to Execute Tiled Loops Fast on Clusters of SMPs. *The Journal of Supercomputing*, 33(3):197–226, Sep. 2005.

- G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. An Efficient Code Generation Technique for Tiled Iteration Spaces. *IEEE Trans. on Parallel and Distributed Systems*, 14(10):1021–1034, Oct. 2003.

- G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Code Generation Methods for Tiling Transformations. *Journal of Information Science and Engineering*, 18(5):667–691, Sep. 2002.

ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

- G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Automatic Parallel Code Generation for Tiled Nested Loops. In *Proceedings of the 2004 ACM Symposium on Applied Computing (SAC 2004)*, pages 1412–1419, Nicosia, Cyprus, March 2004.

- M. Athanasaki, E. Koukis, and N. Koziris. Scheduling of Tiled Nested Loops onto a Cluster with a Fixed Number of SMP Nodes. In *Proceedings of the 12-th Euromicro Conference on Parallel, Distributed and Network based Processing (PDP04)*, pages 424–433, A Coruna, Spain, Feb. 2004. IEEE Computer Society Press.

- M. Athanasaki, E. Koukis, and N. Koziris. Efficient Scheduling of Tiled Iteration Spaces onto a Fixed Size Parallel Architecture. In *Proceedings of the 9th Panhellenic Conference in Informatics*, pages 178–192, Thessaloniki, Greece, Nov. 2003.

- N. Drosinos, G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Delivering High Performance to Parallel Applications Using Advanced Scheduling. In *Proceedings of the Parallel Computing 2003 (ParCo 2003)*, Dresden, Germany, Sep. 2003.

- M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, and N. Koziris. Pipelined Scheduling of Tiled Nested Loops onto Clusters of SMPs using Memory Mapped Network Interfaces. In *Proceedings of the 2002 ACM/IEEE conference on Supercomputing (SC2002)*, Baltimore, Maryland, Nov. 2002. IEEE Computer Society Press.

- G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Compiling Tiled Iteration Spaces for Clusters. In *Proceedings of the 2002 IEEE Int'l Conference on Cluster Computing*, pages 360–369, Chicago, Illinois, Sep. 2002.

- M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, and N. Koziris. A Pipelined Execution of Tiled Nested Loops on SMPs with Computation and Communication Overlapping. In *Proceedings of the Workshop on Compile/Runtime Techniques for Parallel Computing, in conjunction with 2002 Int'l Conference on Parallel Processing (ICPP-2002)*, pages 559–567, Vancouver, Canada, Aug. 2002.

- G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Data Parallel Code Generation for Arbitrarily Tiled Nested Loops. In *Proceedings of the 2002 Int'l Conference on Parallel and Distributed Processing Techniques and Applications*, pages 610–616, Las Vegas, Nevada, USA, June 2002.

- G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Automatic Code Generation for Executing Tiled Nested Loops Onto Parallel Architectures. In *Proceedings of the 2002 ACM Symposium on Applied Computing (SAC 2002)*, pages 876–881, Madrid, Spain, March 2002.

Η παρούσα διδακτορική διατριβή αποτελεί υποέργο του προγράμματος: "Ηράκλειτος: Υποτροφίες έρευνας με προτεραιότητα στην βασική έρευνα". Το Πρόγραμμα "ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ" συγχρηματοδοτείται από το Ευρωπαϊκό Κοινοτικό Ταμείο (75%) και από Εθνικούς Πόρους (25%).

The Project "HRAKLEITOS" is co-funded by the European Social Fund (75%) and National Resources (25%).

2

Βασικές Έννοιες

2.1 Συμβολισμοί

Στην εργασία αυτή συμβολίζουμε το σύνολο των φυσικών αριθμών ως N, και το σύνολο των θετικών φυσικών αριθμών ως N^* ($N^* = N - \{0\}$). Επίσης, συμβολίζουμε το σύνολο των ακεραίων αριθμών ως Z, και το σύνολο των μη μηδενικών ακεραίων αριθμών ως Z^* ($Z^* = Z - \{0\}$).

Όταν γράφουμε $\vec{a} > 0$ (ή $\vec{a} \geq 0$), εννοούμε ότι όλες οι συντεταγμένες του διανύσματος $\vec{a}$ πρέπει να είναι θετικές (ή μη μηδενικές). Ομοίως, όταν γράφουμε $A > 0$ (ή $A \geq 0$), όπου A είναι πίνακας, εννοούμε ότι όλα τα στοιχεία του A πρέπει να είναι θετικά (ή μη μηδενικά).

Με το συμβολισμό $\lfloor \vec{a} \rfloor$, εννοείται η εφαρμογή της συνάρτησης κάτω ακέραιου μέρους σε όλες τις συντεταγμένες του διανύσματος $\vec{a}$. Ομοίως, με το συμβολισμό $\lfloor A \rfloor$, εννοείται η εφαρμογή της συνάρτησης κάτω ακέραιου μέρους σε όλες τις συντεταγμένες του πίνακα A.

2.2 Αλγοριθμικό μοντέλο - Φωλιασμένοι βρόχοι

Οι προτεινόμενες στην εργασία αυτή μέθοδοι μπορούν να εφαρμοστούν σε οποιοδήποτε τμήμα κώδικα αποτελούμενο από τέλεια φωλιασμένους βρόχους (perfectly nested `FOR`-loops) με ομοιόμορφες εξαρτήσεις [SF91]. Δηλαδή, το αλγοριθμικό μοντέλο μας έχει ως εξής:

```
for (j1=l1; j1 ≤ u1; j1++){
   ...
   for (jn=ln; jn ≤ un; jn++){
      Loop Body
   }
   ...
}
```

όπου l_1, u_1 είναι ακέραιες παράμετροι, l_k, u_k μπορούν να είναι γραμμικές συναρτήσεις των δεικτών

των εξωτερικότερων βρόχων. Πιο συγκεκριμένα, μπορούν να έχουν τη μορφή:

$$l_k = max(\lceil f_{k1}(j_1, \ldots, j_{k-1})\rceil, \ldots, \lceil f_{kr}(j_1, \ldots, j_{k-1})\rceil)$$

και

$$u_k = min(\lfloor g_{k1}(j_1, \ldots, j_{k-1})\rfloor, \ldots, \lfloor g_{kr}(j_1, \ldots, j_{k-1})\rfloor)$$

όπου f_{ki} και g_{ki} είναι γραμμικές συναρτήσεις. Επομένως, οι μέθοδοι που περιγράφονται στην παρούσα εργασία μπορούν να εφαρμοστούν όχι μόνο σε ορθογώνιους χώρους επαναλήψεων, αλλά γενικότερα σε υπο-χώρους του Z^n, που οριοθετούνται από έναν πεπερασμένο αριθμό υπερεπιπέδων.

Κάθε επανάληψη αυτού του τμήματος κώδικα αναπαρίσταται από ένα n-διάστατο διάνυσμα:

$$\vec{j} = (j_1, j_2, \ldots, j_n) \in Z^n,$$

το οποίο ονομάζεται **διάνυσμα επανάληψης (iteration vector)** Κάθε συντεταγμένη του διανύσματος επανάληψης αντιπροσωπεύει έναν από τους δείκτες των βρόχων. Η συντεταγμένη j_1 αντιπροσωπεύει το δείκτη του εξωτερικότερου βρόχου, ενώ η j_n αντιπροσωπεύει το δείκτη του εσωτερικότερου.

Ορισμός 2.1 *Ορίζουμε ως* **χώρο επαναλήψεων (iteration space)** *το σύνολο των διανυσμάτων επανάληψης (τα οποία αντιπροσωπεύουν τις επαναλήψεις) που πρέπει να διατρεχθούν κατά την εκτέλεση ενός τμήματος του προγράμματος με φωλιασμένους βρόχους, όπως περιγράφεται στη σελίδα 195.*

$$J^n = \{\vec{j} = (j_1, j_2, \ldots, j_n) | j_i \in Z \wedge l_i \leq j_i \leq u_i, 1 \leq i \leq n\}$$

Κάθε επανάληψη $\vec{j} = (j_1, j_2, \ldots, j_n) \in Z^n$ αναπαρίσταται στο n-διάστατο χώρο από το σημείο $(j_1, j_2, \ldots, j_n)$. Σύμφωνα με τους περιορισμούς που τίθενται στη μορφή των ορίων l_i, u_i των φωλιασμένων βρόχων, ο χώρος των επαναλήψεων J^n μπορεί να είναι οποιοδήποτε κυρτό υποσύνολο του Z^n. Το μοντέλο αυτό ακολουθείται από αρκετά πραγματικά προβλήματα, κυρίως από τις επιστημονικές περιοχές των μαθηματικών, της φυσικής, της μοριακής βιολογίας κ.λ.π. Ενδεικτικά, αναφέρουμε μερικά από αυτά: Jacobi, Gauss Successive Over-Relaxation - SOR, Alternative Direction Implicit Integration - ADI [GDAK02a], Texture Smoothing - TS [PB99], 9-point Star Differential Equation Stencil - PDE [AI91], Global Sequence Alignment - Fickett's Algorithm [ABRY03].

2.3 Διανύσματα εξάρτησης

Ορισμός 2.2 *Η επανάληψη* $\vec{j_2}$ **εξαρτάται** *από την επανάληψη* $\vec{j_1}$ *ανν*

1. Ισχύουν και οι τρεις συνθήκες:

(α) $\vec{j_1} \prec \vec{j_2}$ *και*

(β) Και οι δύο επαναλήψεις $\vec{j_1}, \vec{j_2}$ *προσπελαύνουν την ίδια θέση μνήμης* M *και*

(γ) Τουλάχιστον μία από τις δύο προσπελάσεις στη μνήμη είναι εγγραφή,

ή,

2. Η επανάληψη $\vec{j_2}$ *εξαρτάται από την* $\vec{j_3}$ *και η επανάληψη* $\vec{j_3}$ *εξαρτάται από την* $\vec{j_1}$.

Στην πρώτη περίπτωση, η επανάληψη $\vec{j_2}$ **εξαρτάται άμεσα** *από την* $\vec{j_1}$*, ενώ στη δεύτερη περίπτωση, η επανάληψη* $\vec{j_2}$ **εξαρτάται έμμεσα** *από την* $\vec{j_1}$.

Όταν η επανάληψη $\vec{j_2}$ εξαρτάται από την $\vec{j_1}$, λέμε ότι υπάρχει **εξάρτηση** μεταξύ των $\vec{j_1}$ και $\vec{j_2}$. Οι εξαρτήσεις αναπαρίστανται με τα **διανύσματα εξάρτησης**: $\vec{d} = \vec{j_2} - \vec{j_1}$.

Η ανάλυση εξαρτήσεων είναι απαραίτητη για την παραλληλοποίηση ενός προγράμματος, αφού δύο επαναλήψεις μπορούν να εκτελεστούν παράλληλα μόνο αν δεν υπάρχει ούτε άμεση, ούτε έμμεση εξάρτηση μεταξύ τους [Ber66], [Ban94]. Όμως, όταν μοντελοποιούνται οι εξαρτήσεις με διανύσματα εξάρτησης, ασχολούμαστε μόνο με τις άμεσες εξαρτήσεις. Οι έμμεσες εξαρτήσεις υπονοούνται.

Οι άμεσες εξαρτήσεις διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες [Ban88]:

- **εξαρτήσεις ροής δεδομένων**, αν η επανάληψη $\vec{j_1}$ γράφει στη θέση μνήμης M και η εξαρτώμενη επανάληψη $\vec{j_2}$ διαβάζει την τιμή της M.
- **αντι-εξαρτήσεις**, αν η επανάληψη $\vec{j_1}$ διαβάζει την τιμή της θέσης μνήμης M και στη συνέχεια η εξαρτώμενη επανάληψη $\vec{j_2}$ γράφει στη θέση M.
- **εξαρτήσεις εξόδου**, και οι δύο επαναλήψεις $\vec{j_1}$ και $\vec{j_2}$ γράφουν στη θέση M.

Το αλγοριθμικό μοντέλο μας ασχολείται μόνο με τις εξαρτήσεις ροής δεδομένων. Οι αντι-εξαρτήσεις και οι εξαρτήσεις εξόδου μπορούν να απαλειφθούν με τη χρήση περισσότερων μεταβλητών [CDRV98]. Επίσης, πρέπει να σημειώσουμε ότι στο αλγοριθμικό μοντέλο μας (§2.2), όλα τα διανύσματα εξάρτησης είναι ομοιόμορφα, ανεξάρτητα, δηλαδή από τους δείκτες των βρόχων. Επομένως, μπορούμε να κατασκευάσουμε τον **πίνακα εξαρτήσεων** D ενός τμήματος κώδικα, παραθέτοντας όλα τα διανύσματα εξάρτησης που έχουν ως αφετηρία οποιαδήποτε επανάληψη του χώρου J^n. Κάθε διάνυσμα επανάληψης σχηματίζει μία στήλη του πίνακα D: $D = [d_1|d_2|...|d_q]$.

2.4 Χρονοδρομολόγηση

Κατά την παραλληλοποίηση ενός φωλιασμένου βρόχου, αναδιοργανώνουμε την ακολουθιακή σειρά εκτέλεσης των επαναλήψεων, ώστε να δημιουργήσουμε παράλληλες περιοχές, οι οποίες μπορεί

να εκτελούνται ταυτόχρονα από διαφορετικούς επεξεργαστές. Τελικός στόχος είναι η ελαχιστοποίηση του συνολικού χρόνου εκτέλεσης, τουλάχιστον όταν δεν τρέχουν ταυτόχρονα και άλλες εφαρμογές στο ίδιο υπολογιστικό σύστημα, ώστε να μας ενδιαφέρει η αλληλεπίδραση μεταξύ τους.

Οι συναρτήσεις που απεικονίζουν τις επαναλήψεις του φωλιασμένου βρόχου σε χρονικές στιγμές ονομάζονται **συναρτήσεις χρονοδρομολόγησης**. Κατά την κατασκευή μιας συνάρτησης χρονοδρομολόγησης, στόχος είναι η εκτέλεση όσο το δυνατόν περισσότερων επαναλήψεων ταυτόχρονα, ώστε να επιτευχθεί ο ελάχιστος συνολικός χρόνος εκτέλεσης, χωρίς τροποποίηση των αποτελεσμάτων που παράγονται από την αρχική ακολουθιακή εκτέλεση του προγράμματος.

Για να μη μεταβληθούν τα αποτελέσματα της αρχικής ακολουθιακής εκτέλεσης, κάθε συνάρτηση χρονοδρομολόγησης πρέπει να μην παραβιάζει τις εξαρτήσεις του αρχικού προγράμματος. Με άλλα λόγια, πρέπει να απεικονίζει τις επαναλήψεις που συνδέονται με κάποιο διάνυσμα εξάρτησης, σε διαφορετικά βήματα εκτέλεσης. Επομένως, εξασφαλίζεται ότι μόνο επαναλήψεις του αρχικού φωλιασμένου βρόχου, που δεν έχουν άμεση ή έμμεση εξάρτηση μεταξύ τους, θα εκτελεστούν παράλληλα. Συνοψίζοντας, μία συνάρτηση χρονοδρομολόγησης είναι έγκυρη όταν για κάθε διάνυσμα εξάρτησης, η επανάληψη προέλευσης απεικονίζεται σε χρονική στιγμή προγενέστερη της επανάληψης που καταλήγει το διάνυσμα.

Ορισμός 2.3 *Η συνάρτηση χρονοδρομολόγησης* $s : J^n \rightarrow Z$ *είναι έγκυρη για ένα τμήμα κώδικα φωλιασμένων βρόχων, με πίνακα εξαρτήσεων* D*, ανν για κάθε ζεύγος επαναλήψεων* $\vec{j_1}, \vec{j_2} \in J^n$ *:* $\vec{j_2} = \vec{j_1} + \vec{d}, \vec{d} \in D$*, ισχύει* $s(\vec{j_1}) < s(\vec{j_2})$*.*

2.4.1 Γραμμική Χρονοδρομολόγηση

Η γραμμική χρονοδρομολόγηση είναι μία ειδική περίπτωση χρονοδρομολόγησης, όταν η συνάρτηση $s(\vec{j})$ είναι γραμμική. Γενικά, η γραμμικότητα είναι βολική, όπως θα δούμε και στα Κεφάλαια 3 και 4, από την άποψη ότι δίνει ένα κανονικό σχήμα ανάθεσης των επαναλήψεων ή των tiles σε επεξεργαστές (βλέπε στην παράγραφο §2.5 τον ορισμό του tile).

Ορισμός 2.4 *Ορίζουμε ως γραμμική χρονοδρομολόγηση ενός φωλιασμένου βρόχου, κάθε χρονοδρομολόγηση* s_Π*, για την οποία ισχύει:* $\forall \vec{j} \in J^n$

$$s_\Pi(\vec{j}) = \lfloor \frac{\Pi \vec{j}^T + t_0}{disp\Pi} \rfloor$$

όπου $\Pi \in Z^{1 \times n}$*,* $disp\Pi = min\{\Pi \vec{d_i}^T : \vec{d_i} \in D\}$ *και* t_0 *είναι μια ακέραια σταθερά.*

Επισημαίνουμε ότι στον Ορισμό 2.4:

- Το διάνυσμα-γραμμή Π ονομάζεται **διάνυσμα γραμμικής δρομολόγησης (linear scheduling vector)**.

- Η ακέραια σταθερά t_0 ονομάζεται **σταθερά έναρξης (alignment constant)**.
- Η σταθερά $disp\Pi$ ονομάζεται **σταθερά μετατόπισης (displacement constant)**.

Το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης Π ορίζει μία κλάση υπερεπιπέδων τέτοια ώστε: Όλες οι επαναλήψεις του J^n, που ανήκουν στο ίδιο υπερεπίπεδο να απεικονίζονται στην ίδια χρονική στιγμή. Με τον όρο *υπερεπίπεδο* εννοούμε μια ευθεία γραμμή για έναν δισδιάστατο χώρο, ένα επίπεδο για ένα τρισδιάστατο επίπεδο κ.ο.κ.

Αποδεικνύεται [PTK98] ότι μία γραμμική χρονοδρομολόγηση διατηρεί τις εξαρτήσεις ανν

$$\forall \vec{d_i} \in D : \Pi \vec{d_i}^T > 0 \tag{2.1}$$

Όταν χρησιμοποιείται μία συνάρτηση γραμμικής χρονοδρομολόγησης s_Π, ο χρόνος που χρειάζεται για την εκτέλεση των φωλιασμένων βρόχων (makespan) υπολογίζεται από τον τύπο:

$$\wp = max\{s_\Pi(\vec{j}) : \vec{j} \in J^n\} - min\{s_\Pi(\vec{j}) : \vec{j} \in J^n\} + 1 \tag{2.2}$$

2.5 Μετασχηματισμός Υπερκόμβων ή Tiling

Παραλληλοποίηση fine – coarse grained

Κατά την παραλληλοποίηση ενός τμήματος κώδικα, εκτός από ανάλυση εξαρτήσεων και καθορισμό των επαναλήψεων που θα εκτελεστούν ταυτόχρονα, πρέπει επίσης να καθοριστεί ποιες επαναλήψεις θα εκτελεστούν από ποιους επεξεργαστές. Για παράδειγμα, μπορεί να ανατεθεί μία γραμμή από επαναλήψεις σε κάθε επεξεργαστή, όπως στο Σχήμα 2.1. Αυτή η διαμέριση του χώρου των επαναλήψεων δίνει διαισθητικά την έννοια της παραλληλοποίησης fine grained, όπως περιγράφεται στο βιβλίο [PTK98]. Στόχος μιας τέτοιας απεικόνισης είναι η εκτέλεση όσο το δυνατόν περισσότερων επαναλήψεων ταυτόχρονα.

Στο Σχήμα 2.1, έχουν ληφθεί υπ' όψη μόνο εξαρτήσεις μεταξύ επαναλήψεων που έχουν ανατεθεί σε διαφορετικούς επεξεργαστές, οι οποίες απεικονίζονται με μαύρα βέλη. Οι εξαρτήσεις αυτές αντιστοιχούν σε δεδομένα που υπολογίζονται σε έναν επεξεργαστή, αλλά χρειάζονται για τους υπολογισμούς που εκτελούνται σε κάποιον άλλο. Επομένως, πρέπει να μεταφερθούν. Η μεταφορά αυτή συνεπάγεται κάποιο κόστος επικοινωνίας, το οποίο μπορεί να είναι από ελάχιστο, αν πρόκειται για συστολική παράλληλη αρχιτεκτονική, ενσωματωμένη σε ένα chip [PTK98], έως τεράστιο, σε μία διαπροσωπεία ανταλλαγής μηνυμάτων όπως το MPI [MPI94], [MPI97].

Πολλές φορές ο όγκος των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν με τον τρόπο αυτό είναι τόσο μεγάλος, ώστε να ακυρώνει κάθε πλεονέκτημα της παραλληλοποίησης. Είναι πολύ πιθανό

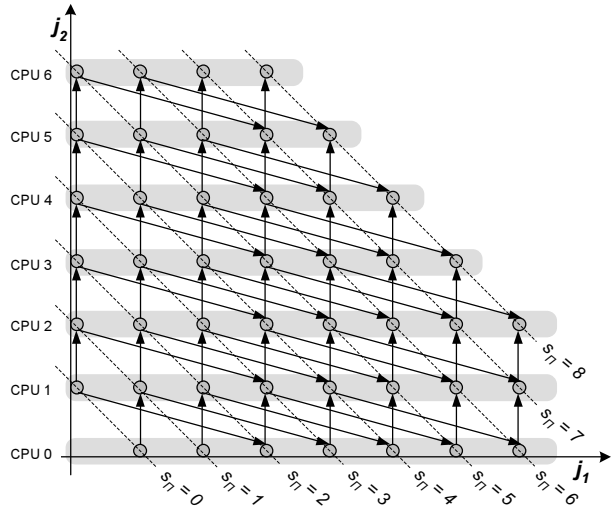

Σχήμα 2.1: Παραλληλοποίηση fine grained

το παράλληλο πρόγραμμα να χρειάζεται περισσότερο χρόνο για την εκτέλεσή του από το ακολουθιακό. Το πρόβλημα με μια τέτοια υλοποίηση δεν είναι μόνο ο όγκος των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν, αλλά και ο αριθμός των διακριτών μηνυμάτων με τα οποία μεταφέρεται η απαραίτητη πληροφορία. Επομένως, προκειμένου να γίνει η παραλληλοποίηση αποδοτικά, πρέπει να βρεθεί κάποιος τρόπος ώστε

1. να μειωθεί ο όγκος των δεδομένων που ανταλλάσσονται και

2. να ομαδοποιηθούν σε λιγότερα μηνύματα.

Και οι δύο αυτοί στόχοι μπορούν να επιτευχθούν με έναν μετασχηματισμό tiling, ομαδοποιώντας, δηλαδή, ορισμένες γειτονικές επαναλήψεις και θεωρώντας τις σαν μία ακέραια μονάδα. Στη συνέχεια, αντί να δρομολογούμε επαναλήψεις, δρομολογούμε τα tiles. Η επικοινωνία τοποθετείται πριν και μετά την εκτέλεση ενός ολόκληρου tile. Με άλλα λόγια, ο επεξεργαστής πρέπει να λαμβάνει τα δεδομένα που χρειάζεται για την εκτέλεση ενός tile πριν αρχίσει να εκτελεί το tile αυτό και να στέλνει τα δεδομένα που υπολογίστηκαν εντός του tile αφού ολοκληρωθεί η εκτέλεση όλου του tile. Επομένως, εκτός του ότι μειώνεται ο όγκος των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν, μπορούμε επίσης να ομαδοποιήσουμε σε ένα μόνο μήνυμα τα δεδομένα που υπολογίζονται στο ίδιο tile, όπως φαίνεται και στο Σχήμα 2.2.

Διαισθητικός Ορισμός του Μετασχηματισμού Tiling

Γενικά, όταν εφαρμόζεται ο μετασχηματισμός tiling, ο n-διάστατος χώρος επαναλήψεων J^n διαμερίζεται από n ανεξάρτητες κλάσεις παράλληλων υπερεπιπέδων σε n-διάστατα υπερπαραλληλεπίπεδα, τα οποία ονομάζουμε **tiles**. Κάθε tile αναπαρίσταται από ένα n-διάστατο διάνυσμα $\vec{j^S} = (j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S) \in Z^n$, το οποίο ονομάζεται **διάνυσμα tile** (σε αντιστοιχία με τα διανύσματα επανάληψης που αναπαριστούν τις επαναλήψεις). Στο Σχήμα 2.3 φαίνονται τα διανύσματα

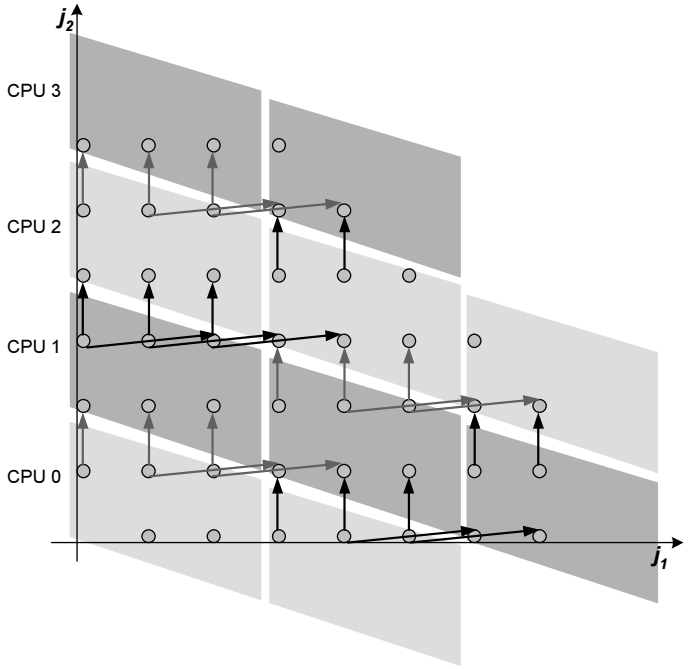

Σχήμα 2.2: Παραλληλοποίηση coarse grained

tile που αναπαριστούν κάθε tile.

Για κάθε tile υπάρχει μία μοναδική επανάληψη, η οποία ονομάζεται **επανάληψη εκκίνησης του tile**. Η επανάληψη $(0,\ldots,0)$ αποτελεί την επανάληψη εκκίνησης του tile $(0,\ldots,0)$. Η επανάληψη εκκίνησης οποιουδήποτε άλλου tile $j_x^{\vec{S}}$, προκύπτει αν μετακινήσουμε παράλληλα το tile $(0,\ldots,0)$, ώστε να συμπέσει με το tile $j_x^{\vec{S}}$. Τότε η επανάληψη του tile $j_x^{\vec{S}}$, που συμπέφτει με την επανάληψη $(0,\ldots,0)$ είναι η επανάληψη εκκίνησης του tile $j_x^{\vec{S}}$. Στο Σχήμα 2.3 οι επαναλήψεις εκκίνησης των tiles απεικονίζονται με μαύρες τελείες. Παρατηρούμε ότι οι επαναλήψεις εκκίνησης των tiles μπορεί και να μην συμπεριλαμβάνονται στο χώρο των επαναλήψεων. Οι επαναλήψεις αυτές στο Σχήμα 2.3, έχουν απεικονιστεί με άσπρες τελείες.

Ένας μετασχηματισμός tiling μπορεί να οριστεί μονοσήμαντα από τα n διανύσματα-ακμές του tile-υπερπαραλληλεπιπέδου. Επομένως, ένας μετασχηματισμός tiling μπορεί να οριστεί από έναν $n \times n$ πίνακα P, ο οποίος ονομάζεται **αντίστροφος πίνακας tiling**, του οποίου οι στήλες αποτελούνται από τα προαναφερθέντα διανύσματα-ακμές. Για παράδειγμα, στο Σχήμα 2.4, δείχνουμε πώς παράγεται ο αντίστροφος πίνακας tiling από το μετασχηματισμό tiling του Σχήματος 2.3.

Δυαδικά, ένας μετασχηματισμός tiling μπορεί να οριστεί από τον $n \times n$ πίνακα $H = P^{-1}$, ο οποίος ονομάζεται **πίνακας tiling** . Κάθε γραμμή-διάνυσμα του H είναι κάθετο σε μία από τις κλάσεις υπερεπιπέδων που διαμερίζουν το χώρο των επαναλήψεων σε tiles.

Όσον αφορά το μετασχηματισμό tiling, αξίζει στο σημείο αυτό να σημειώσουμε κάποιες ιδιότητες του πίνακα H:

1. Η επανάληψη $\vec{j}$ απεικονίζεται στο tile $j^{\vec{S}} = \lfloor H\vec{j} \rfloor$.

2. Η επανάληψη $\vec{j_0} = H^{-1}j^{\vec{S}}$ αποτελεί την επανάληψη εκκίνησης του tile $j^{\vec{S}}$.

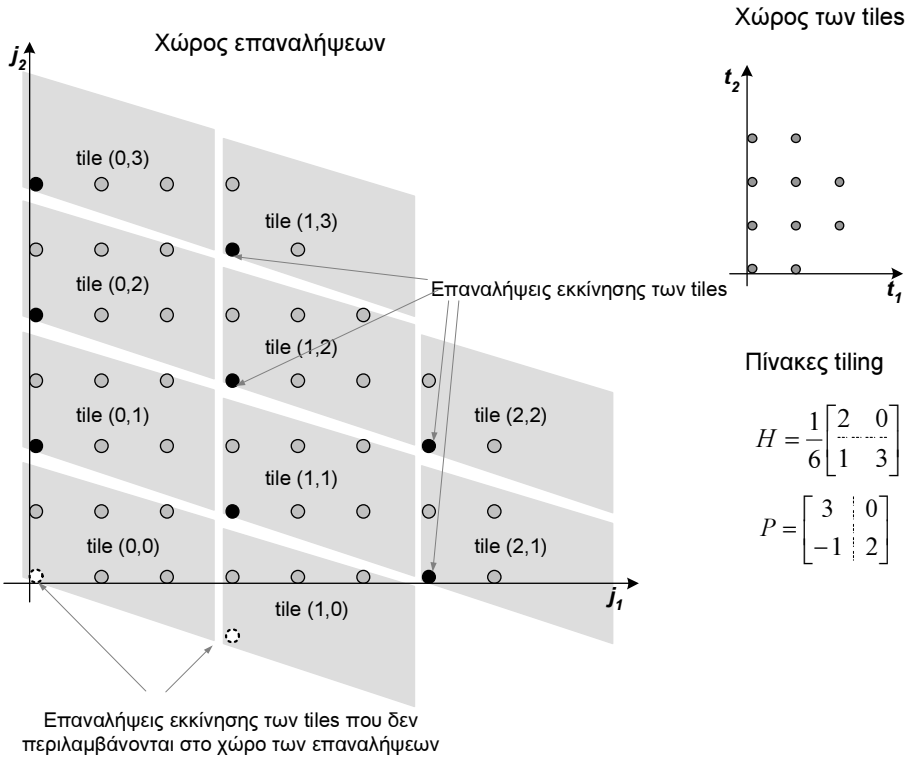

Σχήμα 2.3: Μετασχηματισμός tiling

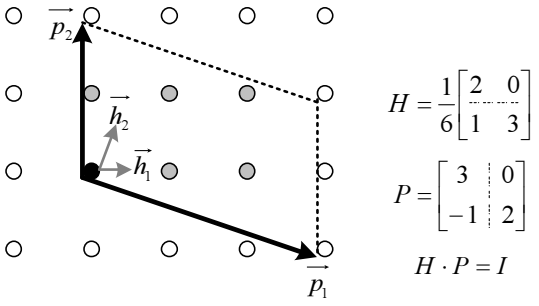

Σχήμα 2.4: Κατασκευή των πινάκων tiling

Παρατηρούμε ότι στην περιοχή της παράλληλης επεξεργασίας ο μετασχηματισμός tiling είναι χρήσιμος μόνο στην περίπτωση που ο χώρος των επαναλήψεων δεν μπορεί να διαμεριστεί σε ανεξάρτητα υποσύνολα. Αυτό ισχύει όταν η τάξη του πίνακα εξαρτήσεων D ισούται με n. Διαφορετικά, μπορεί να ανατεθεί ένα από τα ανεξάρτητα υποσύνολα σε κάθε επεξεργαστή [WL91b], [Hol92], [SF92], [PC89]. Τότε, δεν υπάρχει καθόλου ανάγκη για επικοινωνία μεταξύ των επεξεργαστών κατά την εκτέλεση του χώρου επαναλήψεων.

Μαθηματικός Ορισμός του Μετασχηματισμού Tiling

Μαθηματικά, ο μετασχηματισμός tiling ορίζεται ως εξής:

$$r : Z^n \longrightarrow Z^{2n}, r(\vec{j}) = \begin{bmatrix} \lfloor H\vec{j} \rfloor \\ \vec{j} - H^{-1}\lfloor H\vec{j} \rfloor \end{bmatrix}$$

όπου το διάνυσμα $\lfloor H\vec{j} \rfloor$ καθορίζει τις συντεταγμένες του tile, στο οποίο απεικονίζεται το σημείο $\vec{j} = (j_1, j_2, \ldots, j_n)$, και το διάνυσμα $\vec{j} - H^{-1}\lfloor H\vec{j} \rfloor$ δίνει τις συντεταγμένες του $\vec{j}$ μέσα στο tile αυτό σε σχέση με το σημείο εκκίνησης του tile. Ο **χώρος των tiles**, που προκύπτει, ορίζεται ως εξής:

$$J^S = \{\vec{j^S} | \vec{j^S} = \lfloor H\vec{j} \rfloor, \vec{j} \in J^n\} \tag{2.3}$$

Μπορεί, επίσης, να γραφεί ως εξής:

$$J^S = \{\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_n^S) | j_i^S \in Z \wedge l_i^S \leq j_i^S \leq u_i^S, 1 \leq i \leq n\}$$

όπου τα άνω και κάτω όρια l_i^S, u_i^S μπορούν να υπολογιστούν από τις συναρτήσεις l_1, ..., l_n, u_1, ..., u_n και τον πίνακα του tiling H, όπως περιγράφεται στις εργασίες [AI91], [GAK03]. Κάθε σημείο $\vec{j^S}$ στο n-διάστατο αυτό ακέραιο χώρο, αποτελεί ένα διακριτό tile με συντεταγμένες $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$.

2.5.1 Εξαρτήσεις στο χώρο των tiles

Όπως είδαμε και στη σελίδα 200, ένας από τους τελικούς στόχους του μετασχηματισμού tiling είναι η κατασκευή ενός αποδοτικού παράλληλου σχήματος εκτέλεσης για μία δεδομένη εφαρμογή. Αντί να χρονοδρομολογούνται οι επαναλήψεις, όπως στην παράγραφο §2.4, χρονοδρομολογούνται τα tiles. Επομένως, αντί των εξαρτήσεων μεταξύ των επαναλήψεων, (βλέπε Ορισμό 2.3), πρέπει να ληφθούν υπ' όψη οι εξαρτήσεις μεταξύ των tiles.

Οι εξαρτήσεις μεταξύ των tiles δίνονται από τα διανύσματα-στήλες του **πίνακα εξαρτήσεων των tiles** D^S, ο οποίος ορίζεται ως εξής:

$$D^S = \{\vec{d^S} | \vec{d^S} = \lfloor H(\vec{j_{t_0}} + \vec{d}) \rfloor, \vec{d} \in D, \vec{j_{t_0}} \in Z^n \wedge \lfloor H\vec{j_{t_0}} \rfloor = 0\},$$

όπου το διάνυσμα $\vec{j_{t_0}}$ υποδεικνύει τα σημεία που ανήκουν στο πλήρες tile με σημείο εκκίνησης το $(0, \ldots, 0)$ (πρόκειται για το tile $(0, \ldots, 0)$).

Δεδομένου του πίνακα εξαρτήσεων D ενός αλγορίθμου, για να είναι έγκυρος ένας μετασχηματισμός tiling, πρέπει να ισχύει $HD \geq 0$ (βλέπε [IT88], [RS92]). Η συνθήκη αυτή εξασφαλίζει

ότι όλα τα tiles μπορούν να εκτελεστούν αδιάσπαστα διατηρώντας τις εξαρτήσεις. Στην αντίθετη περίπτωση, η αδιάσπαστη εκτέλεση των tiles οδηγεί σε αδιέξοδο (deadlock).

Στη διατριβή αυτή, όπως και στην εργασία [GSK01], υποθέτουμε ότι όλα τα διανύσματα εξάρτησης είναι μικρότερα από το μέγεθος του tile, δηλαδή ότι περιλαμβάνονται πλήρως μέσα σε ένα tile. Αυτό σημαίνει ότι όλα τα στοιχεία του πίνακα HD είναι μικρότερα από 1 ($\vec{h_i}\vec{d_j} \leq 1$, $\forall i, j = 1, \ldots, n$) [Xue97b], ή, ισοδύναμα ότι ο πίνακας εξαρτήσεων των tiles D^S περιέχει μόνο μηδενικά και άσσους. Η υπόθεση αυτή είναι αρκετά λογική, αφού τα διανύσματα εξάρτησης των συνηθισμένων προβλημάτων είναι σχετικά μικρά, ενώ το μέγεθος των tiles μπορεί να είναι αρκετές τάξεις μεγέθους μεγαλύτερο, ειδικά σε συστήματα με γρήγορους επεξεργαστές. Στην περίπτωση αυτή, κάθε tile πρέπει να ανταλλάσσει δεδομένα μόνο με τους πιο κοντινούς γείτονές του, έναν σε κάθε διάσταση του J^S.

2.6 Μοντέλα Εκτέλεσης με και χωρίς Αλληλοεπικάλυψη

2.6.1 Μοντέλο Εκτέλεσης χωρίς Αλληλοεπικάλυψη Επικοινωνίας – Υπολογισμών

Στην εργασία [HS98], οι Hodzic και Shang παρουσίασαν ένα μοντέλο για τη χρονοδρομολόγηση των βρόχων που έχουν μετασχηματιστεί με tiling. Η προσέγγισή τους σκοπεύει στην ελαχιστοποίηση του συνολικού χρόνου εκτέλεσης και λειτουργεί ως εξής: Πρώτα, επιλέγεται ο βέλτιστος πίνακας tiling H και στη συνέχεια εφαρμόζεται ο αντίστοιχος μετασχηματισμός στον αρχικό χώρο επαναλήψεων. Ο χώρος των tiles J^S, που προκύπτει, απεικονίζεται στο χρόνο με τη βοήθεια ενός διανύσματος γραμμικής χρονοδρομολόγησης Π. Όλα τα tiles κατά μήκος μιας συγκεκριμένης διάστασης απεικονίζονται στον ίδιο επεξεργαστή. Η εκτέλεση των tiles συνίσταται σε διαδοχικές εναλλασσόμενες φάσεις υπολογισμού και επικοινωνίας. Κάθε επεξεργαστής λαμβάνει τα απαραίτητα δεδομένα για τον υπολογισμό ενός tile κατά το βήμα εκτέλεσης i, εκτελεί τους αντίστοιχους υπολογισμούς και στέλνει στους γειτονικούς επεξεργαστές τα δεδομένα που θα χρειαστούν για τους υπολογισμούς τους κατά το βήμα εκτέλεσης $i + 1$. Άρα, ο συνολικός χρόνος εκτέλεσης δίνεται από τη σχέση

$$T_{nonoverlap} = \wp(t_{comp} + t_{comm}) \tag{2.4}$$

όπου $\wp$ είναι ο αριθμός των βημάτων που χρειάζονται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης (makespan), t_{comp} είναι ο χρόνος υπολογισμού ενός tile και t_{comm} ο χρόνος περαίωσης της επικοινωνίας που χρειάζεται για κάθε tile.

Συνεπώς, συνολικά η παράλληλη εκτέλεση αποτελείται από ατομικές φάσεις υπολογισμού των tiles, και φάσεις επικοινωνίας για τη μετάδοση των αποτελεσμάτων στους γειτονικούς επεξεργαστές. Επειδή στο χώρο των tiles έχουμε μόνο μοναδιαία διανύσματα εξάρτησης (όπως αναφέρθηκε

στην παράγραφο §2.5), το βέλτιστο διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης αποδεικνύεται ότι είναι το $\Pi = (1, 1, \ldots, 1)$ [HS98]. Το μοντέλο αυτό εκτέλεσης **χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών** απεικονίζεται στο Σχήμα 2.5.

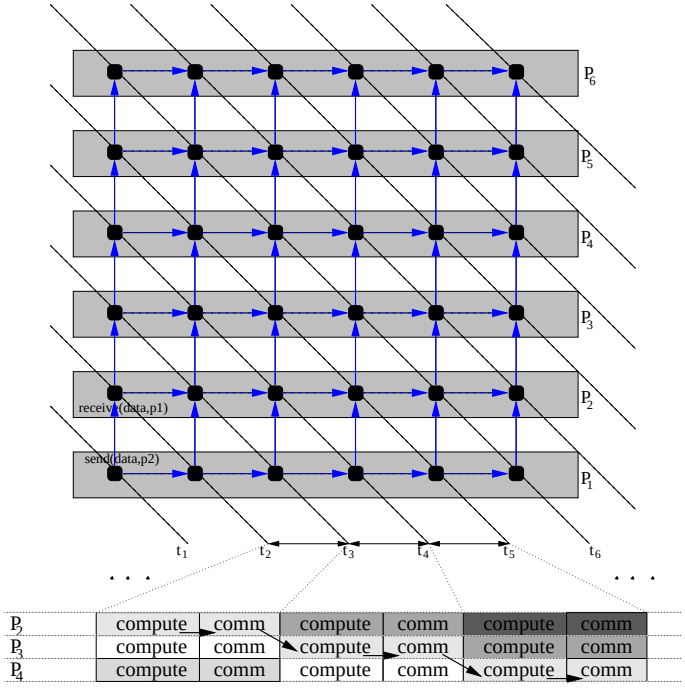

Σχήμα 2.5: Μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας – υπολογισμών

Μία πιθανή υλοποίηση αυτού του μοντέλου εκτέλεσης, όπως περιγράφηκε και στην εργασία [GDAK02a], δίνεται περιληπτικά από τον ακόλουθο ψευδοκώδικα:

```
foracross (t1=l1^S; t1 ≤ u1^S; t1++)
  ...
  foracross (tn-1=ln-1^S; tn-1 ≤ un-1^S; tn-1++)
    /*Sequential execution of tiles assigned to this CPU*/
    for (tn=ln; tn ≤ un; tn++){
        Receive data from neighboring tiles
        Compute this tile
        Send data to neighboring tiles
    }
```

2.6.2 Μοντέλο Εκτέλεσης με Αλληλοεπικάλυψη Επικοινωνίας – Υπολογισμών

Το προηγούμενο μοντέλο εκτέλεσης δίνει αρκετά καλούς χρόνους εκτέλεσης, γιατί εκμεταλλεύεται όλον τον εγγενή παραλληλισμό που υπάρχει στο επίπεδο των tiles. Όμως, ένα σημαντικό μειονέκτημα είναι ότι κάθε επεξεργαστής πρέπει να περιμένει να φτάσουν τα απαραίτητα δεδομένα πριν ξεκινήσει τον υπολογισμό ενός tile και στη συνέχεια να περιμένει να μεταφερθούν τα αποτε-

λέσματα των υπολογισμών του στους γειτονικούς κόμβους, με αποτέλεσμα αρκετό άεργο χρόνο. Οι σύγχρονοι προσαρμογείς δικτύου διαθέτουν μηχανές άμεσης προσπέλασης της μνήμης (DMA - Direct Memory Access), που τους επιτρέπουν να δουλεύουν παράλληλα με τους επεξεργαστές. Αυτό σημαίνει ότι ένα μέρος του φορτίου επικοινωνίας μπορεί να αλληλεπικαλυφθεί με κύκλους πραγματικής λειτουργίας του επεξεργαστή. Λέμε «ένα μέρος» και όχι όλο το φορτίο επικοινωνίας, επειδή ακόμη και ένα μέρος της non-blocking επικοινωνίας χρειάζεται τον επεξεργαστή, π.χ. η αρχικοποίηση της DMA. Στη συνέχεια, όλη η μεταφορά των δεδομένων μπορεί να αλληλεπικαλυφθεί με υπολογισμούς.

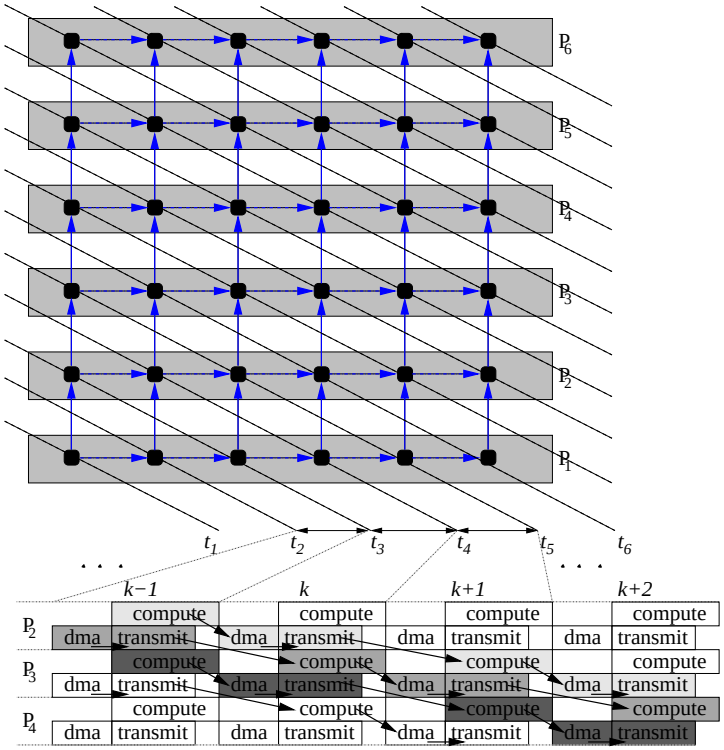

Σχήμα 2.6: Μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας – υπολογισμών

Αυτό, όμως, που στην πραγματικότητα επιβάλλει αυτή τη μη αποδοτική χρησιμοποίηση του επεξεργαστή, είναι η ροή δεδομένων μεταξύ των διαδοχικών βημάτων εκτέλεσης. Συγκεκριμένα, φαίνεται ότι οι αντίστοιχες φάσεις υπολογισμών και επικοινωνίας για κάθε βήμα εκτέλεσης πρέπει να σειριοποιηθούν για να διατηρηθεί η σωστή ροή εκτέλεσης. Κάθε επεξεργαστής πρέπει πρώτα να λαμβάνει τα απαραίτητα δεδομένα, έπειτα να υπολογίζει και, τέλος, να στέλνει τα αποτελέσματα που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν στο επόμενο βήμα εκτέλεσης από τους γειτονικούς κόμβους. Μία πιο προσεκτική ματιά, όμως, στη ροή των δεδομένων, στην περίπτωση της μη αλληλοεπικαλυπτόμενης επικοινωνίας, μπορεί να δείξει την εξής ενδιαφέρουσα ιδιότητα: Αν αλλάξουμε το αρχικό διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης, μπορούμε να αλληλεπικαλύψουμε ένα μέρος του χρόνου επικοινωνίας με υπολογισμούς. Για να γίνει αυτό πρέπει σε κάθε βήμα εκτέλεσης ο επεξεργαστής να λαμβάνει και να στέλνει δεδομένα που δεν έχουν άμεση εξάρτηση με τα δεδομένα που υπολογίζονται κατά τη διάρκεια του βήματος αυτού. Σε ένα έγκυρο μοντέλο

εκτέλεσης, μπορεί ο επεξεργαστής να λαμβάνει από τους γειτονικούς κόμβους δεδομένα που θα τα χρησιμοποιήσει στο $(k+1)$-οστό βήμα εκτέλεσης, να στέλνει τα δεδομένα που υπολόγισε κατά το προηγούμενο $(k-1)$-οστό βήμα και ταυτόχρονα να εκτελεί τους υπολογισμούς για το τρέχον tile k. Στο Σχήμα 2.6 απεικονίζεται το μοντέλο εκτέλεσης **με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών**. Πιο λεπτομερής περιγραφή το μοντέλου αυτού υπάρχει στις εργασίες [GSK01], [STK02], [Sot04].

Υλοποιώντας την αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας-υπολογισμών, προκύπτει το εξής σχήμα: Κάθε επεξεργαστής αρχικοποιεί πρώτα όλες τις non-blocking λειτουργίες αποστολής και στη συνέχεια εκτελεί ατομικά τους υπολογισμούς ενός tile. Όσο ο επεξεργαστής εκτελεί τους υπολογισμούς, η κάρτα δικτύου λαμβάνει δεδομένα από τους γειτονικούς κόμβους και στέλνει σε άλλους τα δεδομένα που υπολογίστηκαν κατά το προηγούμενο βήμα εκτέλεσης.

Μία πιθανή υλοποίηση αυτού του μοντέλου εκτέλεσης περιγράφεται από το ακόλουθο τμήμα ψευδοκώδικα:

```
foracross (t_1=l_1^S; t_1 ≤ u_1^S; t_1++)
   ...
   foracross (t_{n-1}=l_{n-1}^S; t_{n-1} ≤ u_{n-1}^S; t_{n-1}++)
      /*Sequential execution of tiles assigned to this CPU*/
      for (t_n=l_n; t_n ≤ u_n; t_n++){
           Initialize DMA card
           Compute this tile
           Wait for send & receive to complete
           Synchronize with neighbors
      }
```

Σύμφωνα με τα παραπάνω, ο συνολικός χρόνος για το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, θα είναι

$$T_{overlap} = \wp(t_{init\_dma} + \max(t_{comp}, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}), \tag{2.5}$$

όπου $\wp$ είναι ο αριθμός των βημάτων που απαιτούνται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης (make-span). Ο χρόνος που χρειάζεται για την αρχικοποίηση της μηχανής DMA είναι t_{init_dma}, t_{comp} είναι ο χρόνος υπολογισμού ενός tile, t_{comm_dma} είναι ο χρόνος επικοινωνίας που μπορεί να αλληλεπικαλυφθεί με υπολογισμούς και $t_{synchro}$ είναι ο απαιτούμενος χρόνος συγχρονισμού μεταξύ των διαδοχικών βημάτων εκτέλεσης. Σε σχέση με τις παραμέτρους που χρησιμοποιούνται στη σχέση (2.4), ισχύει: $t_{init\_dma} + t_{comm\_dma} + t_{synchro} = t_{comm}$.

Επειδή η έννοια της αλληλοεπικάλυψης είναι πολύ κρίσιμη στην εργασία αυτή, επισημαίνουμε ότι οι λειτουργίες που αρχικοποιούνται με non-blocking κλήσεις αλληλεπικαλύπτονται με τις λειτουργίες που αρχικοποιούνται με τις αμέσως επόμενες κλήσεις. Αντίθετα, οι blocking κλήσεις

δεν συνεπάγονται αλληλοεπικάλυψη, επειδή οι επόμενες κλήσεις αρχικοποιούνται όταν οι blocking κλήσεις έχουν ολοκληρωθεί.

3

Εκτέλεση των tiles σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστών

3.1 Εισαγωγή

Στο κεφάλαιο αυτό θα γενικεύσουμε τα μοντέλα εκτέλεσης με και χωρίς αλληλοεπικάλυψη, ώστε να μπορούν να εφαρμοστούν σε συστοιχίες υπολογιστών με περισσότερους του ενός επεξεργαστές ανά κόμβο. Πριν, όμως, προχωρήσουμε σε μια εκτεταμένη ανάλυση του προβλήματος, ας δώσουμε εποπτικά μια εικόνα της προτεινόμενης λύσης με ένα παράδειγμα:

Θεωρούμε το εξής σενάριο: Ένας 2-διάστατος φωλιασμένος βρόχος πρέπει να εκτελεστεί σε μια συστοιχία 3 πανομοιότυπων μονο-επεξεργαστικών κόμβων. Για το λόγο αυτό, χωρίζουμε το χώρο των επαναλήψεων σε tiles και αναθέτουμε μια γραμμή από tiles σε κάθε κόμβο. Προφανώς, για να πετύχουμε μια εύκολη κατανομή των tiles, πρέπει να επιλέξουμε το σχήμα και το μέγεθός τους, έτσι ώστε ο χώρος των επαναλήψεων να χωρίζεται σε 3 γραμμές από tiles (αφού έχουμε διαθέσιμους ακριβώς 3 επεξεργαστές), όπως στο Σχήμα 3.1. Στη συνέχεια, η εκτέλεση των tiles μπορεί να γίνει είτε με το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, είτε με το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, τα οποία παρουσιάστηκαν στην παράγραφο §2.6.

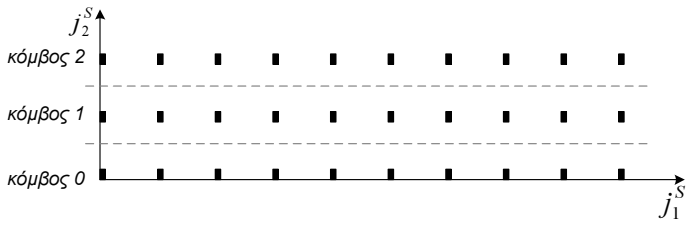

Σχήμα 3.1: Εκτέλεση σε μονο-επεξεργαστικούς κόμβους

Στη συνέχεια, αντικαθιστούμε κάθε έναν από τους μονο-επεξεργαστικούς κόμβους, με κόμβους που περιέχουν 2 επεξεργαστές ο καθένας. Η πρώτη λύση που μπορεί να σκεφτεί κανείς είναι

η εφαρμογή του μετασχηματισμού tiling από την αρχή, επιλέγοντας το μέγεθος των tiles, ώστε να προκύψουν έξι γραμμές από tiles. Στη συνέχεια, ανατίθεται μία γραμμή από tiles σε κάθε επεξεργαστή και εκτελείται σαν να είχαμε έξι απλούς μονο-επεξεργαστικούς κόμβους. Αυτό σημαίνει ότι, ακόμη και οι επεξεργαστές που βρίσκονται στον ίδιο κόμβο, θα επικοινωνούν μεταξύ τους με ανταλλαγή μηνυμάτων, προκειμένου να έχουν όλοι τα δεδομένα που χρειάζονται. Το αποτέλεσμα μιας τέτοιας προσέγγισης θα είναι αχρείαστες μεταφορές δεδομένων από τη μονάδα επεξεργασίας στην κάρτα δικτύου και το αντίστροφο, πράγμα που θα καταναλώνει ένα μέρος του εύρους ζώνης μεταξύ των τμημάτων του κόμβου. Στην καλύτερη περίπτωση, που ένας έξυπνος compiler μπορεί να εντοπίσει και να αποτρέψει αυτές τις μη αναγκαίες μεταφορές μεταξύ του επεξεργαστή και της κάρτας δικτύου, και πάλι θα μεταφέρονται δεδομένα μεταξύ του μοιραζόμενου και του ιδιωτικού χώρου των νημάτων μέσα στον ίδιο κόμβο [DK04]. Στην πραγματικότητα, όμως, θα μπορούσαν μόνο να γράφουν και να διαβάζουν τα δεδομένα απ' ευθείας προς ή από τη μοιραζόμενη μνήμη. Στη συνέχεια, θα χρειαζόταν μόνο να συγχρονιστούν μεταξύ τους με ένα barrier, ή ένα σηματοφορέα.

Η παραπάνω προσέγγιση μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι επαναλήψεις που πρόκειται να εκτελεστούν στους επεξεργαστές του ίδιου κόμβου πρέπει να είναι πιο στενά συνδεδεμένες μεταξύ τους από το να ανήκουν απλά σε γειτονικά tiles. Ίσως θα έπρεπε να ανήκουν στο ίδιο tile ή σε κάποια άλλη ενότητα, ή οποία φέρει κάποιες από τις ιδιότητες του tiling.

Προκειμένου, λοιπόν, να προσαρμόσουμε τον απεικονιζόμενο στο Σχήμα 3.1 χώρο των tiles στη ζητούμενη αρχιτεκτονική, μπορούμε να χωρίσουμε το κάθε tile σε δύο μικρότερα και να αναθέσουμε καθένα από τα μικρότερα αυτά tiles σε έναν από τους επεξεργαστές του αντίστοιχου πολυ-επεξεργαστικού κόμβου, όπως φαίνεται στο Σχήμα 3.2. Στη συνέχεια θα πρέπει να δρομολογήσουμε τα tiles στους κόμβους σαν να ήταν αδιαίρετα και να φροντίσουμε ώστε τα υπο-tiles του ίδιου tile να εκτελούνται ταυτόχρονα.

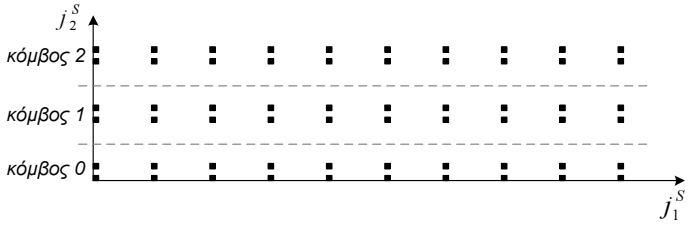

Σχήμα 3.2: Εκτέλεση σε κόμβους με 2 επεξεργαστές

Ισοδύναμα, μπορούμε να εφαρμόσουμε το μετασχηματισμό tiling από την αρχή στο χώρο επαναλήψεων, φροντίζοντας να προκύψουν έξι γραμμές από tiles, με κατάλληλη επιλογή του μεγέθους του tile. Στην περίπτωση αυτή αναθέτουμε μια γραμμή από tiles σε κάθε επεξεργαστή και ομαδοποιούμε τα γειτονικά tiles, όπως φαίνεται στο Σχήμα 3.3. Είναι φανερό ότι τα tiles που ομαδοποιούνται μαζί με τον τρόπο αυτό δεν μπορούν να εκτελεστούν ταυτόχρονα, εκτός αν χωριστούν σε μικρότερα tiles (υπο-tiles). Επομένως, επιβάλλεται επιπλέον κόστος συγχρονισμού κατά την εκτέλεση ενός tile, εξ' αιτίας των εξαρτήσεων μεταξύ των υπο-tiles που έχουν ανατεθεί σε διαφορετικές μονάδες επεξεργασίας και των οποίων η εκτέλεση πρέπει να γίνει κατά τη διάρκεια

του ίδιου βήματος εκτέλεσης.

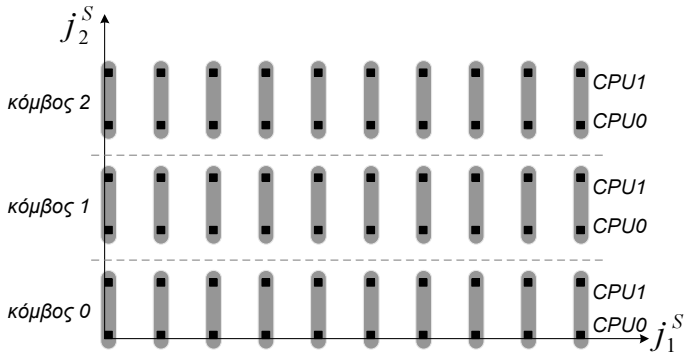

Σχήμα 3.3: Αξονική ομαδοποίηση

Θα ήταν, λοιπόν, πιο αποδοτικό να ομαδοποιούμε τα tiles που έχουν ανατεθεί στους ίδιους κόμβους με τον τρόπο που απεικονίζεται στο Σχήμα 3.4. Με τον τρόπο αυτό, μπορούν και τα δύο tiles που ομαδοποιούνται μαζί να εκτελεστούν κατά τη διάρκεια του ίδιου βήματος εκτέλεσης από διαφορετικές μονάδες επεξεργασίας (CPUs) του ίδιου πολυ-επεξεργαστικού κόμβου χωρίς να χρειάζεται επικοινωνία ή συγχρονισμός. Το μόνο που χρειάζεται είναι ένας συγχρονισμός ανά tile, ώστε να εξασφαλίζεται ότι τα απαραίτητα δεδομένα έχουν ήδη τοποθετηθεί στην κοινή μνήμη. Αυτός ο συγχρονισμός μπορεί να γίνεται ταυτόχρονα με την επικοινωνία με γειτονικούς πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, ώστε να μην τρώει χρήσιμους κύκλους των επεξεργαστών.

Στη συνέχεια θα ονομάζουμε αυτόν τον τρόπο ομαδοποίησης **ομαδοποίηση υπερεπιπέδου**. Κάθε άλλο σχήμα ομαδοποίησης κατά μήκος μίας διάστασης του χώρου των tiles, όπως στο Σχήμα 3.3 θα ονομάζεται **αξονική ομαδοποίηση**. Είναι προφανές ότι η αξονική ομαδοποίηση επιφέρει επιπλέον κόστος συγχρονισμού, εξ' αιτίας των εξαρτήσεων μεταξύ των tiles που ανήκουν στην ίδια ομάδα.

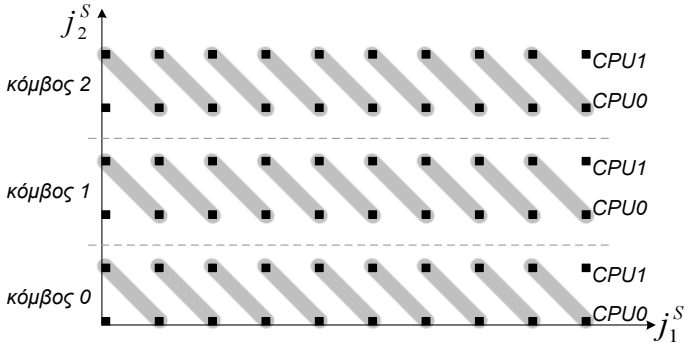

Σχήμα 3.4: Ομαδοποίηση υπερεπιπέδου

3.2 Μετασχηματισμός Ομαδοποίησης

Όπως είδαμε στην παράγραφο §4.1, μία αποδοτική δρομολόγηση ενός χώρου από tiles σε κάποια παράλληλη αρχιτεκτονική αποτελούμενη από πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους δεν είναι απλή υπόθεση. Προκειμένου να παράγουμε εύκολα μία αποδοτική χρονοδρομολόγηση των tiles, ομαδοποιούμε τα tiles του χώρου J^S που θα εκτελεστούν ταυτόχρονα από τους επεξεργαστές ενός κόμβου. Επομένως, εφαρμόζουμε έναν ακόμη μετασχηματισμό tiling στο χώρο των tiles J^S, τον οποίο ονομάζουμε **μετασχηματισμό ομαδοποίησης**.

Επομένως, από το χώρο των tiles J^S, παράγουμε το **χώρο των ομάδων**

$$J^G = \{\vec{j^G} | \vec{j^G} = \lfloor H^G \vec{j^S} \rfloor, \vec{j^S} \in J^S\} \tag{3.1}$$

σε αντιστοιχία με τη σχέση (2.3). Ο μετασχηματισμός ομαδοποίησης ορίζεται, με τον τρόπο αυτό, από τον $n \times n$ πίνακα H^G, όπως ο πίνακας H ορίζει το μετασχηματισμό tiling. Σε αντιστοιχία με τον πίνακα tiling H, θα ονομάζουμε το $n \times n$ πίνακα H^G **πίνακα ομαδοποίησης**. Κάθε διάνυσμα-γραμμή του H^G είναι κάθετο σε μία από τις οικογένειες υπερεπιπέδων που οριοθετούν τις ομάδες στο χώρο J^S. Ο $n \times n$ πίνακας $P^G = (H^G)^{-1}$ ονομάζεται **αντίστροφος πίνακας ομαδοποίησης**. Ο πίνακας P^G πρέπει να περιέχει μόνο ακέραια στοιχεία και τα διανύσματα-στήλες του πρέπει να είναι παράλληλα και ίσα σε μέτρο με τις ακμές ενός υπερπαραλληλεπιπέδου-ομάδας στο χώρο J^S.

Για να είναι έγκυρος ένας μετασχηματισμός ομαδοποίησης, πρέπει να διατηρεί την ατομικότητα των ομάδων ($H^G D^S \geq 0$ σε αντιστοιχία με τη σχέση $HD \geq 0$ που ισχύει για το tiling). Επίσης, επειδή όλα tiles που ανήκουν στην ίδια ομάδα εκτελούνται ταυτόχρονα από τους επεξεργαστές ενός κόμβου, για να διατηρείται η συνέπεια (consistency) των δεδομένων, δεν πρέπει να υπάρχουν ούτε άμεσες, ούτε έμμεσες εξαρτήσεις μεταξύ των tiles αυτών. Ισοδύναμα, πρέπει για κάθε διάνυσμα εξάρτησης $\vec{d_i^S}$ στο χώρο των tiles, το διάνυσμα $H^G \vec{d_i^S}$ να έχει ένα τουλάχιστον στοιχείο μεγαλύτερο ή ίσο με 1.

3.3 Προσέγγιση του αλγορίθμου μας

Επομένως, με τον ίδιο τρόπο που χρησιμοποιείται ο μετασχηματισμός tiling για να συγκεντρώσει τις επαναλήψεις σε tiles, εφαρμόζεται και ο μετασχηματισμός ομαδοποίησης στα tiles για να σχηματιστούν ομάδες από tiles. Προκειμένου να επιλεγεί ο κατάλληλος μετασχηματισμός tiling, εξετάζονται παράμετροι, όπως το συνολικό κόστος επικοινωνίας [Xue97a], [AKN95], [RR02], [RS92], [BDRR94], ή ο συνολικός χρόνος εκτέλεσης [HCF97], [HCF99], [DDRR97] [XC02]. Αντίστοιχα, για το μετασχηματισμό ομαδοποίησης, θα δώσουμε στις επόμενες παραγράφους, τα κριτήρια για την επιλογή του.

Θεωρούμε έναν 3-διάστατο χώρο από tiles J^S. Θέλουμε να αναθέσουμε τα tiles κατά μήκος της διεύθυνσης j_1^S στον ίδιο επεξεργαστή ενός πολυ-επεξεργαστικού κόμβου. Επίσης, επειδή όλοι

οι επεξεργαστές ενός κόμβου έχουν άμεση πρόσβαση στην κοινή μνήμη, αναθέτουμε γειτονικές γραμμές από tiles, οι οποίες ανταλλάσσουν δεδομένα, στους επεξεργαστές του ίδιου κόμβου. Επομένως, το τμήμα του χώρου των tiles που ανατίθεται σε έναν κόμβο θα έχει την ορθογωνική μορφή που φαίνεται στο Σχήμα 3.5.

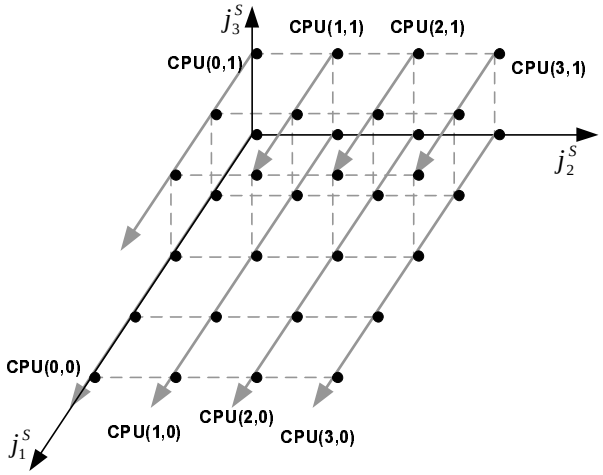

Σχήμα 3.5: Σύνολο από tiles που ανατίθενται στον ίδιο κόμβο SMP

Ψάχνουμε, λοιπόν, έναν κατάλληλο πίνακα μετασχηματισμού που θα ομαδοποιεί τα tiles του Σχήματος 3.5 που μπορούν να εκτελεστούν ταυτόχρονα από διαφορετικούς επεξεργαστές. Η εκτέλεση του τμήματος του χώρου των tiles, που ανατίθενται στον ίδιο κόμβο, είναι όμοια με την εκτέλεση ενός UET πλέγματος [AKPT99]. Σύμφωνα με την εργασία [AKPT99], το βέλτιστο και έγκυρο διάνυσμα χρονικής δρομολόγησης για έναν χώρο επαναλήψεων (ή tiles) με μοναδιαία διανύσματα εξάρτησης (όπως προϋποτίθεται από την παράγραφο §I.B.5), είναι το $(1,1,1)$, όταν ο χρόνος που χρειάζεται για την επικοινωνία είναι αμελητέος. Στο παράδειγμά μας, η επικοινωνία έχει εκφυλιστεί σε ένα συγχρονισμό. Επομένως, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι συμφωνεί με το μοντέλο επικοινωνίας ενός UET πλέγματος. Άρα, ομαδοποιούμε τα tiles που ανήκουν στο ίδιο επίπεδο, κάθετα στο διάνυσμα $(1,1,1)$, όπως φαίνεται στο Σχήμα 3.6.

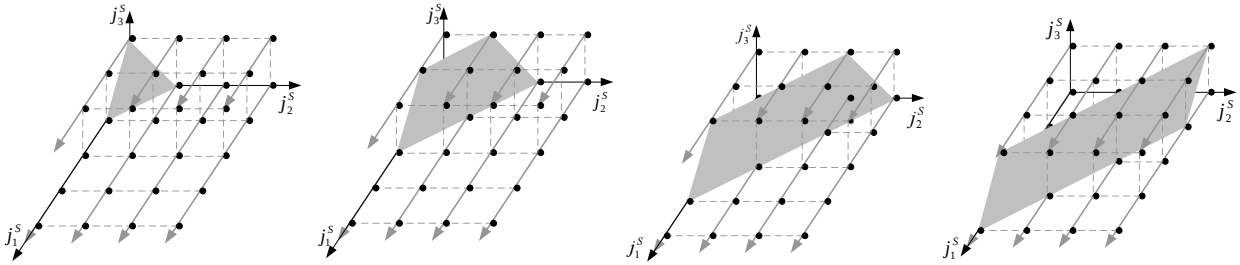

Σχήμα 3.6: Ομάδες από tiles που εκτελούνται ταυτόχρονα σε έναν κόμβο SMP

Τα διανύσματα-στήλες του αντίστροφου πίνακα ομαδοποίησης P^G ορίζουν ένα παραλληλεπίπεδο, που περιέχει τα tiles μιας ομάδας, με τον ίδιο τρόπο που οι στήλες του P ορίζουν ένα tile. Επομένως, τα διανύσματα $\vec{p_2^G}$ και $\vec{p_3^G}$ πρέπει να είναι παράλληλα στο επίπεδο $j_1^S + j_2^S + j_3^S = const$

και ταυτόχρονα πρέπει να είναι παράλληλα σε ένα από τα επίπεδα που ορίζουν τα όρια του συνόλου που ανατίθεται στον κόμβο αυτό. Δηλαδή, πρέπει να είναι παράλληλα στα επίπεδα $j_3^S = 0$ και $j_2^S = 0$ αντίστοιχα. Συνεπώς, τα κατάλληλα διανύσματα είναι τα

$$\vec{p_2^G} = \lambda(-1, 1, 0) \text{ και } \vec{p_3^G} = \mu(-1, 0, 1).$$

(Στα Σχήματα 3.5-3.7 ισχύει $\lambda = 4, \mu = 2$.) Επίσης, για να καλυφθεί ακριβώς το κομμάτι του χώρου των tiles, που ανατίθεται σε κάθε κόμβο, χρησιμοποιώντας μια σειρά από διαδοχικά βήματα εκτέλεσης, το διάνυσμα $\vec{p_1^G}$ πρέπει να είναι παράλληλο στα δύο επίπεδα $j_2^S = 0$ και $j_3^S = 0$. Επομένως, το ζητούμενο διάνυσμα είναι το

$$\vec{p_1^G} = (1, 0, 0).$$

Σύμφωνα με τα παραπάνω, ο ζητούμενος αντίστροφος πίνακας ομαδοποίησης είναι ο

$$P^G = \begin{bmatrix} 1 & -\lambda & -\mu \\ 0 & \lambda & 0 \\ 0 & 0 & \mu \end{bmatrix},$$

όπου $\lambda, \mu \in N$. Συνεπώς, ο μέγιστος αριθμός από tiles που ομαδοποιούνται μαζί είναι $\lambda \times \mu$ και το γινόμενο αυτό πρέπει να ισούται με τον αριθμό των επεξεργαστών ενός κόμβου, ώστε να μπορούμε να αναθέσουμε ένα tile σε κάθε επεξεργαστή κατά τη διάρκεια κάθε βήματος εκτέλεσης.

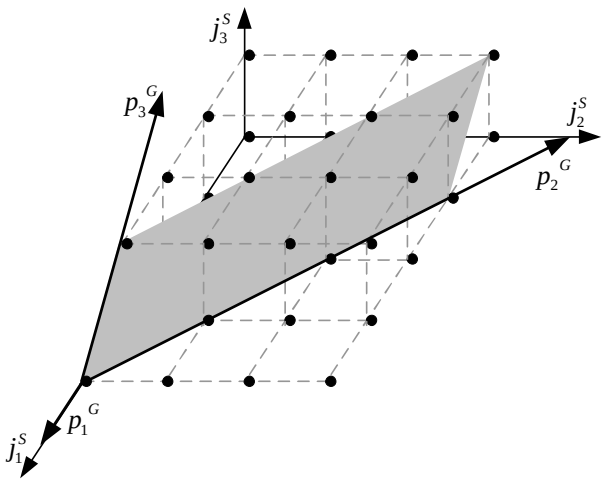

Σχήμα 3.7: Κατασκευή αντίστροφου πίνακα ομαδοποίησης

3.4 Καθορισμός πίνακα P^G ανάλογα με τον αριθμό των επεξεργαστών ενός κόμβου

Θεωρούμε, τώρα, τη γενική περίπτωση, στην οποία έχουμε έναν n-διάστατο χώρο επαναλήψεων, μετασχηματισμένο με την τεχνική του tiling, και μια συστοιχία από πανομοιότυπους πολυεπεξεργαστικούς κόμβους (SMP nodes), καθένας από τους οποίους περιέχει m επεξεργαστές. Θέλουμε να αναθέσουμε τα tiles του χώρου J^S κατά μήκος της πρώτης διάστασης στον ίδιο επεξεργαστή ενός κόμβου. Υποθέτουμε ότι ο φυσικός αριθμός m μπορεί να γραφεί ως εξής: $m = m_2 \times m_3 \times \cdots \times m_n$, όπου $m_2, m_3, \ldots, m_n \in N$. Επομένως, μπορούμε να επιλέξουμε τους εξής πίνακες ομαδοποίησης:

$$P^G = \begin{bmatrix} 1 & -m_2 & \ldots & -m_n \\ 0 & m_2 & \ldots & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & 0 & \ldots & m_n \end{bmatrix} \text{ και } H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} 1 & 1 & \ldots & 1 \\ 0 & \frac{1}{m_2} & \ldots & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & 0 & \ldots & \frac{1}{m_n} \end{bmatrix} \tag{3.2}$$

Πράγματι, ο μέγιστος αριθμός των tiles που περιέχονται σε μία ομάδα είναι $det(P^G) = m$, ισούται δηλαδή με τον αριθμό των επεξεργαστών ενός κόμβου.

Θεώρημα 3.1 *Ο πίνακας H^G, που δίνεται από τη σχέση (3.2), ορίζει έναν έγκυρο μετασχηματισμό ομαδοποίησης, σύμφωνα με το αλγοριθμικό μοντέλο που περιγράφηκε στην παράγραφο §2.2.*

Απόδειξη: *Για να αποδείξουμε ότι ο πίνακας H^G ορίζει έναν έγκυρο μετασχηματισμό ομαδοποίησης, αρκεί να δείξουμε ότι*

1. *$H^G D^S \geq 0$, όπου D^S είναι ο πίνακας εξαρτήσεων του χώρου των tiles J^S*
2. *οποιαδήποτε tiles $(\vec{j^S}, \vec{j^{S'}} \in j^G)$ της ίδιας ομάδας είναι ανεξάρτητα μεταξύ τους.*

Έχουμε υποθέσει (βλέπε §2.5) ότι ο πίνακας εξαρτήσεων D^S περιέχει μόνο 0 και 1. Επομένως, η πρώτη συνθήκη ισχύει πάντα.

Για να αποδείξουμε τη δεύτερη συνθήκη, υποθέτουμε ότι ο πίνακας D^S ισούται με το μοναδιαίο πίνακα. Ακόμη και αν υπάρχει διάνυσμα εξάρτησης με περισσότερους του ενός άσσους, θα είναι ίσο με το άθροισμα περισσότερων του ενός μοναδιαίων διανυσμάτων εξάρτησης. Επομένως, θα συμπεριλαμβάνεται στην παρακάτω απόδειξη σαν έμμεση εξάρτηση:

Αν τα tiles $\vec{j^S}, \vec{j^{S'}} \in J^S$ ανήκουν στην ίδια ομάδα $\vec{j^G}$, ισχύει:

$$\lfloor H^G \vec{j^S} \rfloor = \lfloor H^G \vec{j^{S'}} \rfloor \Rightarrow \begin{pmatrix} j_1^S + j_2^S + \cdots + j_n^S \\ \lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor \\ \vdots \\ \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} j_1^{S'} + j_2^{S'} + \cdots + j_n^{S'} \\ \lfloor \frac{j_2^{S'}}{m_2} \rfloor \\ \vdots \\ \lfloor \frac{j_n^{S'}}{m_n} \rfloor \end{pmatrix} \Rightarrow$$

$$j_1^S + j_2^S + \cdots + j_{n-1}^S + j_n^S = j_1^{S'} + j_2^{S'} + \cdots + j_{n-1}^{S}{}' + j_n^{S'}$$

Επίσης, αν υπάρχει άμεση ή έμμεση εξάρτηση από το tile $\vec{j^S}$ *στο* $\vec{j^{S'}}$*, ισχύει*

$$\vec{j^{S'}} = \vec{j^S} + \sum_{i=1}^{n} \lambda_i d_i,$$

όπου $\lambda_i \in N$ *και* $\vec{d_i}$ *είναι το i-στό μοναδιαίο διάνυσμα εξάρτησης. Η ισότητα αυτή μπορεί να γραφεί ισοδύναμα ως εξής:*

$$\vec{j^{S'}} = \vec{j^S} + \vec{\lambda},$$

όπου $\vec{\lambda} = (\lambda_1, \ldots, \lambda_n)$*. Συνεπώς,*

$$j_i^{S'} = j_i^S + \lambda_i, i = 1, \ldots, n.$$

Επομένως, η ισότητα $j_1^S + j_2^S + \cdots + j_{n-1}^S + j_n^S = j_1^{S'} + j_2^{S'} + \cdots + j_{n-1}^{S}{}' + j_n^{S'}$ *μπορεί ισοδύναμα να γραφεί ως εξής:*

$$\lambda_1 + \lambda_2 + \cdots + \lambda_n = 0.$$

Επειδή $\lambda_1, \ldots, \lambda_n \in N$*, ισχύει:*

$$\lambda_1 = \cdots = \lambda_n = 0.$$

Άρα, δεν υπάρχει άμεση, ούτε έμμεση εξάρτηση μεταξύ δύο tiles που ανήκουν στην ίδια ομάδα $\vec{j^G} \in J^G$ *και όλα τα tiles μιας ομάδας του χώρου* J^G *μπορούν να υπολογιστούν ταυτόχρονα από τους επεξεργαστές ενός κόμβου.*

Επομένως, σύμφωνα με το αλγοριθμικό μοντέλο μας, ο παραπάνω μετασχηματισμός ομαδοποίησης είναι έγκυρος. ⊣

Παράδειγμα 3.1: Θεωρούμε μια συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 2 επεξεργαστές (CPUs) και μία κάρτα δικτύου (Network Interface Card - NIC) ο καθένας. Οι κάρτες δικτύου παρέχουν τη δυνατότητα άμεσης προσπέλασης της μνήμης (DMA), οπότε μπορούμε να υλοποιήσουμε ένα μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών. Θεωρούμε, επίσης, έναν 2-διαστατο ορθογώνιο χώρο J^S. Θέλουμε να αναθέσουμε τα tiles κατά μήκος της διάστασης j_1^S στον ίδιο επεξεργαστή (CPU), όπως απεικονίζεται στο Σχήμα 3.8 με τα γκρι βέλη. Οι επεξεργαστές του ίδιου κόμβου αναλαμβάνουν δύο γειτονικές γραμμές από tiles.

Επομένως, κατά το χρονικό βήμα εκτέλεσης t=0, η CPU 0 του κόμβου SMP 0 υπολογίζει το tile $(0,0)$. Κατά τη διάρκεια του βήματος $t = 1$, η CPU 0 του κόμβου 0 υπολογίζει το tile $(1,0)$, ενώ η CPU 1 του ίδιου κόμβου υπολογίζει το $(0,1)$. Όμοια, κατά τη διάρκεια του βήματος $t = 2$, η CPU 0 υπολογίζει το tile $(2,0)$, ενώ η CPU 1 υπολογίζει το $(1,1)$. Ταυτόχρονα, τα δεδομένα που υπολογίστηκαν στο tile $(0,1)$, τα οποία χρειάζονται για τον υπολογισμό του $(0,2)$, αποστέλλονται στον κόμβο 1. Κατά τη διάρκεια του βήματος t=3, οι CPUs του κόμβου 0 συνεχίζουν την εκτέλεση των tiles με τον ίδιο τρόπο, ενώ οι CPUs του κόμβου 1 ξεκινούν την ίδια διαδικασία με τις γραμμές από tiles $(\bullet, 2)$ και $(\bullet, 3)$.

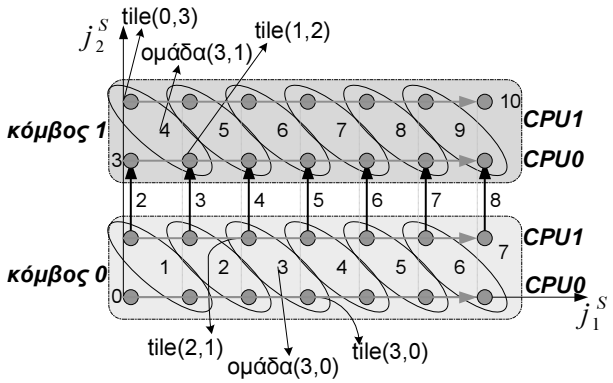

Σχήμα 3.8: Παράδειγμα 3.1 - Χώρος των tiles

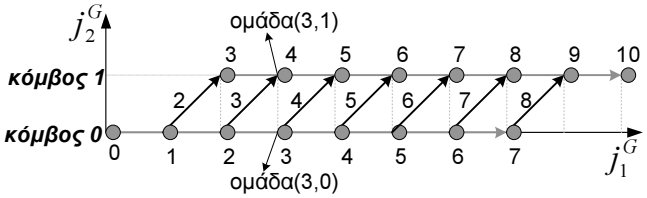

Σχήμα 3.9: Παράδειγμα 3.1 - Χώρος των ομάδων

Για την παραγωγή της χρονοδρομολόγησης στο παράδειγμα αυτό, ομαδοποιούμε μαζί τα tiles που εκτελούνται ταυτόχρονα στον ίδιο κόμβο. Συγκεκριμένα, εφαρμόζουμε το *μετασχηματισμό ομαδοποίησης* στο χώρο των tiles J^S, ο οποίος απεικονίζεται στο Σχήμα 3.8 και παράγουμε το χώρο των ομάδων J^G (Σχήμα 3.9). Οι αντίστοιχοι πίνακες ομαδοποίησης, σύμφωνα με τη σχέση (3.2), για την περίπτωση αυτή είναι

$$P^G = \begin{bmatrix} 1 & -2 \\ 0 & 2 \end{bmatrix} \text{ και } H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} 1 & 1 \\ 0 & \frac{1}{2} \end{bmatrix}.$$

Επομένως, τα tiles $(1,0)$ και $(0,1)$, τα οποία, όπως ήδη αναφέραμε, εκτελούνται ταυτόχρονα στον ίδιο κόμβο, τοποθετούνται μαζί στην ομάδα $\vec{j^G} = \lfloor H^G(1,0)^T \rfloor = \lfloor H^G(0,1)^T \rfloor = (1,0)^T$. Ομοίως, τα tiles $(2,0)$ και $(1,1)$ τοποθετούνται μαζί στην ομάδα $\vec{j^G} = (2,0)^T$. Στα Σχήματα 3.8-3.9, απεικονίζεται το βήμα εκτέλεσης, κατά το οποίο θα εκτελεστεί κάθε ομάδα, καθώς και το βήμα εκτέλεσης, κατά το οποίο πραγματοποιείται κάθε μεταφορά δεδομένων.

Στον Πίνακα 3.1, δείχνουμε ποια tiles του χώρου J^S θα εκτελεστούν από κάθε CPU κατά τη διάρκεια των πρώτων βημάτων εκτέλεσης και οι συντεταγμένες της αντίστοιχης ομάδας. Εύκολα συμπεραίνουμε ότι κάθε ομάδα $\vec{j^G} = (j_1^G, j_2^G) \in J^G$ θα εκτελεστεί κατά την διάρκεια του χρονικού βήματος εκτέλεσης $t(\vec{j^G}) = j_1^G + j_2^G$ από τον κόμβο j_2^G. Επομένως, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης για το παράδειγμα αυτό θα είναι $\Pi^G = (1,1)$.

Πίνακας 3.1: Παράδειγμα 3.1 - Βήματα εκτέλεσης σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 2 επεξεργαστές στον καθένα - Εκτέλεση με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος 0**			**κόμβος 1**		
	CPU0	**CPU1**	**ομάδα**	**CPU0**	**CPU1**	**ομάδα**
0	$\begin{pmatrix}0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\end{pmatrix}$			
1	$\begin{pmatrix}1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\end{pmatrix}$			
2	$\begin{pmatrix}2\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\end{pmatrix}$			
3	$\begin{pmatrix}3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\2\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}2\\1\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}4\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}4\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\end{pmatrix}$

Παράδειγμα 3.2: Στην περίπτωση που οι κάρτες δικτύου (NIC) της συστοιχίας δεν παρέχουν τη δυνατότητα άμεσης προσπέλασης στη μνήμη (DMA), το Παράδειγμα 3.1 τροποποιείται ως εξής:

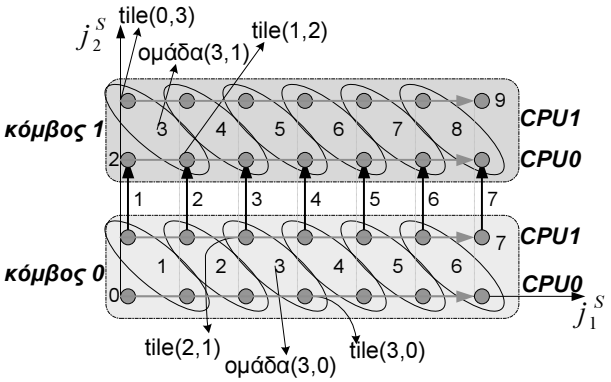

Σχήμα 3.10: Παράδειγμα 3.2 - Χώρος των tiles

Κατά το χρονικό βήμα εκτέλεσης t=0, η CPU 0 του κόμβου SMP 0 υπολογίζει το tile $(0,0)$. Κατά τη διάρκεια του βήματος $t=1$, η CPU 0 του κόμβου 0 υπολογίζει το tile $(1,0)$, ενώ η CPU 1 του ίδιου κόμβου υπολογίζει το $(0,1)$. Μόλις ολοκληρωθεί ο υπολογισμός των tiles αυτών, τα απαραίτητα για τον υπολογισμό του tile $(0,2)$ δεδομένα μεταφέρονται στον κόμβο 1. Κατά τη διάρκεια του βήματος $t=2$, οι CPUs του κόμβου 0 συνεχίζουν την εκτέλεση των tiles με τον ίδιο τρόπο, ενώ οι CPUs του κόμβου 1 ξεκινούν την ίδια διαδικασία με τις γραμμές από tiles $(\bullet,2)$ και $(\bullet,3)$.

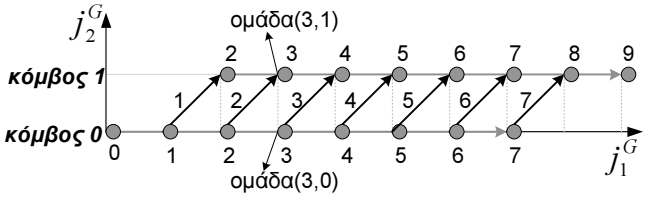

Σχήμα 3.11: Παράδειγμα 3.2 - Χώρος των ομάδων

Για την παραγωγή της χρονοδρομολόγησης στο παράδειγμα αυτό, όπως και στο Παράδειγμα 3.1, ομαδοποιούμε μαζί τα tiles που εκτελούνται ταυτόχρονα στον ίδιο κόμβο. Συγκεκριμένα, εφαρμόζουμε το *μετασχηματισμό ομαδοποίησης* στο χώρο των tiles J^S, όπως φαίνεται στο Σχήμα 3.10 και παράγουμε το χώρο των ομάδων J^G (Σχήμα 3.11). Οι πίνακες ομαδοποίησης είναι ίδιοι με αυτούς που χρησιμοποιήθηκαν στο Παράδειγμα 3.1. Στα Σχήματα 3.10-3.11, απεικονίζεται το βήμα εκτέλεσης, κατά το οποίο θα εκτελεστεί κάθε ομάδα, καθώς και το βήμα εκτέλεσης, κατά το οποίο πραγματοποιείται κάθε μεταφορά δεδομένων.

Πίνακας 3.2: Παράδειγμα 3.2 - Βήματα εκτέλεσης σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 2 επεξεργαστές στον καθένα - Εκτέλεση χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** 0			**κόμβος** 1		
	CPU0	**CPU**1	**ομάδα**	**CPU**0	**CPU**1	**ομάδα**
0	$\begin{pmatrix}0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\end{pmatrix}$			
1	$\begin{pmatrix}1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\end{pmatrix}$			
2	$\begin{pmatrix}2\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\2\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}2\\1\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\end{pmatrix}$

Στον Πίνακα 3.2, δείχνουμε ποια tiles του χώρου J^S θα εκτελεστούν από κάθε CPU κατά τη διάρκεια των πρώτων βημάτων εκτέλεσης και οι συντεταγμένες της αντίστοιχης ομάδας. Συμπεραίνουμε ότι κάθε ομάδα $\vec{j^G} = (j_1^G, j_2^G) \in J^G$ θα εκτελεστεί κατά την διάρκεια του χρονικού βήματος εκτέλεσης $t(\vec{j^G}) = j_1^G$ από τον κόμβο j_2^G. Επομένως, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης για το παράδειγμα αυτό θα είναι το $\Pi^G = (1, 0)$.

3.4.1 Γραμμική Χρονοδρομολόγηση

Θεώρημα 3.2 *Όταν χρησιμοποιείται το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας-υπολογισμών, το κατάλληλο διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης για το χώρο των ομάδων, που παράγεται με έναν μετασχηματισμό ομαδοποίησης, όπως ορίζεται από τη σχέση (3.2), είναι το*

$$\Pi^G = (1, 1, \ldots, 1).$$

Απόδειξη: *Εφαρμόζοντας το μετασχηματισμό ομαδοποίησης που ορίζεται από τη σχέση (3.2), το πρώτο διάνυσμα-στήλη του πίνακα εξαρτήσεων $D^S = I$ μετασχηματίζεται στο διάνυσμα $\vec{d_n^G}' = H^G \vec{d_n^S} = (1, 0, \ldots, 0)^T$. Επίσης, το i-στό διάνυσμα-στήλη του πίνακα εξαρτήσεων*

$D^S = I$, $i = 2, \ldots, n$, μετασχηματίζεται στο διάνυσμα $H^G \vec{d_i^S} = (1, 0, \ldots, 0, \frac{1}{m_i}, 0, \ldots, 0)^T$. Άρα επιβάλλει στο χώρο των ομάδων τις εξαρτήσεις

$$(1, 0, \ldots, 0, \lfloor \frac{1}{m_i} \rfloor, 0, \ldots, 0)^T = (1, 0, \ldots, 0, 0, 0, \ldots, 0)^T$$

και

$$(1, 0, \ldots, 0, \lceil \frac{1}{m_i} \rceil, 0, \ldots, 0)^T = (1, 0, \ldots, 0, 1, 0, \ldots, 0)^T.$$

Δηλαδή, ο πίνακας εξαρτήσεων για το χώρο των ομάδων είναι ο εξής:

$$D^G = \begin{pmatrix} 1 & 1 & \ldots & 1 & 1 \\ 0 & 1 & \ldots & 0 & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots & \vdots \\ 0 & 0 & \ldots & 1 & 0 \\ 0 & 0 & \ldots & 0 & 1 \end{pmatrix}.$$

Αναζητούμε κατάλληλο διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης $\Pi^G = (\pi_1^G, \ldots, \pi_n^G)$ τέτοιο ώστε κάθε ομάδα $\vec{j^G} \in J^G$ να υπολογίζεται κατά τη διάρκεια του βήματος εκτέλεσης $t = \Pi^G \vec{j^G}$. Θεωρούμε ότι οι τελευταίες $(n-1)$ συντεταγμένες μιας ομάδας υποδεικνύουν τον κόμβο της συστοιχίας που θα εκτελέσει την ομάδα αυτή. Τότε, οι ομάδες $\vec{j^G} = (j_1^G, \ldots, j_n^G)$ και $\vec{j^G}' = (j_1^G + 1, j_2^G, \ldots, j_n^G)$ θα εκτελεστούν διαδοχικά στο ίδιο κόμβο. Υπάρχει εξάρτηση μεταξύ τους, όπως υποδεικνύει η πρώτη στήλη του D^G, αλλά δεν υπάρχει ανάγκη για ξεχωριστό βήμα επικοινωνίας μεταξύ των δύο βημάτων υπολογισμού, αφού τα απαραίτητα δεδομένα βρίσκονται ήδη στην τοπική μοιραζόμενη μνήμη του κόμβου. Συνεπώς, η χρονική απόστασή τους $\Pi^G \vec{j^G}' - \Pi^G \vec{j^G} = \pi_1^G$ μπορεί να ισούται με 1. Άρα $\pi_1^G = 1$. Επίσης, η i-οστή στήλη του πίνακα D^G $(i = 2, \ldots n)$ υποδεικνύει μια εξάρτηση μεταξύ των ομάδων $\vec{j^G} = (j_1^G, \ldots, j_n^G)$ και $\vec{j^G}' = (j_1^G + 1, j_2^G, \ldots, j_{i-1}^G, j_i^G + 1, j_{i+1}^G, \ldots, j_n^G)$. Οι ομάδες αυτές εκτελούνται σε γειτονικούς κόμβους, οπότε μεταξύ των αντίστοιχων βημάτων υπολογισμού χρειάζεται ένα βήμα επικοινωνίας. Αυτό σημαίνει ότι η χρονική απόστασή τους $\Pi^G \vec{j^G}' - \Pi^G \vec{j^G} = \pi_1^G + \pi_i^G$ πρέπει να ισούται με 2. Άρα, $\pi_i^G = 1$, $i = 2, \ldots, n$. Δηλαδή, για τη γραμμική χρονοδρομολόγηση του χώρου των ομάδων J^G επιλέγεται το διάνυσμα $\Pi^G = (1, 1, \ldots, 1)$. ⊣

Επισημαίνουμε ότι στις εργασίες [GSK01], [STK02], για το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη σε μονο-επεξεργαστικούς κόμβους, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης Π ήταν $(1, 2, \ldots, 2)$ σύμφωνα με τη θεωρία UET-UCT [AKPT99] (επειδή το βέλτιστο αλληλοεπικαλυπτόμενο σχήμα προέκυπτε όταν οι χρόνοι επικοινωνίας και υπολογισμού ήταν ίσοι, ώστε όλη η επικοινωνία να κρύβεται - αλληλοεπικαλύπτεται με τη φάση υπολογισμών). Παρ' όλα αυτά, στην περίπτωση πολυ-επεξεργαστικών κόμβων, που εξετάζουμε εδώ, ο μετασχηματισμός ομαδοποίησης P^G στρίβει ελαφρά το χώρο (δες στα Σχήματα 3.8 και 3.9, τις σχετικές θέσεις των ομάδων $(3, 0)$ και $(3, 1)$). Συνεπώς το βέλτιστο αλληλοεπικαλυπτόμενο σχήμα προκύπτει με χρήση του διανύσματος $(1, 1, \ldots, 1)$. Επισημαίνουμε, επίσης, ότι το διάνυσμα αυτό δεν είναι το ίδιο με το διάνυσμα χρονοδρομολόγησης του Hodzic [HS98], αφού τώρα αναφερόμαστε σε ομάδες, ενώ ο Hodzic αναφερόταν σε tiles.

Θεώρημα 3.3 *Όταν χρησιμοποιείται το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας-υπολογισμών, το κατάλληλο διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης για το χώρο των ομάδων, που παράγεται με έναν μετασχηματισμό ομαδοποίησης, όπως ορίζεται από τη σχέση (3.2), είναι το*

$$\Pi^G = (1, 0, \ldots, 0).$$

Απόδειξη: *Όπως περιγράφηκε στην απόδειξη του Θεωρήματος 3.2, ο πίνακας εξαρτήσεων για το χώρο των ομάδων είναι ο:*

$$D^G = \begin{pmatrix} 1 & 1 & \ldots & 1 & 1 \\ 0 & 1 & \ldots & 0 & 0 \\ \vdots & \vdots & \ddots & \vdots & \vdots \\ 0 & 0 & \ldots & 1 & 0 \\ 0 & 0 & \ldots & 0 & 1 \end{pmatrix}.$$

Αναζητούμε, και πάλι, κατάλληλο διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης

$$\Pi^G = (\pi_1^G, \ldots, \pi_n^G)$$

τέτοιο ώστε κάθε ομάδα $\vec{j^G} \in J^G$ να υπολογίζεται κατά τη διάρκεια του βήματος εκτέλεσης $t = \Pi^G \vec{j^G}$. Θεωρούμε ότι οι τελευταίες $(n-1)$ συντεταγμένες μιας ομάδας υποδεικνύουν τον κόμβο της συστοιχίας που θα εκτελέσει την ομάδα αυτή. Τότε, οι ομάδες $\vec{j^G} = (j_1^G, \ldots, j_n^G)$ και $\vec{j^{G\prime}} = (j_1^G + 1, j_2^G, \ldots, j_n^G)$ θα εκτελεστούν διαδοχικά στο ίδιο κόμβο. Συνεπώς, η χρονική απόστασή τους $\Pi^G \vec{j^{G\prime}} - \Pi^G \vec{j^G} = \pi_1^G$ μπορεί να ισούται με 1. Άρα $\pi_1^G = 1$. Επίσης, η i-οστή στήλη του πίνακα D^G $(i = 2, \ldots n)$ υποδεικνύει μια εξάρτηση μεταξύ των ομάδων $\vec{j^G} = (j_1^G, \ldots, j_n^G)$ και $\vec{j^{G\prime}} = (j_1^G + 1, j_2^G, \ldots, j_{i-1}^G, j_i^G + 1, j_{i+1}^G, \ldots, j_n^G)$. Οι ομάδες αυτές εκτελούνται σε γειτονικούς κόμβους, οπότε μεταξύ των αντίστοιχων υπολογισμών χρειάζεται μεταφορά των απαραίτητων δεδομένων. Η μεταφορά αυτή, σε αντίθεση με το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, μπορεί να γίνει κατά τη διάρκεια του βήματος που υπολογίζονται τα δεδομένα, αμέσως μόλις ολοκληρωθούν οι υπολογισμοί. Αυτό σημαίνει ότι η χρονική απόστασή τους $\Pi^G \vec{j^{G\prime}} - \Pi^G \vec{j^G} = \pi_1^G + \pi_i^G$ μπορεί να ισούται με 1. Άρα, $\pi_i^G = 0$, $i = 2, \ldots, n$. Δηλαδή, για τη γραμμική χρονοδρομολόγηση του χώρου των ομάδων J^G επιλέγεται το διάνυσμα $\Pi^G = (1, 0, \ldots, 0)$. ⊣

Παράδειγμα 3.3: Έστω ένας ορθογώνιος n-διάστατος χώρος από tiles J^S, που οριοθετείται ως εξής: $0 \leq j_i^S \leq u_i^S$, $i = 1, \ldots, n$ και $u_1^S \geq u_i^S, i = 2, \ldots, n$. Εφαρμόζεται σε αυτόν μετασχηματισμός ομαδοποίησης σύμφωνα με τη σχέση (3.2). Επομένως, το tile $\vec{j^S}$ ανήκει στην ομάδα $\vec{j^G} = (\sum_{i=1}^{n} j_i^S, \lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor)^T$.

Ακολουθώντας το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, εκτελείται κατά τη διάρκεια του βήματος $t(\vec{j^G}) = \sum_{i=1}^{n} j_i^G = \sum_{i=1}^{n} j_i^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{m_i} \rfloor$ (σύμφωνα με το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης $\Pi^G = (1, 1, \ldots, 1)$). Η ομάδα $(0, 0, 0)$ θα εκτελεστεί κατά το πρώτο βήμα εκτέλεσης $t_{min} = 0$.

Η ομάδα $(\sum_{i=1}^{n} u_i^S, \lfloor \frac{u_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{u_n^S}{m_n} \rfloor)$ θα υπολογιστεί κατά το τελευταίο βήμα $t_{max} = \sum_{i=1}^{n} u_i^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{u_i^S}{m_i} \rfloor$. Επομένως, ο αριθμός των βημάτων που απαιτείται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης (makespan), είναι: $\wp_{overlap} = 1 + t_{max} - t_{min} = \sum_{i=1}^{n} u_i^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{u_i^S}{m_i} \rfloor + 1 = \sum_{i=1}^{n} (w_i^S - 1) + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{w_i^S - 1}{m_i} \rfloor + 1 \overset{(I.C.4)}{\Rightarrow}$

$$\wp_{overlap} = \sum_{i=1}^{n} w_i^S + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i} \rceil - 2n + 2 \tag{3.3}$$

όπου $w_i^s = u_i^s + 1$, $i = 1, \ldots, n$ είναι το πλάτος του tile space κατά μήκος της διεύθυνσης i.

Ομοίως, ακολουθώντας το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, η ομάδα

$$\vec{j^G} = (\sum_{i=1}^{n} j_i^S, \lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor)^T$$

εκτελείται κατά τη διάρκεια του βήματος $t(\vec{j^G}) = j_1^G = \sum_{i=1}^{n} j_i^S$ (σύμφωνα με το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης $\Pi^G = (1, 0, \ldots, 0)$). Η ομάδα $(0, 0, 0)$ θα εκτελεστεί κατά το πρώτο βήμα εκτέλεσης $t_{min} = 0$. Η ομάδα $(\sum_{i=1}^{n} u_i^S, \lfloor \frac{u_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{u_n^S}{m_n} \rfloor)$ θα υπολογιστεί κατά το τελευταίο βήμα $t_{max} = \sum_{i=1}^{n} u_i^S$. Επομένως, ο αριθμός των βημάτων που απαιτείται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης (makespan), είναι: $\wp_{nonoverlap} = 1 + t_{max} - t_{min} = \sum_{i=1}^{n} u_i^S + 1 \Rightarrow$

$$\wp_{nonoverlap} = \sum_{i=1}^{n} w_i^S - n + 1 \tag{3.4}$$

3.4.2 Ανάθεση των tiles σε επεξεργαστές

Για την ονοματολογία των κόμβων, υποθέτουμε ότι οι διαθέσιμοι πολυ-επεξεργαστικοί κόμβοι είναι στοιχισμένοι σε ένα εικονικό $(n-1)$-διάστατο πλέγμα. Επομένως, κάθε κόμβος προσδιορίζεται από ένα $(n-1)$-διάστατο διάνυσμα. Επισημαίνουμε, ωστόσο, ότι αυτό δεν αποτελεί περιορισμό της φυσικής διάταξής μας, αλλά μια σύμβαση για να αποδοθεί σε κάθε κόμβο μοναδικό όνομα. Ακολουθώντας τη σύμβαση αυτή, οι $(n-1)$ τελευταίες συντεταγμένες μιας ομάδας υποδεικνύουν τον κόμβο στον οποίο θα εκτελεστεί. Η πρώτη συντεταγμένη χρησιμοποιείται μόνο για τον υπολογισμό του χρονικού βήματος, κατά το οποίο θα εκτελεστεί. Συνεπώς, το tile $\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_n^S)$, που ανήκει στην ομάδα $\vec{j^G} = (j_1^G, \ldots, j_n^G)$, θα εκτελεστεί στον κόμβο $(j_2^G, \ldots, j_n^G) = (\lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor)$.

Ομοίως, σε κάθε κόμβο θεωρούμε ένα $(n-1)$-διάστατο εικονικό πλέγμα επεξεργαστών με ετικέτες $\{\vec{cpu} \in Z^{n-1} | 0 \leq cpu_x < m_{x+1}, 1 \leq x \leq n-1\}$. Τότε, κάθε tile $\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_n^S)$ εκτελείται από τον επεξεργαστή (CPU) $(j_2^S \% m_2, \ldots, j_n^S \% m_n)$ του κόμβου SMP $(\lfloor \frac{j_2^S}{m_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n} \rfloor)$. Οπότε μόνο τα tiles με την ίδια συντεταγμένη j_1^S ανατίθενται στον ίδιο επεξεργαστή του ίδιου κόμβου.

Παρατηρούμε, επίσης, ότι αν κάποιο από τα στοιχεία m_x του αντίστροφου πίνακα ομαδοποίησης ισούται με 1, η αντίστοιχη συντεταγμένη του διανύσματος προσδιορισμού του επεξεργαστή μπορεί να παραλείπεται, αφού θα ισούται πάντα με 0.

3.4.3 Γενίκευση: Ανάθεση σε επεξεργαστές κατά μήκος οποιασδήποτε διάστασης του χώρου J^S

Αν θέλουμε να αναθέσουμε στον ίδιο επεξεργαστή ενός κόμβου τα tiles κατά μήκος της i-οστής διάστασης του χώρου J^S, αποδεικνύεται με τον ίδιο τρόπο ότι οι κατάλληλοι πίνακες ομαδοποίησης είναι:

$$P^G = \begin{bmatrix} m_1 & \ldots & 0 & 0 & 0 & \ldots & 0 \\ \vdots & \ddots & \vdots & \vdots & \vdots & & \vdots \\ 0 & \ldots & m_{i-1} & 0 & 0 & \ldots & 0 \\ -m_1 & \ldots & -m_{i-1} & 1 & -m_{i+1} & \ldots & -m_n \\ 0 & \ldots & 0 & 0 & m_{i+1} & \ldots & 0 \\ \vdots & & \vdots & \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & \ldots & 0 & 0 & 0 & \ldots & m_n \end{bmatrix}$$

$$H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} \frac{1}{m_1} & \ldots & 0 & 0 & 0 & \ldots & 0 \\ \vdots & \ddots & \vdots & \vdots & \vdots & & \vdots \\ 0 & \ldots & \frac{1}{m_{i-1}} & 0 & 0 & \ldots & 0 \\ 1 & \ldots & 1 & 1 & 1 & \ldots & 1 \\ 0 & \ldots & 0 & 0 & \frac{1}{m_{i+1}} & \ldots & 0 \\ \vdots & & \vdots & \vdots & \vdots & \ddots & \vdots \\ 0 & \ldots & 0 & 0 & 0 & \ldots & \frac{1}{m_n} \end{bmatrix} \tag{3.5}$$

όπου $m_1 \times \cdots \times m_{i-1} \times m_{i+1} \times \cdots \times m_n = m$. Όπως και προηγουμένως, το κατάλληλο διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης είναι $\Pi^G = (1, \ldots, 1)$ στην περίπτωση αλληλοεπικαλυπτόμενης επικοινωνίας, ή $\Pi^G = (0, \ldots, 0, 1, 0, \ldots, 0)$ στην περίπτωση που η επικοινωνία και οι υπολογισμοί εκτελούνται σε διακριτές φάσεις. Επίσης, κάθε tile $\vec{j^S} = (j_1^S, \ldots, j_n^S)$, που ανήκει στην ομάδα $\vec{j^G} = (j_1^G, \ldots, j_n^G)$, εκτελείται στον κόμβο $(j_1^G, \ldots, j_{i-1}^G, j_{i+1}^G, \ldots, j_n^G)$ από τον επεξεργαστή $(j_1^S \% m_1, \ldots, j_{i-1}^S \% m_{i-1}, j_{i+1}^S \% m_{i+1}, \ldots, j_n^S \% m_n)$. Όπως προηγουμένως, αν ένα από τα διαγώνια στοιχεία του αντίστροφου πίνακα ομαδοποίησης $m_x = 1, x \neq i$, τότε η αντίστοιχη συντεταγμένη

του διανύσματος προσδιορισμού του επεξεργαστή μπορεί να παραλείπεται.

Παράδειγμα 3.4: Θεωρούμε μια συστοιχία από πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους με 2 επεξεργαστές και μία κάρτα δικτύου στον καθένα. Θεωρούμε, επίσης, έναν 3-διάστατο χώρο από tiles J^S. Αναθέτουμε στον ίδιο επεξεργαστή τα tiles κατά μήκος της διάστασης j_3^S, όπως απεικονίζεται στο Σχήμα 3.12 με τα γκρι βέλη. Οι επεξεργαστές του ίδιου κόμβου αναλαμβάνουν δύο γειτονικές γραμμές από tiles, που ανήκουν στο ίδιο επίπεδο $j_1^S - j_3^S$. Σύμφωνα με τη σχέση (3.5), επιλέγουμε τους εξής πίνακες ομαδοποίησης:

$$P^G = \begin{bmatrix} 2 & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \\ -2 & -1 & 1 \end{bmatrix} \text{ και } H^G = (P^G)^{-1} = \begin{bmatrix} \frac{1}{2} & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \\ 1 & 1 & 1 \end{bmatrix}.$$

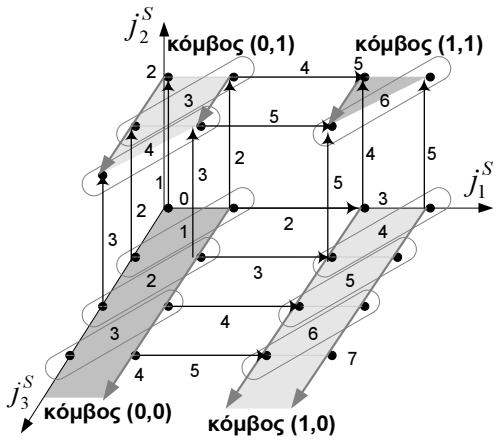

Σχήμα 3.12: Παράδειγμα 3.4 - 2×1 επεξεργαστές σε κάθε κόμβο - Εκτέλεση με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Στο Σχήμα 3.12 απεικονίζεται η ομαδοποίηση των tiles και ο χρόνος εκτέλεσης κάθε βήματος υπολογισμού και επικοινωνίας. Στον πίνακα 3.3 δείχνουμε ποια tiles του χώρου J^S θα εκτελεστούν από κάθε επεξεργαστή των 3 πρώτων κόμβων της συστοιχίας σε κάθε βήμα εκτέλεσης. Εύκολα συμπεραίνουμε ότι κάθε ομάδα $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ εκτελείται στον κόμβο (j_1^G, j_2^G) κατά το βήμα εκτέλεσης $t(\vec{j^G}) = j_1^G + j_2^G + j_3^G$. Επομένως, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης για το παράδειγμα αυτό είναι πράγματι το $\Pi^G = (1, 1, 1)$.

Ομοίως, στο Σχήμα 3.13, απεικονίζεται η ομαδοποίηση των tiles και ο χρόνος εκτέλεσης κάθε βήματος επικοινωνίας και υπολογισμού στην περίπτωση που επικοινωνία και υπολογισμοί δεν αλληλοεπικαλύπτονται. Στον πίνακα 3.4 δείχνουμε ποια tiles του χώρου J^S θα εκτελεστούν από κάθε επεξεργαστή των 3 πρώτων κόμβων της συστοιχίας σε κάθε βήμα εκτέλεσης. Εύκολα συμπεραίνουμε ότι κάθε ομάδα $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ εκτελείται στον κόμβο (j_1^G, j_2^G) κατά το βήμα εκτέλεσης $t(\vec{j^G}) = j_3^G$. Επομένως, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης για το παράδειγμα αυτό είναι πράγματι το $\Pi^G = (0, 0, 1)$.

Πίνακας 3.3: Παράδειγμα 3.4 - Βήματα εκτέλεσης σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 2 επεξεργαστές στον καθένα - Εκτέλεση με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,1)$			**κόμβος** $(0,0)$			**κόμβος** $(1,0)$		
	CPU0	**CPU**1	**ομάδα**	**CPU**0	**CPU**1	**ομάδα**	**CPU**0	**CPU**1	**ομάδα**
0				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$			
1				$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$			
2	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$			
3	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

Παράδειγμα 3.5: Θεωρούμε μια συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 4 επεξεργαστές στον καθένα και μία κάρτα δικτύου. Όπως και στο Παράδειγμα 3.4, θεωρούμε επίσης έναν 3-διάστατο ορθογώνιο χώρο από tiles J^S. Αναθέτουμε στον ίδιο επεξεργαστή τα tiles κατά μήκος της διάστασης j_3^S, όπως απεικονίζεται στο Σχήμα 3.14 με τα γκρι βέλη. Οι επεξεργαστές του ίδιου κόμβου αναλαμβάνουν τέσσερις γειτονικές γραμμές από tiles που ανήκουν στο ίδιο $j_1^S - j_3^S$

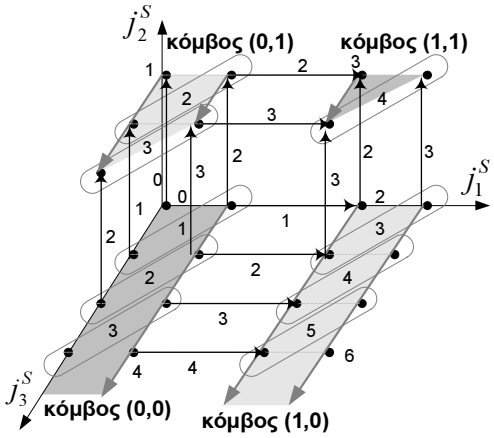

Σχήμα 3.13: Παράδειγμα 3.4 - 2×1 επεξεργαστές σε κάθε κόμβο - Εκτέλεση χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Πίνακας 3.4: Παράδειγμα 3.4 - Βήματα εκτέλεσης σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 2 επεξεργαστές στον καθένα - Εκτέλεση χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,1)$			**κόμβος** $(0,0)$			**κόμβος** $(1,0)$		
	CPU0	**CPU**1	**ομάδα**	**CPU**0	**CPU**1	**ομάδα**	**CPU**0	**CPU**1	**ομάδα**
0				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$			
1	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$			
2	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

επίπεδο.

Επιλέγουμε τον αντίστροφο πίνακα ομαδοποίησης:

$$P^G = \begin{bmatrix} 4 & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \\ -4 & -1 & 1 \end{bmatrix}.$$

Επομένως, ο πίνακας ομαδοποίησης θα είναι:

$$H^G = \begin{bmatrix} \frac{1}{4} & 0 & 0 \\ 0 & 1 & 0 \\ 1 & 1 & 1 \end{bmatrix}.$$

Στο Σχήμα 3.14 απεικονίζεται η ομαδοποίηση των tiles, καθώς και τα βήματα εκτέλεσης κατά τα οποία πραγματοποιείται κάθε βήμα υπολογισμού ή επικοινωνίας. Στον Πίνακα 3.5 δείχνουμε ποια tiles του χώρου J^S εκτελούνται από κάθε CPU των τριών πρώτων κόμβων της συστοιχίας κατά τα πρώτα βήματα εκτέλεσης. Επίσης, αναγράφεται η αντίστοιχη ομάδα του χώρου J^G. Εύκολα συμπεραίνει κανείς από τον Πίνακα 3.5 ότι κάθε ομάδα $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ θα εκτελεστεί στον κόμβο (j_1^G, j_2^G) κατά το βήμα εκτέλεσης $t(\vec{j^G}) = j_1^G + j_2^G + j_3^G$. Επομένως, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης για το παράδειγμα αυτό είναι και πάλι το $\Pi^G = (1,1,1)$.

Ομοίως, στο Σχήμα 3.15 απεικονίζεται η ομαδοποίηση των tiles, καθώς και τα βήματα εκτέλεσης κατά τα οποία πραγματοποιείται κάθε βήμα υπολογισμού ή επικοινωνίας στην περίπτωση που αυτά δεν αλληλοεπικαλύπτονται. Στον Πίνακα 3.6 δείχνουμε ποια tiles του χώρου J^S εκτελούνται από κάθε CPU των τριών πρώτων κόμβων της συστοιχίας κατά τα πρώτα βήματα εκτέλεσης.

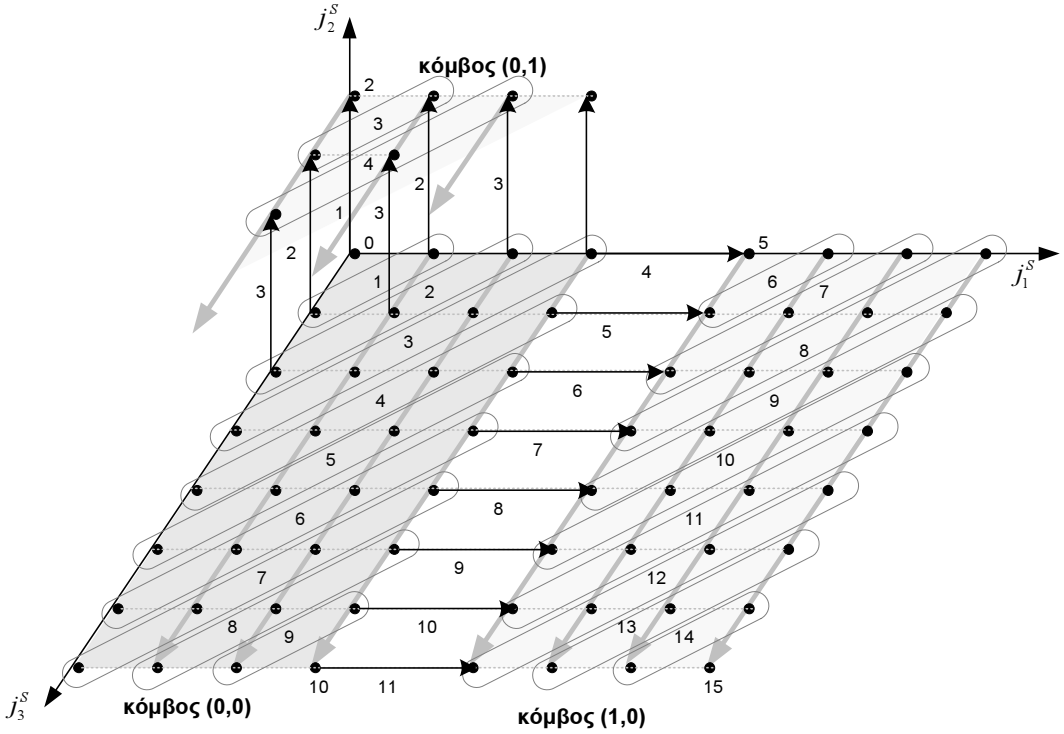

Σχήμα 3.14: Παράδειγμα 3.5 - 4×1 επεξεργαστές σε κάθε κόμβο - Εκτέλεση με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Επίσης, αναγράφεται η αντίστοιχη ομάδα του χώρου J^G. Εύκολα συμπεραίνει κανείς από τον Πίνακα 3.6 ότι κάθε ομάδα $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ θα εκτελεστεί στον κόμβο (j_1^G, j_2^G) κατά το βήμα εκτέλεσης $t(\vec{j^G}) = j_3^G = j_1^S + j_2^S + j_3^S$. Επομένως, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης για το παράδειγμα αυτό είναι και πάλι το $\Pi^G = (0, 0, 1)$.

Παράδειγμα 3.6: Θεωρούμε μια συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 4 επεξεργαστές στον καθένα και μία κάρτα δικτύου. Όπως και στα προηγούμενα παραδείγματα, θεωρούμε επίσης έναν 3-διάστατο ορθογώνιο χώρο από tiles J^S. Αναθέτουμε στον ίδιο επεξεργαστή τα tiles κατά μήκος της διάστασης j_3^S. Οι επεξεργαστές του ίδιου κόμβου αναλαμβάνουν τέσσερις γειτονικές γραμμές, των οποίων η προβολή σε ένα επίπεδο $j_1^S - j_2^S$ σχηματίζει τετράγωνο. Ο αντίστροφος πίνακας ομαδοποίησης είναι:

$$P^G = \begin{bmatrix} 2 & 0 & 0 \\ 0 & 2 & 0 \\ -2 & -2 & 1 \end{bmatrix}.$$

Πίνακας 3.5: Παράδειγμα 3.5 - Βήματα Εκτέλεσης σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 4×1 επεξεργαστές στον καθένα - Εκτέλεση με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,0)$ **CPU**0	**CPU**1	**CPU**2	**CPU**3	**ομάδα**
0	$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$
1	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$			$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$
Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,1)$ **CPU**0	**CPU**1	**CPU**2	**CPU**3	**ομάδα**
2	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$			$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$
Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(1,0)$ **CPU**0	**CPU**1	**CPU**2	**CPU**3	**ομάδα**
5	$\begin{pmatrix}4\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

Επομένως, ο πίνακας ομαδοποίησης είναι:

$$H^G = \begin{bmatrix} \frac{1}{2} & 0 & 0 \\ 0 & \frac{1}{2} & 0 \\ 1 & 1 & 1 \end{bmatrix}.$$

Στο Σχήμα 3.16 έχουμε απεικονίσει ποια tiles του χώρου J^S ανατίθενται στον ίδιο κόμβο. Στο Σχήμα 3.17 έχουμε εστιάσει στο τμήμα του χώρου J^S που ανατίθεται σε έναν κόμβο και δείχνουμε ποια tiles του τμήματος αυτού μπορούν να εκτελεστούν ταυτόχρονα σε διαφορετικούς επεξεργαστές. Τα tiles αυτά ανήκουν στο ίδιο γκρι επίπεδο.

Στον Πίνακα 3.7 δείχνουμε ποια tiles του χώρου J^S θα εκτελεστούν από κάθε επεξεργαστή

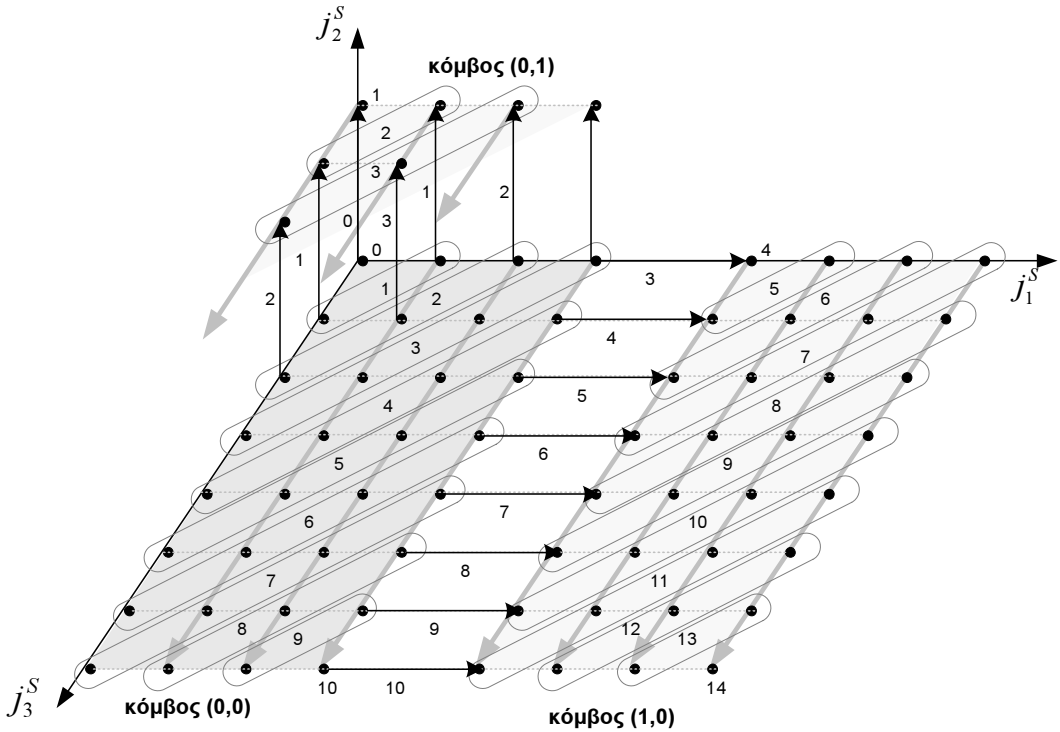

Σχήμα 3.15: Παράδειγμα 3.5 - 4×1 επεξεργαστές σε κάθε κόμβο - Εκτέλεση χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

των τριών πρώτων κόμβων της συστοιχίας κατά τη διάρκεια κάθε χρονικού βήματος. Επίσης, δείχνουμε ποια είναι η αντίστοιχη ομάδα του χώρου J^G. Όμοια με τα προηγούμενα παραδείγματα, συμπεραίνουμε ότι κάθε ομάδα $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ εκτελείται στον κόμβο (j_1^G, j_2^G) κατά το βήμα εκτέλεσης $t(j^G) = j_1^G + j_2^G + j_3^G$. Επομένως, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης είναι και πάλι $\Pi^G = (1, 1, 1)$.

Επίσης, στον Πίνακα 3.8 δείχνουμε ποια tiles του χώρου J^S θα εκτελεστούν από κάθε επεξεργαστή των τριών πρώτων κόμβων της συστοιχίας κατά τη διάρκεια κάθε χρονικού βήματος. Επίσης, δείχνουμε ποια είναι η αντίστοιχη ομάδα του χώρου J^G. Όμοια με τα προηγούμενα παραδείγματα, συμπεραίνουμε ότι κάθε ομάδα $(j_1^G, j_2^G, j_3^G) \in J^G$ εκτελείται στον κόμβο (j_1^G, j_2^G) κατά το βήμα εκτέλεσης $t(\vec{j^G}) = j_3^G = j_1^S + j_2^S + j_3^S$. Επομένως, το διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης είναι και πάλι $\Pi^G = (0, 0, 1)$.

3.4.4 Βέλτιστη επιλογή των m_k

Για την ελαχιστοποίηση του makespan

Θεωρούμε τώρα, όπως και στο Παράδειγμα 3.3, έναν ορθογώνιο χώρο από tiles J^S: $\forall j^S \in J^S$ ισχύει $0 \leq j_i^S \leq u_i^S$, $0 \leq i \leq n$. Εφαρμόζουμε σε αυτόν μετασχηματισμό ομαδοποίησης, σύμφωνα

Πίνακας 3.6: Παράδειγμα 3.5 - Βήματα Εκτέλεσης σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 4×1 επεξεργαστές στον καθένα - Εκτέλεση χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,0)$				
	CPU0	**CPU**1	**CPU**2	**CPU**3	**ομάδα**
0	$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$
1	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$			$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$
Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,1)$				
	CPU0	**CPU**1	**CPU**2	**CPU**3	**ομάδα**
1	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$			$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$
Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(1,0)$				
	CPU0	**CPU**1	**CPU**2	**CPU**3	**ομάδα**
4	$\begin{pmatrix}4\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

με τη γενική σχέση (3.5). Όμοια με τη σχέση (3.3), αποδεικνύεται ότι ο αριθμός των απαιτούμενων βημάτων για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης θα είναι

$$\wp_{overlap} = \sum_{k=1}^{n} w_k^S + \sum_{k \neq i} \lceil \frac{w_k^S}{m_k} \rceil - 2n + 2 \tag{3.6}$$

όπου $w_i^s = u_i^s + 1$, $i = 1, \ldots, n$ είναι το πλάτος του χώρου των tiles κατά τη διεύθυνση i.

Προκειμένου να ελαχιστοποιηθεί ο συνολικός χρόνος εκτέλεσης, πρέπει να επιλέξουμε την i-στή διεύθυνση, κατά μήκος της οποίας αναθέτουμε τα tiles στον ίδιο επεξεργαστή, έτσι ώστε να ισχύει $w_i^S \geq w_k^S, \forall k = 1, \ldots, n$, αφού η w_i^S είναι η διάσταση J^S που εμπλέκεται στην σχέση (3.6) με το μικρότερο πολλαπλασιαστικό συντελεστή.

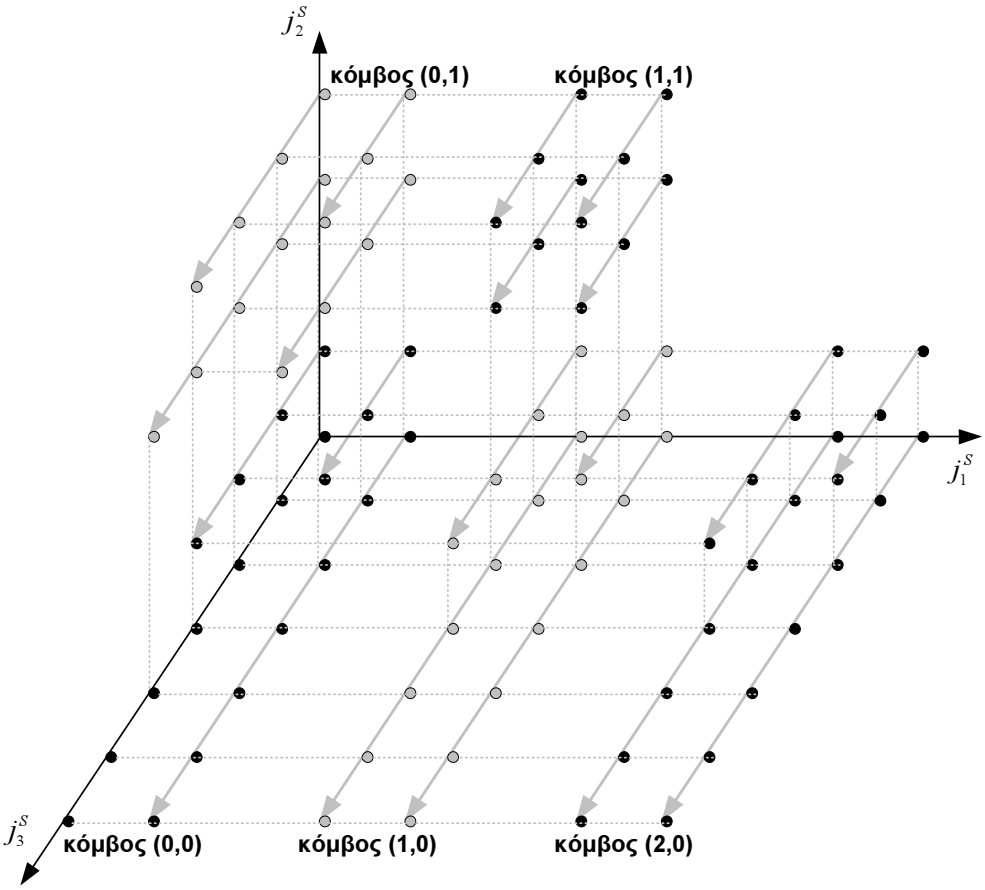

Σχήμα 3.16: Παράδειγμα 3.6 - 2×2 επεξεργαστές σε κάθε κόμβο

Μετά την επιλογή της i-στής διεύθυνσης, απαλείφουμε τις συναρτήσεις άνω ακέραιου μέρους στη σχέση (3.6) ως εξής:

$$\sum_{k=1}^{n} w_k^S + \sum_{k \neq i} \frac{w_k^S}{m_k} - 2n + 2 \leq \wp_{overlap} < \sum_{k=1}^{n} w_k^S + \sum_{k \neq i} \frac{w_k^S}{m_k} - n + 1$$

Επομένως, υποθέτουμε ότι ο χρόνος ολοκλήρωσης της εκτέλεσης (makespan) είναι περίπου ελάχιστος όταν ελαχιστοποιείται το άθροισμα $\sum_{k \neq i} \frac{w_k^S}{m_k}$. Σύμφωνα με το Λήμμα I.C.3, η συνθήκη αυτή ισχύει όταν

$$m_k = w_k^S \left(\frac{m}{w_1^S \dots w_{i-1}^S w_{i+1}^S \dots w_n^S} \right)^{\frac{1}{n-1}}, k = 1, \dots, n, k \neq i. \tag{3.7}$$

Φυσικά, αυτό δεν είναι πάντα εφικτό, επειδή οι συντελεστές m_i πρέπει να είναι φυσικοί αριθμοί. Παρέχει, όμως, πάντα ένα προσεγγιστικό κριτήριο για την επιλογή των m_k. Διαισθητικά, αυτό σημαίνει ότι πρέπει τα m_k να επιλεγούν ώστε οι λόγοι $\frac{w_k^S}{m_k}$ να είναι όσο το δυνατόν πλησιέστεροι ο ένας στον άλλο.

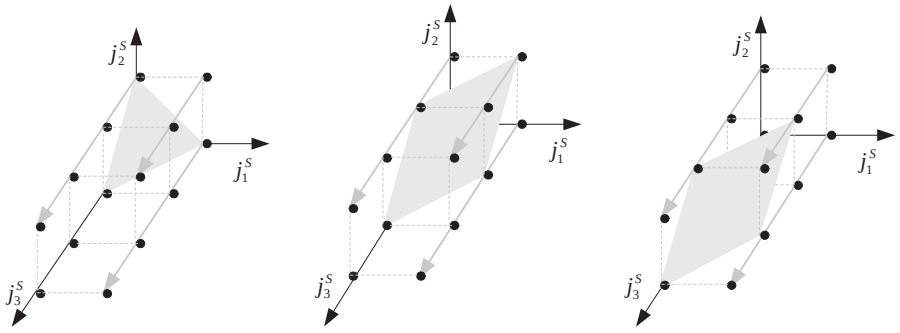

Σχήμα 3.17: Παράδειγμα 3.6 - Ομάδες από tiles που εκτελούνται ταυτόχρονα σε έναν κόμβο

Παράδειγμα 3.7: Θεωρούμε μια συστοιχία από πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους με $m = 4$ επεξεργαστές στον καθένα και έναν 3-διάστατο χώρο J^S με μέγεθος $20 \times 100 \times 20$. Αυτό σημαίνει ότι $w_1^S = 20$, $w_2^S = 100$, $w_3^S = 20$. Άρα, σύμφωνα με την προηγούμενη ανάλυσή μας, η βέλτιστη επιλογή θα είναι: $i = 2$, $m_1 = 20\left(\frac{4}{20\times 20}\right)^{\frac{1}{2}} = 2$, $m_3 = \frac{m}{m_1} = 2$. Πράγματι, αν εφαρμόσουμε τις τιμές αυτές στη σχέση (3.6), προκύπτει ότι ο αριθμός των απαιτούμενων βημάτων για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης θα είναι $\wp = 156$. Αντίθετα, αν επιλέγαμε $m_1 = 4$, $m_3 = 1$, η σχέση (3.6) θα έδινε την τιμή $\wp = 161 > 156$.

Αν το μέγεθος του χώρου J^S είναι $20 \times 120 \times 150$ ($w_1^S = 20$, $w_2^S = 120$, $w_3^S = 150$), τότε, σύμφωνα με την προηγούμενη ανάλυσή μας, η βέλτιστη επιλογή θα είναι: $i = 3$, $m_1 = 20\left(\frac{4}{20\times 120}\right)^{\frac{1}{2}} = 0.816$. Ο πλησιέστερος φυσικός αριθμός που διαιρεί τον $m = 4$ είναι ο $m_1 = 1$. Άρα, $m_2 = \frac{m}{m_1} = 4$. Εφαρμόζοντας τις τιμές αυτές στη σχέση (3.6), προκύπτει ότι ο απαιτούμενος αριθμός βημάτων για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης θα είναι $\wp = 336$. Αντίθετα, αν επιλέξουμε $m_1 = m_2 = 2$, η σχέση (3.6) δίνει την τιμή $\wp = 356 > 336$.

Αντίθετα, όταν υιοθετείται το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών, όπως προκύπτει από τη σχέση (3.4), η επιλογή των παραμέτρων m_k δεν επηρεάζει τον υπολογισμό του makespan.

Για την ελαχιστοποίηση του κόστους επικοινωνίας

Εύκολα παρατηρούμε στο προηγούμενο παράδειγμα ότι η σημασία της επιλογής των m_k, όπως ήδη περιγράφηκε είναι τόσο μικρότερη, όσο η μέγιστη διάσταση w_i^S είναι πολύ μεγαλύτερη από τις υπόλοιπες διαστάσεις $w_1^S, \ldots, w_{i-1}^S, w_{i+1}^S, \ldots, w_n^S$ του χώρου. Άρα, ίσως είναι προτιμότερο να επιλεγούν οι τιμές των m_k με κριτήριο την ελαχιστοποίηση του όγκου επικοινωνίας μεταξύ των κόμβων. Αυτό ισχύει πολύ περισσότερο στην περίπτωση μη αλληλοεπικαλυπτόμενης επικοινωνίας, αφού, τότε, είναι ξεκάθαρο ότι όσο μικρότερο είναι το φορτίο επικοινωνίας, τόσο γρηγορότερα

Πίνακας 3.7: Παράδειγμα 3.6 - Βήματα Εκτέλεσης σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 2×2 επεξεργαστές στον καθένα - Εκτέλεση με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,0)$				
	CPU$(0,0)$	**CPU**$(0,1)$	**CPU**$(1,0)$	**CPU**$(1,1)$	**ομάδα**
0	$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$
1	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$
Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,1)$				
	CPU$(0,0)$	**CPU**$(0,1)$	**CPU**$(1,0)$	**CPU**$(1,1)$	**ομάδα**
3	$\begin{pmatrix}0\\2\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\2\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$
Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(1,0)$				
	CPU$(0,0)$	**CPU**$(0,1)$	**CPU**$(1,0)$	**CPU**$(1,1)$	**ομάδα**
3	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

ολοκληρώνεται η εκτέλεση.

Έστω l_k ο όγκος επικοινωνίας για ένα tile κατά μήκος της k-οστής διάστασης, όπως φαίνεται στο Σχήμα 3.18. Αν τοποθετήσουμε στην ίδια ομάδα $m_1 m_2$ tiles, ο όγκος επικοινωνίας μεταξύ των πολυ-επεξεργαστικών κόμβων θα είναι $l_1 m_2 = \frac{m}{m_1} l_1$ και $l_2 m_1 = \frac{m}{m_2} l_2$, όπως απεικονίζεται στο Σχήμα 3.19. Όμοια, αν τοποθετήσουμε στην ίδια ομάδα $m_1 \cdots m_{i-1} m_{i+1} \cdots m_n$ tiles, ο όγκος επικοινωνίας μεταξύ των κόμβων της συστοιχίας θα είναι $\frac{m}{m_k} l_k$. Άρα ο συνολικός όγκος επικοινωνίας για μία ομάδα θα είναι $l_{total} = m \left(\frac{l_1}{m_1} + \cdots + \frac{l_{i-1}}{m_{i-1}} + \frac{l_{i+1}}{m_{i+1}} + \cdots + \frac{l_n}{m_n} \right)$. Σύμφωνα με το Λήμμα I.C.3, η συνάρτηση αυτή παρουσιάζει ελάχιστο όταν $m_k = l_k \left(\frac{m}{l_1 \cdots l_{i-1} l_{i+1} \cdots l_n} \right)^{\frac{1}{n-1}}$, $k = 1, \ldots, n$, $k \neq i$. Φυσικά, αφού οι συντελεστές m_k πρέπει να είναι φυσικοί αριθμοί, και αυτό

Πίνακας 3.8: Παράδειγμα 3.6 - Βήματα Εκτέλεσης σε συστοιχία πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 2×2 επεξεργαστές στον καθένα - Εκτέλεση χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,0)$				
	CPU$(0,0)$	**CPU**$(0,1)$	**CPU**$(1,0)$	**CPU**$(1,1)$	**ομάδα**
0	$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\0\\0\end{pmatrix}$
1	$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\0\\1\end{pmatrix}$
2	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\4\end{pmatrix}$
5	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\1\\3\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\0\\5\end{pmatrix}$
Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(0,1)$				
	CPU$(0,0)$	**CPU**$(0,1)$	**CPU**$(1,0)$	**CPU**$(1,1)$	**ομάδα**
2	$\begin{pmatrix}0\\2\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}0\\1\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}0\\2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}0\\1\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}0\\2\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\3\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\2\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\3\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}0\\1\\4\end{pmatrix}$
Βήμα Εκτέλεσης	**κόμβος** $(1,0)$				
	CPU$(0,0)$	**CPU**$(0,1)$	**CPU**$(1,0)$	**CPU**$(1,1)$	**ομάδα**
2	$\begin{pmatrix}2\\0\\0\end{pmatrix}$				$\begin{pmatrix}1\\0\\2\end{pmatrix}$
3	$\begin{pmatrix}2\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\0\end{pmatrix}$		$\begin{pmatrix}1\\0\\3\end{pmatrix}$
4	$\begin{pmatrix}2\\0\\2\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}2\\1\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\0\\1\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}3\\1\\0\end{pmatrix}$	$\begin{pmatrix}1\\0\\4\end{pmatrix}$

το κριτήριο είναι προσεγγιστικό.

Στο υπόλοιπο του κεφαλαίου αυτού θα συγκρίνουμε θεωρητικά και πειραματικά τις προτεινόμενες μεθόδους μεταξύ τους. Παρόλο που τα παραπάνω θεωρητικά αποτελέσματα μπορούν να εφαρμοστούν σε οποιοδήποτε κυρτό χώρο από tiles, όπως εξηγήσαμε στην παράγραφο §2.2, θα συνεχίσουμε χρησιμοποιώντας ορθογώνιους χώρους από tiles, όπως στα προηγούμενα παραδείγματα. Θεωρούμε την απλοποίηση αυτή αρκετά βολική για την κατανόηση της ουσίας των προτεινόμενων ιδεών, ενώ δεν περιορίζει τα πλεονεκτήματα ή μειονεκτήματα των συγκρινόμενων μεθόδων.

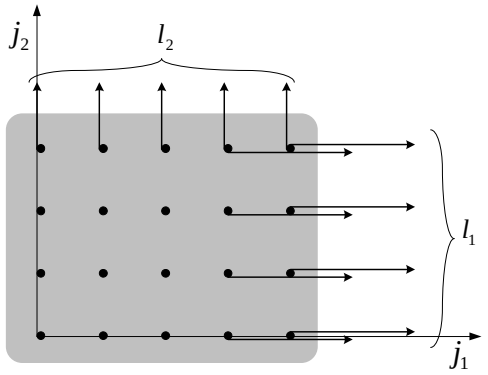

Σχήμα 3.18: Όγκος επικοινωνίας για ένα tile

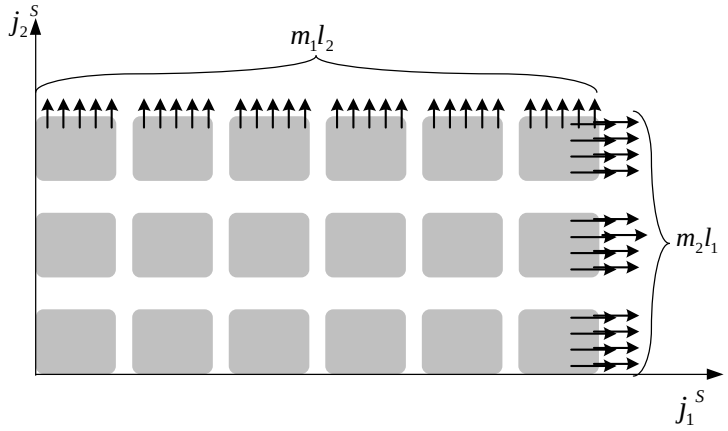

Σχήμα 3.19: Αντίστοιχος όγκος επικοινωνίας για μια ομάδα

3.5 Θεωρητική Σύγκριση

Στην παράγραφο αυτή θα συγκρίνουμε θεωρητικά την αξονική ομαδοποίηση, που απεικονίζεται στο Σχήμα 3.3, με την προτεινόμενη ομαδοποίηση υπερεπιπέδου, που απεικονίζεται στα Σχήματα 3.4 και 3.8 για την περίπτωση 2-διάστατων χώρων και συστοιχίας κόμβων με 2 επεξεργαστές στον καθένα.

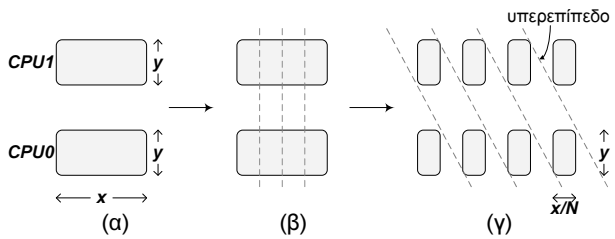

Σχήμα 3.20: Απαραίτητο σπάσιμο των tiles στο σχήμα αξονικής ομαδοποίησης

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, η αξονική ομαδοποίηση δεν μπορεί να εκμεταλλευτεί την υπολογιστική ισχύ και των δύο επεξεργαστών ενός κόμβου, παρά μόνο αν σπάσουμε κάθε tile σε μικρότερα υπο-tiles, ώστε να υπολογίζονται ορισμένα από αυτά παράλληλα, όπως φαίνεται στο

Σχήμα 3.20. Υποθέτουμε ότι ένας επεξεργαστής χρειάζεται χρόνο α για τον υπολογισμό ενός tile με διαστάσεις x, y (Σχήμα 3.20α). Τότε, θα χρειάζεται χρόνο $\frac{\alpha}{N}$ για τον υπολογισμό ενός αντίστοιχου υπο-tile με διαστάσεις $\frac{x}{N}$, y (Σχήμα 3.20γ). Τα υπο-tiles που δημιουργούνται μπορούν να υπολογιστούν από 2 επεξεργαστές σε $N+1$ υπολογιστικά βήματα, παρεμβάλλοντας N βήματα συγχρονισμού, σύμφωνα με το βέλτιστο διάνυσμα γραμμικής χρονοδρομολόγησης $(1,1)$, όπως στο Σχήμα 3.20γ. Αν ο μέσος χρόνος που χρειάζεται για το συγχρονισμό των δύο επεξεργαστών ενός κόμβου είναι t_{synch_in}, ο συνολικός χρόνος για τον υπολογισμό δύο tiles θα είναι

$$\beta = \alpha\frac{N+1}{N} + Nt_{synch\_in} \tag{3.8}$$

Το β ελαχιστοποιείται όταν

$$N = \sqrt{\frac{\alpha}{t_{synch\_in}}} \tag{3.9}$$

Επομένως, η ελάχιστη τιμή του β είναι $\beta_{min} = \alpha + 2\sqrt{\alpha t_{synch\_in}} > \alpha$.

Θεωρούμε έναν χώρο επαναλήψεων με μέγεθος $X \times Y$, στον οποίο εφαρμόζουμε tiling επιλέγοντας ορθογώνια tiles με μέγεθος xy, (π.χ. στα Σχήματα 3.3, 3.4 ισχύει $\frac{X}{x} = 10, \frac{Y}{y} = 6$). Υπάρχουν οι ακόλουθες επιλογές:

1. Συνδυασμός του μοντέλου εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη (που υλοποιείται με χρήση blocking κλήσεων) με την αξονική ομαδοποίηση. Τότε, ο αριθμός των βημάτων που χρειάζονται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης είναι $\wp = \frac{X}{x} + \frac{Y}{2y} - 1$. Η ελάχιστη διάρκεια για ένα βήμα εκτέλεσης είναι σύμφωνα με τη σχέση (2.4) $\beta_{min} + t_{comm}$, όπου t_{comm} είναι η χρονική διάρκεια της επικοινωνίας μεταξύ δύο κόμβων. Επομένως, ο συνολικός χρόνος που χρειάζεται είναι

$$T_{blocking,vertical} = \wp(\beta_{min} + t_{comm}) \simeq (\frac{X}{x} + \frac{Y}{2y})(\beta_{min} + t_{comm})$$

2. Συνδυασμός του μοντέλου εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη (που υλοποιείται με χρήση non-blocking κλήσεων) με την αξονική ομαδοποίηση. Τότε, ο αριθμός των απαιτούμενων βημάτων για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης θα είναι $\wp = \frac{X}{x} + \frac{Y}{y} - 2$. Σύμφωνα με τη σχέση (2.5), θέτοντας $t_{comp} = \beta_{min}$, η ελάχιστη διάρκεια ενός βήματος εκτέλεσης είναι $t_{start\_dma} + max(\beta_{min}, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}$. Άρα, ο συνολικός χρόνος που χρειάζεται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης είναι

$$T_{non-blocking,vertical} = \wp(t_{start\_dma} + max(\beta_{min}, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}) \simeq$$
$$\simeq (\frac{X}{x} + \frac{Y}{y})(t_{start\_dma} + max(\beta_{min}, t_{comm\_dma}) + t_{synchro})$$

Αν $\beta_{min} \geq t_{comm\_dma}$, ισχύει

$$T_{non-blocking,vertical} \simeq (\frac{X}{x} + \frac{Y}{y})(t_{start\_dma} + \beta_{min} + t_{synchro})$$

3. Συνδυασμός του μοντέλου εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη με την ομαδοποίηση υπερεπιπέδου. Τότε, ο αριθμός των βημάτων που χρειάζονται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης είναι, σύμφωνα με τη σχέση (3.6), $\wp = \frac{X}{x} + \frac{3Y}{2y} - 2$. Σύμφωνα με τη σχέση (2.5), θέτοντας $t_{comp} = \alpha$, η ελάχιστη διάρκεια ενός βήματος εκτέλεσης είναι $t_{start\_dma} + max(\alpha, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}$. Άρα, ο συνολικός χρόνος για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης είναι

$$\begin{aligned} T_{non-blocking,hyperplane} &= \wp(t_{start\_dma} + max(\alpha, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}) \\ &\simeq (\frac{X}{x} + \frac{3Y}{2y})(t_{start\_dma} + max(\alpha, t_{comm\_dma}) + t_{synchro}) \end{aligned}$$

Αν $\alpha \geq t_{comm\_dma}$, ισχύει

$$T_{non-blocking,hyperplane} \simeq (\frac{X}{x} + \frac{3Y}{2y})(t_{start\_dma} + \alpha + t_{synchro})$$

Στα περισσότερα πραγματικά προβλήματα ισχύει $\frac{Y/y}{X/x} = \lambda \ll 1$. Επομένως, το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, σε συνδυασμό με αξονική ομαδοποίηση είναι πιο αποδοτικό από το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, στην περίπτωση που $\beta_{min} \geq t_{comm}$, όταν $t_{comm\_dma} > (t_{start\_dma} + \beta_{min} + t_{synchro}) \frac{\frac{Y}{2y}}{\frac{X}{x} + \frac{Y}{2y}} \Leftrightarrow t_{comm} > \frac{\lambda}{2}(t_{start\_dma} + \beta_{min} + t_{synchro})$. Για πραγματικά προβλήματα, η σχέση αυτή συνήθως ικανοποιείται, αφού $\lambda \ll 1$. Επίσης, το μοντέλο με αλληλοεπικάλυψη, σε συνδυασμό με ομαδοποίηση υπερεπιπέδου είναι πιο αποδοτικό από το μοντέλο με αλληλοεπικάλυψη, σε συνδυασμό με αξονική ομαδοποίηση, όταν $(\frac{X}{x} + \frac{3Y}{2y})(t_{start\_dma} + \alpha + t_{synchro}) < (\frac{X}{x} + \frac{Y}{y})(t_{start\_dma} + \alpha + 2\sqrt{\alpha t_{synch\_in}} + t_{synchro})$. Θεωρώντας $t_{start\_dma} + t_{synchro} \ll \alpha$, προκύπτει $2\sqrt{\frac{t_{synch\_in}}{\alpha}} > \frac{\lambda/2}{1+\lambda} \simeq \frac{\lambda}{2}$, οπότε η παραπάνω ανισότητα γράφεται $t_{synch\_in} > \alpha \left(\frac{\lambda}{4}\right)^2$. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι, με χρήση της αξονικής ομαδοποίησης, ξεκινάει γρηγορότερα ο τελευταίος επεξεργαστής, ενώ με χρήση της ομαδοποίησης υπερεπιπέδου, είναι μεγαλύτερος ο ρυθμός επεξεργασίας των δεδομένων. Άρα, η ομαδοποίηση υπερεπιπέδου είναι προτιμότερη όταν η διάσταση απεικόνισης του χώρου των tiles στον ίδιο επεξεργαστή είναι αρκετά μεγαλύτερη από τις υπόλοιπες διαστάσεις. Πάντως, σε κάθε περίπτωση, η ομαδοποίηση υπερεπιπέδου έχει το πλεονέκτημα ότι δεν χρειάζεται επιπλέον tiling σε κάθε tile για την εκμετάλλευση της υπολογιστικής ισχύος των επεξεργαστών.

Επομένως, το πιο μοντέλο επικοινωνίας και ομαδοποίησης είναι προτιμότερο σε κάθε περίπτωση, εξαρτάται από τα χαρακτηριστικά του υλικού. Πρέπει, δηλαδή, ανά περίπτωση να υπολογίζουμε τις παραμέτρους που εμπλέκονται στο μοντέλο (υπολογισμοί, κόστος αρχικοποίησης επικοινωνίας, κόστος μεταφοράς δεδομένων) και να καθορίζουμε στη συνέχεια πιο από όλα θα δώσει την

υψηλότερη απόδοση. Γενικά, σκοπός του σχήματος με αλληλοεπικάλυψη, σε συνδυασμό με την ομαδοποίηση υπερεπιπέδου, είναι η εκμετάλλευση των σύγχρονων χαρακτηριστικών των καρτών δικτύου, όπως είναι η DMA, RDMA, Zero Copy, ακόμη και κάρτες δικτύου με ενσωματωμένους επεξεργαστές. Συνεπώς, ο συνδυασμός αυτός θα είναι αποδοτικός όταν τα χαρακτηριστικά αυτά υπάρχουν στην πραγματικότητα.

3.6 Πειραματικά Αποτελέσματα

3.6.1 Πειραματική Υπολογιστική Πλατφόρμα

Στην εργασία [STK02] εφαρμόστηκε το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, που είχε προταθεί στην εργασία [GSK01], χρησιμοποιώντας συστοιχία μονο-επεξεργαστικών κόμβων με κάρτες δικτύου PCI-SCI. Στην παρούσα εργασία, όπως και στις [ASTK02a], [ASTK02b], [AST+05], προκειμένου να αποτιμήσουμε τις προτεινόμενες μεθόδους, τρέξαμε τα πειράματά μας σε μία συστοιχία πολυ-επεξεργαστών με Linux. Κάθε κόμβος είχε 128MB RAM και 2 επεξεργαστές Pentium III στα 800 MHz. Οι κόμβοι της συστοιχίας διασυνδέονταν με δακτύλιο SCI, χρησιμοποιώντας κάρτες δικτύου SCI Dolphin's PCI-SCI D330. Οι κάρτες SCI υποστηρίζουν προγραμματισμό με μοιραζόμενη μνήμη, είτε μέσω ανταλλαγής μηνυμάτων (Programmed-IO messaging), είτε με απευθείας προσπέλαση στη μνήμη. Χρησιμοποιήσαμε τις λειτουργίες του πυρήνα για ανταλλαγή μηνυμάτων με άμεση προσπέλαση στη μνήμη (DMA - direct memory access). Η κλήση ρουτινών του πυρήνα προκαλεί επιπλέον κόστος σε κύκλους ρολογιού του επεξεργαστή. Μπορούμε, όμως, να αποφύγουμε τις επιπλέον αντιγραφές από το χώρο χρήστη (user space) στη φυσική μνήμη (kernel space - physical memory) με χρήση DMA. Για την επικοινωνία με DMA, δεσμεύουμε στο χώρο του χρήστη σελίδες που αντιστοιχούν σε συνεχόμενες περιοχές του χώρου φυσικών διευθύνσεων.

3.6.2 Πειραματικά Δεδομένα

Η εφαρμογή που χρησιμοποιήσαμε αποτελούταν από τον παρακάτω κώδικα:

```
for(i=1; i<=X; i++)
  for(j=1; j<=Y; j++)
    for(k=1; k<=Z; k++)
      A[i][j][k]=func(A[i-1][j][k],A[i][j-1][k],A[i][j][k-1]);
```

όπου A είναι ένας πίνακας αριθμών κινητής υποδιαστολής (floats) με διαστάσεις $X \times Y \times Z$ και $X = Y << Z$. Χωρίς βλάβη της γενικότητας, επιλέγουμε ως tile ένα ορθογώνιο με πλευρές παράλληλες στα επίπεδα ij, ik και jk. Η διάσταση k είναι η μεγαλύτερη, οπότε όλα τα tiles κατά μήκος αυτής απεικονίζονται στον ίδιο επεξεργαστή, όπως είδαμε στην παράγραφο §3.4.4. Οι διαστάσεις i, j κάθε tile ισούνται με x, ενώ το ύψος του tile κατά μήκος της διάστασης k ισούται

με z. Υπάρχουν, επομένως, $\frac{X}{x}$ tiles κατά μήκος των διαστάσεων i και j και $\frac{Z}{z}$ tiles κατά μήκος της διάστασης k. Ο όγκος του tile ισούται με $g = x^2 z$, και, αφού ο αριθμός των διαθέσιμων επεξεργαστών είναι γνωστός από την αρχή, η μόνη άγνωστη παράμετρος είναι το z.

Στον παραπάνω χώρο εφαρμόσαμε τόσο αξονική ομαδοποίηση, όσο και ομαδοποίηση υπερεπιπέδου, σε συνδυασμό με blocking και non-blocking κλήσεις επικοινωνίας (δηλαδή, σε συνδυασμό με μη αλληλοεπικαλυπτόμενη και αλληλοεπικαλυπτόμενη επικοινωνία αντίστοιχα). Αφού η αξονική ομαδοποίηση και η ομαδοποίηση υπερεπιπέδου μπορούν να συνδυαστούν και με τις δύο περιπτώσεις αλληλοεπικαλυπτόμενης και μη αλληλοεπικαλυπτόμενης επικοινωνίας, πειραματιστήκαμε και με τους τέσσερις δυνατούς συνδυασμούς. Για κάθε χώρο επαναλήψεων των παραδειγμάτων μας και κάθε δυνατό ύψος tile, υπολογίσαμε το συνολικό χρόνο εκτέλεσης των τεσσάρων παραπάνω σχημάτων. Για την υλοποίηση των σχημάτων αυτών, χρησιμοποιήσαμε τα νήματα του Linux (POSIX threads), και σηματοφορείς για το συγχρονισμό μεταξύ των επεξεργαστών του ίδιου κόμβου και του οδηγού SISCI με τις αντίστοιχες βιβλιοθήκες για επικοινωνία μεταξύ των πολυ-επεξεργαστικών κόμβων.

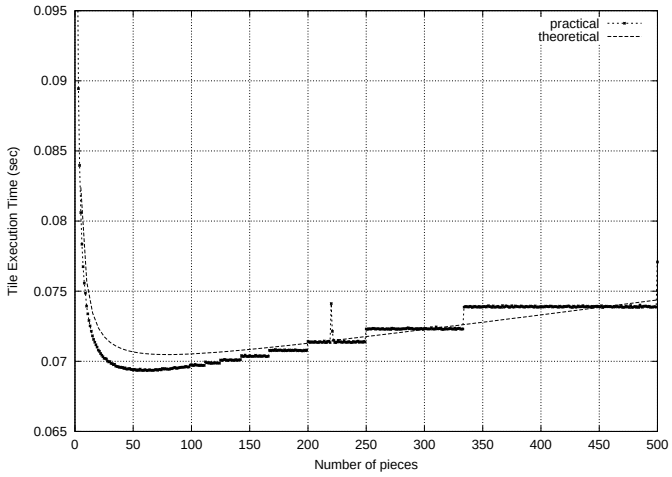

Σχήμα 3.21: Αξονική ομαδοποίηση - Χρόνος εκτέλεσης ενός tile σε σχέση με τον αριθμό των κομματιών στα οποία έχει διασπαστεί

Κατ' αρχήν, όσον αφορά την υλοποίηση της αξονικής ομαδοποίησης, επαληθεύσαμε πειραματικά τη σχέση (3.9), η οποία βρίσκει το βέλτιστο χρόνο εκτέλεσης ενός ζεύγους από tiles σε έναν κόμβο SMP. Αναθέσαμε τον υπολογισμό δύο tiles στους δύο επεξεργαστές ενός κόμβου SMP και μετρήσαμε το χρόνο εκτέλεσης σε συνάρτηση με τον αριθμό των υπο-tiles στα οποία χωρίστηκε κάθε tile, ώστε να μην παραβιαστούν κατά την εκτέλεση οι εξαρτήσεις μεταξύ των επαναλήψεων. Τα πειραματικά αποτελέσματα, μαζί με το θεωρητικά αναμενόμενο διάγραμμα έχουν απεικονιστεί στο Σχήμα 3.21. Η θεωρητική συνάρτηση υπολογίστηκε με τη βοήθεια της σχέσης (3.8), με $\alpha \simeq 69msec$ και $t_{synch\_in} \simeq 11\mu sec$. Οι τιμές αυτές υπολογίστηκαν πειραματικά τρέχοντας ένα απλό τμήμα κώδικα χιλιάδες φορές και υπολογίζοντας στη συνέχεια το μέσο χρόνο εκτέλεσης. Αν στο διάγραμμα αυτό βρούμε το σημείο $N_{best,theoretical}$, δηλαδή το σημείο N στο οποίο επιτυγχάνεται το θεωρητικό ελάχιστο και για αυτήν την τιμή του N βρούμε τον αντίστοιχο πειραματικό

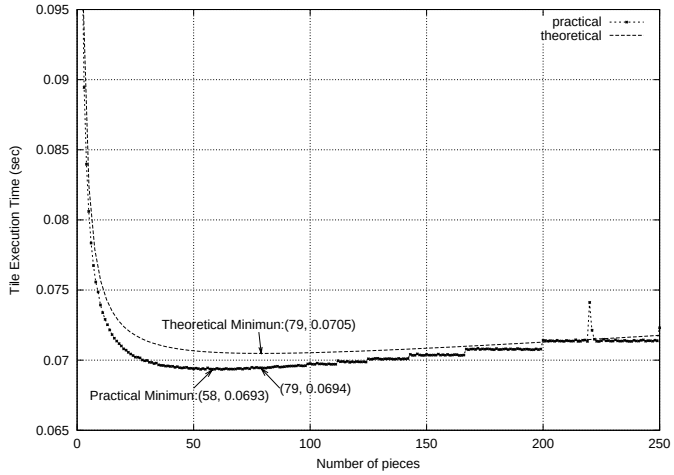

Σχήμα 3.22: Αξονική ομαδοποίηση - Εστίαση στο σημείο ελαχίστου του διαγράμματος του Σχήματος 3.21

Πίνακας 3.9: Υλοποίηση σχήματος επικοινωνίας χωρίς αλληλοεπικάλυψη σε SCI

Thread 0:	***Thread 1:***

`foreach group assigned to node(i,j) do{`
`  receive from node(i-1,j)`
`  receive from node(i,j-1)`
	`foreach group assigned to node(i,j) do{`
	
	`  receive from node(i,j-1)`

`  compute_tile(i,j,k,CPU0)`	`  compute_tile(i,j,k,CPU1)`
 `  send to node(i,j+1)`	`  send to node(i+1,j)` `  send to node(i,j+1)`

`  semaphore_post(sem_s1)`
`  semaphore_wait(sem_s2)`
`}`
	`  semaphore_post(sem_s2)`
	`  semaphore_wait(sem_s1)`
	`}`

χρόνο εκτέλεσης, προκύπτει ότι η διαφορά μεταξύ της τιμής αυτής και του πειραματικού ελαχίστου είναι λιγότερο από $0,15\%$. Η διαδικασία αυτή φαίνεται στο Σχήμα 3.22, στο οποίο έχουμε εστιάσει στην περιοχή ελαχίστου των διαγραμμάτων του Σχήματος 3.21. Επομένως, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε στα πειράματά μας την τιμή $N_{best,theoretical}$ αντί της N_{best}.

Το γεγονός αυτό δικαιολογείται με απλό τρόπο ως εξής: Αν θεωρήσουμε μια μεταβολή δN του N, τότε η αντίστοιχη μεταβολή του β θα είναι $\delta\beta = -\alpha\frac{\delta N}{N(N+\delta N)} + t_{synch\_in}\delta N$. Αν στον τύπο αυτό θέσουμε $N = N_{best,theoretical}$ προκύπτει ότι $\frac{\delta\beta}{\beta_{min}} = \frac{(\frac{\delta N}{N_{best,theoretical}})^2}{1+\frac{\delta N}{N_{best,theoretical}}}\frac{1}{2+\sqrt{\frac{\alpha}{t_{synch\_in}}}}$. Επομένως, όσο μικρότερη είναι η παράμετρος t_{synch_in} σε σχέση με το α, τόσο μικρότερη είναι η σημασία της ακριβούς επιλογής του N. Διαισθητικά, στην ακραία περίπτωση $t_{synch\_in} = 0$, μπορούμε να πετύχουμε ουσιαστικά το ίδιο αποτέλεσμα για ένα πολύ μεγάλο εύρος τιμών του N (δηλ. για πολύ μεγάλα N). Στην πράξη, όμως, το t_{synch_in} δεν είναι ποτέ αμελητέο και δεν μπορεί να αγνοηθεί στις πραγματικές αρχιτεκτονικές πολυ-επεξεργαστών.

Αφού υλοποιήθηκε η αξονική ομαδοποίηση και προσεγγίστηκε από μία θεωρητική σχέση, υλοποιήσαμε τόσο το blocking όσο και το non-blocking σχήμα επικοινωνίας. Όσον αφορά το blocking σχήμα επικοινωνίας, υλοποιήθηκε με τη βοήθεια του ψευδοκώδικα του Πίνακα 3.9. Το non-blocking σχήμα υλοποιήθηκε με τη βοήθεια του ψευδοκώδικα του Πίνακα 3.10. Επισημαίνουμε

Πίνακας 3.10: Υλοποίηση σχήματος επικοινωνίας με αλληλοεπικάλυψη σε SCI

Thread 0:	*Thread 1:*	Επεξήγηση

`foreach group assigned to node(i,j) do{`
`  trigger_interrupt to node(i-1,j)`
`  trigger_interrupt to node(i,j-1)`
 	
`  wait_interrupt from node(i,j+1)`
 	
`  send_dma(node(i,j+1),data)`
	`foreach group assigned to node(i,j) do{`
	
	`  trigger_interrupt to node(i,j-1)`
	`  wait_interrupt from node(i+1,j)`
	`  wait_interrupt from node(i,j+1)`
	`  send_dma(node(i+1,j),data)`
	`  send_dma(node(i,j+1),data)`
		Ειδοποίηση «προηγούμενων» κόμβων:
		«Είμαι έτοιμος να δεχτώ δεδομένα»
		Αναμονή μέχρι οι «επόμενοι» κόμβοι
		να είναι έτοιμοι να δεχτούν δεδομένα
		Αρχικοποίηση μιας μεταφοράς DMA
		σε γειτονικούς κόμβους

`compute_tile(i,j,k,CPU0)`	`compute_tile(i,j,k,CPU1)`	

`  wait_dma()`
 	
`  trigger_interrupt to node(i,j+1)`
`  wait_interrupt from node(i-1,j)`
`  wait_interrupt from node(i,j-1)`
	`  wait_dma()`
	`  wait_dma()`
	`  trigger_interrupt to node(i+1,j)`
	`  trigger_interrupt to node(i,j+1)`
	
	`  wait_interrupt from node(i,j-1)`
		Αναμονή για την ολοκλήρωση
		μιας μεταφοράς DMA
		Ειδοποίηση «επόμενων» κόμβων:
		«Τα δεδομένα σας έφθασαν»
		Αναμονή μέχρι οι «επόμενοι» κόμβοι
		να ολοκληρώσουν
		την αποστολή δεδομένων

`  semaphore_post(sem_s1)`
`  semaphore_wait(sem_s2)`
`}`
	`  semaphore_post(sem_s2)`
	`  semaphore_wait(sem_s1)`
	`}`
		Υλοποίηση barrier

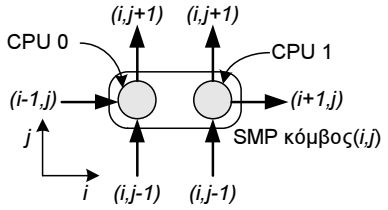

Σχήμα 3.23: Διευθύνσεις επικοινωνίας μεταξύ των επεξεργαστών

ότι σε κάθε βήμα εκτέλεσης, κάθε πολυ-επεξεργαστικός κόμβος στο ij επίπεδο, με συντεταγμένες (i, j), λαμβάνει από τους γειτονικούς κόμβους $(i-1, j)$ και $(i, j-1)$, υπολογίζει και στέλνει στους κόμβους $(i+1, j)$, $(i, j+1)$ (βλέπε Σχήμα 3.23). Επειδή η κλήση `send_dma()` δεν είναι blocking, ο υπολογισμός των tiles εκτελείται ταυτόχρονα με τη μεταφορά δεδομένων μεταξύ των πολυ-επεξεργαστικών κόμβων. Μετά την εκτέλεση της κλήσης `wait_dma()`, είναι βέβαιο ότι έχουν ολοκληρωθεί ο υπολογισμός και η επικοινωνία.

Η υλοποίηση της αξονικής ομαδοποίησης και της ομαδοποίησης υπερεπιπέδου επιτεύχθηκε με χρήση της κατάλληλης ρουτίνας `compute_tile(i, j, k, CPUx)`. Για την υλοποίηση της αξονικής ομαδοποίησης χρησιμοποιήσαμε τον ψευδοκώδικα του Πίνακα 3.11. Ο αριθμός των υπο-tiles σε κάθε tile επιλέχθηκε σύμφωνα με τη σχέση (3.9). Παρατηρούμε ότι η υλοποίηση της ομαδο-

Πίνακας 3.11: Υλοποίηση αξονικής ομαδοποίησης & ομαδοποίησης υπερεπιπέδου

Αξονική ομαδοποίηση	
compute_tile(i,j,k,CPU0):	*compute_tile(i,j,k,CPU1):*

`foreach subtile of this tile do{`
`  compute each iteration of this subtile`
`  semaphore_post(sem1)`
`  semaphore_wait(sem2)`
 	
`}`
	`foreach subtile of this tile do{`
	
	`  semaphore_post(sem2)`
	`  semaphore_wait(sem1)`
	`  compute each iteration of this subtile`
	`}`

Ομαδοποίηση υπερεπιπέδου	
compute_tile(i,j,k,CPU0):	*compute_tile(i,j,k,CPU1):*
`compute each iteration of this tile`	`compute each iteration of this tile`

ποίησης υπερεπιπέδου ήταν πολύ πιο απλή, όπως φαίνεται στον Πίνακα 3.11.

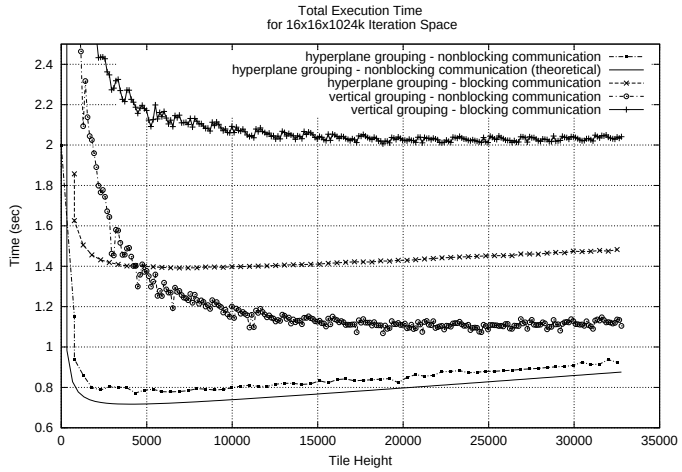

Σχήμα 3.24: Πειραματικά αποτελέσματα: Χώρος επαναλήψεων $16 \times 16 \times 1024k$

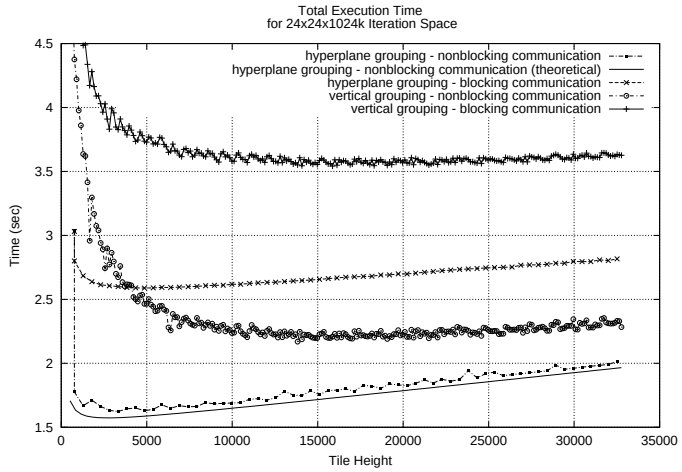

Σχήμα 3.25: Πειραματικά αποτελέσματα: Χώρος επαναλήψεων $24 \times 24 \times 1024k$

Για τη λήψη πειραματικών μετρήσεων, τρέξαμε τον ίδιο κώδικα, με διάφορες τιμές των $X = Y$ και Z. Σε κάθε σχήμα μας ενδιαφέρει ο ελάχιστος συνολικός χρόνος εκτέλεσης που επιτεύχθηκε σε ένα βέλτιστο ύψος tile (βλέπε [GSK01], [STK02], [HS98]). Τα πειραματικά αποτελέσματα, που απεικονίζονται στα Σχήματα 3.24-3.28, δείχνουν ότι σε κάθε περίπτωση είναι προτιμότερη η non-blocking επικοινωνία από τη blocking επικοινωνία και η αξονική ομαδοποίηση είναι προτιμότερη από την ομαδοποίηση υπερεπιπέδου. Το μικρότερο ελάχιστο επιτυγχάνεται σε όλες τις περιπτώσεις ξεκάθαρα όταν χρησιμοποιούμε ομαδοποίηση υπερεπιπέδου σε συνδυασμό με non-blocking επικοινωνία.

Όσον αφορά την ομαδοποίηση υπερεπιπέδου, σε συνδυασμό με non-blocking επικοινωνία, σύμφωνα με τη θεωρία μας για τη χρονοδρομολόγηση (σχέση (3.6), ο αριθμός των βημάτων που χρειάζονται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης είναι $P(x, y, z) = \frac{3X}{2x} + \frac{2Y}{y} + \frac{Z}{z} - 4$. Η ελάχιστη διάρκεια ενός βήματος εκτέλεσης, όπως προέκυψε στην παράγραφο §3.5, είναι $(t_{start\_dma} + t_{comp} +$

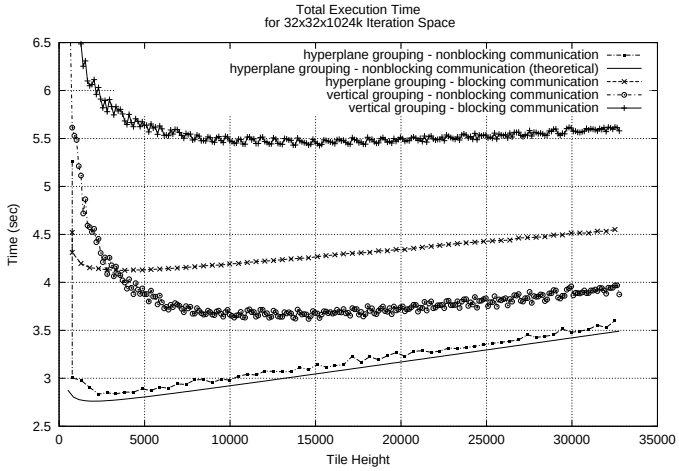

Σχήμα 3.26: Πειραματικά αποτελέσματα: Χώρος επαναλήψεων $32 \times 32 \times 1024k$

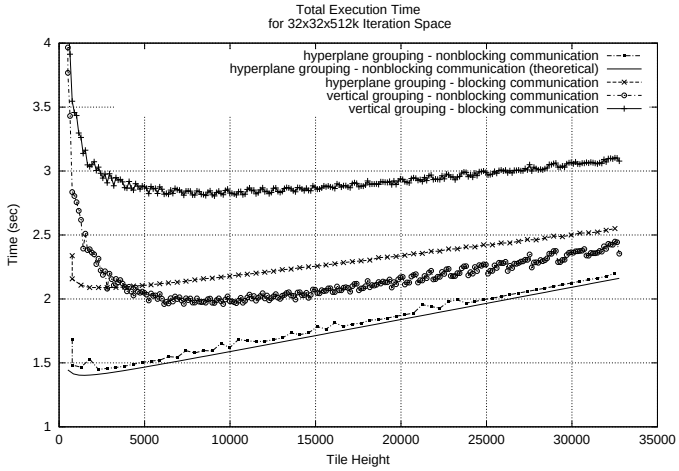

Σχήμα 3.27: Πειραματικά αποτελέσματα: Χώρος επαναλήψεων $32 \times 32 \times 512k$

$t_{synchro}$). Άρα, $T_{non-blocking,hyperplane} = (\frac{3X}{2x} + \frac{2Y}{y} + \frac{Z}{z} - 4)(t_{start\_dma} + t_{comp} + t_{synchro})$. Η σχέση αυτή χρησιμοποιήθηκε για την παραγωγή των θεωρητικών διαγραμμάτων των Σχημάτων 3.24-3.28 με τιμές $t_{start\_dma} + t_{synchro} = 100\mu sec$ και $t_{comp} = x^2 z t_{comp1}$, όπου t_{comp1} είναι ο χρόνος εκτέλεσης μίας επανάληψης και μετρήθηκε ότι είναι ίσος με $39,6nsec$.

Μπορούμε εύκολα να επιβεβαιώσουμε από τα Σχήματα 3.24-3.28 ότι οι γραφικές παραστάσεις των θεωρητικών μοντέλων πλησιάζουν πολύ τις αντίστοιχες πειραματικές, όχι μόνο στο επιθυμητό ελάχιστο, αλλά και κατά μήκος όλης της γραφικής παράστασης. Συνεπώς, το θεωρητικό μοντέλο χρονοδρομολόγησης επιβεβαιώνεται μέσα από τα πειραματικά αποτελέσματα.

3.6.3 Επεκτασιμότητα των προτεινόμενων μοντέλων

Το θεωρητικό μοντέλο του κεφαλαίου αυτού είναι αρκετά γενικό, ώστε να μην διαφοροποιείται σημαντικά με μία ενδεχόμενη επέκταση της υπάρχουσας αρχιτεκτονικής. Παρ' όλα αυτά, μπορούν να προκύψουν κάποιες πρακτικές διαφορές, τις οποίες αναδεικνύουμε στην παράγραφο αυτή.

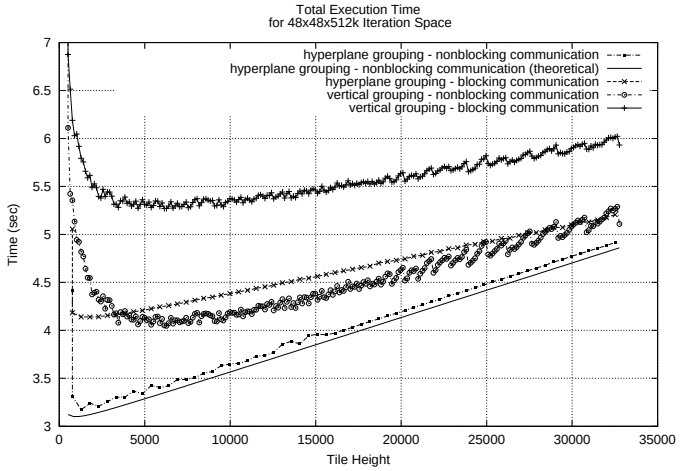

Σχήμα 3.28: Πειραματικά αποτελέσματα: Χώρος επαναλήψεων $48 \times 48 \times 512k$

Για παράδειγμα, αν προσθέσουμε πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, ο αρχικός χώρος των επαναλήψεων μπορεί να κοπεί σε περισσότερα και μικρότερα tiles. Επομένως, ο λόγος $\frac{t_{comp}}{t_{comm\_dma}}$ μπορεί να μειωθεί για δύο λόγους:

1. Σε κάθε κόμβο ανατίθενται λιγότεροι υπολογισμοί, ενώ ο όγκος των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν δε μειώνεται ανάλογα.

2. Αν το δίκτυο κορεστεί (αφού περισσότεροι κόμβοι θα θέλουν να στέλνουν ο ένας στον άλλο περισσότερα δεδομένα, πακεταρισμένα σε περισσότερα μηνύματα, η αύξηση του χρόνου t_{comm_dma} θα είναι κάτι περισσότερο από ανάλογη της αύξησης του όγκου των δεδομένων που μεταφέρονται.

Όμως, αν θεωρήσουμε μια εφαρμογή με ομοιόμορφες εξαρτήσεις, σύμφωνα με το αλγοριθμικό μοντέλο της παραγράφου §2.2, και μία τοπολογία διασύνδεσης torus, σαν αυτήν που χρησιμοποιήσαμε κατά την εκτέλεση των πειραμάτων μας, το δίκτυο δε θα κορεστεί εξ' αιτίας της αύξησης του αριθμού των κόμβων. Αυτό ισχύει επειδή κάθε κόμβος θα πρέπει να επικοινωνεί μόνο με τους γειτονικούς του, οπότε δεν μοιράζονται πόροι μεταξύ των διαφορετικών καναλιών επικοινωνίας. Επομένως, μόνο ο πρώτος από τους παραπάνω λόγους μπορεί να έχει κάποιο αντίκτυπο όταν προσθέτουμε περισσότερους κόμβους. Αν, όμως, εξακολουθεί να ισχύει $t_{comp} \geq t_{comm\_dma}$, δεν θα αλλάξει τίποτα στην υλοποίηση του μοντέλου. Στην αντίθετη περίπτωση ($t_{comp} < t_{comm\_dma}$), δεν θα είναι αποδοτική η χρήση περισσότερων κόμβων. Το πρόβλημα αυτό, όμως, δεν θα είναι θέμα της χρονοδρομολόγησης που προτείνεται στο κεφάλαιο αυτό, αλλά θα σημαίνει ότι η υπάρχουσα υποδομή επικοινωνίας είναι πολύ αργή για να εκμεταλλευτεί όλη την υπολογιστική ισχύ του συστήματος. Επομένως, θα ήταν καλύτερα να μην χρησιμοποιηθούν όλοι οι διαθέσιμοι κόμβοι του συστήματος, όπως προκύπτει σε ανάλογη περίπτωση και στην εργασία [HS98]. Όμως, αν θεωρήσουμε ως δεδομένο ένα σύγχρονο δίκτυο διασύνδεσης (SCI, Myrinet), δεν είναι πολύ πιθανό να φθάσουμε σε αυτό το σημείο, ειδικά όταν πρόκειται για τον υπολογισμό ενός μεγάλου χώρου επαναλήψεων ενός πραγματικού προβλήματος.

Αν προσθέσουμε επεξεργαστές σε κάθε κόμβο, θα μπορούμε και πάλι να κόψουμε τον αρχικό χώρο επαναλήψεων σε μικρότερα tiles. Ο λόγος $\frac{t_{comp}}{t_{comm\_dma}}$ θα μειωθεί και πάλι, αλλά για έναν μόνο λόγο: Λιγότεροι υπολογισμοί ανατίθενται σε κάθε επεξεργαστή. Συγκεκριμένα, ο λόγος $\frac{t_{comp}}{t_{comm\_dma}}$ θα είναι αντιστρόφως ανάλογος προς τον αριθμό των επεξεργαστών μέσα σε κάθε κόμβο. Στην περίπτωση αυτή, δεν μεταφέρονται περισσότερα δεδομένα μέσω του δικτύου, αφού οι επιπλέον επεξεργαστές επικοινωνούν μεταξύ τους και με τους ήδη υπάρχοντες στον κόμβο μέσω της μοιραζόμενης μνήμης. Όμως θα αυξηθούν λίγο οι παράμετροι $t_{synchro}$ και t_{start_dma}, αφού, πρώτον περισσότεροι επεξεργαστές πρέπει να αρχικοποιήσουν τις επόμενες αποστολές και λήψεις τους και, δεύτερον, οι λειτουργίες αυτές δεν μπορούν να εκτελούνται ταυτόχρονα από διαφορετικά νήματα του ίδιου κόμβου (το περιβάλλον προγραμματισμού δεν είναι thread-safe – βλέπε και την υλοποίηση του Πίνακα 4.10). Το πρόβλημα αυτό μπορεί να λυθεί με την ανάθεση όλου του φόρτου επικοινωνίας σε ένα νήμα και ταυτόχρονα με μείωση του κόστους υπολογισμών του νήματος αυτού. Με την τεχνική αυτή, οι επεξεργαστές δεν παραμένουν ανενεργοί περιμένοντας σε κάποιο σημείο συγχρονισμού, αφού ο όγκος των υπολογισμών που ανατίθενται σε κάθε νήμα επικοινωνίας μπορεί να έχει υπολογιστεί προηγουμένως, ώστε ο συνολικός όγκος επικοινωνίας+υπολογισμών να είναι ομοιόμορφα κατανεμημένος στους επεξεργαστές κάθε κόμβου. Η ακριβής λύση του προβλήματος αυτού διερευνάται από το Νίκο Δροσινό, στα πλαίσια της διδακτορικής διατριβής του, η οποία εκπονείται στο Εργαστήριο Υπολογιστικών Συστημάτων.

Μία άλλη πλευρά του θέματος της επεκτασιμότητας (η οποία αφορά τον αλγόριθμο δρομολόγησης, όχι το υλικό) είναι να έχουμε τόσο μεγάλο χώρο επαναλήψεων, ώστε να μην μπορούμε να τον χωρίσουμε σε λίγα tiles. Δηλαδή, εφαρμόζοντας μία τεχνική επιλογής του μετασχηματισμού tiling από αυτές που περιγράφονται στις εργασίες [BDRR94], [Xue97a], [Xue00], [RR04], [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98], μπορεί να προκύψουν περισσότερες γραμμές από tiles από τον αριθμό των διαθέσιμων επεξεργαστών. Τότε, θα πρέπει να εφαρμόσουμε μία πιο σύνθετη μέθοδο ανάθεσης των tiles σε κόμβους και επεξεργαστές, όπως στην εργασία [AKK04] και στο Κεφάλαιο 4 της διατριβής αυτής.

4

Χρονοδρομολόγηση σε πεπερασμένο αριθμό κόμβων

4.1 Εισαγωγή

Τα σχήματα που προτάθηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο θεωρούν ότι υπάρχει απεριόριστος αριθμός κόμβων, ή ότι το μέγεθος των tiles έχει επιλεγεί έτσι ώστε να χρειάζονται τόσοι κόμβοι, όσοι είναι διαθέσιμοι στην υπάρχουσα συστοιχία υπολογιστών. Αυτό, όμως, δε συμβαίνει πάντα, αφού σε αρκετές περιπτώσεις μπορεί το μέγεθος των tiles να επιλέγεται με κριτήριο την επικοινωνία [BDRR94], [Xue97a], [Xue00], [RR04], ή την τοπικότητα στις αναφορές στη μνήμη [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98]. Στην εργασία [AKPT00] οι Ανδρόνικος κ.α. πρότειναν ένα σχήμα ανάθεσης των επαναλήψεων σε συγκεκριμένο αριθμό επεξεργαστών. Αυτό θα μπορούσε θεωρητικά να γενικευτεί και για την ανάθεση των tiles σε πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους. Όμως, η πολυπλοκότητα της εκτίμησης ποια tiles θα ανατεθούν σε ποιους κόμβους είναι πολύ μεγάλη. Ένα τέτοιο σχήμα ανάθεσης μπορεί να είναι βέλτιστο θεωρητικά, αλλά δεν είναι πρακτικό να ενσωματωθεί σε ένα εργαλείο αυτόματης παραγωγής κώδικα [GDAK02a]. Από την άλλη πλευρά, η αυτόματη παραγωγή κώδικα χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψη η κατανομή και η χρονοδρομολόγηση των υπολογισμών στους επεξεργαστές έχει ορισμένα μειονεκτήματα:

1. Παράγονται πολλές διεργασίες, οι οποίες δε χρειάζονται πραγματικά, αφού ξεπερνούν σε αριθμό τους διαθέσιμους επεξεργαστές. Συνεπώς, μπορεί ο χρόνος αρχικοποίησης των διεργασιών να είναι, χωρίς λόγο, συγκρίσιμος με το χρόνο εκτέλεσής τους, όπως διαπιστώσαμε κατά τη διεξαγωγή πειραμάτων για την εργασία [GDAK02a].

2. Επίσης, είμαστε υποχρεωμένοι να εμπιστευτούμε το λειτουργικό σύστημα για την χρονοδρομολόγηση των διεργασιών και την ανάθεσή τους σε συγκεκριμένους επεξεργαστές. Για παράδειγμα, το MPI αναθέτει αυτόματα κυκλικά τις διεργασίες στους επεξεργαστές, πράγμα

που μπορεί να απέχει πολύ από τη βέλτιστη κατανομή.

3. Τέλος, στην περίπτωση που περισσότερες από μία διεργασίες ανατίθενται στον ίδιο επεξεργαστή, η βελτιστοποίηση του σχήματος και του μεγέθους του tile σύμφωνα με κριτήρια τοπικότητας αναφορών στη μνήμη [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98], μπορεί να μην έχει τα αναμενόμενα επιθυμητά αποτελέσματα, αφού η συχνή μεταγωγή περιεχομένου μεταξύ των διεργασιών μπορεί να μην τους επιτρέπει να επαναχρησιμοποιήσουν τα δεδομένα που έχουν ήδη έρθει στην cache.

Για το λόγο αυτό, χρειαζόμαστε ένα κανονικό, περιοδικό σχήμα ανάθεσης, έστω και αν δεν είναι το βέλτιστο. Στις εργασίες [BDRV99], [CDR97] οι Boulet κ.α. και οι Calland κ.α. απέδειξαν θεωρητικά ότι η κυκλική ανάθεση 2-διάστατων tiles σε συγκεκριμένο αριθμό επεξεργαστών είναι βέλτιστη. Επίσης, στην εργασία [MA01] οι Manjikian και Abdelrahman παρουσίασαν μια εναλλακτική μέθοδο χρονοδρομολόγησης του χώρου των tiles σε συγκεκριμένο αριθμό επεξεργαστών, χωρίς, όμως, να λάβουν υπ' όψη ότι δε χρειάζεται επικοινωνία μεταξύ των επεξεργαστών του ίδιου κόμβου, αφού τα απαραίτητα δεδομένα μπορούν να προσπελαστούν μέσω της κοινής μνήμης.

Στη συνέχεια, θα παρουσιάσουμε μερικά σχήματα χρονοδρομολόγησης του χώρου των tiles σε πεπερασμένο πλήθος κόμβων. Όλες οι σχέσεις, που αναφέρονται στην κατανομή των tiles, ή των ομάδων στους κόμβους της συστοιχίας και στα αντίστοιχα βήματα εκτέλεσης, μπορούν να εφαρμοστούν σε οποιοδήποτε κυρτό χώρο από tiles, όπως ορίζουμε στην παράγραφο §2.2. Όταν, όμως, υπολογίζουμε τον αριθμό των βημάτων που απαιτούνται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης (makespan), θεωρούμε ότι ο χώρος των tiles είναι ορθογώνιος, όπως στις σχέσεις (3.3), (3.4), (3.6). Η απλοποίηση αυτή χρησιμοποιείται για να αναδείξουμε τις βασικές ιδέες των προτεινόμενων σχημάτων χωρίς πολύ πολύπλοκα μαθηματικά. Εξάλλου, δεν περιορίζει τα πλεονεκτήματα ή μειονεκτήματα των προτεινόμενων μεθόδων, εκτός από αυτά που αφορούν την ίση κατανομή φόρτου εργασίας.

4.2 Κυκλική ανάθεση

Στις εργασίες [BDRV99], [CDR97] αποδείχθηκε θεωρητικά ότι η κυκλική ανάθεση 2-διάστατων tiles σε πεπερασμένο αριθμό επεξεργαστών είναι βέλτιστη. Ωστόσο, οι θεωρητικοί υπολογισμοί των εργασιών [BDRV99], [CDR97] δε λάμβαναν υπ' όψη το κόστος επικοινωνίας για την ανταλλαγή δεδομένων. Προκειμένου να γενικεύσουμε την προσέγγιση αυτή για n-διάστατα tiles και για συστοιχίες πολυ-επεξεργαστικών κόμβων, θεωρούμε ότι οι διαθέσιμοι κόμβοι σχηματίζουν ένα εικονικό $(n-1)$-διάστατο πλέγμα από $p_2 \times \cdots \times p_n = p$ πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους. Αναθέτουμε, λοιπόν, κυκλικά τις ομάδες στους κόμβους αυτούς. Δηλαδή, αναθέτουμε κάθε ομάδα $j^{\vec{G}}$ στον κόμβο $(j_2^G \% p_2, \ldots, j_n^G \% p_n)$, όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.1.

Θεώρημα 4.1 *Ο αριθμός των βημάτων εκτέλεσης (makespan) για την κυκλική ανάθεση ενός*

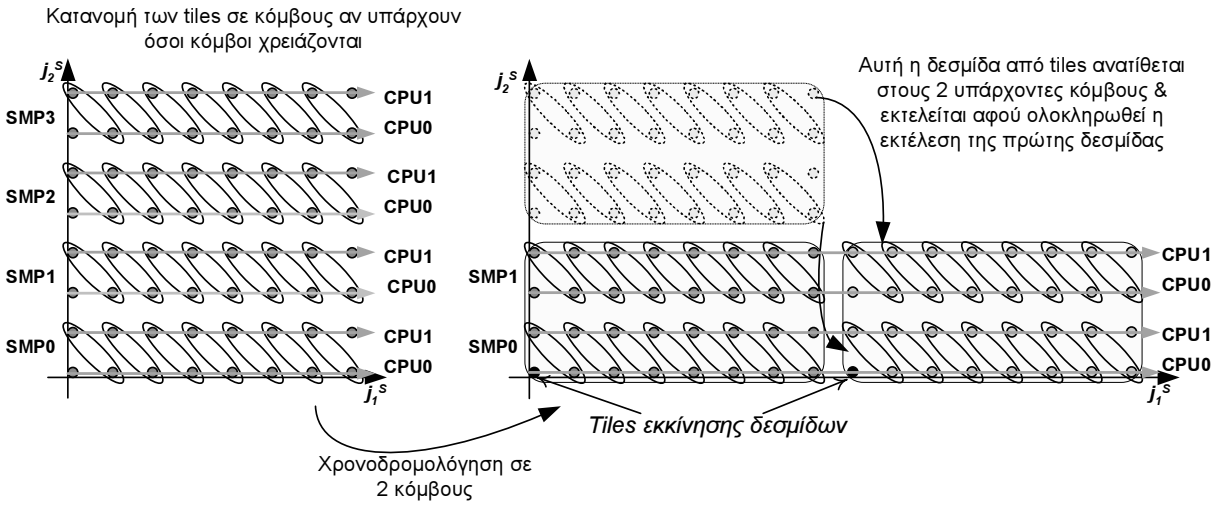

Σχήμα 4.1: Κυκλική ανάθεση στους κόμβους της συστοιχίας

ορθογώνιου χώρου από tiles σε πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, θεωρώντας αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών είναι:

$$\begin{aligned}\wp_{cyclic-overlap} &= \sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i+(\lceil\tfrac{w_i^S}{m_i}\rceil-1)\%p_i\right]+w_1^S\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\leq\\ &\leq\sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i]-2n+2+w_1^S\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\end{aligned}\tag{4.1}$$

Απόδειξη: *Κάθε κόμβος θα εκτελέσει* $\lceil\frac{w_2^S}{m_2p_2}\rceil\times\cdots\times\lceil\frac{w_n^S}{m_np_n}\rceil$ *γραμμές από ομάδες. Αν οι γραμμές από ομάδες, που έχουν ανατεθεί στον ίδιο κόμβο, εκτελούνται με λεξικογραφική σειρά, η γραμμή* $(\bullet, j_2^G, \ldots, j_n^G)$ *θα εκτελεστεί στον κόμβο* $(j_2^G\%p_2,\ldots,j_n^G\%p_n)$ *μετά από* $\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]$ *άλλες γραμμές, οι οποίες επιβάλλουν καθυστέρηση* w_1^S *βημάτων η κάθε μία. Επομένως, η συνολική καθυστέρηση πριν την εκτέλεση της γραμμής αυτής θα είναι* $w_1^S\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]$ *βήματα εκτέλεσης. Επίσης, όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.1, η θέση μιας ομάδας, σε σχέση με το σημείο εκκίνησης μιας δεσμίδας είναι* $(j_1^{G\prime}, j_2^G\%p_2,\ldots,j_n^G\%p_n)$*, όπου* $j_1^{G\prime}=j_1^S+\sum_{i=2}^{n}j_i^S\%m_ip_i$*.*

Συνεπώς, αν η υφιστάμενη αρχιτεκτονική επιτρέπει ταυτόχρονη εκτέλεση υπολογισμών και επικοινωνίας, ακολουθώντας το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, η ομάδα $\vec{j^G}$ *θα εκτελεστεί κατά τη διάρκεια του βήματος*

$$t(\vec{j^G})=j_1^{G\prime}+\sum_{i=2}^{n}j_i^G\%p_i+w_1^S\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right].\tag{4.2}$$

Άρα, ο αριθμός των βημάτων που χρειάζονται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης είναι

$$\wp_{cyclic-overlap} = \max t(j^{\vec{G}}) - \min t(j^{\vec{G}}) + 1 =$$
$$\overset{(I.C.3)}{=} u_1^S + \sum_{i=2}^{n} \left[u_i^S \% m_i p_i + \lfloor \tfrac{u_i^S}{m_i} \rfloor \% p_i \right] + w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \tfrac{u_i^S}{m_i p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \tfrac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] + 1 =$$
$$\overset{(I.C.4)}{=} \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i + (\lceil \tfrac{w_i^S}{m_i} \rceil - 1) \% p_i \right] + w_1^S + w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \tfrac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil - 1) \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \tfrac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] =$$
$$\overset{(I.C.7)}{=} \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i + (\lceil \tfrac{w_i^S}{m_i} \rceil - 1) \% p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \tfrac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$$

⊣

Ο πρώτος όρος του δεξιού σκέλους της σχέσης (4.1) αντιπροσωπεύει το χρόνο που χρειάζεται για να ξεκινήσει η εκτέλεση στον τελευταίο επεξεργαστή, ενώ ο δεύτερος όρος αντιστοιχεί στο χρόνο που ο κάθε επεξεργαστής απασχολείται εκτελώντας υπολογισμούς.

Λήμμα 4.1 *Η χρονοδρομολόγηση του Θεωρήματος 4.1 είναι έγκυρη αν*

$$w_1^S \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \geq (m_l + 1) p_l,$$

$\forall l = 2, \ldots, n$ *τέτοιο ώστε* $w_l^S > m_l p_l$.

Απόδειξη: *Για να αποδείξουμε την εγκυρότητα του σχήματος αυτού, αρκεί να δείξουμε ότι τα δεδομένα που χρειάζονται για τον υπολογισμό ενός tile θα είναι διαθέσιμα όταν χρειαστούν. Αν τα απαραίτητα δεδομένα είναι διαθέσιμα για τον υπολογισμό των tiles εκκίνησης των δεσμίδων, θα είναι διαθέσιμα και για οποιοδήποτε άλλο tile των δεσμίδων. Υποθέτουμε ότι τα tiles είναι αρκετά μεγάλα, ώστε να περικλείουν όλα τα διανύσματα εξάρτησης. Συνεπώς, κάθε tile μπορεί να εξαρτάται μόνο από τα γειτονικά του. Το tile εκκίνησης μιας δεσμίδας έχει συντεταγμένες της μορφής:* $j^{\vec{S}}{}_{origin} = (0, x_2 m_2 p_2, \ldots, x_n m_n p_n)$, *όπου* $x_i \in N$ $(i = 2, \ldots, n)$. *Άρα, θα εκτελεστεί στον κόμβο* $(0, \ldots, 0)$ *κατά το βήμα εκτέλεσης* $t_{origin} = w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[x_i \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right]$ *(βλέπε σχέση (4.2)). Αν* $x_l \geq 1$ *(που προϋποθέτει* $u_l^S > m_l p_l$*), αυτό το tile εκκίνησης δεσμίδας εξαρτάται από το tile* $j^{\vec{S}}{}_{dependence} = (0, x_2 m_2 p_2, \ldots, x_{l-1} m_{l-1} p_{l-1}, x_l m_l p_l - 1, x_{l+1} m_{l+1} p_{l+1}, \ldots, x_n m_n p_n)$, *που εκτελείται στον κόμβο* $(0, \ldots, 0, p_l - 1, 0, \ldots, 0)$ *κατά το βήμα εκτέλεσης* $t_{dependence} = (m_l + 1) p_l - 2 + w_1^S [\sum_{i=2}^{n} [x_i \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil] - \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil]$. *Επειδή τα tiles αυτά εκτελούνται σε διαφορετικούς κόμβους, για να είναι διαθέσιμα τα απαραίτητα δεδομένα, πρέπει να ισχύει* $t_{origin} - t_{dependence} \geq 2 \Leftrightarrow w_1^S \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \geq (m_l + 1) p_l$. *Η ανισότητα αυτή πρέπει να ισχύει* $\forall l = 2, \ldots, n$ *τέτοιο ώστε* $w_l^S > m_l p_l$. ⊣

Αν η συνθήκη που ορίζεται στο Λήμμα 4.1, δεν ισχύει, αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει πραγματικά έλλειψη επεξεργαστών κατά μήκος της διάστασης l. Δηλαδή, μπορούμε να σχεδιάσουμε τη

χρονοδρομολόγηση κατά μήκος της διάστασης αυτής σαν να είχαμε τόσους επεξεργαστές όσους χρειαζόμαστε. Για παράδειγμα, δείτε τη διαφορά μεταξύ των Σχημάτων 4.2 και 4.3.

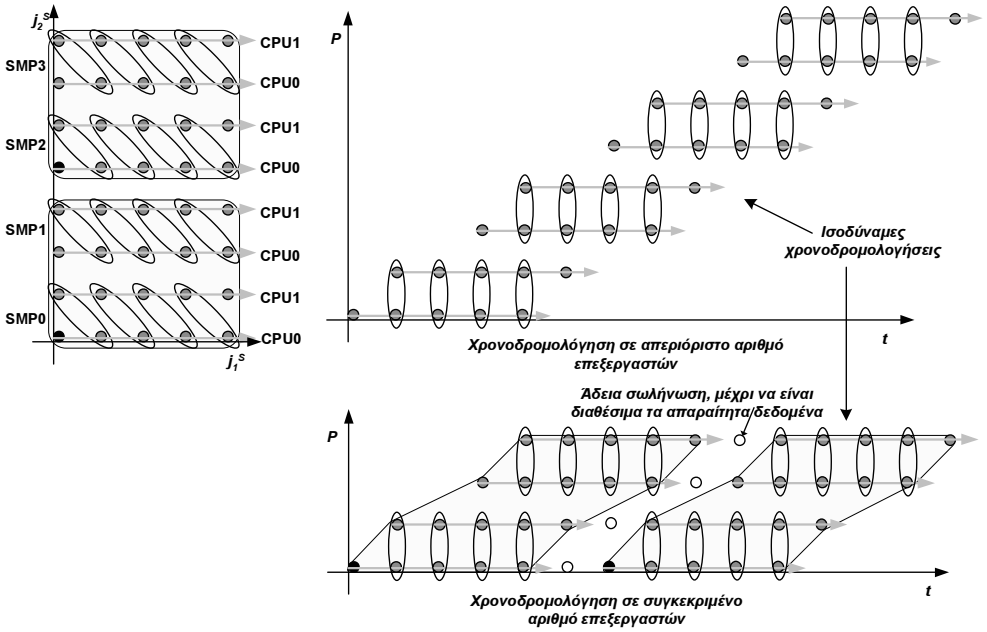

Σχήμα 4.2: Κυκλική Ανάθεση: Χρονοδρομολόγηση όταν δεν υπάρχει πραγματικά έλλειψη επεξεργαστών

Αν πρέπει να συμβιβαστούμε με μια κλασσική αρχιτεκτονική διασύνδεσης μεταξύ των κόμβων (δηλαδή χωρίς μια κάρτα δικτύου που να μπορεί να αναλαμβάνει το φόρτο επικοινωνίας, χωρίς να απασχολείται ο επεξεργαστής):

Θεώρημα 4.2 *Το makespan για κυκλική ανάθεση ενός ορθογώνιου χώρου από tiles στους κόμβους μιας συστοιχίας, ακολουθώντας το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, είναι:*

$$\begin{aligned} \wp_{cyclic-nonoverlap} &= \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1)\%m_i p_i\right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \tfrac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \leq \\ &\leq \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1 + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \tfrac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \end{aligned} \tag{4.3}$$

Απόδειξη: *Όπως στην απόδειξη του Θεωρήματος 4.1, η καθυστέρηση για την έναρξη των υπολογισμών που αντιστοιχούν σε μια ομάδα, αποτελείται από δύο μέρη: την καθυστέρηση που οφείλεται στις λεξικογραφικά προηγούμενες γραμμές που έχουν ανατεθεί στον ίδιο κόμβο και την καθυστέρηση που οφείλεται στις προηγούμενες ομάδες της ίδιας γραμμής. Συνεπώς, η ομάδα $\vec{j^G}$ εκτελείται κατά τη διάρκεια του βήματος εκτέλεσης*

$$t(\vec{j^G}) = j_1^{G'} + w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \frac{j_i^G}{p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] \tag{4.4}$$

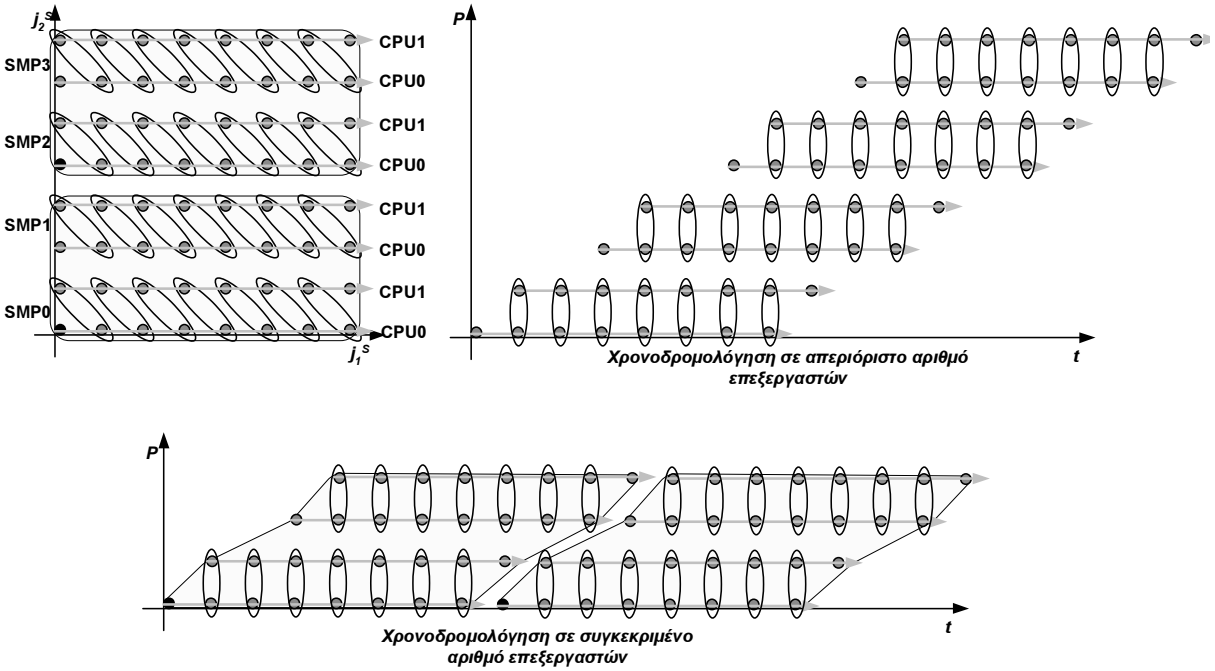

Σχήμα 4.3: Κυκλική Ανάθεση: Χρονοδρομολόγηση όταν υπάρχει πραγματικά έλλειψη επεξεργαστών

Οπότε, το makespan για το σχήμα αυτό είναι

$$\begin{aligned}
&\wp_{cyclic-nonoverlap} = \max t(j^{\vec{G}}) - \min t(j^{\vec{G}}) + 1 = \\
&\overset{(I.C.3)}{=} u_1^S + \sum_{i=2}^{n} \left[u_i^S \% m_i p_i\right] + w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[\lfloor \tfrac{u_i^S}{m_i p_i} \rfloor \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \tfrac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] + 1 = \\
&\overset{(I.C.4)}{=} \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i\right] + w_1^S + w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \tfrac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil - 1) \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \tfrac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right] = \\
&\overset{(I.C.7)}{=} \sum_{i=2}^{n} \left[(w_i^S - 1) \% m_i p_i\right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \tfrac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil
\end{aligned}$$

⊣

Λήμμα 4.2 *Η χρονοδρομολόγηση που περιγράφεται στο Θεώρημα 4.2 είναι πάντα έγκυρη, με την υπόθεση ότι* $w_1^S \geq w_i^S$, $i = 2, \ldots, n$.

Απόδειξη: *Όπως στην απόδειξη του Λήμματος 4.1, για να αποδείξουμε την εγκυρότητα του σχήματος αυτού, αρκεί να δείξουμε ότι τα δεδομένα που χρειάζονται για τον υπολογισμό ενός tile είναι διαθέσιμα την αντίστοιχη χρονική στιγμή. Κάθε tile εκκίνησης δεσμίδας* $j^{\vec{S}}{}_{origin} = (0, x_2 m_2 p_2, \ldots, x_n m_n p_n)$ *(*$x_i \in N$ $(i = 2, \ldots, n)$*), εκτελείται κατά το βήμα εκτέλεσης* $t_{origin} = w_1^S \sum_{i=2}^{n} \left[x_i \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \right]$ *(σύμφωνα με τη σχέση (4.4)). Αν* $x_l \geq 1$ *(που προϋποθέτει ότι* $u_l^S > m_l p_l$*), αυτό το tile εκκίνησης δεσμίδας εξαρτάται από το tile* $j^{\vec{S}}{}_{dependence} = (0,\ x_2 m_2 p_2,\ \ldots,\ x_{l-1} m_{l-1} p_{l-1},\ x_l m_l p_l - 1,\ x_{l+1} m_{l+1} p_{l+1},\ \ldots,\ x_n m_n p_n)$*, που θα εκτελεστεί κατά το βήμα εκτέλεσης* $t_{dependence} = m_l p_l - 1 + w_1^S [\sum_{i=2}^{n} [x_i \prod_{k=i+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil] - \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil]$.

Αφού στο μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη τα δεδομένα μεταφέρονται μεταξύ των κόμβων κατά τη διάρκεια του ίδιου βήματος που υπολογίζονται, για να είναι έτοιμα τα απαραίτητα δεδομένα, πρέπει να ισχύει $t_{origin} - t_{dependence} \geq 1 \Leftrightarrow w_1^S \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \geq m_l p_l$. *Η ανισότητα αυτή ισχύει πράγματι* $\forall l = 2, \ldots, n$ *τέτοιο ώστε* $w_l^S > m_l p_l$, *επειδή* $w_1^S \prod_{k=l+1}^{n} \lceil \frac{w_k^S}{m_k p_k} \rceil \geq w_1^S \geq w_l^S > m_l p_l$. ⊣

4.3 Κατοπτρική ανάθεση

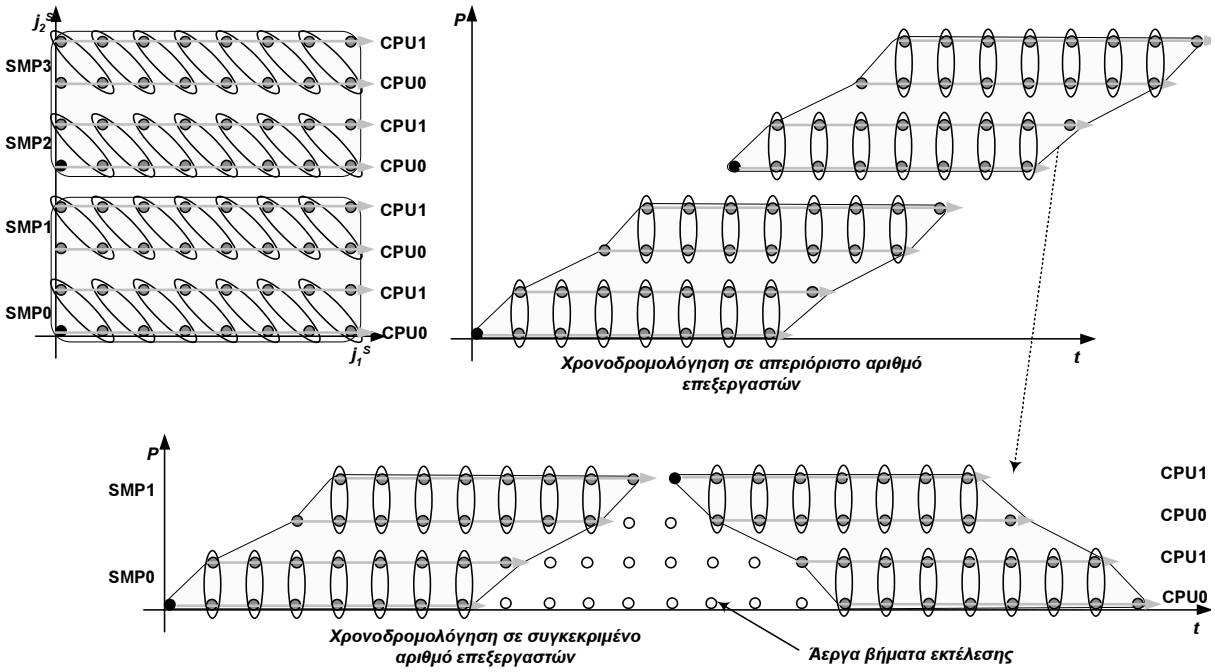

Σχήμα 4.4: Κατοπτρική ανάθεση στους κόμβους της συστοιχίας

Για την παραγωγή του σχήματος αυτού, αναθέτουμε τα tiles στους κόμβους όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.4. Δηλαδή, αναθέτουμε κάθε ομάδα $j^{\vec{G}}$ στον κόμβο

$$\left(\begin{array}{c} j_2^G \% p_2 \text{ αν } (j_2^G / p_2) \text{ ζυγός} \\ (p_2 - 1) - j_2^G \% p_2 \text{ αν } (j_2^G / p_2) \text{ περιττός} \end{array}, \ldots, \begin{array}{c} j_n^G \% p_n \text{ αν } (j_n^G / p_n) \text{ ζυγός} \\ (p_n - 1) - j_n^G \% p_n \text{ αν } (j_n^G / p_n) \text{ περιττός} \end{array} \right).$$

Το σχήμα αυτό έχει το πλεονέκτημα ότι δεν υπάρχει ανάγκη μεταφοράς δεδομένων στα όρια των δεσμίδων των tiles, οπότε δαπανάται λιγότερος χρόνος για επικοινωνία.

Θεώρημα 4.3 *Ο συνδυασμός του σχήματος κατοπτρικής ανάθεσης, με το μοντέλο εκτέλεσης*

με αλληλοεπικάλυψη, σε ορθογώνιο χώρο από tiles, δίνει makespan:

$$\begin{aligned}\wp_{mirror-overlap} = \sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i + (\lceil\tfrac{w_i^S}{m_i}\rceil-1)\%p_i\right] - \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i] + 2n - 2 + \\ + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i] - 2n + 2\right]\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil \leq \\ \leq \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i] - 2n + 2\right]\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\end{aligned} \tag{4.5}$$

Απόδειξη: *Όπως και στο σχήμα κυκλικής ανάθεσης, αν οι δεσμίδες των ομάδων εκτελούνται σε λεξικογραφική σειρά, η δεσμίδα που περιέχει τη γραμμή $(\bullet, j_2^G, \ldots, j_n^G)$ θα εκτελεστεί μετά από $\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^s}{m_kp_k}\rceil\right]$ άλλες δεσμίδες. Η καθυστέρηση εξ' αιτίας κάθε μίας από τις προηγούμενες δεσμίδες είναι μεγαλύτερη από την αντίστοιχη καθυστέρηση στο κυκλικό σχήμα. Ισούται με $w_1^S + \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i] - 2n + 2$, αφού πρέπει να ολοκληρωθεί ο υπολογισμός μιας ολόκληρης δεσμίδας πριν αρχίσει ο υπολογισμός της επόμενης. Επίσης, από το Σχήμα 4.4 συμπεραίνουμε ότι η θέση μιας ομάδας σε σχέση με το tile εκκίνησης της αντίστοιχης δεσμίδας είναι $(j_1^{G\prime}, j_2^G\%p_2, \ldots, j_n^G\%p_n)$, όπου $j_1^{G\prime} = j_1^S + \sum_{i=2}^{n} j_i^S\%m_ip_i$. Επομένως, η ομάδα $j^{\vec{G}}$ εκτελείται κατά το βήμα εκτέλεσης*

$$t(j^{\vec{G}}) = j_1^{G\prime} + \sum_{i=2}^{n} j_i^G\%p_i + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i] - 2n + 2\right]\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]$$

Επομένως, το makespan είναι

$$\begin{aligned}\wp_{mirror-overlap} &= \max t(j^{\vec{G}}) - \min t(j^{\vec{G}}) + 1 = \\ &\overset{(I.C.3)}{=} u_1^S + \sum_{i=2}^{n}\left[u_i^S\%m_ip_i + \lfloor\tfrac{u_i^S}{m_i}\rfloor\%p_i\right] + \\ &+ \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i] - 2n + 2\right]\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\tfrac{u_i^S}{m_ip_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\tfrac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right] + 1 = \\ &\overset{(I.C.4),(I.C.7)}{=} \sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i + (\lceil\tfrac{w_i^S}{m_i}\rceil-1)\%p_i\right] - \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i] + 2n - 2 + \\ &+ \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n}[(m_i+1)p_i] - 2n + 2\right]\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil.\end{aligned}$$

⊣

Όταν εφαρμόζουμε το σχήμα αυτό δε χρειάζεται να αποδείξουμε ότι τα απαραίτητα δεδομένα είναι διαθέσιμα κατά τον υπολογισμό κάθε tile, αφού, πρώτον, τα tiles κάθε δεσμίδας εξαρτώνται μόνο από τα tiles της ίδιας ή λεξικογραφικά προηγούμενων δεσμίδων και, δεύτερον, δεν υπάρχει περίπτωση να αλληλοεπικαλύπτονται οι υπολογισμοί διαφορετικών δεσμίδων.

Αν δεν υπάρχει έλλειψη επεξεργαστών ($w_i^S \leq m_ip_i$, $\forall i = 2, \ldots, n$), τα προτεινόμενα σχήματα είναι ισοδύναμα. Αλλιώς, συμπεραίνουμε από τις σχέσεις (4.1), (4.5) ότι $\wp_{cyclic-overlap} < \wp_{mirror-overlap}$. Η διαφορά τους οφείλεται στο γεγονός ότι στο σχήμα κατοπτρικής ανάθεσης κάθε φορά που τελειώνει ο υπολογισμός μιας δεσμίδας από tiles και αρχίζει ο υπολογισμός

της επόμενης υπάρχουν ορισμένα άεργα βήματα εκτέλεσης για κάποιους από τους επεξεργαστές, όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.4. Επομένως, όταν η διάρκεια ενός βήματος εκτέλεσης του κυκλικού σχήματος ισούται με τη διάρκεια ενός βήματος του κατοπτρικού σχήματος, το σχήμα κυκλικής ανάθεσης είναι προτιμότερο. Αυτό συμβαίνει συνήθως όταν ακολουθείται το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη.

Θεώρημα 4.4 *Όταν συνδυάζεται το σχήμα κατοπτρικής ανάθεσης με το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, το makespan είναι:*

$$\begin{gathered}\wp_{mirror-nonoverlap} = \\ = \sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i\right] - \sum_{i=2}^{n} m_ip_i + n - 1 + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_ip_i - n + 1\right]\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil \leq \\ \leq \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_ip_i - n + 1\right]\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\end{gathered} \tag{4.6}$$

Απόδειξη: *Η καθυστέρηση που επιβάλλεται από κάθε μία από τις προηγούμενες δεσμίδες είναι* $w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_ip_i - n + 1$. *Συνεπώς, η ομάδα* $j^{\vec{G}}$ *υπολογίζεται κατά το βήμα εκτέλεσης* $t(j^{\vec{G}}) = j_1^{G'} + (w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_ip_i - n + 1)\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\frac{j_i^G}{p_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\frac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right]$. *Οπότε, το makespan είναι*

$$\begin{gathered}\wp_{mirror-nonoverlap} = \max t(j^{\vec{G}}) - \min t(j^{\vec{G}}) + 1 = \\ \overset{(I.C.3)}{=} u_1^S + \sum_{i=2}^{n}\left[u_i^S\%m_ip_i\right] + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_ip_i - n + 1\right]\sum_{i=2}^{n}\left[\lfloor\tfrac{u_i^S}{m_ip_i}\rfloor\prod_{k=i+1}^{n}\lceil\tfrac{w_k^S}{m_kp_k}\rceil\right] + 1 = \\ \overset{(I.C.7)}{=} \sum_{i=2}^{n}\left[(w_i^S-1)\%m_ip_i\right] - \sum_{i=2}^{n} m_ip_i + n - 1 + \left[w_1^S + \sum_{i=2}^{n} m_ip_i - n + 1\right]\prod_{i=2}^{n}\lceil\tfrac{w_i^S}{m_ip_i}\rceil\end{gathered}$$

⊣

Από τις σχέσεις (4.3), (4.6) προκύπτει ότι $\wp_{cyclic-nonoverlap} \leq \wp_{mirror-nonoverlap}$. (Είναι ίσα μόνο στην περίπτωση που υπάρχει ο αριθμός υπολογιστών που χρειάζεται.) Παρ' όλα αυτά, αφού το κόστος επικοινωνίας δεν κρύβεται κάτω από το κόστος υπολογισμών, το σχήμα αυτό ενδέχεται να δώσει μικρότερο συνολικό χρόνο εκτέλεσης, λόγω της καλύτερης αξιοποίησης του διαθέσιμου εύρους ζώνης. Συγκεκριμένα, αν υπάρχουν δύο μόνο κόμβοι κατά μήκος κάποιας διεύθυνσης, κανένας κόμβος δεν στέλνει και λαμβάνει δεδομένα κατά μήκος της διεύθυνσης αυτής. Οπότε το κόστος επικοινωνίας θα είναι το μισό.

4.4 Ανάθεση διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο

Εναλλακτικά, σύμφωνα με την προσέγγιση που δόθηκε στην εργασία [MA01], γενικεύοντάς την για n-διάστατους χώρους και λαμβάνοντας υπ' όψη ότι δε χρειάζεται επικοινωνία μεταξύ των

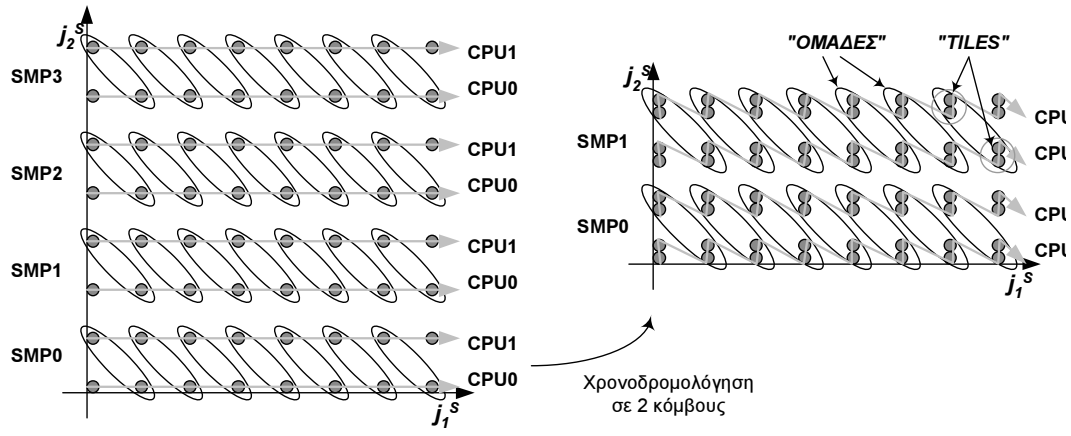

Σχήμα 4.5: Ανάθεση γειτονικών ομάδων στους κόμβους της συστοιχίας

επεξεργαστών του ίδιου κόμβου, μπορούμε να αναθέτουμε διαδοχικές γραμμές από tiles στον ίδιο επεξεργαστή, όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.5.

Θεώρημα 4.5 *Όταν συνδυάζεται το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους κόμβους, με το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, το makespan που προκύπτει είναι:*

$$\wp_{cluster-overlap} = \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \left(w_1^S - 2n + 2 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil \right) \tag{4.7}$$

Απόδειξη: *Για να κατασκευάσουμε το σχήμα αυτό, τοποθετούμε μαζί σε ένα σύμπλεγμα τα γειτονικά tiles* $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$*, απεικονίζοντάς τα σε ένα supertile ή TILE με συντεταγμένες* $(j_1^S, \lfloor \frac{j_2^S}{\lceil \frac{w_2^S}{m_2 p_2} \rceil} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{\lceil \frac{w_n^S}{m_n p_n} \rceil} \rfloor)$*. Οπότε, η αντίστοιχη ΟΜΑΔΑ είναι* $\vec{j^G} = (j_1^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rfloor, \lfloor \frac{j_2^S}{m_2 \lceil \frac{w_2^S}{m_2 p_2} \rceil} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n \lceil \frac{w_n^S}{m_n p_n} \rceil} \rfloor)$ *και θα εκτελεστεί κατά τη διάρκεια του ΒΗΜΑΤΟΣ* $t(\vec{j^S}) = j_1^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rfloor + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rfloor$*. Συνεπώς, το MAKESPAN θα είναι*

$$\begin{aligned} \wp_{\text{CLUSTER-OVERLAP}} &= \max t(\vec{j^S}) - \min t(\vec{j^S}) + 1 = \\ &\overset{(I.C.4)}{=} w_1^S - 2n + 2 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil \end{aligned}$$

Αφού κάθε TILE αποτελείται από $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$ *tiles, αν υποθέσουμε ότι η διάρκεια κάθε βήματος εκτέλεσης καθορίζεται κυρίως από το χρόνο υπολογισμού* t_{comp}*, ένα ΒΗΜΑ είναι ισοδύναμο με* $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$ *βήματα εκτέλεσης (εξαιρώντας το χρόνο που χρειάζεται για την αρχικοποίηση της DMA και το συγχρονισμό). Άρα, ο συνολικός αριθμός βημάτων που χρειάζονται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης είναι*

$$\begin{aligned} \wp_{cluster-overlap} &= \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \wp_{\text{CLUSTER-OVERLAP}} = \\ &= \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \left(w_1^S - 2n + 2 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil \right). \end{aligned}$$

⊣

Λήμμα 4.3 *Ισχύει* $\wp_{cyclic-overlap} \leq \wp_{cluster-overlap}$.

Απόδειξη: *Όταν υπάρχουν όσοι επεξεργαστές χρειάζονται,* $(w_i^S \leq m_i p_i,\ \forall i = 2, \ldots, n)$, *τα προτεινόμενα σχήματα είναι ισοδύναμα και εύκολα προκύπτει από τις σχέσεις (4.1), (4.7) ότι* $\wp_{cyclic-overlap} = \wp_{cluster-overlap}$. *Διαφορετικά, (4.7)* $\Rightarrow$

$$\wp_{cluster-overlap} > \sum_{i=2}^{n} \left[\lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil - 1 + \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil - 1 \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil.$$

Αν θέσουμε $w_i^S = x_i m_i p_i - y_i$, *όπου* x_i, y_i *είναι ακέραιοι αριθμοί και* $x_i \geq 1$, $0 \leq y_i < m_i p_i - 1$, *τότε ισχύει:*

$$\left.\begin{array}{l} \left.\begin{array}{l} (w_i^S - 1)\%m_i p_i = m_i p_i - y_i - 1 \\ \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil - 1 \overset{(I.C.5)}{=} m_i p_i - \lfloor \frac{y_i}{x_i} \rfloor - 1 \end{array} \right\} \Rightarrow (w_i^S - 1)\%m_i p_i \leq \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil - 1 \\ \left.\begin{array}{l} (\lceil \frac{w_i^S}{m_i} \rceil - 1)\%p_i \overset{(I.C.5)}{=} p_i - \lfloor \frac{y_i}{m_i} \rfloor - 1 \\ \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil - 1 \overset{(I.C.5)}{=} p_i - \lfloor \frac{y_i}{m_i x_i} \rfloor - 1 \end{array} \right\} \Rightarrow (\lceil \frac{w_i^S}{m_i} \rceil - 1)\%p_i \leq \lceil \frac{w_i^S}{m_i \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil - 1 \end{array} \right\} \Rightarrow$$

$$\Rightarrow \wp_{cyclic-overlap} < \wp_{cluster-overlap}.$$

⊣

Επομένως, το σχήμα αυτό δίνει χειρότερο makespan από το σχήμα κυκλικής ανάθεσης. Η διαφορά τους έγκειται στο γεγονός ότι στο σχήμα αυτό αργεί περισσότερο να ξεκινήσει ο τελευταίος επεξεργαστής. Στην περίπτωση που ισχύει $w_1^S >> w_i^S$ $(i = 2, \ldots, n)$, ο χρόνος εκκίνησης είναι αμελητέος μπροστά στο χρόνο που ο κάθε επεξεργαστής είναι απασχολημένος, οπότε ισχύει $\wp_{cyclic-overlap} \simeq \wp_{cluster-overlap}$. Πάντως, η προηγούμενη μαθηματική σχέση δεν έχει λάβει υπ' όψη το χρόνο που χρειάζεται για την αρχικοποίηση των μηνυμάτων και για το συγχρονισμό των επεξεργαστών. Αφού στο σχήμα αυτό χρειάζονται λιγότερα μηνύματα και λιγότερος συγχρονισμός, σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να αποδειχθεί πιο αποδοτικό στην πράξη.

Θεώρημα 4.6 *Όταν συνδυάζεται το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους κόμβους, με το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, το makespan που προκύπτει είναι:*

$$\wp_{cluster-nonoverlap} = C \left(w_1^S - n + 1 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil \right) \leq C \left(w_1^S - n + 1 + \sum_{i=2}^{n} m_i p_i \right) \qquad (4.8)$$

όπου $1 \leq C \leq \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$.

Απόδειξη: *Το tile* $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$*, που αντιστοιχεί στην ΟΜΑΔΑ*

$$j^{\vec{G}} = (j_1^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rfloor, \lfloor \frac{j_2^S}{m_2 \lceil \frac{w_2^S}{m_2 p_2} \rceil} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{m_n \lceil \frac{w_n^S}{m_n p_n} \rceil} \rfloor)$$

εκτελείται κατά τη διάρκεια του ΒΗΜΑΤΟΣ $t(\vec{j^S}) = j_1^S + \sum_{i=2}^{n} \lfloor \frac{j_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rfloor$*. Συνεπώς, το MAKESPAN που προκύπτει είναι*

$$\wp_{\text{CLUSTER-NONOVERLAP}} = \max t(\vec{j^S}) - \min t(\vec{j^S}) + 1 \overset{(I.C.4)}{=} w_1^S - n + 1 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil.$$

Ένα υπολογιστικό υπο-ΒΗΜΑ είναι ισοδύναμο με $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$ *υπολογιστικά υπο-βήματα, αλλά ένα υπο-ΒΗΜΑ επικοινωνίας είναι ισοδύναμο με λιγότερα από* $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$ *υπο-βήματα επικοινωνίας. Συγκεκριμένα, αν το φορτίο επικοινωνίας είναι το ίδιο κατά μήκος όλων των διευθύνσεων επικοινωνίας, (όπως για παράδειγμα ισχύει για τα tiles που προκύπτουν από τη μέθοδο που προτείνεται στην εργασία [Xue97a]), ο όγκος των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν για ένα TILE, όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.6, είναι* $\prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil \sum_{i=2}^{n} \frac{1}{(n-1)\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \leq \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil$ *φορές ο όγκος των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν για ένα tile. Επομένως, το makespan στην περίπτωση αυτή είναι*

$$\wp_{cluster-nonoverlap} = C \wp_{\text{CLUSTER-NONOVERLAP}} \text{ (where } 1 \leq C \leq \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil) \Rightarrow$$
$$\wp_{cluster-nonoverlap} = C \left(w_1^S - n + 1 + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{\lceil \frac{w_i^S}{m_i p_i} \rceil} \rceil \right)$$

⊣

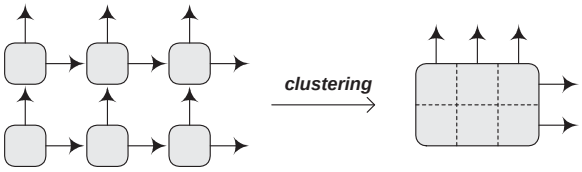

Σχήμα 4.6: Ομαδοποίηση επικοινωνίας

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι σε σχέση με το σχήμα κυκλικής ανάθεσης, η μέθοδος αυτή έχει το μειονέκτημα ότι είναι μεγαλύτερος ο αρχικός χρόνος εκκίνησης του τελευταίου επεξεργαστή. Όμως, έχει και το πλεονέκτημα του μικρότερου κόστους επικοινωνίας, το οποίο μειώνει σημαντικά το συνολικό χρόνο εκτέλεσης, ιδιαίτερα όταν εφαρμόζεται το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη.

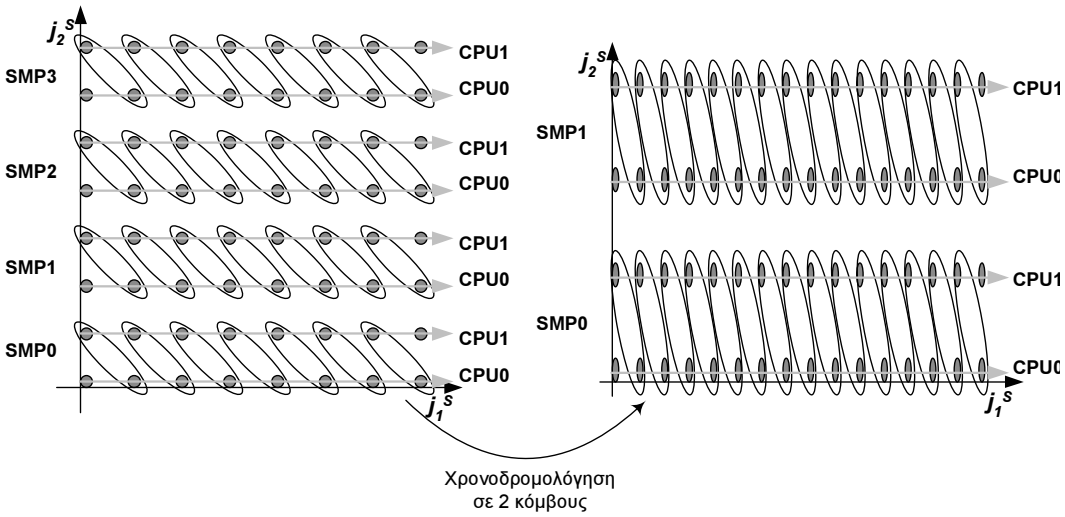

Σχήμα 4.7: Ανακατασκευή tiling

4.5 Ανακατασκευή tiling

Μπορούμε να κατασκευάσουμε ένα πιο αποδοτικό σχήμα προσαρμόζοντας τις διαστάσεις των tiles στον αριθμό των διαθέσιμων κόμβων (Σχήμα. 4.7). Δηλαδή, ανακατασκευάζουμε τα tiles του αρχικού χώρου επαναλήψεων, ώστε να προκύψει $w_i^{S'} = m_i p_i$, $(i = 2, \ldots, n)$ και $w_1^{S'} = w_1^S \prod_{i=2}^{n} \frac{w_i^S}{m_i p_i}$. Δηλαδή, φροντίζουμε ώστε ο όγκος του «νέου» tile να ισούται με τον όγκο του «παλιού» tile, οπότε και ένα «νέο» υπολογιστικό βήμα θα είναι ισοδύναμε με ένα «παλιό» υπολογιστικό βήμα. Αν ακολουθήσουμε το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, ο αριθμός των βημάτων που χρειάζονται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης, σύμφωνα με τη σχέση (3.3), θα είναι $\wp_{retile-overlap} = \sum_{i=1}^{n} w_i^{S'} + \sum_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^{S'}}{m_i} \rceil - 2n + 2 \Rightarrow$

$$\wp_{retile-overlap} = \sum_{i=2}^{n} \left[(m_i + 1)\, p_i \right] - 2n + 2 + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \frac{w_i^S}{m_i p_i} \tag{4.9}$$

Στην περίπτωση που $w_i^S \% m_i p_i = 0$ $(i = 2, \ldots, n)$, ισχύει $\wp_{retile-overlap} = \wp_{cyclic-overlap}$. Διαφορετικά, $\wp_{retile-overlap} < \wp_{cyclic-overlap}$. Η διαφορά τους έγκειται στο γεγονός ότι το σχήμα κυκλικής ανάθεσης δεν αναθέτει τον ίδιο ακριβώς αριθμό από tiles σε κάθε επεξεργαστή, με αποτέλεσμα άνιση κατανομή του φορτίου, ακόμη και στην περίπτωση ορθογώνιου tile space.

Όταν χρησιμοποιείται το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, ο αριθμός των βημάτων που απαιτούνται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης, σύμφωνα με τη σχέση (3.4), είναι $\wp_{retile-nonoverlap} = \sum_{i=1}^{n} w_i^{S'} - n + 1 \Rightarrow$

$$\wp_{retile-nonoverlap} = \sum_{i=2}^{n} m_i p_i - n + 1 + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \frac{w_i^S}{m_i p_i} \tag{4.10}$$

Από τις σχέσεις (4.3), (4.10), προκύπτει ότι $\wp_{retile-nonoverlap} \leq \wp_{cyclic-nonoverlap}$. Επίσης, ένα «νέο» υπολογιστικό υπο-βήμα είναι ισοδύναμο με ένα «παλιό» υπολογιστικό υπο-βήμα, αλλά ένα «νέο» υπο-βήμα επικοινωνίας είναι ισοδύναμο με λιγότερο από ένα «παλιό» υπο-βήμα επικοινωνίας. Συγκεκριμένα, όπως και στο Θεώρημα 4.6, αν το κόστος επικοινωνίας είναι ίδιο κατά μήκος όλων των διευθύνσεων επικοινωνίας, ο όγκος των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν για ένα «νέο» tile είναι $\sum_{i=2}^{n} \frac{1}{(n-1)\frac{w_i^S}{m_i p_i}} \leq 1$ φορές ο όγκος των δεδομένων που μεταφέρονταν για ένα «παλιό» tile.

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι το σχήμα αυτό είναι σε κάθε περίπτωση προτιμότερο από όλα τα προηγούμενα, αν δεν υπάρχει άλλος παράγοντας που να περιορίζει την επιλογή του σχήματος του tile (όπως false sharing, cache locality [KRC99], [LRW91], [WL91a], [MHCF98], [PHP03]). Μπορεί να εκμεταλλεύεται πλήρως την υπολογιστική ισχύ όλων των κόμβων και να επιτυγχάνει τέλεια κατανομή φορτίου, τουλάχιστον στους ορθογώνιους χώρους από tiles, χωρίς να επιβάλλει επιπλέον πολυπλοκότητα. Όμως, αν, εκτός από τη χρονοδρομολόγηση σε μια παράλληλη αρχιτεκτονική, υπάρχουν και άλλοι παράγοντες που επηρεάζουν την επιλογή του μεγέθους και σχήματος του tile, το σχήμα αυτό μπορεί να αποδειχθεί μη αποδοτικό, αφού αναδιοργανώνει πλήρως τη σειρά εκτέλεσης των επαναλήψεων.

4.6 Πειραματικά Αποτελέσματα

4.6.1 Πειραματική Υπολογιστική Πλατφόρμα

Για την αποτίμηση των προτεινόμενων μεθόδων, χρησιμοποιήσαμε μία συστοιχία από δύο πανομοιότυπους πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους με λειτουργικό σύστημα Linux. Κάθε κόμβος έχει 1GB μνήμης RAM και 2 επεξεργαστές Pentium III στα 1266 MHz. Οι κόμβοι της συστοιχία επικοινωνούν μεταξύ τους με ένα σύγχρονο δίκτυο Myrinet, χρησιμοποιώντας τη low level βιβλιοθήκη ανταλλαγής μηνυμάτων GM.

Για να αξιοποιηθούν οι διαθέσιμοι επεξεργαστές σε κάθε κόμβο όσο το δυνατόν πιο αποδοτικά, η υλοποίησή μας χρησιμοποιεί μία διαδικασία πολλαπλών νημάτων (multi-threaded process) σε κάθε κόμβο, όπου ο αριθμός των νημάτων ισούται με τον αριθμό των επεξεργαστών του κόμβου. Ο πολυνηματικός προγραμματισμός (multithreading support) στηρίζεται στην αντίστοιχη βιβλιοθήκη του Linux (LinuxThreads library). Τα νήματα που εκτελούνται στον ίδιο κόμβο επικοινωνούν μεταξύ τους χρησιμοποιώντας μοιραζόμενη μνήμη, εξαλείφοντας έτσι την ανάγκη ανταλλαγής μηνυμάτων. Για την ανταλλαγή μηνυμάτων μεταξύ των διεργασιών που εκτελούνται σε διαφορετικούς κόμβους, χρησιμοποιείται η έκδοση 1.6.3 της Myricom για το GM [Myr02]. Το GM είναι μια χαμηλού επιπέδου βιβλιοθήκη ανταλλαγής μηνυμάτων για το Myrinet. Αποτελείται από μια βιβλιοθήκη που χρησιμοποιείται από τα προγράμματα στο χώρο του χρήστη (userspace programs), έναν οδηγό για το λειτουργικό σύστημα (OS driver) (στη δική μας περίπτωση πρόκειται για ένα Linux kernel module) και ένα Πρόγραμμα Ελέγχου του Myrinet (Myrinet Control Program - MCP), που εκτελείται στον LANai, τον ενσωματωμένο μικροεπεξεργαστή RISC της

κάρτα δικτύου Myrinet. Ο οδηγός του GM χρησιμοποιείται κατά την εκτέλεση μιας διεργασίας στο χώρο του χρήστη για να ανοίγει και να κλείνει *θύρες (ports)*, καθώς και για να δεσμεύει (allocate) και να ελευθερώνει (free) μνήμη κατάλληλη για μεταφορά DMA. Κάθε θύρα αποτελεί ένα άκρο επικοινωνίας, το οποίο χρησιμοποιείται ως διαπροσωπεία (interface) μεταξύ της διεργασίας στο χώρο του χρήστη και της κάρτας δικτύου. Αφού ανοίξει μια θύρα, μια διεργασία μπορεί να επικοινωνεί απευθείας με την κάρτα δικτύου, χωρίς να πραγματοποιεί κλήσεις συστήματος (system calls), παρακάμπτοντας δηλαδή το λειτουργικό σύστημα. Επομένως, όλες οι ανταλλαγές δεδομένων γίνονται κατευθείαν από και προς τους καταχωρητές του χώρου του χρήστη.

Για τον έλεγχο της ροής δεδομένων μεταξύ του host και της NIC, η αποστολή και η λήψη μηνυμάτων ρυθμίζεται με σκυτάλες (tokens). Αρχικά, κάθε διεργασία έχει έναν ορισμένο αριθμό σκυταλών για αποστολή και για λήψη. Για να μπορεί να λάβει ένα μήνυμα, η διεργασία πρέπει να δώσει στο GM ένα καταχωρητή μνήμης κατάλληλο για μεταφορά DMA, απελευθερώνοντας ταυτόχρονα μια σκυτάλη λήψης. Όταν φθάσει ένα μήνυμα, η μηχανή DMA της κάρτας Myrinet τοποθετεί τα δεδομένα απευθείας στον καταχωρητή αυτό που βρίσκεται στο χώρο του χρήστη. Η διεργασία ελέγχει περιοδικά αν έχει έρθει νέο μήνυμα και όταν αυτό συμβεί, ανακτά τη σκυτάλη λήψης. Αντίστοιχη διαδικασία γίνεται και για την αποστολή μηνυμάτων: Η διεργασία απελευθερώνει μια σκυτάλη αποστολής ζητώντας τη μετάδοση ενός μηνύματος από τον καταχωρητή που βρίσκεται στο χώρο του χρήστη. Την ανακτά όταν έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία αποστολής, οπότε εκτελείται από το GM η αντίστοιχη συνάρτηση επαναφοράς. Επειδή η μηχανή DMA στην κάρτα δικτύου αναλαμβάνει τη μεταφορά δεδομένων μεταξύ της μνήμης του host και της κάρτας δικτύου, χωρίς να εμπλέκει τη CPU, είναι δυνατή η αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών.

4.6.2 Πειραματικά Δεδομένα

Για να αποτιμήσουμε και να συγκρίνουμε στην πράξη τις επιταχύνσεις που μπορούν να επιτευχθούν από κάθε ένα από τα τέσσερα σχήματα ανάθεσης, σε συνδυασμό με κάθε ένα από τα δύο μοντέλα εκτέλεσης, εκτελέσαμε μερικές σειρές πειραματικών μετρήσεων. Ο κώδικας που χρησιμοποιήσαμε για τα πειράματά μας είναι ο εξής:

```
for(i=1; i<=X; i++)
  for(j=1; j<=Y; j++)
    for(k=1; k<=Z; k++)
      A[i][j][k]=func(A[i-1][j][k],A[i][j-1][k],A[i][j][k-1]);
```

όπου A είναι $X \times Y \times Z$ πίνακας αριθμών κινητής υποδιαστολής και ισχύει $X, Y << Z$. Χωρίς βλάβη της γενικότητας, θεωρούμε ως tile, έναν κύβο με πλευρές παράλληλες στα επίπεδα ij, ik και jk. Η διάσταση k είναι η μεγαλύτερη, οπότε όλα τα tiles κατά μήκος αυτής απεικονίζονται στον ίδιο επεξεργαστή, όπως προτάθηκε στις εργασίες [AKPT99], [GSK01]. Η πλευρά του κυβικού tile ισούται με x. Επομένως, υπάρχουν $\frac{X}{x}$ tiles κατά μήκος των διαστάσεων i, j και $\frac{Z}{x}$ tiles κατά μήκος

της διάστασης k. Ο όγκος του tile ισούται με $g = x^3$. Σύμφωνα με τη μέθοδο που περιγράφηκε στην εργασία [HS98], ο όγκος g έχει επιλεγεί έτσι ώστε να ισχύει $t_{comp} = t_{comm}$, αφού μετρήθηκαν πειραματικά ο χρόνος υπολογισμών ανά επανάληψη, ο απαιτούμενος χρόνος μεταφοράς ανά byte δεδομένων, καθώς και το κόστος αρχικοποίησης και τερματισμού της επικοινωνίας.

Αφού υλοποιήθηκαν και τα τέσσερα σχήματα ανάθεσης, σε συνδυασμό και με τα δύο μοντέλα εκτέλεσης, σύμφωνα με τους ψευδοκώδικες των Πινάκων 4.1, 4.2, μετρήθηκε η απόδοση όλων των σχημάτων και συγκρίθηκε με τη θεωρητικά αναμενόμενη απόδοση. Για τα διάφορα μεγέθη των tiles, εκτελέστηκε από μία σειρά πειραμάτων για κάθε συνδυασμό σχήματος ανάθεσης+μοντέλου εκτέλεσης, μεταβάλλοντας το μέγεθος του χώρου επαναλήψεων. Στα Σχήματα 4.8-4.10 έχουν απεικονιστεί τα πειραματικά αποτελέσματα, μαζί με τις αντίστοιχες θεωρητικές γραφικές παραστάσεις. Ως μέτρο της απόδοσης έχει χρησιμοποιηθεί ο λόγος της επιτάχυνσης που επιτεύχθηκε προς την καλύτερη δυνατή επιτάχυνση για τη δεδομένη υφιστάμενη παράλληλη αρχιτεκτονική. Δηλαδή, έχει απεικονιστεί γραφικά ο λόγος της επιτάχυνσης που επιτεύχθηκε προς τον αριθμό των επεξεργαστών που χρησιμοποιήθηκαν. Άρα, όσο πιο κοντά είναι μια γραφική παράσταση στη μονάδα, τόσο πιο αποδοτικό είναι το αντίστοιχο σχήμα. Όπως φαίνεται και στα Σχήματα 4.8-4.10, οι πρακτικοί χρόνοι εκτέλεσης των πειραμάτων διαφέρουν από τις αντίστοιχες θεωρητικές προβλέψεις το πολύ κατά 3%. Για τα σχήματα με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας και υπολογισμών, η διαφορά αυτή μπορεί να αποδοθεί στο γεγονός ότι και η μηχανή DMA στην κάρτα Myrinet και η CPU προσπαθούν, ταυτόχρονα πιθανότατα, να προσπελάσουν δεδομένα της μνήμης.

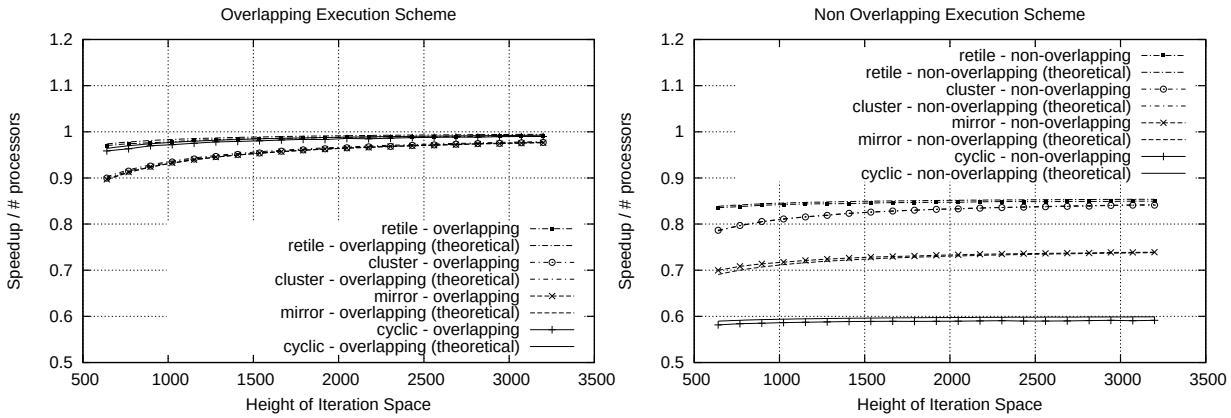

Σχήμα 4.8: Πειραματικά Δεδομένα: Μέγεθος Tile $32 \times 32 \times 32$

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις το σχήμα ανακατασκευής του tiling επιτυγχάνει την καλύτερη απόδοση, τόσο πειραματικά, όσο και θεωρητικά. Το αποτέλεσμα αυτό ήταν αναμενόμενο, αφού το σχήμα ανακατασκευής του tiling προσαρμόζει πλήρως τον αριθμό των tiles στην υπάρχουσα συστοιχία υπολογιστών. Όμως, στα πειράματά μας απαλείψαμε τα αποτελέσματα του κόστους των cache misses, χρησιμοποιώντας μικρά πλάτη χώρων επαναλήψεων.

Παρατηρούμε, επίσης, ότι το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές, χρησιμοποιώντας ύψος του tile x είναι ισοδύναμο με το σχήμα ανακατασκευής του tiling, χρησιμοποιώντας ύψος $4x$. Το αποτέλεσμα αυτό ήταν αναμενόμενο, αφού από την κατασκευή των σχημάτων, οι

Πίνακας 4.1: Υλοποίηση σχημάτων ανάθεσης των tiles σε επεξεργαστές όταν ο χώρος των tiles είναι ορθογώνιος

Σχήμα Κυκλικής Ανάθεσης

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (t_2 = smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2; t_2 < w_2^S; t_2 += m_2 * p_2)
    FOR (t_3 = smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3; t_3 < w_3^S; t_3 += m_3 * p_3)
      FOR (t_1 = 0; t_1 < w_1^S; t_1 ++){
        Execute pre-computation part of Communication
        Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
        Execute post-computation part of Communication
      }
```

Σχήμα Κατοπτρικής Ανάθεσης

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (x_2 = 0; x_2 < ⌈w_2^S / (m_2*p_2)⌉; x_2 ++){
    t_2 = x_2 * m_2 * p_2 + (1 - x_2%2) * (smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2) + (x_2%2) * (m_2 * p_2 - 1 - smp_id_2 * m_2 - cpu_id_2);
    IF (t_2 < w_2^S)
      FOR (x_3 = 0; x_3 < ⌈w_3^S / (m_3*p_3)⌉; x_3 ++){
        t_3 = x_3 * m_3 * p_3 + (1 - x_3%2) * (smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3) + (x_3%2) * (m_3 * p_3 - 1 - smp_id_3 * m_3 - cpu_id_3);
        IF (t_3 < w_3^S){
          Execute pre-computation part of Communication
          Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
          Execute post-computation part of Communication
        }
      }
  }
```

Ανάθεση γειτονικών tiles σε κάθε επεξεργαστή

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (t_1 = 0; t_1 < w_1^S; t_1 ++){
    Execute pre-computation part of Communication
    FOR (t_2 = (smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2) * ⌈w_2^S / (m_2*p_2)⌉;
                t_2 < min(w_2^S, (smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2 + 1) * ⌈w_2^S / (m_2*p_2)⌉); t_2 ++)
      FOR (t_3 = (smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3) * ⌈w_3^S / (m_3*p_3)⌉;
                t_3 < min(w_3^S, (smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3 + 1) * ⌈w_3^S / (m_3*p_3)⌉); t_3 ++){
        Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
      }
    Execute post-computation part of Communication
  }
```

Ανακατασκευή tiling

```
w_1^S *= w_2^S / (m_2*p_2) * w_3^S / (m_3*p_3)
w_2^S = m_2 * p_2
w_3^S = m_3 * p_3
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO{
  t_2 = smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2;
  t_3 = smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3;
  FOR (t_1 = 0; t_1 < w_1^S; t_1 ++){
        Execute pre-computation part of Communication
        Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
        Execute post-computation part of Communication
  }
}
```

Πίνακας 4.2: Υλοποίηση μοντέλων εκτέλεσης σε Myrinet

Μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη	Μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη
Pre-computation Part of Communication	

`gm_provide_receive_buffer()`
`do`
`  poll the GM event queue`
`  process the event`
`until data received`
	`If on first tile`
	`  Execute a non-overlapping receive`
	`gm_provide_receive_buffer()` for tile (t_1+1, t_2, t_3)
	`gm_send_with_callback()` for tile (t_1-1, t_2, t_3)

Post-computation Part of Communication	

`gm_send_with_callback()`
`do`
`  poll the GM event queue`
`  process the event`
`until data sent`
`Barrier for Threads in SMP`
	`do`
	`  poll the GM event queue`
	`  process the event`
	`until send & receive completed`
	`Barrier for Threads in SMP`
	`If on last tile`
	`  Execute a non-overlapping send`

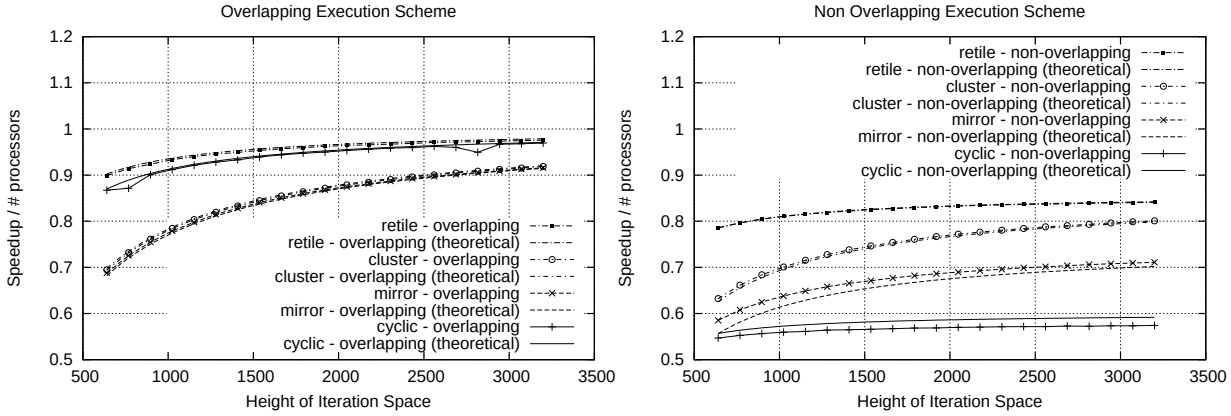

Σχήμα 4.9: Πειραματικά Δεδομένα: Μέγεθος Tile $128 \times 32 \times 32$

επαναλήψεις που εκτελούνται και τα δεδομένα που μεταφέρονται στις δύο αυτές περιπτώσεις είναι τα ίδια. Αυτό που διαφέρει είναι η σειρά εκτέλεσης των επαναλήψεων, αλλά στα παραδείγματά μας έχουμε εξαλείψει το κόστος των cache misses, προκειμένου να ελέγξουμε τη χρονοδρομολόγηση που επιτυγχάνεται από τα προτεινόμενα σχήματα και όχι την τοπικότητα των δεδομένων.

Όταν ακολουθείται το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, η διαφορά στην απόδοση των τεσσάρων σχημάτων ανάθεσης οφείλεται κυρίως στον όγκο των δεδομένων που μεταφέρονται. Όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.11, το σχήμα κατοπτρικής ανάθεσης δημιουργεί διπλάσιο όγκο επικοινωνίας από το σχήμα ανακατασκευής του tiling και το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές, ενώ το σχήμα κυκλικής ανάθεσης δημιουργεί εξαπλάσιο όγκο επικοινωνίας.

Όταν ακολουθείται το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, επειδή το κόστος επικοινωνίας «κρύβεται» κάτω από το κόστος υπολογισμού, η διαφορά τους οφείλεται στα βήματα εκτέλεσης που οι επεξεργαστές παραμένουν ανενεργοί περιμένοντας τα απαραίτητα δεδομένα. Ο αριθμός των βημάτων αυτών είναι ο ίδιος στα σχήματα κυκλικής ανάθεσης και ανακατασκευής του tiling. Όμως, όταν χρησιμοποιούμε τα σχήματα ανάθεσης γειτονικών tiles στους επεξεργαστές και κατοπτρικής ανάθεσης, τα ανενεργά βήματα εκτέλεσης (βλέπε Σχήματα 4.3, 4.4) είναι τα διπλάσια.

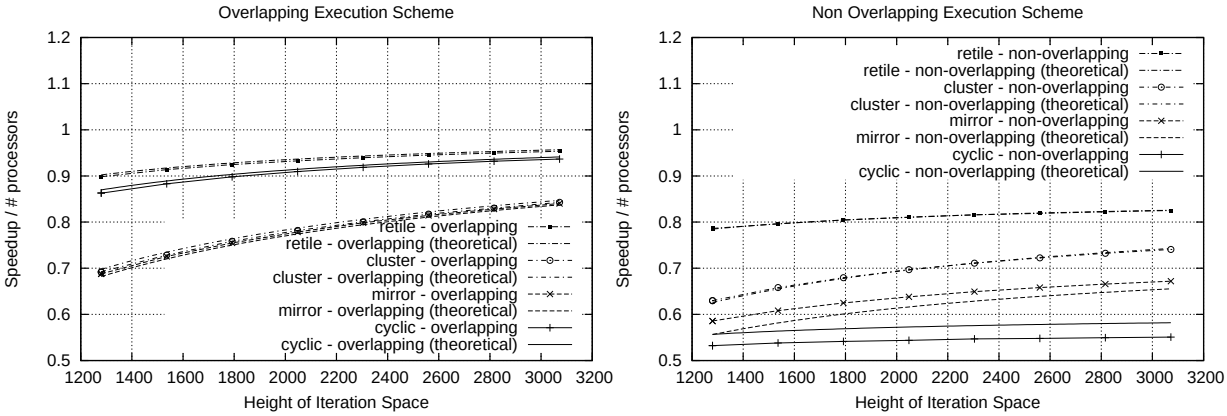

Σχήμα 4.10: Πειραματικά Δεδομένα: Μέγεθος Tile $256 \times 32 \times 32$

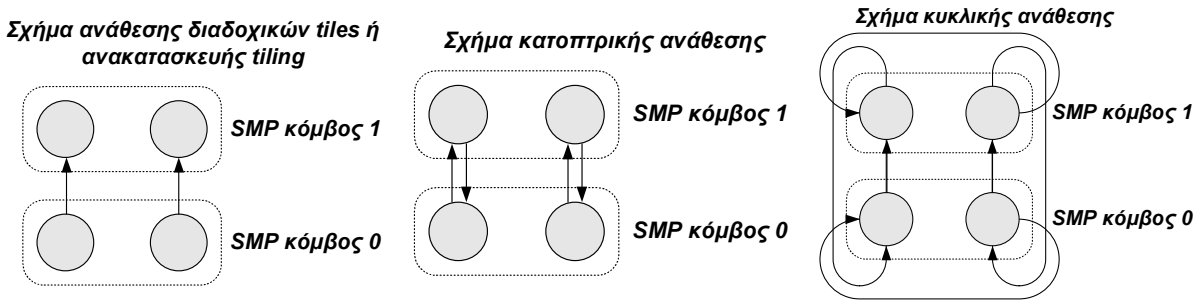

Σχήμα 4.11: Διευθύνσεις επικοινωνίας μεταξύ των κόμβων

Επίσης, παρατηρούμε ότι όλα τα σχήματα επιτυγχάνουν καλύτερη απόδοση όταν η διάσταση απεικόνισης των tiles στον ίδιο επεξεργαστή είναι μεγάλη. Το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι όταν αυτή η διάσταση απεικόνισης είναι συγκριτικά μικρή, ο χρόνος που χρειάζεται για να φθάσουν τα πρώτα απαραίτητα δεδομένα και να ξεκινήσει την εκτέλεση ο τελευταίος επεξεργαστής είναι αρκετά υπολογίσιμος σε σχέση με το συνολικό χρόνο εκτέλεσης.

4.6.3 Δεδομένα Προσομοιώσεων

Τα προηγούμενα πειραματικά δεδομένα έχουν ληφθεί σε μία συστοιχία 2 πολυ-επεξεργαστικών κόμβων με 2 επεξεργαστές στον καθένα. Παρατηρούμε στο Σχήμα 4.11 ότι στο σχήμα ανακατασκευής του tiling και ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές δεν υπάρχει κανένας κόμβος που να πρέπει κατά τη διάρκεια του ίδιου βήματος και να στέλνει και να λαμβάνει δεδομένα. Επομένως, περιμένουμε ότι οι σχετικές αποδόσεις των τεσσάρων σχημάτων ανάθεσης θα μεταβληθούν αν επεκτείνουμε την υφιστάμενη αρχιτεκτονική. Για να αποτιμήσουμε τα πλεονεκτήματα των προτεινόμενων σχημάτων, όταν χρησιμοποιούνται συστοιχίες μεγαλύτερες από αυτήν που είχαμε διαθέσιμη, εκτελέσαμε ορισμένες προσομοιώσεις, των οποίων τα αποτελέσματα απεικονίζονται στα Σχήματα 4.12-4.14. Η απόδοση και των τεσσάρων σχημάτων έχει προσομοιωθεί υποθέτοντας ότι η αρχικοποίηση της DMA και το κόστος συγχρονισμού μεταξύ δύο επεξεργαστών του ίδιου κόμβου είναι αμελητέα σε σχέση με το χρόνο υπολογισμού ενός tile, όπως συμπεράναμε κατά την

εκτέλεση των πειραμάτων στην πραγματική υπολογιστική πλατφόρμα.

Συγκεκριμένα, όλες οι μετρήσεις χρονικών διαστημάτων βασίστηκαν στην εντολή `rdtsc` (Read TimeStamp Counter), η οποία υπάρχει σε όλους τους επεξεργαστές της Intel από τον Pentium και μετά. Η εντολή αυτή επιστρέφει την τιμή ενός 64-bit καταχωρητή, που αυξάνεται σε κάθε κύκλο ρολογιού. Επειδή η εντολή `rdtsc` μπορεί να καλείται κατευθείαν από διεργασίες στο χώρο του χρήστη, δεν έχει το κόστος της κλήσης συστήματος `gettimeofday`. Συγκεκριμένα, μετρήσαμε: 400 κύκλους ρολογιού για τη συνάρτηση `send_with_callback`, που είναι $0.316\mu sec$ σε έναν επεξεργαστή PIII@1266MHz, 800 κύκλους για την `gm_provide_receive_buffer`, που είναι $0.632\mu sec$ και 5598 κύκλους για ένα barrier, που είναι $4.421\mu sec$. Άρα, το συνολικό κόστος του τμήματος της επικοινωνίας που δεν μπορεί να αλληλεπικαλυφθεί με υπολογισμούς είναι λιγότερο από $6\mu sec$ στη χειρότερη περίπτωση. Το κόστος αυτό είναι αμελητέο σε σχέση με τον υπολογισμό ενός tile, που σε κάθε περίπτωση χρειάζεται περισσότερο από $24msec$.

Όμοια με τα Σχήματα 4.8-4.10, οι τιμές που έχουν παρασταθεί γραφικά στα Σχήματα 4.12-4.14 εκφράζουν, για κάθε σχήμα, την επιτάχυνση που επιτεύχθηκε προς τον αριθμό των επεξεργαστών που χρησιμοποιήθηκαν: $\frac{Επιτάχυνση}{Αριθμός\ χρησιμοποιούμενων\ επεξεργαστών}$. Επομένως, όσο πιο κοντά είναι ένα γράφημα στο 1, τόσο πιο αποδοτικό είναι το αντίστοιχο σχήμα.

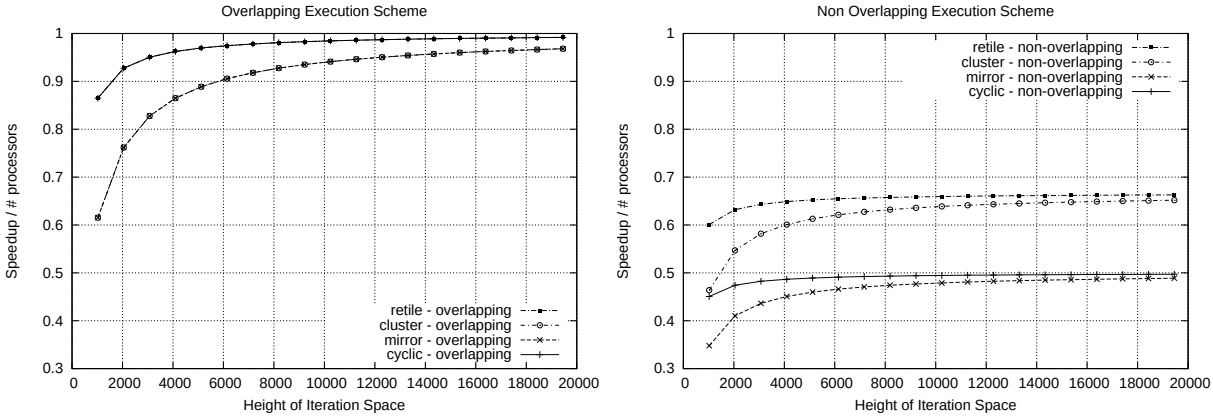

Σχήμα 4.12: Δεδομένα Προσομοιώσεων: Χώρος των Tiles $\cdots \times 16 \times 16$, Εκτέλεση σε πλέγμα 4×4 κόμβων με 2×2 επεξεργαστές στον καθένα

Εύκολα παρατηρούμε ότι, όταν δε μας ενδιαφέρει το κόστος από πιθανά cache misses λόγω της αναδιοργάνωσης του tile space, το σχήμα ανακατασκευής του tiling είναι πάλι το πιο αποδοτικό, επειδή εκμεταλλεύεται πλήρως την υπολογιστική ισχύ όλων των κόμβων και εξ' ορισμού επιτυγχάνει τέλεια κατανομή φορτίου.

Όσον αφορά το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές, για μικρούς χώρους από tiles δεν είναι αποδοτικό, εξαιτίας του μεγάλου αρχικού χρόνου εκκίνησης. Ωστόσο, όταν η διάσταση απεικόνισης του χώρου των tiles στον ίδιο επεξεργαστή είναι αρκετά μεγάλη, το σχήμα αυτό επιτυγχάνει υψηλές επιταχύνσεις, επειδή ελαχιστοποιεί τον όγκο των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν. Στην πραγματικότητα, όπως εξηγήσαμε στην παράγραφο §4.6.2, το διάγραμμα που αναφέρεται στο σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές, πέφτει

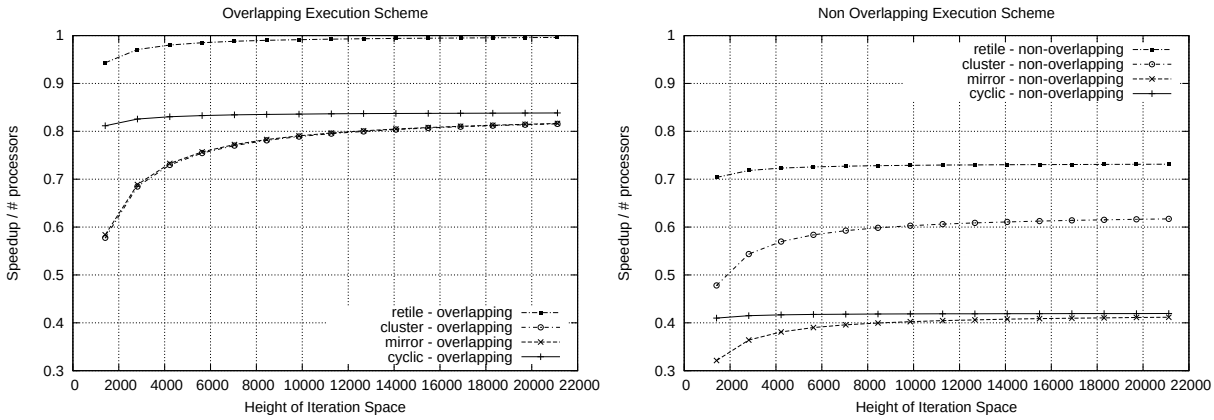

Σχήμα 4.13: Δεδομένα Προσομοιώσεων: Χώρος των Tiles $\cdots \times 22 \times 22$, Εκτέλεση σε πλέγμα 4×4 κόμβων με 2×2 επεξεργαστές στον καθένα

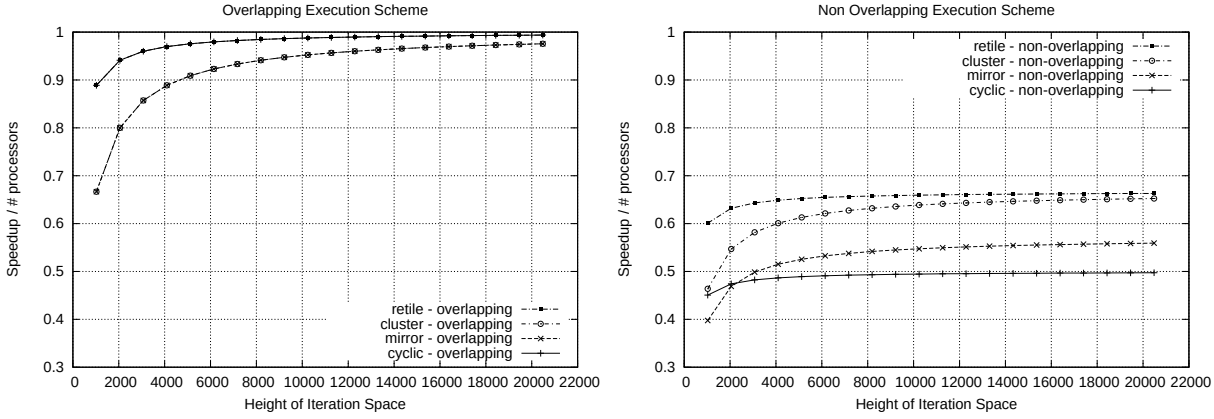

Σχήμα 4.14: Δεδομένα Προσομοιώσεων: Χώρος των Tiles $\cdots \times 16 \times 16$, Εκτέλεση σε πλέγμα 2×2 κόμβων με 4×4 επεξεργαστές στον καθένα

πάνω στο διάγραμμα που αναφέρεται στο σχήμα ανακατασκευής του tiling αν το μετατοπίσουμε παράλληλα στον άξονα x (βλέπε Σχήματα 4.12, 4.14). Το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές δεν είναι εξίσου αποδοτικό με το σχήμα ανακατασκευής του tiling μόνο στην περίπτωση που τα w_i^S δεν είναι πολλαπλάσια των $m_i p_i$ (βλέπε Σχήματα 4.13), λόγω άνισης κατανομής του φορτίου.

Συμπεραίνουμε, επίσης, ότι το σχήμα κυκλικής ανάθεσης είναι το ίδιο αποδοτικό με το σχήμα ανακατασκευής του tiling, όταν ο αριθμός των tiles κατά μήκος κάθε διάστασης i είναι πολλαπλάσιο του $m_i p_i$ και χρησιμοποιείται το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη. Διαφορετικά, αν το w_i^S δεν είναι πολλαπλάσιο του $m_i p_i$, η διαφορά τους οφείλεται στο γεγονός ότι το σχήμα κυκλικής ανάθεσης δεν επιτυγχάνει τέλεια κατανομή φορτίου. Όταν χρησιμοποιείται το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, η διαφορά τους οφείλεται στο γεγονός ότι, όπως εξηγήσαμε στο Σχήμα 4.6 και στην παράγραφο §4.5, το σχήμα κυκλικής ανάθεσης προϋποθέτει περισσότερη επικοινωνία, η οποία δεν κρύβεται κάτω από το κόστος των υπολογισμών. Επίσης, το σχήμα κυκλικής ανάθεσης μπορεί να είναι πιο αποδοτικό από το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους

επεξεργαστές, μόνο στην περίπτωση που χρησιμοποιείται το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι, στην περίπτωση αυτή, το επιπλέον κόστος επικοινωνίας του κυκλικού σχήματος κρύβεται κάτω από το κόστος υπολογισμών.

Το σχήμα κατοπτρικής ανάθεση είναι σχεδόν πάντα το λιγότερο αποδοτικό, εκτός από την περίπτωση που χρησιμοποιείται το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη σε πλέγμα 2×2 κόμβων. Ακόμη και στην περίπτωση αυτή δεν είναι πιο αποδοτικό από το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές. Ουσιαστικά, συνδυάζει τα μειονεκτήματα του σχήματος κυκλικής ανάθεσης με τα μειονεκτήματα του σχήματος ανάθεσης διαδοχικών tiles. Δηλαδή, υπάρχει τουλάχιστον ένας κόμβος που πρέπει και να στείλει και να λάβει δεδομένα κατά τη διάρκεια ενός βήματος εκτέλεσης (εκτός αν υπάρχουν το πολύ δύο κόμβοι κατά μήκος κάθε διάστασης του πλέγματος κόμβων, όπως στα σχήματα 4.8-4.10 και στο Σχήμα 4.14), οπότε η διάρκεια του βήματος εκτέλεσης ισούται με την αντίστοιχη διάρκεια για το κυκλικό σχήμα και η βελτίωση στην εκμετάλλευση του υπάρχοντος εύρους ζώνης είναι αμελητέα. Επίσης, αφού όλοι οι κόμβοι έχουν ξεκινήσει την εκτέλεση, υπάρχουν κάποια άεργα βήματα εκτέλεσης (βλέπε Σχήμα 4.4), αντίστοιχα με τον αρχικό χρόνο εκκίνησης του σχήματος ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές.

4.7 Ανάθεση διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη

Όπως δείξαμε στις παραγράφους §4.6.2-§4.6.3, εκτός από την τεχνική ανακατασκευής του tiling, η καλύτερη απόδοση επιτυγχάνεται είτε με κυκλική ανάθεση, είτε με ανάθεση διαδοχικών ομάδων στον ίδιο κόμβο. Για το λόγο αυτό, σχεδιάζουμε στη συνέχεια έναν συνδυασμό των δύο αυτών σχημάτων: το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών ομάδων στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη, ελπίζοντας να επιτύχουμε τη χρυσή τομή μεταξύ των δύο. Ειδικά όταν πρόκειται για έναν μη ορθογώνιο χώρο από tiles, το σχήμα αυτό είναι δυνατόν να επιτύχει χαμηλό κόστος επικοινωνίας (όπως το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών ομάδων στον ίδιο κόμβο), και ταυτόχρονα σχετικά καλή εξισορρόπηση του φόρτου εργασίας μεταξύ των επεξεργαστών (όπως το σχήμα κυκλικής ανάθεσης).

Όπως φαίνεται και στο Σχήμα 4.15, η εν λόγω δρομολόγηση προκύπτει αν ομαδοποιήσουμε κάποια γειτονικά tiles, όπως και στο σχήμα ανάθεσης των γειτονικών ομάδων στον ίδιο κόμβο. Για παράδειγμα, στο Σχήμα 4.15, έχουμε ομαδοποιήσει $b_2 = 2$ tiles. Η διαφορά, σε σχέση με το σχήμα ανάθεσης γειτονικών ομάδων, έγκειται στο γεγονός ότι τώρα δεν ομαδοποιούμε τόσο πολλά tiles, ώστε να προκύψει αριθμός γραμμών από TILES ίσος με τον αριθμό των διαθέσιμων επεξεργαστών. Στη συνέχεια, αναθέτουμε τα TILES, ή ΟΜΑΔΕΣ που προέκυψαν, κυκλικά στους επεξεργαστές, όμοια με το σχήμα κυκλικής ανάθεσης.

Θεώρημα 4.7 *Ο συνδυασμός του σχήματος ανάθεσης διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο με κυ-*

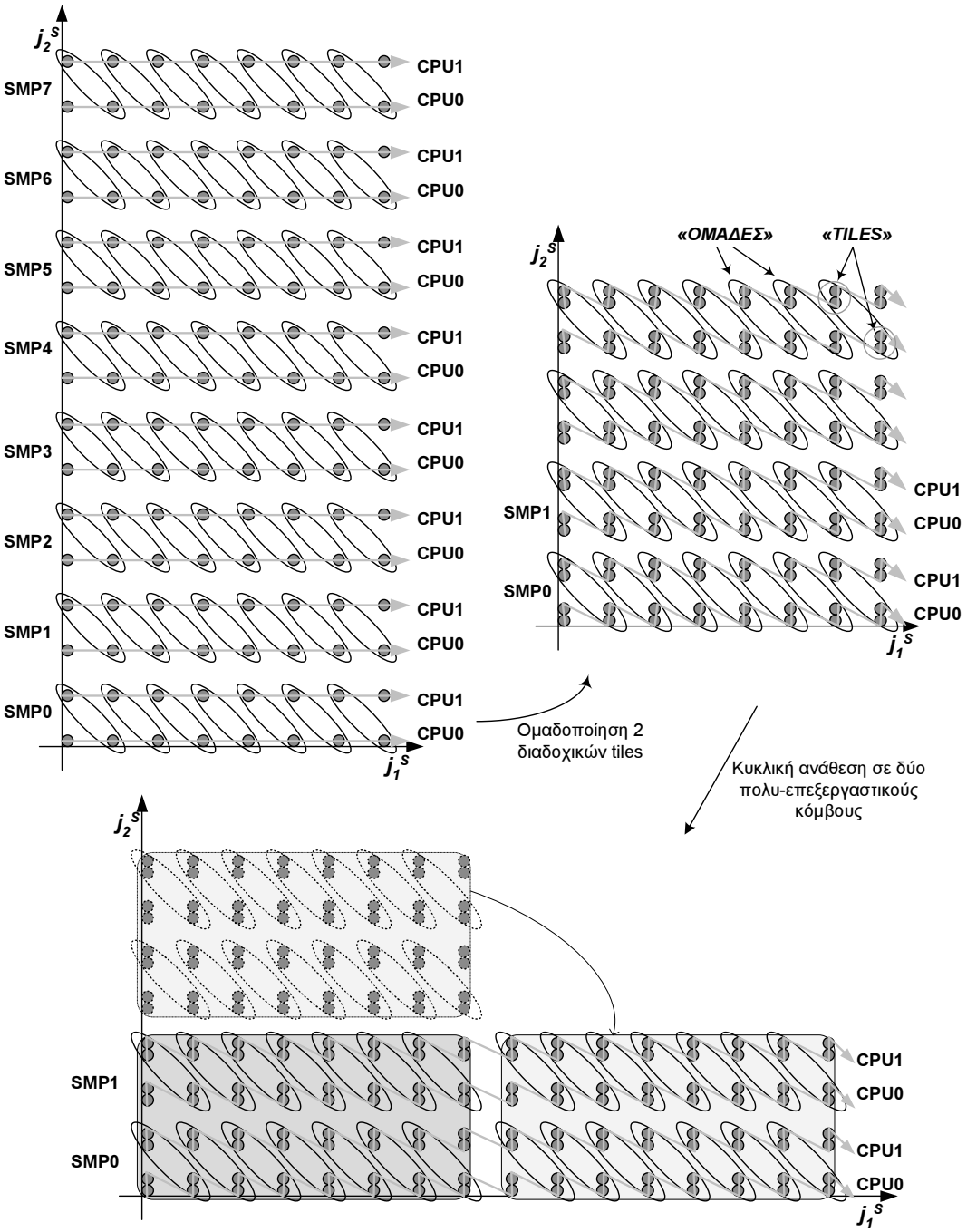

Σχήμα 4.15: Ανάθεση διαδοχικών ομάδων στους κόμβους της συστοιχίας με κυκλική επανάληψη

χλική επανάληψη, με το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, σε ορθογώνιο χώρο από tiles, δίνει makespan:

$$\wp_{block-cyclic-overlap} = \left[\sum_{i=2}^{n}\left[(\lceil\frac{w_i^S}{b_i}\rceil - 1)\%m_i p_i + (\lceil\frac{w_i^S}{b_i m_i}\rceil - 1)\%p_i\right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n}\lceil\frac{w_i^S}{b_i m_i p_i}\rceil\right]\prod_{i=2}^{n} b_i \quad (4.11)$$

Απόδειξη: *Για να επιτευχθεί το σχήμα αυτό, ομαδοποιούμε $b_2 \times \cdots \times b_n$ γειτονικά tiles $(j_1^S, j_2^S, \ldots, j_n^S)$, τα οποία απεικονίζονται στο TILE $(j_1^S, \lfloor \frac{j_2^S}{b_2} \rfloor, \ldots, \lfloor \frac{j_n^S}{b_n} \rfloor)$. Τα όρια του χώρου των TILES που προκύπτει είναι $0..u_1^S = w_1^S - 1$ για την πρώτη διάσταση και $0..\lfloor \frac{u_i^S}{b_i} \rfloor = \lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1$ για $i = 2, \ldots, n$. Επομένως, αντικαθιστώντας τα w_i^S με $\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil$, $i = 2, \ldots, n$ στη σχέση (4.1) και λαμβάνοντας υπ' όψη τη σχέση (I.C.2), παίρνουμε την εξής έκφραση:*

$$\wp_{\text{BLOCK-CYCLIC-NONOVERLAP}} = \sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1) \% m_i p_i + (\lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i} \rceil - 1) \% p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i p_i} \rceil$$

Επίσης, αφού κάθε TILE αποτελείται από $\prod_{i=2}^{n} b_i$ tiles, αν υποθέσουμε ότι η διάρκεια κάθε βήματος καθορίζεται κυρίως από το χρόνο υπολογισμού t_{comp}, κάθε ΒΗΜΑ θα είναι ισοδύναμο με $\prod_{i=2}^{n} b_i$ βήματα (εξαιρώντας το χρόνο αρχικοποίησης των μεταφορών DMA και το χρόνο συγχρονισμού μεταξύ των επεξεργαστών του ίδιου κόμβου). Επομένως, ο συνολικός αριθμός βημάτων που χρειάζονται για την ολοκλήρωση της εκτέλεσης θα είναι

$$\wp_{block-cyclic-overlap} = \wp_{\text{BLOCK-CYCLIC-OVERLAP}} \prod_{i=2}^{n} b_i =$$
$$= \left[\sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1) \% m_i p_i + (\lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i} \rceil - 1) \% p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i p_i} \rceil \right] \prod_{i=2}^{n} b_i$$

⊣

Θεώρημα 4.8 *Ο συνδυασμός του σχήματος ανάθεσης διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη, με το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, σε ορθογώνιο χώρο από tiles, δίνει makespan:*

$$\wp_{block-cyclic-nonoverlap} = C \left(\sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1) \% m_i p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i p_i} \rceil \right) \tag{4.12}$$

όπου $1 \leq C \leq \prod_{i=2}^{n} b_i$.

Απόδειξη: *Όμοια με την απόδειξη του Θεωρήματος 4.7, στη σχέση (4.3) αντικαθιστούμε τα w_i^S με $\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil$, $i = 2, \ldots, n$. Έτσι, προκύπτει:*

$$\wp_{\text{BLOCK-CYCLIC-NONOVERLAP}} = \sum_{i=2}^{n} \left[(\lceil \frac{w_i^S}{b_i} \rceil - 1) \% m_i p_i \right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil \frac{w_i^S}{b_i m_i p_i} \rceil$$

Επίσης, όπως στην απόδειξη του Θεωρήματος 4.6, κάθε υπο-ΒΗΜΑ υπολογισμών είναι ισοδύναμο με $\prod_{i=2}^{n} b_i$ υπο-βήματα υπολογισμών, αλλά κάθε υπο-ΒΗΜΑ επικοινωνίας είναι ισοδύναμο με λιγότερα από $\prod_{i=2}^{n} b_i$ υπο-βήματα επικοινωνίας. Συγκεκριμένα, αν οι απαιτήσεις επικοινωνίας είναι ίδιες κατά μήκος όλων των διευθύνσεων επικοινωνίας (όπως προκύπτει

από τη μέθοδο που προτείνεται από τον Xue στην εργασία [Xue97a]), ο όγκος των δεδομένων που πρέπει να μεταφερθούν, όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.6, είναι $\prod_{i=2}^{n} b_i \sum_{i=2}^{n} \frac{1}{(n-1)b_i} \leq \prod_{i=2}^{n} b_i$ *φορές ο όγκος των δεδομένων που μεταφέρονται για ένα tile. Επομένως, το makespan που προκύπτει είναι*

$$\wp_{block-cyclic-nonoverlap} = C\wp_{\text{BLOCK-CYCLIC-NONOVERLAP}} \text{ (όπου } 1 \leq C \leq \prod_{i=2}^{n} b_i) \Rightarrow$$
$$\wp_{block-cyclic-nonoverlap} = C\left(\sum_{i=2}^{n}\left[(\lceil\frac{w_i^S}{b_i}\rceil - 1)\%m_i p_i\right] + w_1^S \prod_{i=2}^{n} \lceil\frac{w_i^S}{b_i m_i p_i}\rceil\right)$$

⊣

Όταν ο χώρος των tiles είναι ορθογώνιος, μία πιθανή υλοποίηση του σχήματος ανάθεσης διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη, δίδεται από τον ψευδοκώδικα του Πίνακα 4.3.

Πίνακας 4.3: Υλοποίηση σχήματος ανάθεσης διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη, για έναν ορθογώνιο χώρο από tiles

Ανάθεση διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη
FOREACH CPU with coordinates $(cpu\_id_2, \ldots, cpu\_id_n)$ in SMP node with coordinates $(smp\_id_2, \ldots, smp\_id_n)$ DO FOR $(tt_2 = smp\_id_2 * b_2 * m_2 + cpu\_id_2 * b_2;\ tt_2 < w_2^S;\ tt_2 += b_2 * m_2 * p_2)$ FOR $(tt_3 = smp\_id_3 * b_3 * m_3 + cpu\_id_3 * b_3;\ tt_3 < w_3^S;\ tt_3 += b_3 * m_3 * p_3)$ FOR $(t_1 = 0;\ t_1 < w_1^S;\ t_1 ++)\{$ Execute pre-computation part of Communication FOR $(t_2 = tt_2;\ t_2 < min(w_2^S, tt_2 + b_2);\ t_2 ++)$ FOR $(t_3 = tt_3;\ t_3 < min(w_3^S, tt_3 + b_3);\ t_3 ++)\{$ Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3) } Execute post-computation part of Communication }

4.8 Υλοποίηση για μη ορθογώνιους χώρους από tiles

Όπως προκύπτει από τους Πίνακες 4.1, 4.3, η υλοποίηση των προτεινόμενων σχημάτων είναι αρκετά απλή στην περίπτωση ορθογώνιων χώρων από tiles. Στην περίπτωση, όμως, μη ορθογώνιου χώρου από tiles, μία ενδεχόμενη υλοποίηση μπορεί να μην είναι αποδοτική, ή ακόμη και να κολλάει, αν δε ληφθούν υπ' όψη ορισμένες λεπτομέρειες.

4.8.1 Ανάθεση κατά το δυνατόν περισσότερων γειτονικών tiles στον ίδιο κόμβο

Σύμφωνα με τον ψευδοκώδικα του Πίνακα 4.1 για το σχήμα κυκλικής ανάθεσης, ή του Πίνακα 4.3 για το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών ομάδων στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι για έναν μη ορθογώνιο χώρο από tiles οι σχέσεις

$$t_2 = l_2^S + smp\_id_2 m_2 + cpu\_id_2 \text{ και } t_3 = l_3^S + smp\_id_3 m_3 + cpu\_id_3$$

ή

$$tt_2 = l_2^S + smp\_id_2 b_2 m_2 + cpu\_id_2 b_2 \text{ και } tt_3 = l_3^S + smp\_id_3 b_2 m_3 + cpu\_id_3 b_3$$

αντίστοιχα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τον υπολογισμό των ορίων των βρόχων. Όμως, αυτό το σχήμα ανάθεσης θα είχε ως αποτέλεσμα να ανατίθενται στον ίδιο κόμβο μη ορθογώνια τμήματα του χώρου των tiles. Αυτό μπορεί να αυξήσει τον όγκο επικοινωνίας της τελικής παράλληλης εκτέλεσης, όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.16(α).

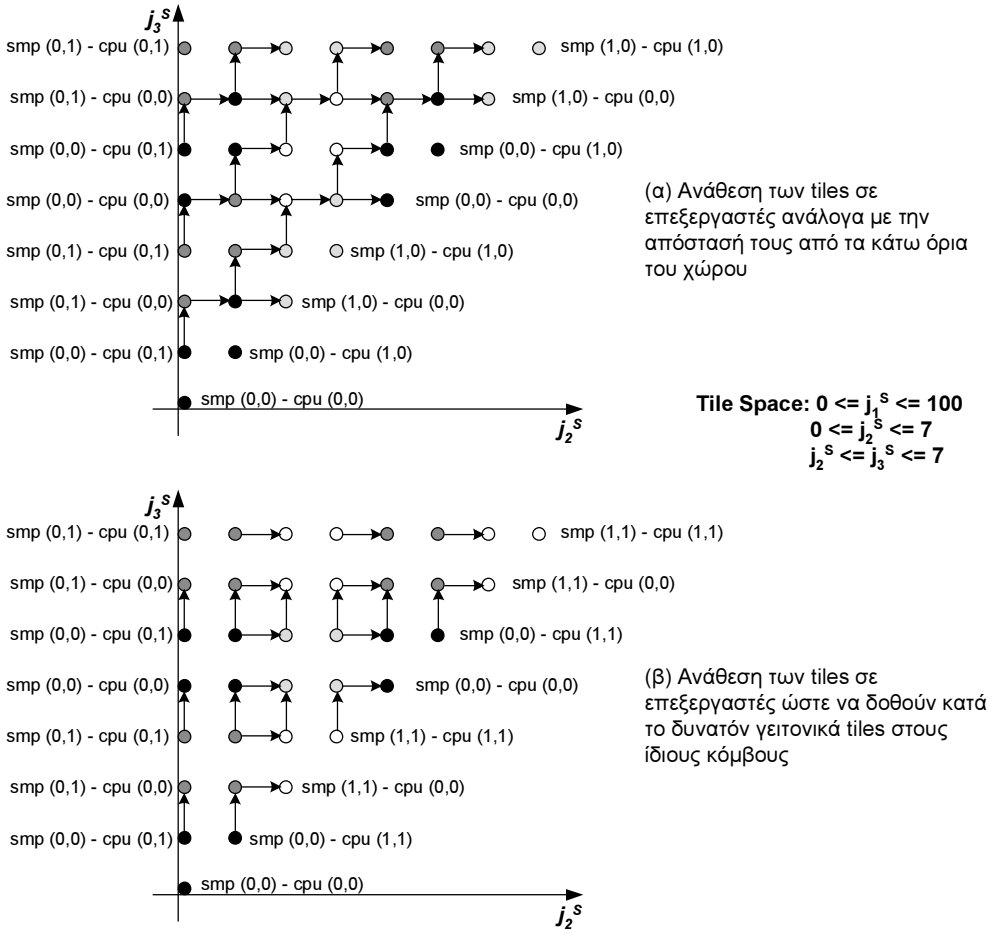

Σχήμα 4.16: Ανάθεση σε επεξεργαστές ενός μη ορθογώνιου χώρου από tiles

Προκειμένου να μπορεί να χρησιμοποιηθεί πιο αποδοτικά το εύρος ζώνης, προτείνεται η χρήση της συνάρτησης

$$adjust\_mod(l, \alpha, \beta, b) = \begin{cases} \lfloor \frac{l}{\alpha} \rfloor \alpha + \beta \text{ αν } \lfloor \frac{l}{\alpha} \rfloor \alpha + \beta + b - 1 \geq l \\ \lceil \frac{l}{\alpha} \rceil \alpha + \beta \text{ αλλιώς} \end{cases} \quad (4.13)$$

η οποία συνεπάγεται ανάθεση των tiles στους επεξεργαστές όπως στο Σχήμα 4.16(β), αν αντικα-

Πίνακας 4.4: Υλοποίηση σχήματος κυκλικής ανάθεσης, για έναν μη ορθογώνιο χώρο από tiles

Σχήμα Κυκλικής Ανάθεσης

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (t_2 = adjust_mod(l_2^S, m_2*p_2, smp_id_2*m_2 + cpu_id_2, 1); t_2 <= u_2^S; t_2 += m_2*p_2)
    FOR (t_3 = adjust_mod(l_3^S, m_3*p_3, smp_id_3*m_3 + cpu_id_3, 1); t_3 <= u_3^S; t_3 += m_3*p_3)
      FOR (t_1 = l_1^S; t_1 <= u_1^S; t_1++){
        Execute pre-computation part of Communication
        Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
        Execute post-computation part of Communication
      }
```

όπου υποθέτουμε ότι τα όρια των βρόχων l_2^S, u_2^S, l_3^S, u_3^S, l_1^S, u_1^S, έχουν επανυπολογιστεί, με χρήση της μεθόδου απαλοιφής Fourier Motzkin [BW95], [Ban93], ώστε να είναι κατάλληλα για τη σειρά εκτέλεσης των βρόχων t_2, t_3, t_1

Πίνακας 4.5: Υλοποίηση σχήματος ανάθεσης διαδοχικών ομάδων στον ίδιο κόμβο, για έναν μη ορθογώνιο χώρο από tiles

Ανάθεση γειτονικών tiles σε κάθε επεξεργαστή

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (t_1 = l_1^S; t_1 <= u_1^S; t_1++){
    Execute pre-computation part of Communication
    FOR (t_2 = max(l_2^S, min_l_2^S + (smp_id_2*m_2 + cpu_id_2) * ⌈(max_u_2^S - min_l_2^S + 1)/(m_2*p_2)⌉);
                t_2 <= min(u_2^S, min_l_2^S + (smp_id_2*m_2 + cpu_id_2 + 1) * ⌈(max_u_2^S - min_l_2^S + 1)/(m_2*p_2)⌉ - 1); t_2++)
      FOR (t_3 = max(l_3^S, min_l_3^S + (smp_id_3*m_3 + cpu_id_3) * ⌈(max_u_3^S - min_l_3^S + 1)/(m_3*p_3)⌉;
                t_3 <= min(u_3^S, min_l_3^S + (smp_id_3*m_3 + cpu_id_3 + 1) * ⌈(max_u_3^S - min_l_3^S + 1)/(m_3*p_3)⌉ - 1); t_3++){
        Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
      }
    Execute post-computation part of Communication
  }
```

όπου $min\_l_2 = min(l_2(t_1))$ και $max\_u_2 = max(u_2(t_1))$. Ομοίως, $min\_l_3 = min(l_3(t_1, t_2))$ και $max\_u_3 = max(u_3(t_1, t_2))$. Οι τιμές αυτές μπορούν να υπολογιστούν με εφαρμογή της μεθόδου απαλοιφής Fourier Motzkin [BW95], [Ban93] στα όρια του χώρου των tiles, αν θεωρήσουμε ότι εξωτερικότεροι δείκτες βρόχων γίνονται οι t_2, t_3, αντίστοιχα.

τασταθούν τα κάτω όρια των αντίστοιχων βρόχων με τις εκφράσεις:

$$t_2 = adjust\_mod(l_2^S, m_2p_2, smp\_id_2m_2 + cpu\_id_2, 1)$$
$$t_3 = adjust\_mod(l_3^S, m_3p_3, smp\_id_3m_3 + cpu\_id_3, 1)$$

ή

$$tt_2 = adjust\_mod(l_2^S, b_2m_2p_2, smp\_id_2b_2m_2 + cpu\_id_2b_2, b_2)$$
$$tt_3 = adjust\_mod(l_3^S, b_3m_3p_3, smp\_id_3b_3m_3 + cpu\_id_3b_3, b_3)$$

Οι εκφράσεις αυτές μπορούν να ενσωματωθούν στους αντίστοιχους ψευδοκώδικες όπως στους Πίνακες 4.4 και 4.7.

Πίνακας 4.6: Υλοποίηση σχήματος κατοπτρικής ανάθεσης, για έναν μη ορθογώνιο χώρο από tiles

Σχήμα Κατοπτρικής Ανάθεσης

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (x_2 = 0; x_2 ≤ ⌈(u_2^S − l_2^S + 1)/(m_2 * p_2)⌉ − 1; x_2 + +){
    t_2 = l_2^S + x_2 * m_2 * p_2 + (1 − x_2%2) * (smp_id_2 * m_2 + cpu_id_2)+
          +(x_2%2) * (m_2 * p_2 − 1 − smp_id_2 * m_2 − cpu_id_2);
    IF (l_2^S ≤ t_2 ≤ u_2^S)
      FOR (x_3 = 0; x_3 ≤ ⌈(max_u_3^S − min_l_3 + 1)/(m_3 * p_3)⌉ − 1; x_3 + +){
        t_3 = min_l_3 + x_3 * m_3 * p_3 + (1 − x_3%2) * (smp_id_3 * m_3 + cpu_id_3)+
          +(x_3%2) * (m_3 * p_3 − 1 − smp_id_3 * m_3 − cpu_id_3);
        IF (l_3 ≤ t_3 ≤ u_3^S)
          FOR (t_1 = l_1^S; t_1 ≤ u_1^S; t_1 + +){
            Execute pre-computation part of Communication
            Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
            Execute post-computation part of Communication
          }
      }
  }
```

Όπως και στον Πίνακα 4.4, θεωρούμε ότι τα όρια l_2^S, u_2^S, l_3^S, u_3^S, l_1^S, u_1^S, έχουν επανυπολογιστεί, ώστε να είναι κατάλληλα για τη σειρά των δεικτών των βρόχων t_2, t_3, t_1.

Πίνακας 4.7: Υλοποίηση σχήματος ανάθεσης διαδοχικών ομάδων στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη, για έναν μη ορθογώνιο χώρο από tiles

Ανάθεση διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη

```
FOREACH CPU with coordinates (cpu_id_2, ..., cpu_id_n)
            in SMP node with coordinates (smp_id_2, ..., smp_id_n) DO
  FOR (tt_2 = adjust_mod(l_2^S, b_2 * m_2 * p_2, smp_id_2 * b_2 * m_2 + cpu_id_2 * b_2, b_2);
            tt_2 ≤ u_2^S; tt_2+ = b_2 * m_2 * p_2)
    FOR (tt_3 = adjust_mod(ll_3^S, b_3 * m_3 * p_3, smp_id_3 * b_3 * m_3 + cpu_id_3 * b_3, b_3);
            tt_3 ≤ uu_3^S; tt_3+ = b_3 * m_3 * p_3)
      FOR (t_1 = ll_1^S; t_1 ≤ uu_1^S; t_1 + +){
        Execute pre-computation part of Communication
        FOR (t_2 = max(l_2^S, tt_2); t_2 ≤ min(u_2^S, tt_2 + b_2 − 1); t_2 + +)
          FOR (t_3 = max(l_3^S, tt_3); t_3 ≤ min(u_3^S, tt_3 + b_3 − 1); t_3 + +){
            if l_1^S(t_2, t_3) ≤ t_1 ≤ u_1^S(t_2, t_3) Execute Computation of tile (t_1, t_2, t_3)
          }
        Execute post-computation part of Communication
      }
```

Όπως και στον Πίνακα 4.4, θεωρούμε ότι τα όρια l_2^S, u_2^S, l_3^S, u_3^S, l_1^S, u_1^S, έχουν επανυπολογιστεί, ώστε να είναι κατάλληλα για τη σειρά των δεικτών των βρόχων t_2, t_3, t_1. Επίσης, το όριο $ll_3^S(tt_2)$ υπολογίζεται από τη σχέση που δίνει το $l_3^S(t_2)$, αντικαθιστώντας τα t_2 με tt_2, αν ο πολλαπλασιαστικός παράγοντας είναι θετικός, ή με $tt_2 + b_2 - 1$, αν ο πολλαπλασιαστικός παράγοντας είναι αρνητικός. Δηλαδή, αντικαθιστούμε κάθε at_2 με την έκφραση $max(a, 0)tt_2 + min(a, 0)(tt_2 + b_2 - 1)$. Ομοίως, το $uu_3^S(tt_2)$ υπολογίζεται από τη σχέση που δίνει το $u_3^S(t_2)$, αντικαθιστώντας κάθε at_2 με την έκφραση $min(a, 0)tt_2 + max(a, 0)(tt_2 + b_2 - 1)$. Τα όρια $ll_1^S(tt_2, tt_3)$ και $uu_1^S(tt_2, tt_3)$ υπολογίζονται με τον ίδιο τρόπο.

4.8.2 Αποφυγή αδιεξόδων

Στην παράγραφο αυτή θα αναλύσουμε το πρόβλημα των αδιεξόδων, το οποίο προκύπτει όταν χρησιμοποιείται η πλατφόρμα παράλληλου προγραμματισμού Myrinet για την υλοποίηση των παραπάνω σχημάτων, όπως περιγράφεται στην παράγραφο §4.6.1. Παρόμοιες προσεγγίσεις πρέπει να γίνουν και στις περισσότερες άλλες πλατφόρμες παράλληλου προγραμματισμού. Ακόμη και αν δεν προϋποθέτουν τη χρήση σκυταλών (tokens), δεν θα μπορούν να έχουν απεριόριστο αριθμό μηνυμάτων μεταξύ των επεξεργαστών σε εκκρεμότητα.

Όταν χρησιμοποιείται το Myrinet-GM [Myr02], η ουρά λήψης γεγονότων παρέχει 317 tokens ανά θύρα, 254 για γεγονότα λήψης και 63 για γεγονότα αποστολής. Όταν, όμως, υλοποιείται ένα σχήμα κυκλικής ανάθεσης, όπως στο Σχήμα 4.17, είναι πολύ πιθανόν να φθάσουν πάνω από 254 γεγονότα λήψης, πριν ο κόμβος χρειαστεί το πρώτο από αυτά για να συνεχίσει τους υπολογισμούς του. Στην περίπτωση ορθογώνιου χώρου από tiles, το πρόβλημα αυτό αντιμετωπίζεται εύκολα ως εξής: Πριν τον υπολογισμό ενός tile κάθε επεξεργαστής μπορεί να ελέγχει αν υπάρχουν μηνύματα σε εκκρεμότητα, είτε χρειάζεται δεδομένα για να συνεχίσει, είτε όχι.

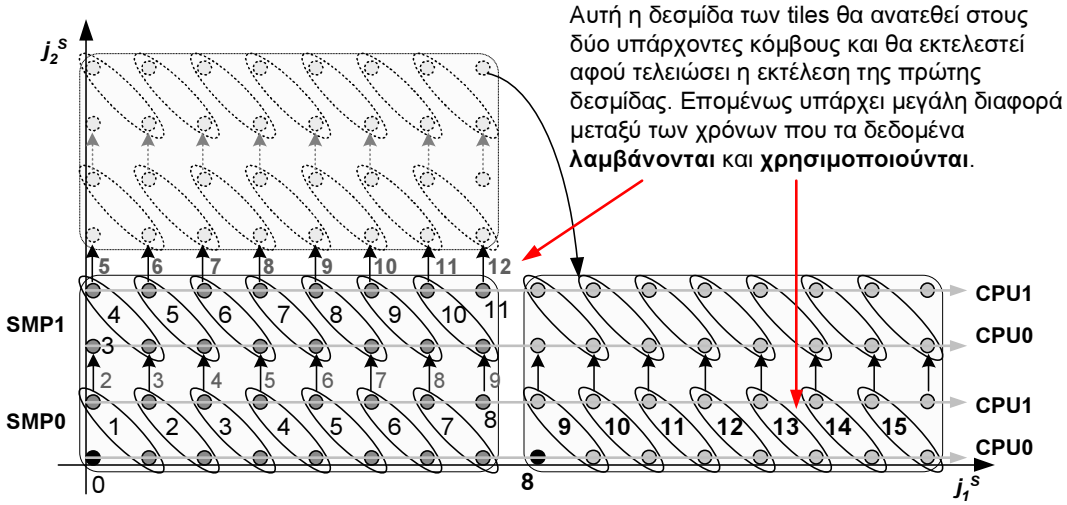

Σχήμα 4.17: Χρονική απόσταση μεταξύ της άφιξης ενός γεγονότος και της χρήσης των δεδομένων που αυτό φέρει

Στην περίπτωση μη ορθογώνιου χώρου από tiles, η υλοποίηση δεν είναι τόσο απλή. Όπως φαίνεται στο Σχήμα 4.18, τα αδιέξοδα σε ένα μη ορθογώνιο χώρο από tiles δεν μπορούν να αποφευχθούν ελέγχοντας απλά την ουρά των γεγονότων πριν την εκτέλεση ενός tiles (Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε και την επεξήγηση που δίδεται στο Σχήμα 5.18 του Μέρους Ι).

Μία δυνατή λύση του προβλήματος είναι η εξής: Κατά την εκκίνηση μιας γραμμής από tiles, κάθε νήμα που μπορεί ενδεχομένως να λάβει δεδομένα, πρέπει να δημιουργεί ένα βοηθητικό νήμα. Αυτό θα ελέγχει για εκκρεμή γεγονότα στην ουρά λήψης γεγονότων και αν βρεθεί έστω και ένα, το γεγονός θα το επεξεργάζεται και θα διαθέτει ένα νέο token. Αν δεν υπάρχουν γεγονότα λήψης στην ουρά, ο επεξεργαστής παραχωρείται στο κυρίως νήμα. Έτσι, αν το βοηθητικό νήμα δε χρειάζεται, όπως στην περίπτωση ενός ορθογώνιου χώρου, δε θα επιβραδύνει πολύ την εκτέλεση

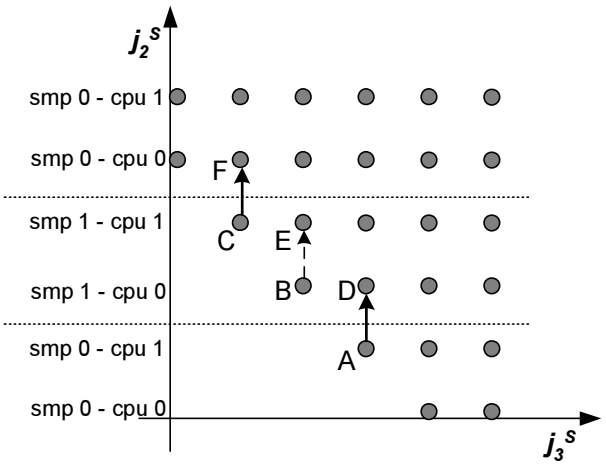

Σχήμα 4.18: Αδιέξοδα στην εκτέλεση ενός μη ορθογώνιου χώρου από tiles

του κυρίως νήματος.

4.8.3 Δεδομένα Προσομοιώσεων

Προκειμένου να μελετηθεί η συμπεριφορά του σχήματος ανάθεσης διαδοχικών ομάδων στον ίδιο κόμβο με κυκλική επανάληψη, κατασκευάστηκε ένα πρόγραμμα προσομοίωσης, το οποίο δημιουργεί τόσα νήματα, όσοι είναι οι επεξεργαστές της συστοιχίας που προσομοιώνεται. Λειτουργεί σαν να διέσχιζε το χώρο των tiles, αλλά αντί να εκτελεί υπολογισμούς, προσθέτει ένα χρονικό διάστημα στη στιγμή ολοκλήρωσης των προηγούμενων υπολογισμών και της απαραίτητης επικοινωνίας. Αντί να ανταλλάσσονται δεδομένα, τα νήματα ανταλλάσσουν τις χρονικές στιγμές κατά τις οποίες υποτίθεται ότι ολοκληρώνονται ο υπολογισμός ενός tile και η συνεπαγόμενη επικοινωνία. Επομένως, μπορούμε να πειραματιστούμε με όλους τους χώρους των tiles και με διάφορες υφιστάμενες αρχιτεκτονικές, τις οποίες δεν έχουμε πραγματικά διαθέσιμες. Μπορούμε να θέσουμε τις χαρακτηριστικές τιμές επικοινωνίας, έτσι ώστε να προσομοιώνεται οποιαδήποτε αργή ή γρήγορη αρχιτεκτονική δικτύου.

Alternative Direction Implicit Integration (ADI)

Αρχικά, πειραματιστήκαμε με το μετροπρόγραμμα Alternative Direction Implicit Integration (ADI). Το τμήμα του κώδικα που εμπλέκει το μεγαλύτερο κόστος υπολογισμών και το οποίο πρέπει να παραλληλοποιηθεί δίδεται από τους παρακάτω φωλιασμένους βρόχους:

```
for (t=0; t≤T-1; t++)
   for (i=0; i≤I-1; i++)
      for (j=0; j≤J-1; j++){
         X[t,i,j]=X[t-1,i,j]+X[t-1,i,j-1]*A[i,j]/B[t-1,i,j-1]-
                  X[t-1,i-1,j]*A[i,j]/B[t-1,i-1,j];
         B[t,i,j]=B[t-1,i,j]-A[i,j]*A[i,j]/B[t-1,i,j-1]
                  -A[i,j]*A[i,j]/B[t-1,i-1,j];
      }
```

Ο πίνακας εξαρτήσεων αυτού του κώδικα είναι ο

$$D = \begin{bmatrix} 1 & 1 & 1 \\ 0 & 1 & 0 \\ 0 & 0 & 1 \end{bmatrix}$$

Ένας από τους βέλτιστους πίνακες tiling, προκειμένου να ελαχιστοποιηθεί ο όγκος των δεδομένων που μεταφέρονται, σύμφωνα με την εργασία [Xue97a], αποδεικνύεται ότι είναι ο

$$P = \begin{bmatrix} 10 & 10 & 10 \\ 0 & 10 & 0 \\ 0 & 0 & 10 \end{bmatrix}$$

Μετά την εφαρμογή του μετασχηματισμού tiling στο αρχικό κώδικα με παραμέτρους I=J=200 και T=1000, προκύπτει το εξής τμήμα κώδικα:

```
for (ii=0; ii≤19; ii++)
   for (jj=0; jj≤19; jj++)
      for (tt=-2-ii-jj; tt≤99-ii-jj; tt++){
         Work with tile (tt, ii, jj)
      }
```

Προσομοιώσαμε την εκτέλεση του κώδικα αυτού σε μία συστοιχία με συγκεκριμένο αριθμό πολυ-επεξεργαστικών κόμβων και συγκεκριμένο αριθμό επεξεργαστών σε κάθε κόμβο. Δοκιμάσαμε όλες τις δυνατές τιμές των παραμέτρων p_i, m_i, b_i, ώστε να εντοπίσουμε τα χαρακτηριστικά τους εκείνα που δίνουν τη βέλτιστη απόδοση. Στα ακόλουθα διαγράμματα (Σχήματα 4.19-4.22(β)) χρησιμοποιήσαμε το λόγο $\frac{Επιτάχυνση}{Αριθμός\ χρησιμοποιούμενων\ επεξεργαστών}$ ως δείκτη της αποδοτικότητας ενός σχήματος. Η μέγιστη τιμή του δείκτη αυτού μπορεί να είναι το πολύ ίση με 1. Όσο πιο κοντά στο 1 είναι ο λόγος $\frac{Επιτάχυνση}{Αριθμός\ χρησιμοποιούμενων\ επεξεργαστών}$, τόσο πιο αποδοτικό θεωρείται το αντίστοιχο σχήμα.

Στο μετροπρόγραμμα αυτό, ο αριθμός των tiles που περιλαμβάνονται σε κάθε γραμμή (`ii, jj`) είναι σταθερός (και ίσος με 102). Επομένως, οι υπολογισμοί μοιράζονται ομοιόμορφα στους επεξεργαστές, αν και μόνο αν μοιραστούν ομοιόμορφα οι γραμμές από tiles. Σαν δείκτη της

εξισορρόπησης του φορτίου κατά μήκος της διεύθυνσης i, χρησιμοποιούμε τη συνάρτηση

$$bal_i = \begin{cases} 0 \text{ αν } p_i m_i = 1 \\ (w_i - \lfloor \frac{w_i}{p_i m_i b_i} \rfloor p_i m_i b_i) b_i \text{ αλλιώς} \end{cases}$$

Το αποτέλεσμα της συνάρτησης αυτής ισούται με 0 ανν οι γραμμές των tiles μοιράζονται ομοιόμορφα στους επεξεργαστές. Σαν συνολικός δείκτης της εξισορρόπησης φορτίου, χρησιμοποιούμε τη συνάρτηση

$$bal = \sum bal_i$$

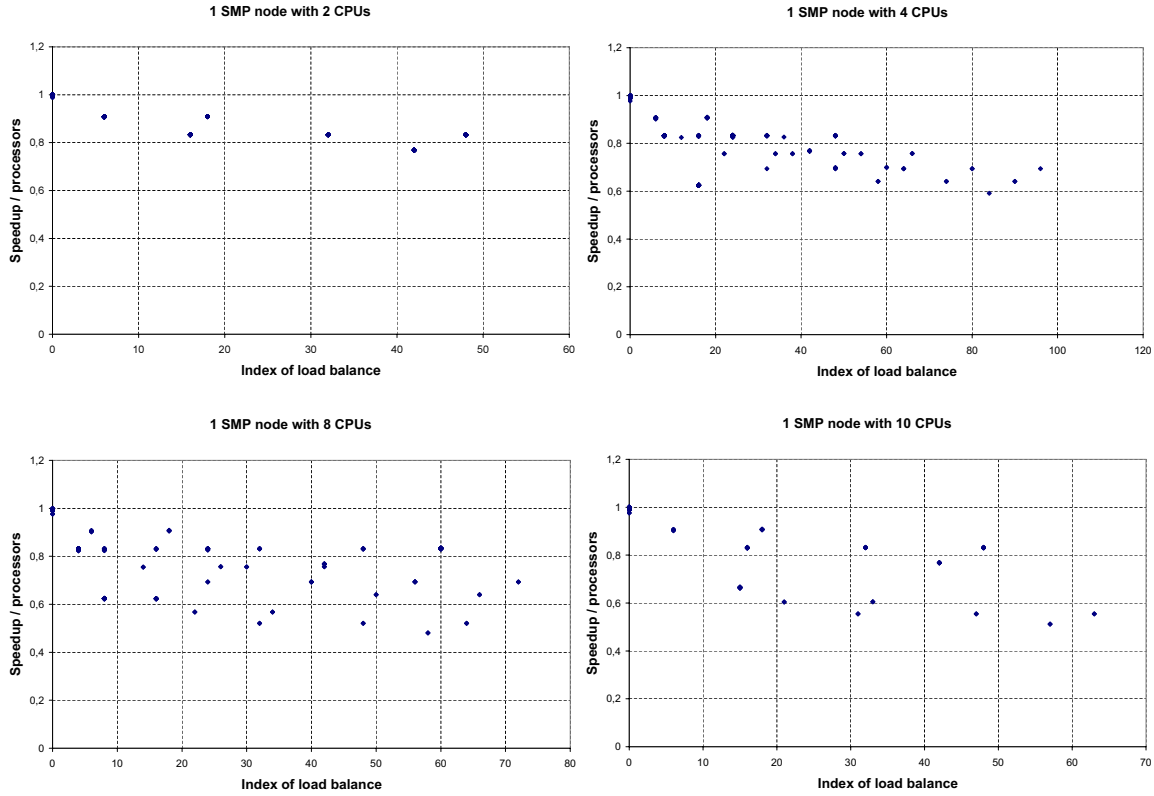

Σχήμα 4.19: Δεδομένα προσομοίωσης: Εκτέλεση του ADI σε έναν μόνο πολυ-επεξεργαστικό κόμβο με μοιραζόμενη μνήμη

Από το Σχήμα 4.19, συμπεραίνουμε ότι η εξισορρόπηση του φορτίου είναι αναγκαία και ικανή συνθήκη για την επίτευξη της βέλτιστης απόδοσης όταν διαθέτουμε έναν μόνο πολυ-επεξεργαστικό κόμβο. Διαφορετικά, όπως προκύπτει από τα Σχήματα 4.20(α), 4.21(α), 4.22(α), 4.23(α), 4.24(α), 4.25(α), αυτή είναι αναγκαία, αλλά όχι και ικανή συνθήκη για την επίτευξη της μέγιστης επιτάχυνσης.

Για να μοντελοποιήσουμε τη μεταφορά δεδομένων κατά μήκος της διεύθυνσης i, χρησιμοποιήσαμε τη συνάρτηση

$$comm_i = -1 + \begin{cases} 1 \text{ αν } p_i = 1 \\ \lceil \frac{w_i}{p_i m_i b_i} \rceil \text{ αλλιώς} \end{cases}$$

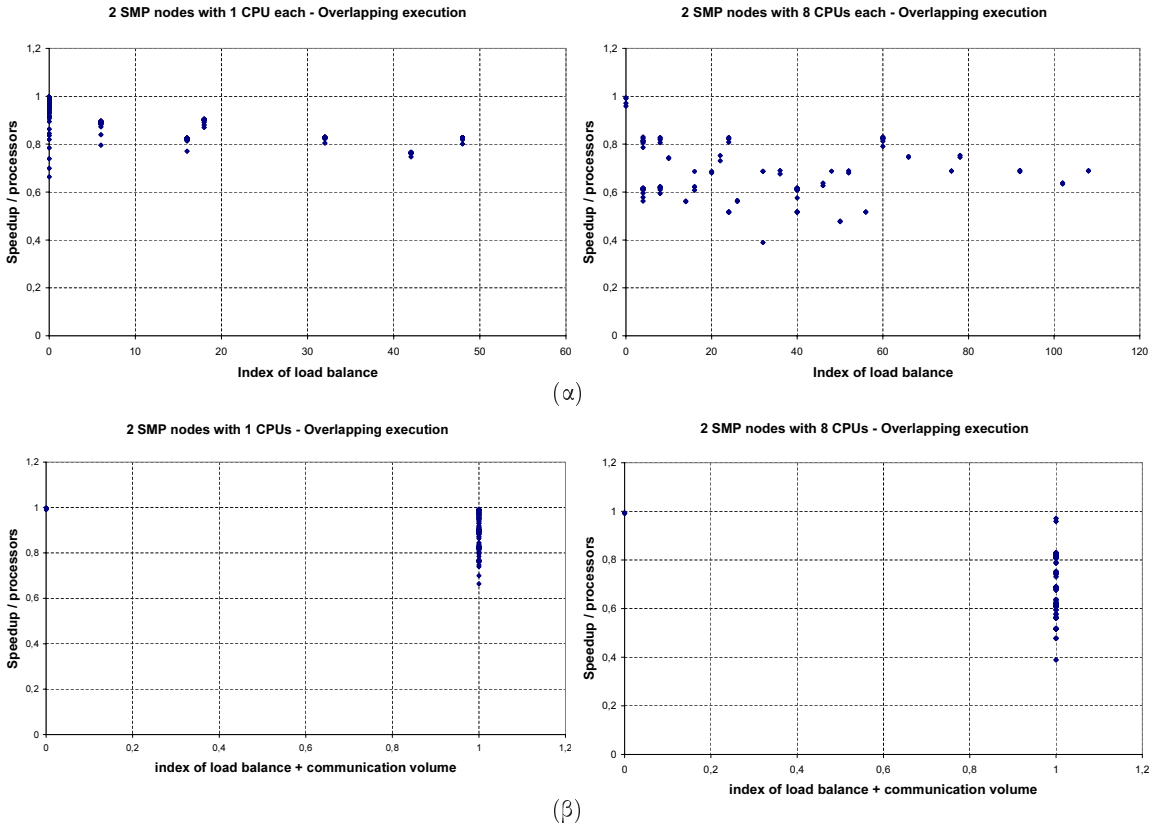

Σχήμα 4.20: Δεδομένα προσομοίωσης: Εκτέλεση του ADI σε μία συστοιχία από 2 πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, σύμφωνα με το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Το συνολικό φορτίο επικοινωνίας μοντελοποιείται από τη συνάρτηση

$$comm = \sum (comm_i \prod_{j \neq i} w_j)$$

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, από τα Σχήματα 4.23(β), 4.24(β), 4.25(β) ότι, όταν ακολουθείται το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, πρέπει να ελαχιστοποιηθεί ο όγκος της επικοινωνίας, προκειμένου να επιτευχθεί η μέγιστη επιτάχυνση. Όταν ακολουθείται το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, δεν παρατηρήσαμε μία αντίστοιχη σχέση μεταξύ όγκου επικοινωνίας και επιτάχυνσης.

Στα Σχήματα 4.20(β), 4.21(β), 4.22(β), 4.23(γ), 4.24(γ), 4.25(γ), χρησιμοποιήσαμε την τιμή 0 για τον οριζόντιο άξονα στην περίπτωση που και οι δύο δείκτες εξισορρόπησης φορτίου και επικοινωνίας ισούνται με 0, την τιμή 1 στην αντίθετη περίπτωση. Συμπεραίνουμε ότι σχεδόν πάντα η επιτάχυνση είναι μέγιστη ή σχεδόν μέγιστη όταν ικανοποιούνται και τα δύο αυτά κριτήρια. Αυτό ισχύει ακόμη και για το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, για το οποίο δεν βρήκαμε κάποια άμεση σχέση μεταξύ του όγκου επικοινωνίας και της επιτάχυνσης.

Στους Πίνακες 4.8-4.9 δείχνουμε τις μέγιστες τιμές του λόγου $\frac{Επιτάχυνση}{Αριθμός\ χρησιμοποιούμενων\ επεξεργαστών}$

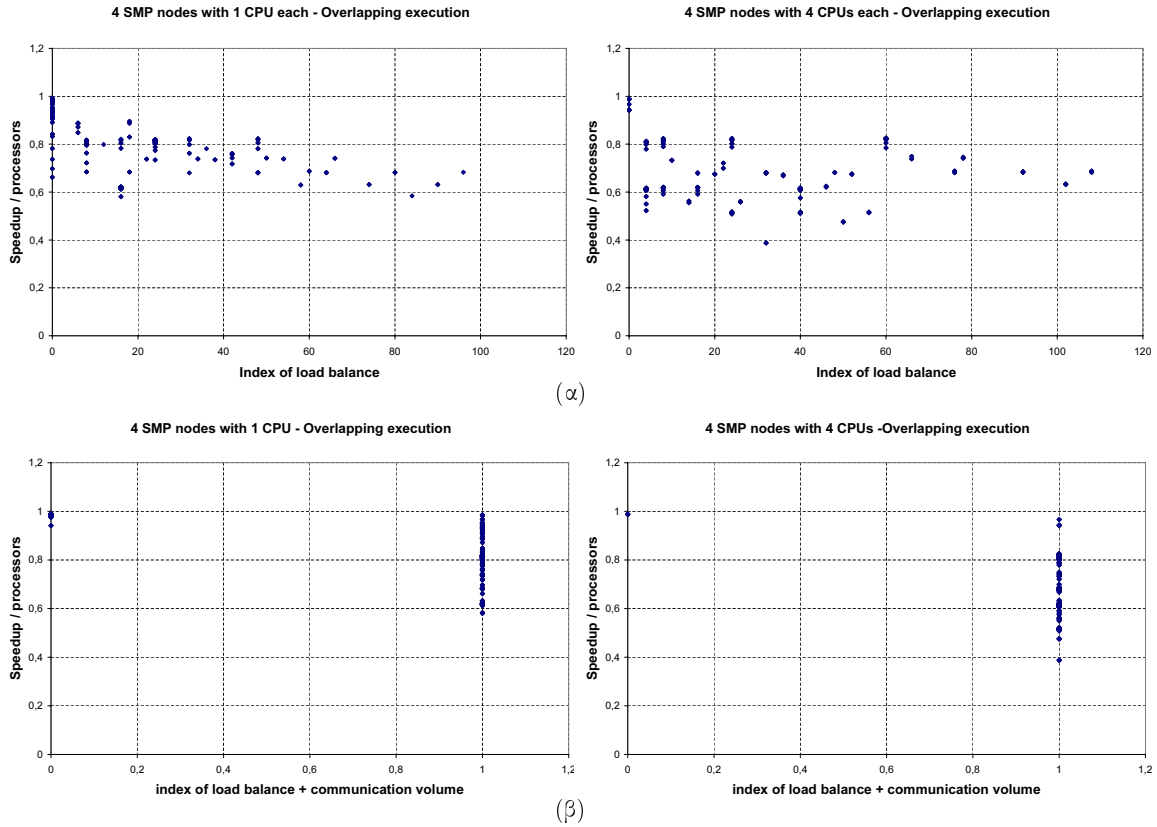

Σχήμα 4.21: Δεδομένα προσομοίωσης: Εκτέλεση του ADI σε μία συστοιχία από 4 πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, σύμφωνα με το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Πίνακας 4.8: ADI - Δεδομένα Προσομοίωσης

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Επιτάχυνση/Επεξεργαστές*
1 SMP × 2 CPUs	1	1	1	2	20	10	0,99996
1 SMP × 4 CPUs	1	1	2	2	10	10	0,99987
	1	1	1	4	20	5	0,99985
	1	1	4	1	5	20	0,99985
1 SMP × 8 CPUs	1	1	2	4	10	5	0,99960
	1	1	4	2	5	10	0,99960
	1	1	2	4	5	5	0,99910
	1	1	4	2	5	5	0,99910
1 SMP × 10 CPUs	1	1	1	10	20	2	0,99963
	1	1	10	1	2	20	0,99963
	1	1	2	5	10	4	0,99950
	1	1	5	2	4	10	0,99950

μαζί με τις αντίστοιχες τοπολογίες του εικονικού πλέγματος κόμβων και επεξεργαστών και τις παραμέτρους ομαδοποίησης των tiles που χρησιμοποιούνται. Παρατηρούμε ότι όταν ο χρόνος συγχρονισμού και επικαλυπτόμενης επικοινωνίας δεν είναι αμελητέος, η βέλτιστη απόδοση επιτυγχάνεται με τις ίδιες παραμέτρους, τόσο για το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, όσο

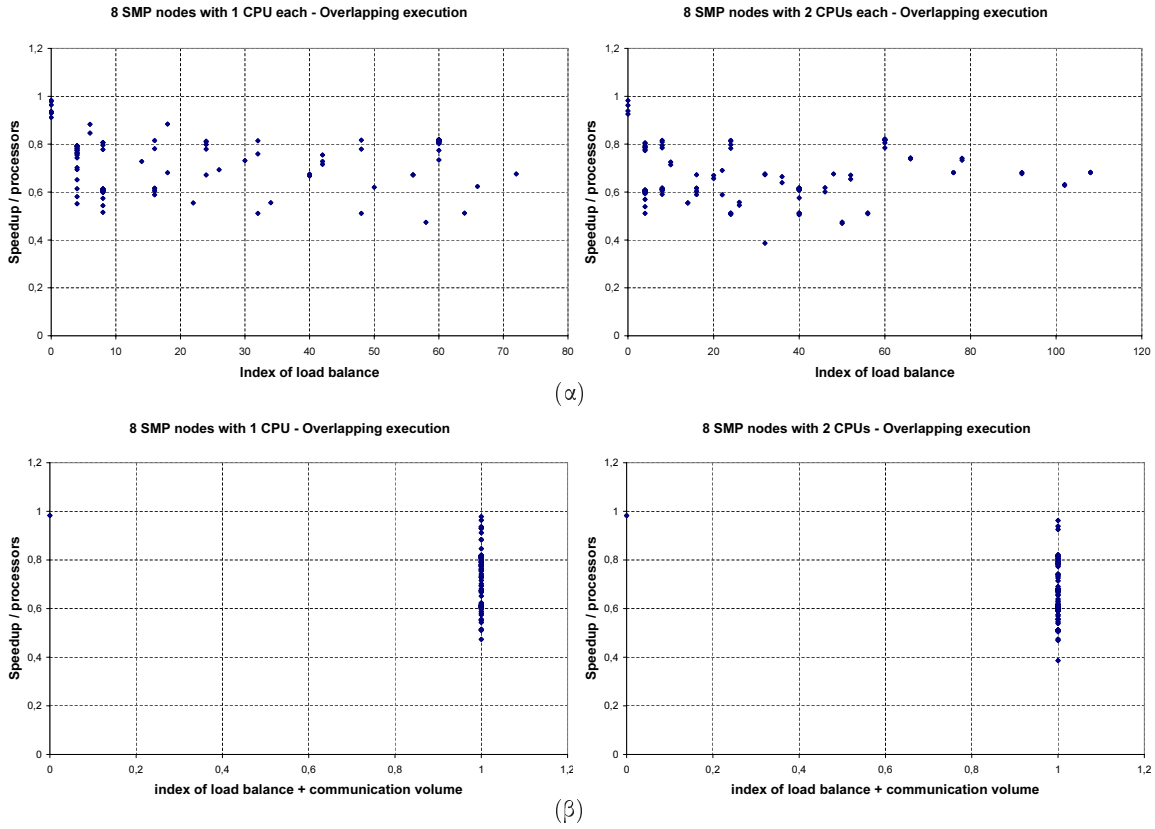

Σχήμα 4.22: Δεδομένα προσομοίωσης: Εκτέλεση του ADI σε μία συστοιχία από 8 πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, σύμφωνα με το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

και για το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη. Σε τέτοιους ορθογώνιους χώρους από tiles συνίσταται η χρήση του σχήματος ανάθεσης διαδοχικών tiles στον ίδιο κόμβο, τουλάχιστον κατά τις διαστάσεις που το εικονικό πλέγμα έχει πάνω από έναν κόμβο.

Gauss Successive Over-Relaxation (SOR)

Στη συνέχεια, πειραματιστήκαμε με το μετροπρόγραμμα Gauss Successive Over-Relaxation (SOR). Το τμήμα του κώδικα που εμπλέκει το μεγαλύτερο κόστος υπολογισμών, και το οποίο πρέπει να παραλληλοποιηθεί, δίδεται από τους παρακάτω φωλιασμένους βρόχους:

```
for (t=0; t≤T-1; t++)
   for (i=0; i≤I-1; i++)
      for (j=0; j≤J-1; j++){
         A[t,i,j]=w/4(A[t,i-1,j]+A[t,i,j-1]+A[t-1,i+1,j]+A[t-1,i,j+1])+
                  (1-w)A[t-1,i,j]
      }
```

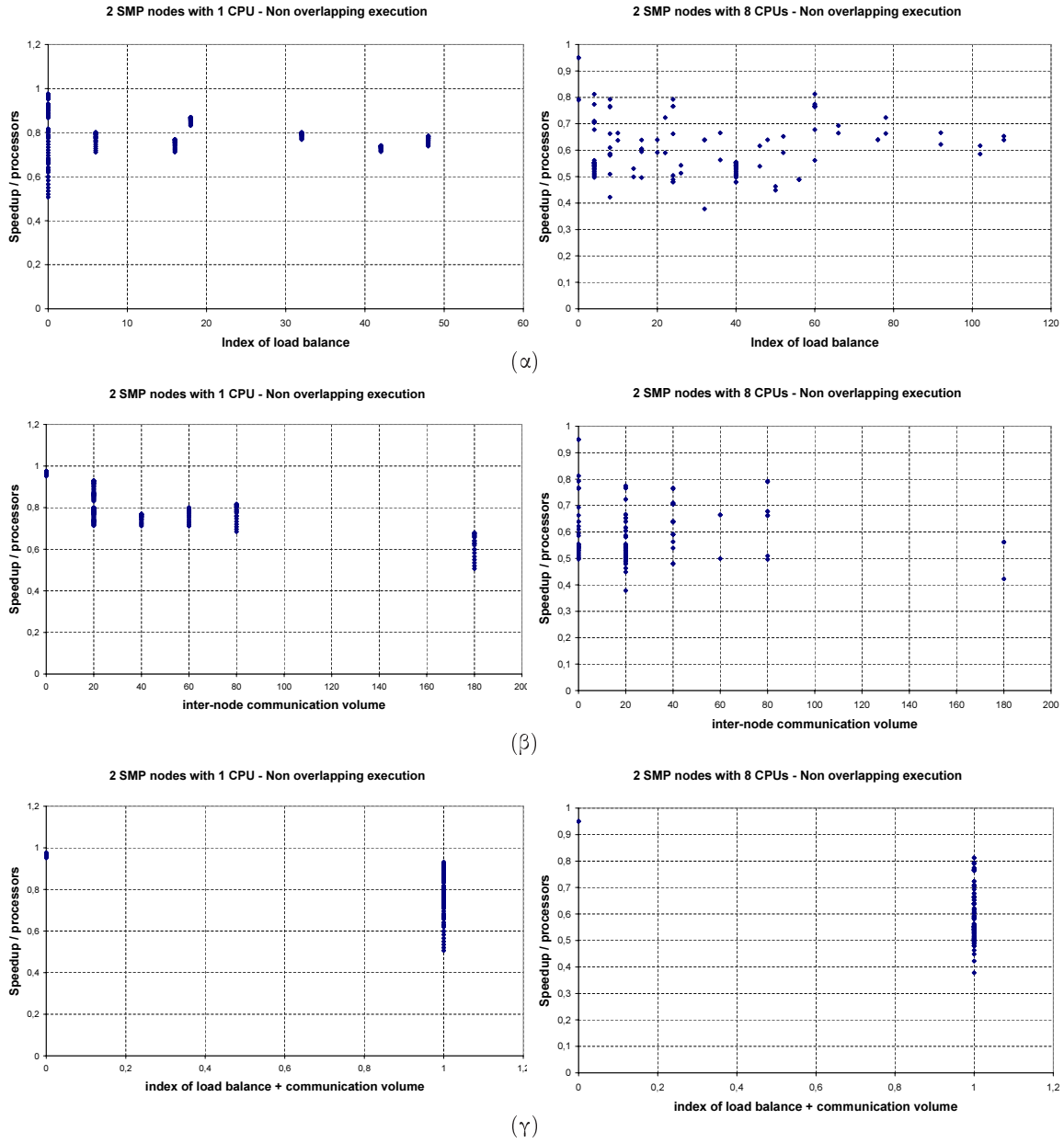

Σχήμα 4.23: Δεδομένα προσομοίωσης: Εκτέλεση του ADI σε μία συστοιχία από 2 πολυεπεξεργαστικούς κόμβους, σύμφωνα με το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

Ο πίνακας εξαρτήσεων αυτού του κώδικα είναι ο

$$D = \begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 & 1 & 1 \\ 0 & 1 & 0 & -1 & 0 \\ 0 & 0 & 1 & 0 & -1 \end{bmatrix}$$

Ένας από τους βέλτιστους πίνακες tiling, προκειμένου να ελαχιστοποιηθεί ο όγκος των δεδομένων

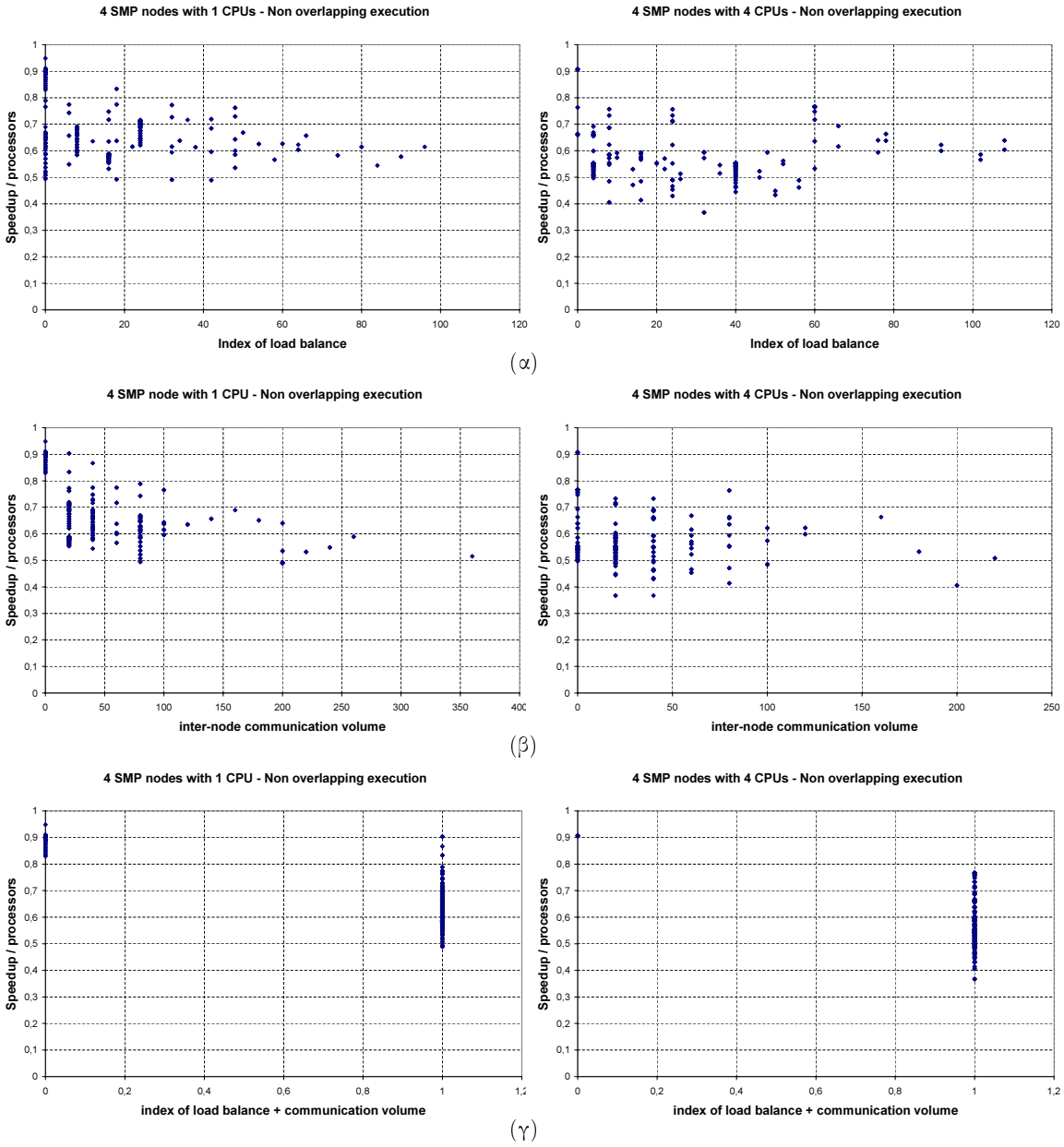

Σχήμα 4.24: Δεδομένα προσομοίωσης: Εκτέλεση του ADI σε μία συστοιχία από 4 πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, σύμφωνα με το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

που μεταφέρονται, σύμφωνα με την εργασία [Xue97a], αποδεικνύεται ότι είναι ο

$$P = \begin{bmatrix} 10 & 10 & -10 \\ -10 & 0 & 10 \\ 0 & -10 & 10 \end{bmatrix}$$

Μετά την εφαρμογή του μετασχηματισμού tiling στο αρχικό κώδικα με παραμέτρους I=J=200 και T=1000, προκύπτει το εξής τμήμα κώδικα:

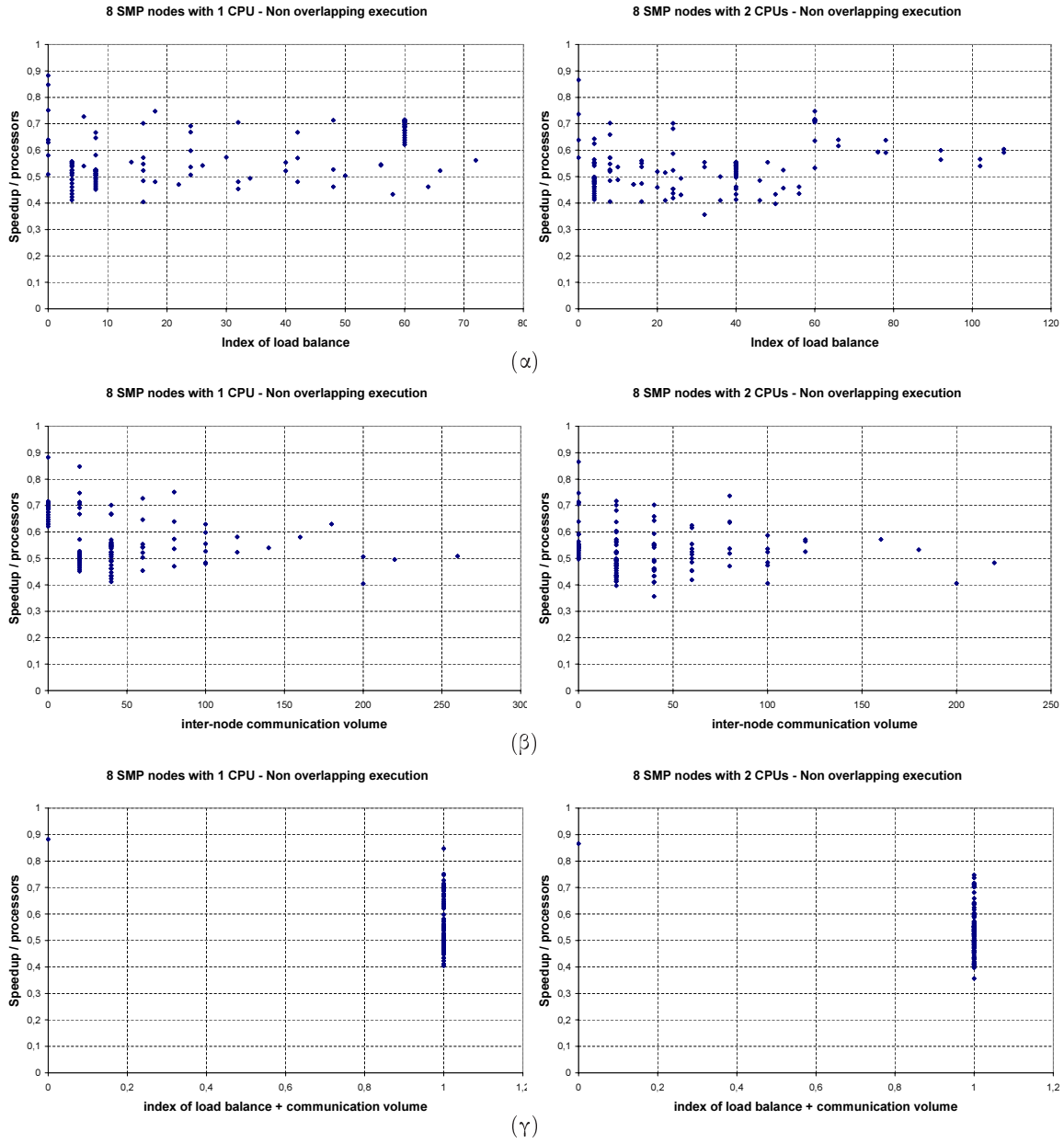

Σχήμα 4.25: Δεδομένα προσομοίωσης: Εκτέλεση του ADI σε μία συστοιχία από 8 πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, σύμφωνα με το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

```
for (ii=0; ii≤119; ii++)
   for (jj=ii; jj≤ii+20; jj++)
      for (tt=max(0, jj-20, -ii+jj-1); tt≤min(119, jj, -ii+jj+100); tt++){
         Work with tile (tt, ii, jj)
      }
```

Όπως και στην περίπτωση του μετροπρογράμματος ADI, προσομοιώσαμε την εκτέλεση του κώδικα αυτού σε μία συστοιχία με συγκεκριμένο αριθμό πολυ-επεξεργαστικών κόμβων και συγκεκριμένο αριθμό επεξεργαστών σε κάθε κόμβο. Δοκιμάσαμε όλες τις δυνατές τιμές των παραμέτρων p_i, m_i, b_i, ώστε να εντοπίσουμε τα χαρακτηριστικά τους εκείνα που δίνουν τη βέλτιστη απόδοση.

Πίνακας 4.9: ADI - Δεδομένα Προσομοίωσης

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Επιτάχυνση/Επεξεργαστές* *Χωρίς αλληλοεπικάλυψη*	*Με αλληλοεπικάλυψη*
2 SMPs × 1 CPU	1	2	1	1	1	10	0,976	0,998
	2	1	1	1	10	1	0,976	0,998
	1	2	1	1	2	10	0,976	0,998
	2	1	1	1	10	2	0,976	0,998
2 SMPs × 2 CPUs	1	2	2	1	2	10	0,975	0,997
	2	1	1	2	10	2	0,975	0,997
	1	2	2	1	5	10	0,975	0,997
	2	1	1	2	10	5	0,975	0,997
2 SMPs × 4 CPUs	1	2	4	1	5	10	0,975	0,997
	2	1	1	4	10	5	0,975	0,997
	1	2	4	1	1	10	0,975	0,996
	2	1	1	4	10	1	0,975	0,996
2 SMPs × 8 CPUs	1	2	4	2	5	5	0,950	0,994
	2	1	2	4	5	5	0,950	0,994
	1	2	4	2	1	5	0,949	0,991
	2	1	2	4	5	1	0,949	0,991
4 SMPs × 1 CPU	2	2	1	1	10	10	0,949	0,991
	1	4	1	1	1	5	0,91	0,99
	4	1	1	1	5	1	0,91	0,99
	1	4	1	1	2	5	0,909	0,99
	4	1	1	1	5	2	0,909	0,99
	1	4	1	1	4	5	0,907	0,989
	4	1	1	1	5	4	0,907	0,989
4 SMPs × 2 CPUs	2	2	1	2	10	5	0,926	0,99
	2	2	2	1	5	10	0,926	0,99
	1	4	2	1	2	5	0,908	0,989
	4	1	1	2	5	2	0,908	0,989
4 SMPs × 4 CPUs	1	4	4	1	1	5	0,908	0,988
	4	1	1	4	5	1	0,908	0,988
	1	4	4	1	5	5	0,906	0,988
	2	2	2	2	5	5	0,906	0,988
	4	1	1	4	5	5	0,906	0,988
8 SMPs × 1 CPU	2	4	1	1	10	5	0,882	0,983
	4	2	1	1	5	10	0,882	0,983
	2	4	1	1	5	5	0,847	0,979
	4	2	1	1	5	5	0,847	0,979
	2	4	1	1	2	5	0,751	0,964
	4	2	1	1	5	2	0,751	0,964
8 SMPs × 2 CPUs	2	4	2	1	5	5	0,866	0,982
	4	2	1	2	5	5	0,866	0,982

Στους Πίνακες 4.10, 4.11, 4.12 χρησιμοποιήσαμε το λόγο $\frac{Επιτάχυνση}{Αριθμός\ χρησιμοποιούμενων\ επεξεργαστών}$ ως δείκτη της αποδοτικότητας ενός σχήματος.

Για κάθε μέγεθος της συστοιχίας, δείχνουμε την τοπολογία που δίνει τη βέλτιστη απόδοση.

Επίσης, δείχνουμε τη βέλτιστη τοπολογία κυκλικής ανάθεσης και τη βέλτιστη τοπολογία ανάθεσης διαδοχικών tiles στους κόμβους. Στην τελευταία στήλη των Πινάκων 4.10, 4.11, 4.12 έχουμε σημειώσει την % μείωση της επιτάχυνσης για το κυκλικό σχήμα ή για το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους κόμβους, σε σχέση με το βέλτιστο σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους κόμβους με κυκλική επανάληψη.

Πίνακας 4.10: SOR - Δεδομένα Προσομοίωσης

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Επιτάχυνση/Επεξεργαστές*	*Μείωση Απόδοσης*
1 SMP × 2 CPUs	1	1	1	2	120	5	0,999421271	
	1	1	2	1	1	1	0,988251853	1,2%
	1	1	2	1	60	140	0,534139023	47%
1 SMP × 4 CPUs	1	1	4	1	1	140	0,997985691	
	1	1	4	1	1	1	0,987554938	1%
	1	1	4	1	30	140	0,309307308	69%
1 SMP × 8 CPUs	1	1	8	1	1	140	0,989166534	
	1	1	8	1	1	1	0,978837276	1%
	1	1	8	1	15	140	0,216077827	78%
1 SMP × 10 CPUs	1	1	10	1	1	10	0,980911549	
	1	1	10	1	1	1	0,971447503	1%
	1	1	10	1	12	140	0,198010851	80%

Από τις τιμές αυτές συμπεραίνουμε ότι για έναν τέτοιο μη ορθογώνιο χώρο από tiles το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές δεν συνίσταται καθόλου. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι όταν κάποιος από τους επόμενους επεξεργαστές αρχίζει τους υπολογισμούς των tiles που του έχουν ανατεθεί, οι προηγούμενοί του έχουν σχεδόν τελειώσει με τους δικούς τους. Επομένως, η εκτέλεση του μη ορθογώνιου χώρου ουσιαστικά δεν παραλληλοποιείται.

Από την άλλη πλευρά, όταν ακολουθείται το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη, το κυκλικό σχήμα μπορεί να δώσει σχεδόν τη βέλτιστη απόδοση, όπως φαίνεται και στον Πίνακα 4.11. Όταν ακολουθείται το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη, το κυκλικό σχήμα ανάθεσης μπορεί να είναι μέχρι και 26% πιο αργό από το βέλτιστο σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles με κυκλική επανάληψη. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι το κυκλικό σχήμα επιβάλλει ένα πολύ πυκνό πλέγμα από δεδομένα που πρέπει να μεταφερθούν. Επομένως, το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles με κυκλική επανάληψη επιτυγχάνει τη χρυσή τομή μεταξύ του όγκου των μεταφερόμενων δεδομένων και της ταυτόχρονης εκτέλεσης υπολογισμών σε διαφορετικούς επεξεργαστές.

Πίνακας 4.11: SOR - Δεδομένα Προσομοίωσης, σύμφωνα με το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Επιτάχυνση/Επεξεργαστές*	*Μείωση Απόδοσης*
2 SMPs × 1 CPU	2	1	1	1	5	1	0,987745575	
	2	1	1	1	1	1	0,954850866	3,3%
	2	1	1	1	60	140	0,53174481	46%
2 SMPs × 2 CPUs	2	1	1	2	6	1	0,984724165	
	2	1	2	1	1	1	0,970604098	1,4%
	2	1	2	1	30	140	0,308091238	69%
2 SMPs × 4 CPUs	2	1	2	2	2	1	0,972011902	
	2	1	4	1	1	1	0,962034972	1%
	2	1	4	1	15	140	0,215110584	78%
2 SMPs × 8 CPUs	2	1	2	4	3	1	0,923522467	
	2	1	4	2	1	1	0,910115457	1,5%
	2	1	8	1	8	140	0,166069888	82%
4 SMPs × 1 CPU	4	1	1	1	2	1	0,970575774	
	4	1	1	1	1	1	0,954196445	1,7%
	4	1	1	1	30	140	0,305305101	69%
4 SMPs × 2 CPUs	4	1	1	2	2	1	0,963700266	
	4	1	2	1	1	1	0,961991687	0,18%
	4	1	2	1	15	140	0,213112999	78%
4 SMPs × 4 CPUs	4	1	1	4	3	1	0,918472758	
	4	1	2	2	1	1	0,910052738	0,92%
	4	1	4	1	8	140	0,164702948	82%
8 SMPs × 1 CPU	8	1	1	1	1	1	0,945760927	
	8	1	1	1	1	1	0,945760927	0%
	8	1	1	1	15	140	0,208689671	78%
8 SMPs × 2 CPUs	8	1	1	2	2	1	0,895967945	
	8	1	1	2	1	1	0,895508695	0,05%
	8	1	2	1	8	140	0,161913245	82%

Πίνακας 4.12: SOR - Δεδομένα Προσομοίωσης, σύμφωνα με το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών

	p_2	p_3	m_2	m_3	b_2	b_3	*Επιτάχυνση/Επεξεργαστές*	*Μείωση Απόδοσης*
2 SMPs × 1 CPU	2	1	1	1	8	1	0,933471933	
	1	2	1	1	1	1	0,687822177	26%
	1	2	1	1	120	70	0,516923785	45%
2 SMPs × 2 CPUs	2	1	1	2	8	1	0,931415461	
	2	1	2	1	1	1	0,804743867	14%
	2	1	2	1	30	140	0,297544003	68%
2 SMPs × 4 CPUs	2	1	1	4	9	1	0,915342071	
	2	1	4	1	1	1	0,797715939	13%
	2	1	4	1	15	140	0,206804037	77%
2 SMPs × 8 CPUs	2	1	2	4	4	1	0,872820864	
	2	1	4	2	1	1	0,761663718	13%
	2	1	8	1	8	140	0,159950583	82%
4 SMPs × 1 CPU	4	1	1	1	4	1	0,852477691	
	4	1	1	1	1	1	0,678914342	20%
	1	4	1	1	120	35	0,276955342	68%
4 SMPs × 2 CPUs	4	1	1	2	4	1	0,847714428	
	4	1	2	1	1	1	0,797329214	5,9%
	4	1	2	1	15	140	0,18935053	78%
4 SMPs × 4 CPUs	4	1	1	4	4	1	0,832239744	
	4	1	2	2	1	1	0,761153699	8,5%
	4	1	4	1	8	140	0,146127364	82%
8 SMPs × 1 CPU	4	2	1	1	4	4	0,765480087	
	8	1	1	1	1	1	0,672901118	12%
	8	1	1	1	15	140	0,164661875	78%
8 SMPs × 2 CPUs	8	1	1	2	2	1	0,742509583	
	8	1	2	1	1	1	0,731556309	1,5%
	8	1	2	1	8	140	0,130694603	82%

5

Επίλογος

Η διατριβή αυτή προσέθεσε μερικά λιθαράκια ακόμη στο πρόβλημα της αυτόματης παραλληλοποίησης φωλιασμένων βρόχων.

Στις εργασίες [GAK03], [GDAK02a], [GDAK04] παρουσίασαμε ένα πλήρες εργαλείο για την αυτόματη παραγωγή παράλληλου κώδικα SPMD. Όμως, είχαμε υποθέσει ότι υπάρχουν πάντα όσοι επεξεργαστές χρειάζονται για την παραλληλοποίηση, ή ότι οι διεργασίες χρονοδρομολογούνται από το λειτουργικό σύστημα στους διαθέσιμους επεξεργαστές. Όπως εξηγήσαμε στην παράγραφο §4.1, μία τέτοια χρονοδρομολόγηση μπορεί να απέχει πολύ από τη βέλτιστη. Μία ενδεχόμενη λύση του προβλήματος αυτού παρουσιάζεται στο Κεφάλαιο 4 της παρούσας διατριβής. Επίσης, δεν είχαμε λάβει υπ' όψη τις σύγχρονες πολυ-επίπεδες παράλληλες αρχιτεκτονικές. Η περίπτωση αυτή αντιμετωπίζεται στο Κεφάλαιο 3 και στην παράγραφο §I.3.3 της παρούσας διατριβής.

Ο Α. Σωτηρόπουλος στη διατριβή του [Sot04] παρουσίασε ένα καινοτόμο μοντέλο παράλληλης χρονοδρομολόγησης, το οποίο μπορεί να εκμεταλλεύεται τις πλέον σύγχρονες δυνατότητες επικοινωνίας των σημερινών συστοιχιών, όπως είναι η απ' ευθείας προσπέλαση της μνήμης (Direct Memory Access) και τα πρωτόκολλα Zero-Copy [KSG03], [GSK01]. Το μοντέλο που προτάθηκε από τον Α. Σωτηρόπουλο τροποποιήθηκε στην παρούσα διατριβή, ώστε να μπορεί να εκμεταλλευτεί επιπλέον την εγγύτητα των επεξεργαστών που βρίσκονται στον ίδιο πολυ-επεξεργαστικό κόμβο.

Επομένως, η διατριβή αυτή μπορεί να θεωρηθεί ως το τελευταίο βήμα μεταξύ αυτών που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί για την παραλληλοποίηση των τέλεια φωλιασμένων βρόχων:

1. Κατ' αρχήν, πρέπει να γίνει μία ανάλυση εξαρτήσεων του υπό παραλληλοποίηση τμήματος κώδικα, όπως περιγράφεται στις εργασίες [Ban88], [Pug92]. Υποθέτουμε ότι από το βήμα αυτό προκύπτουν ομοιόμορφες εξαρτήσεις, όπως περιγράφηκε στις παραγράφους §2.3 και §I.B.2.

2. Στη συνέχεια, επιλέγουμε το βέλτιστο μετασχηματισμό tiling, με κριτήριο είτε την τοπικότητα των δεδομένων της cache, είτε την ελαχιστοποίηση του όγκου της επικοινωνίας, όπως περιγράφεται στις εργασίες [KRC99], [LRW91], [WL91a], [PHP03], [MHCF98] και

[AKN95], [RR02], [BDRR94], [Xue97a], [Xue00], [RR04].

3. Έπειτα, ο αρχικός ακολουθιακός κώδικας μετατρέπεται σε σειριακό κώδικα, ο οποίος έχει υποστεί το μετασχηματισμό tiling, που επελέχθη κατά το βήμα 2, όπως περιγράφεται στις εργασίες [GAK02b], [GAK03] και στην παράγραφο §I.3.2. Η μετατροπή αυτή συνίσταται σε δύο υπο-βήματα:

   (α) Παραγωγή των ορίων του χώρου των tiles από τα όρια του χώρου των επαναλήψεων (§I.3.2.1) και

   (β) Παραγωγή των ορίων για τη διάσχιση του εσωτερικού των tiles, καθώς και για τον καθορισμό των βημάτων των δεικτών των βρόχων (§I.3.2.2).

4. Επιλέγεται ένα μοντέλο εκτέλεσης (με αλληλοεπικάλυψη ή χωρίς) [GSK01], [KSG03], ανάλογα με την τεχνολογία υλικού επικοινωνίας που θα χρησιμοποιηθεί. Αν το δίκτυο υποστηρίζει κάποιο πρωτόκολλο άμεσης προσπέλασης της μνήμης, συνίσταται η επιλογή του μοντέλου εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη. Αν, όμως, δεν υποστηρίζεται άμεση προσπέλαση της μνήμης, τότε το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη δεν θα μπορεί να υλοποιηθεί στην πράξη. Επομένως, το να γράφαμε κώδικα για το μοντέλο αυτό, ενώ δεν υποστηρίζεται από την αρχιτεκτονική, θα εισήγαγε στο τελικό πρόγραμμα καθυστερήσεις που δεν αποσκοπούν πουθενά.

5. Αν η συστοιχία αποτελείται από πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, τότε μπορεί κανείς να εκμεταλλευτεί την εγγύτητα των επεξεργαστών που βρίσκονται στον ίδιο κόμβο, εφαρμόζοντας έναν μετασχηματισμό ομαδοποίησης στο χώρο των tiles, που παρήχθη στο βήμα 3α. Στη συνέχεια, αντί να χρονοδρομολογούνται τα tiles, χρονοδρομολογούνται οι ομάδες, όπως περιγράφεται στις εργασίες [ASTK02b], [AST+05] και στο Κεφάλαιο 3 της παρούσας διατριβής.

6. Αν ο αριθμός των γραμμών από tiles που παράγονται στο βήμα 3α, υπερβαίνει τον αριθμό των διαθέσιμων επεξεργαστών, τότε συνίσταται η εφαρμογή ενός στατικού σχήματος χρονοδρομολόγησης των tiles ή των ομάδων, όπως περιγράφεται στην εργασία [AKK04] και στο Κεφάλαιο 4 της παρούσας διατριβής. Αν το tile space (βήμα 3α) είναι ορθογώνιο, δε χρειάζεται να ασχοληθούμε ιδιαίτερα με θέματα εξισορρόπησης του φορτίου. Μπορούμε, λοιπόν να επιλέξομε μεταξύ του κυκλικού σχήματος ανάθεσης (§4.2) και του σχήματος ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές (§4.4). Το κυκλικό σχήμα είναι προτιμότερο όταν στο βήμα 4 έχει επιλεγεί το μοντέλο εκτέλεσης με αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών, ενώ το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles στους επεξεργαστές είναι προτιμότερο όταν έχει επιλεγεί το μοντέλο εκτέλεσης χωρίς αλληλοεπικάλυψη επικοινωνίας - υπολογισμών. Αν το tile space δεν είναι ορθογώνιο, όμως, το σχήμα ανάθεσης διαδοχικών tiles με κυκλική επανάληψη αποτελεί έναν καλό συμβιβασμό των πλεονεκτημάτων και μειονεκτημάτων των δύο παραπάνω σχημάτων.

7. Τέλος, ο σειριακός κώδικας, που έχει υποστεί μετασχηματισμό tiling, όπως προέκυψε από το βήμα 3, μπορεί να μετατραπεί σε παράλληλο κώδικα, λαμβάνοντας υπ' όψη τις αποφάσεις που ελήφθησαν στα βήματα 4, 5, 6, και κατανέμοντας τα δεδομένα στις διεργασίες όπως περιγράφεται στην εργασία [GDAK02a] και στην παράγραφο §I.3.3 της παρούσας διατριβής.

Παρόλο που στην επιστημονική αυτή περιοχή έχουν διεξαχθεί και γραφεί πολλές ερευνητικές εργασίες, δεν είναι ακόμη δυνατόν να παραχθεί αυτόματα βέλτιστος παράλληλος κώδικας με χρήση του μετασχηματισμού tiling για την εκτέλεση φωλιασμένων βρόχων σε παράλληλες αρχιτεκτονικές.

- Κατ' αρχήν, δεν έχει ακόμη διερευνηθεί η αλληλεπίδραση μεταξύ των τεχνικών επιλογής του tile (βήμα 2) και των επόμενων βημάτων (4, 5, 6). Είναι πολύ πιθανόν ότι με την εφαρμογή διαφορετικών μοντέλων επικοινωνίας ή διαφορετικών σχημάτων ανάθεσης θα πρέπει να τροποποιηθούν και τα κριτήρια επιλογής του βέλτιστου μετασχηματισμού tiling. Επομένως, μπορεί μια συνολική ανάλυση των προβλημάτων που αντιστοιχούν στα βήματα 2, 4, 5 και 6 να τροποποιήσει τον τελικό παράλληλο κώδικα που παράγεται στο βήμα 7.

- Επίσης, στην προηγούμενη διαδικασία μπορούν να ενσωματωθούν οι τεχνικές δεικτοδότησης και τοπολογίας των δεδομένων, που περιγράφονται στις [AK04], [AKT05]. Στις εργασίες αυτές, η Ε. Αθανασάκη παρουσίασε μία εναλλακτική τοπολογία των δεδομένων, η οποία αποθηκεύει τα στοιχεία των πινάκων στη μνήμη με τη σειρά που θα κληθούν να έρθουν στην cache και να χρησιμοποιηθούν από τον κώδικα που έχει υποστεί μετασχηματισμό tiling. Έτσι, ο συνδυασμός της παραλληλοποίησης με τη βέλτιστη απόδοση της cache μπορεί να βελτιώσει περαιτέρω την απόδοση του τελικού παράλληλου κώδικα. Όμως, η ενσωμάτωση των τεχνικών αυτών στη διαδικασία, θα προσθέσει άλλη μία παράμετρο στις μεθόδους επιλογής του μετασχηματισμού tiling, που εφαρμόζονται στο βήμα 2.

- Άλλο ένα θέμα που δεν έχει διερευνηθεί ακόμη είναι το φαινόμενο false sharing στους πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους ([CS99], σελίδες 123-156, [TLH94], [KCRB03]). Υπάρχει πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο στο αλγοριθμικό μοντέλο που χρησιμοποιείται; Πώς μπορεί να αποφευχθεί; Επειδή ο μετασχηματισμός tiling εφαρμόστηκε αρχικά για την παραλληλοποίηση σε συστοιχίες υπολογιστών με κατανεμημένη μνήμη, ή για την εκμετάλλευση της τοπικότητας των δεδομένων της cache σε υπολογιστικά συστήματα με έναν επεξεργαστή, τα ερωτήματα αυτά δεν έχουν ακόμη απαντηθεί στη βιβλιογραφία.

- Επιπλέον, μπορεί κανείς να μελετήσει αν όλες αυτές οι τεχνικές που προτείνονται μπορούν να εφαρμοστούν σε όχι τέλεια φωλιασμένους βρόχους. Σύμφωνα με τις εργασίες [AMP00b], [AMP00a], [Xue96], [SL99], [Kul98], [LLL01], κάθε όχι τέλεια φωλιασμένος βρόχος μπορεί να μετατραπεί σε τέλεια φωλιασμένο με τη χρήση εντολών `if`. Όμως, οι τεχνικές που περιγράφονται στις εργασίες αυτές, αποσκοπούν κυρίως στην τοπικότητα των δεδομένων της cache, όχι στην παραλληλοποίηση. Ο όγκος των υπολογισμών δεν θα είναι ο ίδιος

για όλες τις επαναλήψεις. Επομένως, η εφαρμογή tiling με tiles ίδιου μεγέθους θα έχει ως αποτέλεσμα ανισοκατανομή των υπολογισμών. Από την άλλη πλευρά, τα αποτελέσματα της διατριβής αυτής, καθώς και των σχετικών εργασιών που αναφέρονται, βασίζονται στην υπόθεση ότι τα tiles είναι πανομοιότυπα.

- Ομοίως, αν το υπολογιστικό σύστημα είναι ανομοιογενές, η εφαρμογή tiling σε ίσα tiles θα έχει ως αποτέλεσμα άνισους χρόνους υπολογισμού για καθένα από αυτά. Το γεγονός αυτό δεν θα είναι συνεπές με τις υποθέσεις που έχουν γίνει στην παρούσα διατριβή και στις σχετικές εργασίες που αναφέρονται. Στην περίπτωση αυτή, οι τεχνικές που παρουσιάζονται εδώ μπορούν να συνδυαστούν με αυτές που προτείνονται στις εργασίες [Mor98], [KP96], [CZL95], [CZL97]. Όμως, οι μέθοδοι αυτές δεν μπορούν να αντικαταστήσουν πλήρως τα σχήματα που προτείνονται στην παρούσα διατριβή, γιατί αφορούν την παραλληλοποίηση βρόχων `doall` ([CZL95], [CZL97]), ή εμπλέκουν κάποιο δυναμικό αλγόριθμο χρονοδρομολόγησης ([KP96]).

- Προκειμένου να μειώσουμε περαιτέρω το χρόνο εκτέλεσης του παράλληλου προγράμματος σε πολυ-επεξεργαστικούς κόμβους, πρέπει επίσης να προσέξουμε ποιοι επεξεργαστές κάθε κόμβου θα επικοινωνούν με τους άλλους κόμβους. Πρέπει ο κάθε επεξεργαστής να ανταλλάσσει τα δεδομένα που αφορούν τη δική του δουλειά; Ή μήπως ένας μόνο επεξεργαστής να αναλαμβάνει την επικοινωνία που αφορά όλον τον κόμβο; Στη δεύτερη περίπτωση πώς θα εξισορροπηθεί το φορτίο υπολογισμών και επικοινωνίας μεταξύ των επεξεργαστών;

Bibliography

[ABR96] R. Andonov, H. Bourzoufi, and S. Rajopadhye. Two-Dimensional Orthogonal Tiling: from Theory to Practice. In *Proceedings of the 1996 International Conference on High-Performance Computing (HiPC'96)*, pages 225–231, Trivandrum, India, Dec. 1996.

[ABRY03] R. Andonov, S. Balev, S. Rajopadhye, and N. Yanev. Optimal Semi-Oblique Tiling. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 14(9):944–960, Sep. 2003.

[ACN+00] R. Andonov, P. Calland, S. Niar, S. Rajopadhye, and N. Yanev. First Steps Towards Optimal Oblique Tile Sizing. In *8th International Workshop on Compilers for Parallel Computers*, pages 351–366, Aussois, Jan. 2000.

[AI91] C. Ancourt and F. Irigoin. Scanning Polyhedra with DO Loops. In *Proceedings of the Third ACM SIGPLAN Symposium on Principles & Practice of Parallel Programming (PPoPP)*, pages 39–50, Williamsburg, VA, April 1991.

[AK04] E. Athanasaki and N. Koziris. Fast Indexing for Blocked Array Layouts to Improve Multi-Level Cache Locality. In *Proceedings of the 8-th Workshop on Interaction between Compilers and Computer Architectures (INTERACT'04)*, pages 109–119, Madrid, Spain, Feb. 2004. Held in conjunction with HPCA-10.

[AKK03] M. Athanasaki, E. Koukis, and N. Koziris. Efficient Scheduling of Tiled Iteration Spaces onto a Fixed Size Parallel Architecture. In *Proceedings of the 9th Panhellenic Conference in Informatics*, pages 178–192, Thessaloniki, Greece, Nov. 2003.

[AKK04] M. Athanasaki, E. Koukis, and N. Koziris. Scheduling of Tiled Nested Loops onto a Cluster with a Fixed Number of SMP Nodes. In *Proceedings of the 12-th Euromicro Conference on Parallel, Distributed and Network based Processing (PDP04)*, pages 424–433, A Coruna, Spain, Feb. 2004. IEEE Computer Society Press.

[AKN95] A. Agarwal, D. Kranz, and V. Natarajan. Automatic Partitioning of Parallel Loops and Data Arrays for Distributed Shared-Memory Multiprocessors. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 6(9):943–962, 1995.

[AKPT99] T. Andronikos, N. Koziris, G. Papakonstantinou, and P. Tsanakas. Optimal Scheduling for UET/UET-UCT Generalized N-Dimensional Grid Task Graphs. *Journal of Parallel and Distributed Computing*, 57(2):140–165, May 1999.

[AKPT00] T. Andronikos, N. Koziris, G. Papakonstantinou, and P. Tsanakas. Optimal Scheduling for UET-UCT Grids Into Fixed Number of Processors. In *Proceedings of 8th Euromicro Workshop on Parallel and Distributed Processing (PDP2000), IEEE Press*, pages 237–243, Rhodes, Greece, Jan. 2000.

[AKT05] E. Athanasaki, N. Koziris, and P. Tsanakas. A Tile Size Selection Analysis for Blocked Array Layouts. In *Proceedings of the 9-th Workshop on Interaction between Compilers and Computer Architectures (INTERACT'05)*, pages 70–80, San Francisco, CA, Feb. 2005. Held in conjunction with HPCA-11.

[AL93] S. P. Amarasinghe and M. S. Lam. Communication Optimization and Code Generation for Distributed Memory Machines. In *Proceedings of the ACM SIGPLAN Conference on Programming Language Design and Implementation (PLDI'93)*, Albuquerque, New Mexico, USA, June 1993.

[AMC97] V. Adve and J. Mellor-Crummey. Advanced Code Generation for High Performance Fortran. In *Languages, Compilation Techniques and Run Time Systems for Scalable Parallel Systems*, chapter 18, Lecture Notes in Computer Science Series. Springer-Verlag, 1997.

[AMP00a] N. Ahmed, N. Mateev, and K. Pingali. Synthesizing Transformations for Locality Enhancement of Imperfectly-nested Loop Nests. In *Proceedings of the 14th International Conference on Supercomputing (ICS2000)*, pages 141–152, Santa Fe, New Mexico, United States, 2000.

[AMP00b] N. Ahmed, N. Mateev, and K. Pingali. Tiling Imperfectly-nested Loop Nests. In *Proceedings of the 2000 ACM/IEEE Conference on Supercomputing*, Dallas, Texas, United States, 2000.

[AST+05] M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, N. Koziris, and P. Tsanakas. Hyperplane Grouping and Pipelined Schedules: How to Execute Tiled Loops Fast on Clusters of SMPs. *The Journal of Supercomputing*, 33(3):197–226, Sep. 2005.

[ASTK02a] M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, and N. Koziris. A Pipelined Execution of Tiled Nested Loops on SMPs with Computation and Communication

Overlapping. In *Proceedings of the Workshop on Compile/Runtime Techniques for Parallel Computing, in conjunction with 2002 International Conference on Parallel Processing (ICPP-2002)*, pages 559–567, Vancouver, Canada, Aug. 2002.

[ASTK02b] M. Athanasaki, A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, and N. Koziris. Pipelined Scheduling of Tiled Nested Loops onto Clusters of SMPs using Memory Mapped Network Interfaces. In *Proceedings of the 2002 ACM/IEEE conference on Supercomputing (SC2002)*, Baltimore, Maryland, Nov. 2002. IEEE Computer Society Press.

[Ban88] Uptal Banerjee. *Dependence Analysis for Supercomputing.* Kluwer Academic Publishers, 1988.

[Ban93] Uptal Banerjee. *Loop Transformations for Restructuring Compilers*, pages 81–92. Kluwer Academic Publishers, 1993.

[Ban94] Uptal Banerjee. *Loop Parallelization.* Kluwer Academic Publishers, 1994.

[BDRR94] P. Boulet, A. Darte, T. Risset, and Y. Robert. (Pen)-ultimate tiling? *INTEGRATION, The VLSI Jounal*, 17:33–51, 1994.

[BDRV99] P. Boulet, J. Dongarra, Y. Robert, and F. Vivien. Static Tiling for Heterogeneous Computing Platforms. *Parallel Computing*, 25:547–568, 1999.

[Ber66] A. Bernstein. Analysis of Programs for Parallel Programming. *IEEE Transactions on Computers*, 15(5):757–763, Oct. 1966.

[Blu96] M. Blumrich. *Network Interface for Protected, User-Level Communication.* PhD thesis, Princeton University, April 1996.

[BW95] A.J.C. Bik and H.A.G. Wijshoff. Implementation of Fourier-Motzkin Elimination. In *First Annual Conference of the ASCI*, pages 377–386, The Netherlands, 1995.

[CDR97] P. Y. Calland, J. Dongarra, and Y. Robert. Tiling with Limited Resources. In *Application Specific Systems, Architectures, and Processors, ASAP'97*, pages 229–238. IEEE Computer Society Press, July 1997. Extended version available on the web at http://www.ens-lyon.fr/~yrobert.

[CDRV98] P. Y. Calland, A. Darte, Y. Robert, and F. Vivien. On the Removal of Anti and Output Dependences. *International Journal of Parallel Programming*, 26(2):285–312, 1998.

[CKE+04] G. S. Choi, J.-H. Kim, D. Ersoz, A. B. Yoo, and C. R. Das. Coscheduling in Clusters: Is It a Viable Alternative? In *Proceedings of the 2004 ACM/IEEE conference on Supercomputing (SC2004)*, Pittsburgh, PA, USA, Nov. 2004.

[CMZ92] B. Chapman, P. Mehrotra, and H. Zima. Programming in Vienna Fortran. In *Proceedings of the Third Workshop on Compilers for Parallel Computers*, pages 121–160, July 1992.

[CS99] David E. Culler and Jaswinder Pal Singh. *Parallel Computer Architecture - A Hardware/Software Approach*. Morgan Kaufmann, 1999.

[CTHI98] F. O' Carroll, H. Tezuka, A. Hori, and Y. Ishikawa. The Design and Implementation of Zero Copy MPI Using Commodity Hardware with a High Performance Network. In *Proceedings of the International Conference on Supercomputing*, pages 243–249, Melbourne, Australia, 1998.

[CZL95] M. Cierniak, M. Zaki, and W. Li. Loop Scheduling for Heterogeneity. In *Proceedings of the 4th IEEE International Symposium on High Performance Distributed Computing (HPDC'95)*, pages 78–85, Washington D.C., Aug. 1995.

[CZL97] M. Cierniak, M. Zaki, and W. Li. Compile-Time Scheduling Algorithms for a Heterogeneous Network of Workstations. *The Computer Journal*, 40(6):356–372, 1997.

[DDRR97] F. Desprez, J. Dongarra, F. Rastello, and Y. Robert. Determining the Idle Time of a Tiling: New Results. *Journal of Information Science and Engineering*, 14:167–190, March 1997.

[DGAK03] N. Drosinos, G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Delivering High Performance to Parallel Applications Using Advanced Scheduling. In *Proceedings of the Parallel Computing 2003 (ParCo 2003)*, Dresden, Germany, Sep. 2003.

[DGK+00] I. Drossitis, G. Goumas, N. Koziris, G. Papakonstantinou, and P. Tsanakas. Evaluation of Loop Grouping Methods based on Orthogonal Projection Spaces. In *Proceedings of the International Conference on Parallel Processing*, pages 469–476, Toronto, Canada, Aug. 2000.

[DK04] N. Drosinos and N. Koziris. Performance Comparison of Pure MPI vs Hybrid MPI-OpenMP Parallelization Models on SMP Clusters. In *Proceedings of the 18th International Parallel and Distributed Processing Symposium 2004 (IPDPS 2004)*, page 15, Santa Fe, New Mexico, April 2004.

[DRR96] M. Dion, T. Risset, and Y. Robert. Resource-constrained Scheduling of Partitioned Algorithms on Processor Arrays. *INTEGRATION, The VLSI Jounal*, 20, 1996.

[FHK+91] G. Fox, S. Hiranandani, K. Kennedy, C. Koelbel, U. Kremer, C. Tseng, and M. Wu. Fortran-D Language Specification. Technical Report TR-91-170, Dept. of Computer Science, Rice University, Dec. 1991.

[FLV95] A. Fernandez, J. Llaberia, and M. Valero. Loop Transformations Using Nonunimodular Matrices. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 6(8):832–840, Aug. 1995.

[GAK02a] G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Automatic Code Generation for Executing Tiled Nested Loops Onto Parallel Architectures. In *Proceedings of the 2002 ACM Symposium on Applied Computing (SAC 2002)*, pages 876–881, Madrid, Spain, March 2002.

[GAK02b] G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. Code Generation Methods for Tiling Transformations. *Journal of Information Science and Engineering*, 18(5):667–691, Sep. 2002.

[GAK03] G. Goumas, M. Athanasaki, and N. Koziris. An Efficient Code Generation Technique for Tiled Iteration Spaces. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 14(10):1021–1034, Oct. 2003.

[GDAK02a] G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Compiling Tiled Iteration Spaces for Clusters. In *Proceedings of the 2002 IEEE International Conference on Cluster Computing*, pages 360–369, Chicago, Illinois, Sep. 2002.

[GDAK02b] G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Data Parallel Code Generation for Arbitrarily Tiled Nested Loops. In *Proceedings of the 2002 International Conference on Parallel and Distributed Processing Techniques and Applications*, pages 610–616, Las Vegas, Nevada, USA, June 2002.

[GDAK04] G. Goumas, N. Drosinos, M. Athanasaki, and N. Koziris. Automatic Parallel Code Generation for Tiled Nested Loops. In *Proceedings of the 2004 ACM Symposium on Applied Computing (SAC 2004)*, pages 1412–1419, Nicosia, Cyprus, March 2004.

[Gou03] G. Goumas. *Αυτόματη Παραγωγή Παράλληλου SPMD Κώδικα για Μετασχηματισμούς Υπερκόμβων σε Φωλιασμένους Βρόχους*. PhD thesis, School of Electrical and Computer Engineering, National Technical University of Athens, Dec. 2003.

[GSK01] G. Goumas, A. Sotiropoulos, and N. Koziris. Minimizing Completion Time for Loop Tiling with Computation and Communication Overlapping. In *Proceedings of IEEE International Parallel and Distributed Processing Symposium (IPDPS'01)*, San Francisco, April 2001.

[HCF97] K Hogstedt, L. Carter, and J. Ferrante. Determining the Idle Time of a Tiling. In *Principles of Programming Languages (POPL)*, pages 160–173, Jan. 1997.

[HCF99] K. Hogstedt, L. Carter, and J. Ferrante. Selecting Tile Shape for Minimal Execution time. In *ACM Symposium on Parallel Algorithms and Architectures*, pages 201–211, 1999.

[HCF03] K Hogstedt, L. Carter, and J. Ferrante. On the Parallel Execution Time of Tiled Loops. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 14(3):307–321, March 2003.

[Hel99] H. Hellwagner. The SCI Standard and Applications of SCI. In H. Hellwagner and A. Reinefield, editors, *Scalable Coherent Interface (SCI): Architecture and Software for High-Performance Computer Clusters*, pages 3–34. Springer-Verlag, Sep. 1999.

[Hol92] E. H. Hollander. Partitioning and Labeling of Loops by Unimodular Transformations. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 3(4):465–476, July 1992.

[HP96] M. Haghighat and C. Polychronopoulos. Symbolic Analysis for Parallelizing Compilers. *ACM Transactions on Programming Languages and Systems*, 18(4):477–518, July 1996.

[HP03] J. Hennessy and D. Patterson. *Computer Architecture - A Quantitative Approach.* Morgan Kaufmann Publishers, San Francisco, CA, 3rd edition, 2003.

[HS98] E. Hodzic and W. Shang. On Supernode Transformation with Minimized Total Running Time. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 9(5):417–428, May 1998.

[HS02] E. Hodzic and W. Shang. On Time Optimal Supernode Shape. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 13(12):1220–1233, Dec. 2002.

[ID98] S. Ioannidis and S. Dwarkadas. Compiler and Run-Time Support for Adaptive Load Balancing in Software Distributed Shared Memory Systems. In *Proceedings of the 4th International Workshop on Languages, Compilers, and Run-Time Systems for Scalable Computers (LCR'98)*, pages 107–122, Pittsburgh, PA, USA, May 1998.

[IT88] F. Irigoin and R. Triolet. Supernode Partitioning. In *Proceedings of the 15th Ann. ACM SIGACT-SIGPLAN Symp. Principles of Programming Languages*, pages 319–329, San Diego, California, Jan. 1988.

[Jim99] M. Jimenez. *Multilevel Tiling for Non-Rectangular Iteration Spaces.* PhD thesis, Universitat Politecnica de Catalunia, 1999.

[KCN91] C.-T. King, W.-H. Chou, and L. Ni. Pipelined Data-Parallel Algorithms: Part II Design. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 2(4):430–439, Oct. 1991.

[KCRB03] M. Kandemir, A. Choudhary, J. Ramanujam, and P. Banerjee. Reducing False Sharing and Improving Spatial Locality in a Unified Compilation Framework. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 14(4):337–354, April 2003.

[KMP+95] W. Kelly, V. Maslov, W. Pugh, E. Rosser, T. Shpeisman, and D. Wonnacott. The Omega Library Interface Guide. Technical Report CS-TR-3445, CS Dept., Univ. of Maryland, College Park, March 1995.

[KP96] T. Kim and J. Purtilo. Load Balancing for Parallel Loops in Workstation Clusters. In *Proceedings of the 1996 International Conference on Parallel Processing (ICPP '96)*, Bloomingdale, Illinois, Aug. 1996.

[KRC99] M. Kandemir, J. Ramanujam, and A. Choudary. Improving Cache Locality by a Combination of Loop and Data Transformations. *IEEE Transactions on Computers*, 48(2):159–167, Feb. 1999.

[KSG03] N. Koziris, A. Sotiropoulos, and G. Goumas. A Pipelined Schedule to Minimize Completion Time for Loop Tiling with Computation and Communication Overlapping. *Journal of Parallel and Distributed Computing*, 63(11):1138–1151, Nov. 2003.

[Kul98] D. Kulkarni. Transformations for Improving Data Access Locality in Non-Perfectly Nested Loops. In *Proceedings of 1998 International Conference on Parallel Architectures and Compilation Techniques (PACT'98)*, pages 314–321, Paris, France, 1998.

[Li93] W. Li. *Compiling for NUMA Parallel Machines*. PhD thesis, Cornell Univ., Ithaca, New York, 1993.

[LL98] A. Lim and M. Lam. Maximizing parallelism and minimizing synchronization with affine partitions. *Parallel Computing*, 24:445–475, May 1998.

[LLL01] A. Lim, S. Liao, and M. Lam. Blocking and Array Contraction Across Arbitrarily Nested Loops Using Affine Partitioning. In *Proceedings of the 8th ACM SIGPLAN symposium on Principles and Practices of Parallel Programming (PPoPP'01)*, pages 103–112, Snowbird, Utah, United States, 2001.

[LRW91] M. Lam, E. Rothberg, and M. Wolf. The Cache Performance and Optimizations of Blocked algorithms. In *Second International Conference on Architectural Support for Programming Languages and Operating Systems (ASPLOS)*, pages 63–74, Santa Clara, California, April 1991.

[MA01] N. Manjikian and T. S. Abdelrahman. Exploiting Wavefront Parallelism on Large-Scale Shared-Memory Multiprocessors. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 12(3):259–271, March 2001.

[MHCF98] N. Mitchell, K. Hogsted, L. Carter, and J. Ferrante. Quantifying the Multi-Level Nature of Tiling Interactions. *International J. Parallel Programming*, 1998.

[ML94] E. P. Markatos and T. J. LeBlanc. Using Processor Affinity in Loop Scheduling on Shared-Memory Multiprocessors. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 5(4):379–400, April 1994.

[Mor98] P. Morin. Coarse Grained Parallel Computing on Heterogeneous Systems. In *Proceedings of the 1998 ACM Symposium on Applied Computing (SAC'98)*, pages 628–634, Atlanta, Georgia, United States, 1998.

[MPI94] Message Passing Interface Forum MPIF. A Message-Passing Interface Standard. Technical Report ut-cs-94-230, University of Tennessee, Knoxville, TN, USA, 1994.

[MPI97] Message Passing Interface Forum MPIF. MPI-2: Extensions to the Message-Passing Interface. Technical report, University of Tennessee, Knoxville, TN, USA, July 1997.

[Myr02] Myricom. GM: A Message-Passing System for Myrinet Networks, 2002. `http://www.myri.com/scs/GM/doc/html`.

[OSKO95] H. Ohta, Y. Saito, M. Kainaga, and H. Ono. Optimal Tile Size Adjustment in Compiling General DOACROSS Loop Nests. In *International Conference on Supercomputing*, pages 270–279, New York, 1995. ACM Press.

[PB99] S. Pande and T. Bali. A Computation+Communication Load Balanced Loop Partitioning Method for Distributed Memory Systems. *Journal of Parallel and Distributed Computing*, 58:515–545, 1999.

[PC89] J. Peir and R. Cytron. Minimum Distance: A Method for Partitioning Recurrences for Multiprocessors. *IEEE Transactions on Computers*, 38(8):1203–1211, Aug. 1989.

[PH94] D. Patterson and J. Hennessy. *Computer Organization & Design. The Hardware/Software Interface*. Morgan Kaufmann Publishers, San Francisco, CA, 1994.

[PHP03] N. Park, B. Hong, and V. Prasanna. Tiling, Block Data Layout and Memory Hierarchy Performance. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 14(7):640–654, July 2003.

[PTK98] G. Papakonstantinou, P. Tsanakas, and N. Koziris. *Απεικόνιση Αλγορίθμων σε Αρχιτεκτονικές Παράλληλης Επεξεργασίας*, page 33. Παπασωτηρίου - ΕΠΙΣΕΥ/ΕΜΠ, Athens, Greece, 1998.

[Pug92] William Pugh. The Omega Test: A fast and Practical Integer Programming Algorithm for Dependence Analysis. *Communications of the ACM*, 35(8):102–114, Aug. 1992.

[PW86] D. Padua and W. Wolfe. Advanced Compiler Optimizations for Supercomputers. *Communications of the ACM*, 29(12), 1986.

[Ram92] J. Ramanujam. Non-Unimodular Loop Transformations of Nested Loops. In *Supercomputing 92*, pages 214–223, Minneapolis, Nov. 1992.

[Ram95] J. Ramanujam. Beyond Unimodular Transformations. *Journal of Supercomputing*, 9(4):365–389, Oct. 1995.

[RR02] F. Rastello and Y. Robert. Automatic Partitioning of Parallel Loops with Parallelepiped-Shaped Tiles. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 13(5):460–470, May 2002.

[RR04] L. Renganarayana and S. Rajopadhye. A Geometric Programming Framework for Optimal Multi-Level Tiling. In *Proceedings of the 2004 ACM/IEEE conference on Supercomputing (SC2004)*, Pittsburgh, PA USA, Nov. 2004.

[RRP03] F. Rastello, A. Rao, and S. Pande. Optimal task scheduling at run time to exploit intra-tile parallelism. *Parallel Computing*, 29(2):209–239, 2003.

[RS92] J. Ramanujam and P. Sadayappan. Tiling Multidimensional Iteration Spaces for Multicomputers. *Journal of Parallel and Distributed Computing*, 16:108–120, 1992.

[Sak97] R. Sakellariou. A Compile-Time Partitioning Strategy for Non-Rectangular Loop Nests. In *Proceeding of the 1997 International Parallel Processing Symposium (IPPS97)*, 1997.

[SC95] J.-P. Sheu and T.-S. Chen. Partitioning and Mapping Nested Loops for Linear Array Multicomputers. *Journal of Supercomputing*, 9:183–202, 1995.

[SF91] W. Shang and J.A.B. Fortes. Time Optimal Linear Schedules for Algorithms with Uniform Dependences. *IEEE Transactions on Computers*, 40(6):723–742, June 1991.

[SF92] W. Shang and J.A.B. Fortes. Independent Partitioning of Algorithms with Uniform Dependencies. *IEEE Transactions on Computers*, 41(2):190–206, Feb. 1992.

[SG97] R. Sakellariou and J. R. Gurd. Compile-Time Minimization of Load Imbalance in Loop Nests. In *Proceeding of the 1997 International Conference on Supercomputing (ICS97)*, Vienna, Austria, 1997.

[SL99] Y. Song and Z. Li. New Tiling Techniques to Improve Cache Temporal Locality. In *Proceedings of the ACM SIGPLAN 1999 Conference on Programming Language Design and Implementation (PLDI'99)*, pages 215–228, Atlanta, Georgia, United States, 1999.

[SLR+95] E. Su, A. Lain, S. Ramaswamy, D. J. Palermo, E. W. Hodges, and P. Banerjee. Advanced Compilation Techniques in the PARADIGM Compiler for Distributed Memory Multicomputers. In *Proceedings of the ACM International Conference on Supercomputing (ICS)*, Madrid, Spain, July 1995.

[Sot04] A. Sotiropoulos. *Αποδοτική Αξιοποίηση Σύγχρονων Δικτυακών Τεχνολογιών στην Παράλληλη Εκτέλεση Υπολογισμών σε Συστοιχίες Υπολογιστών Υψηλών Επιδόσεων*. PhD thesis, School of Electrical and Computer Engineering, National Technical University of Athens, Feb. 2004.

[ST91] J.-P. Sheu and T.-H. Tai. Partitioning and Mapping Nested Loops on Multiprocessor Systems. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 2(4):430–439, Oct. 1991.

[STK02] A. Sotiropoulos, G. Tsoukalas, and N. Koziris. Enhancing the Performance of Tiled Loop Execution onto Clusters using Memory Mapped Network Interfaces and Pipelined Schedules. In *Proceedings of the 2002 Workshop on Communication Architecture for Clusters (CAC'02), International Parallel and Distributed Processing Symposium (IPDPS'02)*, Fort Lauderdale, Florida, April 2002.

[TKP00] P. Tsanakas, N. Koziris, and G. Papakonstantinou. Chain Grouping: A Method for Partitioning Loops onto Mesh-Connected Processor Arrays. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 11(9):941–955, Sep. 2000.

[TLH94] J. Torrellas, H. Lam, and J. Hennessy. False Sharing and Spatial Locality in Multiprocessor Caches. *IEEE Transactions on Computers*, 43(6):651–663, June 1994.

[TN93] T. Tzen and L. Ni. Trapezoid Self-Scheduling: A Practical Scheduling Scheme for Parallel Compilers. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 4(1):87–98, Jan. 1993.

[TOP] Top500 list for november 2004. `http://www.top500.org/lists/2004/11/`.

[TX00] P. Tang and J. Xue. Generating Efficient Tiled Code for Distributed Memory Machines. *Parallel Computing*, 26(11):1369–1410, 2000.

[WL91a] M. Wolf and M. Lam. A Data Locality Optimizing Algorithm. In *ACM SIGPLAN'91 Conference on Programming Language Design and Implementation (PLDI)*, Toronto, Ontario, June 1991.

[WL91b] M. Wolf and M. Lam. A Loop Transformation Theory and an Algorithm to Maximize Parallelism. *IEEE Transactions on Parallel and Distributed Systems*, 2(4):452–471, Oct. 1991.

[XC02] J. Xue and W. Cai. Time-minimal Tiling when Rise is Larger than Zero. *Parallel Computing*, 28(6):915–939, 2002.

[Xue94] J. Xue. Automatic Non-unimodular Loop Transformations for Massive Parallelism. *Parallel Computing*, 20(5):711–728, 1994.

[Xue96] J. Xue. Affine-by-Statement Transformations of Imperfectly Nested Loops. In *Proceedings of the 10th International Parallel Processing Symposium (IPPS'96)*, pages 34–38, Honolulu, Hawaii, Apr. 1996.

[Xue97a] J. Xue. Communication-Minimal Tiling of Uniform Dependence Loops. *Journal of Parallel and Distributed Computing*, 42(1):42–59, 1997.

[Xue97b] J. Xue. On Tiling as a Loop Transformation. *Parallel Processing Letters*, 7(4):409–424, 1997.

[Xue00] Jingling Xue. *Loop Tiling for Parallelism.* Kluwer Academic Publishers, 2000.

[ZLP97] M. Zaki, W. Li, and S. Parthasarathy. Customized Dynamic Load Balancing for a Network of Workstations. *Journal of Parallel and Distributed Computing*, 43(2):156–162, June 1997.